

پولك تىپتىزگە ۋە ھەرىكەتلىك نۇسخىسى

بىنا ئىبراھىمىگە ۋە بىنا ئىبراھىمىگە
سۇننا سۇننا سۇننا سۇننا سۇننا سۇننا

1- بۆلۈم: سەلىمنىڭ كۈندىلىك خاتىرىسى

ئاپتور: ھەزرىتە ئۆمەر (تەقۋا)

ئىپتىخار ئېلېكترونلۇق ئىشلەش گۇرۇپپىسى

www.iptihar.net

ئىزىدەمىر ئىچە

- 1 - قىسىم: خاتىرىدىكى مەزمۇنلار..... 5
- 2 - قىسىم: ئەمىر ۋاھ كۆلەشگىسى 14
- 3 - قىسىم: ئەمىر ۋاھلار ئورمانلىقىدىكى ۋەھىمە 25
- 4 - قىسىم: ئەمىر ۋاھلار ئورمانلىقىدىكى ياغاچ ئۆي 36
- 5 - قىسىم: سىرلىق پىلان 46
- 6 - قىسىم: خىرۇستال تاش 59
- 7 - قىسىم: مېنىڭ سىرلىق چۈشۈم 68
- 8 - قىسىم: مۇردىلار بىلەن جەڭ 82
- 9 - قىسىم: يەر ئاستى شەھىرىگە كىرىش 93
- 10 - قىسىم: يىغا ئاۋازى 105
- 11 - قىسىم: قىلتاق 118
- 12 - قىسىم: بۆرلەر توپى 133
- 13 - قىسىم: چۈش ئىچىدىكى سىرلار 147
- 14 - قىسىم: ۋەھىمە باسقان يېزا 160
- 15 - قىسىم: شارقىراتما ئۈستىدىكى ئالۋاستى دەرەخ 171
- 16 - قىسىم: ساختا ئەلى 183
- 17 - قىسىم: سىر ئىچىدىكى «سىر» لار 194
- 18 - قىسىم: سۇمۇرۇغ قۇش 206

تسرىلگەن ئەمرۋاھ

- 19 - قىسىم:سىرنىڭ يىشىلىشى 218.....
- 20 - قىسىم:ئەرۋاھ بىلەن جەڭ 229.....
- 21 - قىسىم:ئەلنى قۇتۇلدۇرۇش 241.....
- 22 - قىسىم:پۈتۈكنىڭ سىرى 254.....
- 23 - قىسىم:ئەرۋاھلار قەلئەسىگە قايتىش 265.....
- 24 - قىسىم:ئاھ!مىھرى ئىسسىق ماكانغا كەلدۇق 275.....
- 25 - قىسىم:سىرلىق ئادەم 285.....
- 26 - قىسىم:سەلىمنىڭ پاجىئەسى 296.....
- 27 - قىسىم:ئەرۋاھلار دۇنياسىغا قايتا سەپەر 304.....
- 28 - قىسىم:كۈمۈش شەمشەرنى قولغا چۈشۈرۈش 314.....
- 29 - قىسىم:ئاتۇنۇش قىزچاق 322.....
- 30 - قىسىم:ئاينۇرنىڭ ئەسلىمىسى 332.....
- 31 - قىسىم:كەچلىك تاماقتا 341.....
- 32 - قىسىم:ئورمانلىقتىكى ياغاچ ئۆي 349.....
- 33 - قىسىم:ئاخىرقى جەڭ 357.....
- 34 - قىسىم:دىۋە 365.....
- 35 - قىسىم:ئاخىرلىشىش 374.....

ئاپتوردىن

ئەسسالامۇ ئەلەيكۇم ھۆرمەتلىك ئوقۇرمەن .

مەزكۇر ئەسەر ئىپتىخار مۇنبىرىدە ئىلان قىلىنغاندىن كىيىن ئەزالارنىڭ ياقىتۇرۇپ ئوقۇشىغا ۋە ياخشى تەكلىب پىكىرلىرىگە ئېرىشتى . بۇ ئەسەرنى ياقىتۇرۇپ ئوقۇغان بارلىق قېرىنداشلىرىمغا چىن كۆڭلۈمدىن رەھمەت ئېيتىمەن .

تورغا چىقىپ ئوقۇش شارائىتى يوق كىشىلەر ئۈچۈن بۇ ئېلېكترونلۇق ياسىدىم . سىز قايسى قىسمىنى ئوقۇماقچى بولسىڭىز ئېلېكترونلۇق ئوقۇغۇچىنىڭ بەت سانى چىقىدىغان يەرنى باسسڭىز بەت يۆتكەش كۆزنىكى ئېچىلىدۇ . كۆپچىلىكنىڭ ھەرقانداق تەكلىب پىكىرى بولسا مەن بىلەن ئالاقىلىشىپ دىسە بولىدۇ . يەنە شۇنى ئەسكەرتىپ قۇياي ، بۇ ئەسەر ئىپتىخار مۇنبىرى ۋە تەقۋاجان سالونىدا (Takwajan) ئىلان قىلىنغان . ھەرقانداق شەخسنىڭ بۇ ئەسەرنى رۇخسەتسىز باشقا توربىكەت ۋە سالونلاردا ئىلان قىلىشىنى خالىمايمەن . ئەگەر باشقا سالون مۇنبەرلەردە ئىلان قىلغۇڭىز بولسا چۇقۇم مەن بىلەن ئالاقىلىشىڭ .

ئۈندىدار ۋە كىيۈكىيۇ نۇمۇرۇم: 1263854264

بۇ ئەسەرنىڭ 2-بۆلىمىنى ياكى مۇشۇنىڭدەك ۋەھمىلىك ئەسەرلەرنى ئوقۇماقچى بولسىڭىز ئىپتىخار مۇنبىرىگە ۋە تەقۋاجان سالونىغا مەرھەمەت قىلىڭ .

ئىپتىخار مۇنبىرى: www.iptihar.net

تەقۋاجان ئۈندىدار سالونى: Takwajan

1 - قىسىم خاتىرىدىكى مەزمۇنلار

.....مۇقەددىمە.....

ئىنسانىيەت دۇنياسى تېگى تەكتىنى بىلگىلى بولمايدىغان
سىرلار بىلەن توشۇپ كەتكەن .

ئەتراپىمىزدىمۇ بىزنى ھاڭ تاڭ قالدۇرىدىغان ئاجايىپ غەلىتە
ئىشلار يۈز بېرىپ تۇرىدۇ. سىز جىن ئەرۋاھلارنىڭ، مەخلۇقلارنىڭ
مەۋجۇتلىقىغا ئىشىنىشىمىز؟ ئەلۋەتتە مەنمۇ بېشىمدىن كەچۈرگەن
ئىشلار بىلەن ئىشىنىدىغان بولدۇم. بېشىمدىن كەچۈرگەن بۇ
قورقۇنۇشلۇق ئىشلار ماڭا شۇنى چۈشەندۈردىكى دۇنيادا سىرنى
بىلگىلى بولمايدىغان نۇرغۇن نەرسىلەر باركەن. ئادەملەرمۇ شۇنىڭ
ئىچىدە ئەلۋەتتە. مېنىڭ ئىسمىم ئۆمەر. مەن ناھايىتى غەلىتە
مىجەزلىك بالا. يالغۇزلۇقنى خالايمەن. قۇلۇمدىن كىتاب
چۈشمەيدۇ. مەن قانداقتۇر تارىخى قىممىتى بار كىتابلار ئەمەس
فانتازىيەلىكى كۈچلۈك. ۋەھىملىك كىتابلارنى ۋە كىنولارنى
كۆرىمەن. شۇ چاغلاردا مېنىڭ بۇ غەلىتە مىجەزم مېنى شۇ
ۋەھىملىك سەپەرگە سۆرەپ كىرگەندى .

.....

— قۇتقۇزۇڭلار..... ئا..... ئا..... مەن كۈچەپ
ۋارقىرايتتىم. كۆز ئالدىمدا قانداق نەرسە ئىكەنلىكى ماڭا نامەلۇم
بولغان. بېشىغا قارا پىلاچ ئارتىۋالغان، قىپقىزىل نۇرلۇق ئىككى

تۈرلۈك نەرسەلەر

كۆزىدىن بۆلەك باشقا يېرىنى كۆرگىلى بولمايدىغان غەلىتە بىر مەخلۇق قۇرۇپ ئىسكىلىت بۇلۇپ كەتكەن قوللىرى بىلەن گىلىمنى كۈچەپ سىقىۋاتاتتى. قانچە ۋارقىساممۇ بىكا. بۇ قاراڭغۇ ئورماندا كىممۇ مېنى قۇتقۇزغىلى كەلسۇن؟ تۇيۇقسىز كۆز ئالدىمدىكى بۇ مەخلۇق نەدىن پەيدا قىلدىكى قولغا يوغان بىر ئاي پالتىنى ئالدى. ئاھ خۇدا! ئۇمنى ئۆلتۈرۋىتەرمۇ؟ ئۇ سەت ھىجايغىنىچە پالتىنى ماڭا قاراتتى. قورققىنىمدىن يۈرەكلىرىم تېز سوقۇپ كىتىپ باراتتى. ئۇ شۇنداق كۈلگىنىچە پالتا بىلەن بېشىمنى چاپتى.

— ئا.... ئا..... ئا....

چۈچىگىنىمچە ئويغاندىم. قارىسام ئۆز ئويۇمدە ئىكەنمەن. ئۇھ! چۈش كۆرۈپتىمەندە. ھەر كىچىسى شۇنداق ۋەھىملىك كىنو ياكى كىتاب كۆرگەچكىمىكىن چۈشۈمگە شۇنداق مەخلۇقلار كىرىدىغان بۇلۇۋالدى. گەرچە مەخلۇقلار چۈشۈمگە كىرىپ مېنى ئارامدا قويمىسىمۇ مەن يەنىلا كۆرۈشنى ياخشى كۆرىمەن.

بۈگۈن ئەتتىگەندىلا سۈيۈملۈك كىتابىمنى كۆتۈرگىنىمچە جىمجىت يەر ئىزدەپ ئۆيدىن چىقتىم. مەھەللىمىزنىڭ چىتىدە رەك بىر ئورمان بۇلۇپ ئەتراپى ئىگىز تۈمۈر تور رىشاتكىلار بىلەن قاشالانغانىدى. ھەر ئون مېتىدا بىر «كىرىش مەنى قىلىنىدۇ» دىگەن مەنى تاختىسى بار ئىدى. ئەمەلىيەتتە بۇ مەنى بەلگىسى

تۈرلۈك نەزەر

قۇيۇلغىلىمۇ ئۇزۇن بولمىدى. ئىككى يىل ئىلگىرى مەھەللىمىزدىكى سەلىم ئىسىملىك كىشىنىڭ بۇ ئورمان ئىچىدە سىرلىق پاجىئە بىلەن ئۇلۇپ كىتىشىدىن كىيىن بۇ بەلگە ئېسىلغان. مەھەللىمىزدىكى دادام ۋە مىنىڭ يېقىن ئاغىنەم ئىمىن بۇ ئۆلۈمنىڭ سەۋەبىنى بىلىدۇ. بىراق دادام ماڭا قەتتى دەپ بەرمىگەنىدى. شۇنىڭ ئۈچۈن مەنبۇ ئورمانغا بەكلا قىزىقمەن. مىنىڭ بۇ ئورمانغا كىرىدىغانلىقىمنىمۇ ھېچكىم بىلمەيدۇ.

بۇيەرگە كىرىش ئۈچۈن تور رىشاتكىنىڭ ئۆزۈم پاتكىدەكلا يېرىنى قايرىپ كامار ئاچقاندىن. بۇ يەردىكى تاغ يېنىدا مەن بايقىغان كىچىك ئۆڭكۈر بۇلۇپ بۇيەرمىنىڭ كىتاب ئوقۇدىغان ئەڭ ياخشى جايىم ئىدى. مەن بۇيەرگە كىرىپ بىر يوغان تاشقا يۆلەنگىنىمچە كىتابىمنى ئوقۇشقا باشلىدىم. تەخمىنەن يېرىم سائەت ئۆتتىمكى تۇيۇقسىز ئۆڭكۈر ئىچىدىن تاراق قىلغان ئاۋاز بىلەن ئۆڭكۈر ئىچىدىكى تامدىن تاشلار چۈشۈكە باشلىدى. بىردەمدىن كىيىن ئۇيەردە خېلىلا يوغان بىر تۆشۈك ئېچىلىپ قاپتۇ. تۆشۈكتىن بېشىمنى تېقىپ قارشى تەرەپكە قارىدىم. بىر چىغىر يول بۇ تەرەپتىن باشلىنىپ ئالدىدىكى بىر ئورمان ئىچىگە تۇتىشىدىكەن. مەن ئورمانلىققا سىنچىلاپ قارىدىم. تۇيۇقسىزلا ئۇيەر تەرەپتە ئىككى كىشىنىڭ مەن تەرەپكە قاراپ تۇرغانلىقىنى كۆرۈپ چۈچۈپ كەتتىم. ئۇ ياقىتىكىلەرنى

تۈرلۈك نەرسەلەر

پەقەت ئېنىق كۆرەلمىدىم. پەرزىمچە ئادەمكەن دەپ ئويلىدۇم. توساتتىن. كاماردىن چىققان كۈچلۈك ئاق نۇر كۆزۈمنى چاقنىتىۋەتتى. مەنمۇ قوققىنىمدىن كەينىمگە نەچچە قەدەم داچىپ يىقىلىپ قاپتىمەن. نۇر ئاستا ئاستا پەسىيىپ يۇقىدى. نۇر يۇقىدىيۇ كاماردا مەن چۈشۈمدە كۆرگەن كۆزلىرى قىپقىزىل قارا پىلاچلىق بىر مەخلۇق ماڭا تىكىلىپ قاراپ تۇراتتى. ئۇ كامارنىڭ ئالدىدىلا بولغاچقا قورققىنىمدىن ۋارقىرىشىمچە ئۆڭكۈردىن چىقىپ ئۆيگە كەلدىم. چىرايىپ تاترىپ كەتكەندى. دادام ھالىمنى كۆرۈپ سورىدى.

— ھوي بالام، نىمە بولدىڭ چىرايىڭ تاترىپ كىتىپتىغۇ؟ — مەن بولغان ئىشلارنى قويماي دادامغا سۆزلەپ بەردىم. دادام بۇ گىپىمنى ئاڭلاپ ئاچچىقلاپلا كەتتى.

— ساڭا ئۇ ئورمانغا بارما دىمىگەنمىدىم. مەننى بىلگىسى كۆزۈڭگە قارشى ئېلىش بەلگىسىدەك كۆرۈنۈپ كەتتى. نىمىشقا باردىڭ — دەپ كايىپلا كەتتى.

— دادا، ئۇ ئورماننىڭ خەتەرلىكلىكى ھەققىدە ئۇ تاختايدىكى مەننى بەلگىسىدىن بۆلەك ھېچنىمنى بىلمىسەم يا — دىدىم مەن. دادام ئۇلۇغ كىچىك بىرنى تىنىپ ماڭا:

— قارا بالام. ساڭا سەلىمنىڭ كۈندىلىك خاتىرىسىنى بېرىمەن. خاتىرىنى سەلىمنىڭ جەسىدى بىلەن بىللە بايقىغانىدىم. خاتىرىنى ئوقىغاندىنكىن ئۇ ئورمانغا بارماسلىق

ھەققىدە ماڭا ۋەدە بېرەمسەن. — دېدى. مەن بىرخىللا قىزىقىپ قالدۇم. ماقۇل بولدىم. دادام ئىچكىرىكى ئۆيدىن خۇرۇم تاشلىق بىر خاتىرە دەپتەرنى ئېلىپ چىقتى. قارماققا بۇ دەپتەرنى ئەمەس كىتابقا ئوخشايتتى. مەن خاتىرىنى ئېلىپلا كۆرۈشكە باشلىدىم. خاتىرىنىڭ مۇقاۋىسىدا باشقىچىلا بىر يېزىقتا چوڭ خەت بار ئىدى. 1-بېتىدە بىر پارچە رەسىم بار بولۇپ رەسىمدە بىر قەبرە ئالدىدا بىر كىشىنىڭ ئولتۇرغان ھالىتى تۇراتتى. 2-بېتىدەمۇ بىر رەسىم بولۇپ چوڭ بىر قەلئە ئىدى. 3-بېتىدەمۇ ئوخشاشلا رەسىم بولۇپ قەبرە ئۈستىدى بىر قول چوقچىيىپ تۇراتتى. بۇ رەسىملەر ئادەمنى سۈر باستۇراتتى. كىيىنكى ئىككى بەتتە مۇقاۋىدىكى يېزىقتا بىر مۇنچە خەتلەر بار ئىكەن. 5-بېتىدىن باشلاپ سەلىمنىڭ كۈندىلىك خاتىرىسى يېزىلغانىدى. مەن خاتىرىنى بىر باشتىن ئوقۇشقا باشلىدىم.

(خاتىرەدىكى مەزمۇنلار)

ناھايىتى شەپقەتلىك ۋە مېھرىبان ياراتقۇچىنىڭ نامى بىلەن باشلايمەن. كىمكى بۇ سىرلىق ئورمان ئىچىدە بىرە پىشكەللىككە يۇلۇقسا ئۆز جېنىنى ياراتقۇچىغا تاپشۇرسۇن. بۇ ئورمان زۇلمەت دەرۋازىسىدۇر. بۇيەر شۇنداق بىر جايدىكى بۇجايدا ھەقىقەت ۋە بەخت ئۆز نۇرىنى چاچالماس. بۇيەردە زۇلمەت ۋە ۋەھىمە مەڭگۈ ھۈكۈم سۈرىدىكەن. ھەرقانداق بىر شەيئىنىڭ بۇ نەسباسقۇر جايغا ھەرگىز قەدەم باسمىلىقىنى تىلەيمەن. بۇيەر ھەقىقەتەن زۇلمەت

دەرۋازىسىدۇر.

مەن بۇ ئورمانغا كىرگەندىن تارتىپ ئۆز ئۆلۈمۈمنىڭ يېقىنلاپ قالغانلىقىنى سەزگەندىم. دەرۋەقە ھازىر جان تالىشىپ تۇرۇپتىمەن. مەن مەھەللىمىزدىكى تاغ قاپتىلىدىكى كىچىك ئۆڭكۈر ئارقىلىق بۇ جايغا كىلىپ قالدىم. بۇيەردە 700 مودىن كۆپرەك ئەرۋاھلار

ئورمانلىقى بار بۇلۇپ تېخىمۇ ئىچكىرىسىدە ئەرۋاھلار قەبرىستانلىقى بار. قەبرىستانلىق ئوتتۇرىسىدا بىر قەلئە بار. بۇ قەلئە دەل زۇلمەتنىڭ ئوۋىسى. قەلئە ناھايىتى چوڭ بۇلۇپ قەلئە ئاستىدا ئۇنىڭدىنمۇ چوڭ يەر ئاستى شەھەر بار. يەر ئاستى شەھەر بايلىققا تولغان بۇلۇپ كىمكى بۇيەرگە كىلىپ قالسا مىسقالچە نەرسىگە چېقىلمىسۇن. يەر ئاستى ناھايىتى ۋەھشى بىر جاي. بۇيە زۇلمەت ماكانىدىن كىتىشىنى ئويلىسىڭىز يەر ئاستى ئۈيىگە قەدەم باسماڭ. بۇيەرگە قەلئە ئىچىدىكى قۇدۇق ئارقىلىق كىرگىلى بولىدۇ. مەن يەر ئاستىدا ئالتۇنلاردىن ئېلىپ كىتىش ئۈچۈن ئورۇنغىنىمدا ناھايىتى ئېچىنىشلىق ھالغا كىلىپ قالدىم. يەر ئاستىدا يەنە بىر شارقىراتما بۇلۇپ سۈيى ئالماس تەك سۈزۈك. ھەرقانداق يارا بۇسۇدا نەمدەلسا شۇھامان شىپا قىلىدۇ. بىراق بۇسۇندىن ئىچىشكە قەتئى بولمايدۇ. مەن بۇيەرگە قاپسىلىپ قالغاندىن كىيىن بىر ئادەمنى ئۇچراتتىم. ئۇ كىشى بىلەن بىرلەشتىم. ئۇمۇ بۇيەرگە قاپسىلىپ قالغىلى ئۇزۇن

تۈرۈلگەن ئەمۋال

بولغانىكەن. ئىككىمىز بىر بىرىمىزگە يار يۆلەك بۇلۇپ بۇيەردىن چىقىپ كىتىش ئۈچۈن تىرىشتۇق. بىراق ئۆزۈمنىڭ دەل شۇنىڭ قولىدا جان بېرىدىغانلىقىمنى ئويلاپ باقمىغانىدىم. شۇنى ئەسكەرتىپ قۇيايىكى بۇيەردە ئۆزۈمىز ۋە ياراتقۇچىدىن بۆلەك ھەرقانداق نەرسىگە ئىشەنمەسلىكىمىز لازىم. ھەتتا ئۆزۈمىزنىڭ سايىسىغىمۇ گوماندا بولىشىمىز لازىم. قەلئە ئىچىدە ۋە يەر ئاستى شەھەردە مەن ھەربىر يەرگە ئىز قالدۇرۇپ بىشارەت بەردىم. بۇ بىشارەتلەر سىزنىڭ بۇيەردىن چىقىپ كىتىشىڭىزگە ناھايىتى چوڭ ياردەم قىلالايدۇ. ئەمما شۇ بىشارەتلەر ئارقىلىق ماڭغان يولىڭىز ياكى قىلۋاتقان ئىشىڭىز سىزگە خاتادەك تۇيغۇ بەرسە دەرھال ئىشىڭىزنى توختۇتۇڭ.

بەلكىم ئۇ بىشارەتلەر ئەمۋالار تەرىپىدىن ئۆزگەرتىلگەن بولۇشى مۇمكىن. ئەمما ئۇنداق ئاسانلىقچە ئۆزگەرتەلمەيدۇ. بۇنىڭدىن بەكمۇ ئەنسىرەپ كەتمەڭ. يەنە سىزگە شۇنى ئەسكەرتىپ قۇيايىكى ئورماندا ئەمۋالار ۋە سىزدىن بۆلەك ھىچقانداق ئادەم يوق. سىزگە بىرەر ئىنسان ئۇچراپ قالسا ئۇنىڭدىن ئۆزۈڭىزنى قاچۇرۇڭ بىراق ھەرگىز قوپاللىق قىلماڭ. ئۇ باشتا ھەمدەمدە بولىدۇ كىيىن جېنىڭىزنى ئېلىشى مۇمكىن. ئەمۋالار ئورمانلىقىدا مەن ياساپ قويغان ئەڭ بىخەتەر بىر ئۆي بار بۇلۇپ كىچىسى كىرىۋېلىڭ. بۇيەر ناھايىتى بىخەتەر. ئەمما ناھايىتى قاراڭغۇ بۇيەردە ئازراقمۇ يورۇقلۇق يوق.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

مەن مەزكۇر خاتېرىگە قالدۇرغان مەزمۇنلارنىڭ ۋە مەن قالدۇرغان بىشارەتلەرنىڭ ياردىمى ناھايىتى چوڭ. شۇڭا قوللىغۇزغا بۇ خاتېرە چۈشكەن ھامان چوقۇم ياخشى ساقلاڭ. خاتېرىدە ھەربىر يول ۋە ئەرۋاھلار ھەققىدە ئېنىق ئىزاھ بەردىم. شۇڭا ئەرۋاھلار خاتېرىنى سىزدىن ئېلىۋېلىش كويىدا بولىدۇ.

— بالام ئۆمەر — دادامنىڭ چاقىرىشى مېنى خاتېرىنى ئوقۇشتىن توختاتتى. — كىلە داۋامنى كىيىن ئوقۇشال ھازىر بېرىپ قويىلارنى ئوتلۇتۇپ كەلگىنە — دىدى دادام. مەن:

— دادا، سەن سەلىمنىڭ خاتېرىسىدىكى مەزمۇنلارغا ئىشىنەمسەن — دەپ سورۇدۇم. دادام:

— ئەلۋەتتە بۇنىڭغا سەنمۇ ئىشىنىشىڭ كېرەك. ئەتتىگەن ماڭا دەپبەرگەنلىرىڭ ئىسىڭدە بادۇ. — دىدى دادام. توغرا ئەتتىگەن مېنىڭ كۆرگەنلىرىم. بۇنىڭ دەلىلى ئەمەسمۇ. مەن كۆرگەن ئۇ كىشىلەر ۋە قىزىل كۆزلۈك سەلىمنىڭ خاتېرىسىدە دىيىلگەن ئەرۋاھ شۇمۇدۇ. دۈمبەمگە تەگكەن دادامنىڭ شاپىلىقى مېنى خىيالدىن ئويغاتتى.

— بولە تېز قويلار ئاچ قالدى. — دىدى دام مېنى ئېغىلغا دەۋەت قىلىپ. مەن قويلارنى ئېغىلدىن چىقىرىپ ئوتلاتقىلى ماڭدىم. ئېتىزلىقىمىزنىڭ سول تەرىپى كەڭ يايلاق بۇلۇپ قويلارنى قويۇپ بېرىپ چۆپلۈكتە سوزۇلۇپ يېتىپ خىيال سۈرۈشكە باشلىدىم.

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

توۋاھ! راسلا ئەمۋاھلار بارمىدۇ؟ سەلىمنىڭ خاتىرىسىدىكى ھەقىقىي ئىشلارمىدۇ؟ مەن ئۇيەرگە بارسام ئۇلۇپ كىتەرەنمۇ؟ ئۇ ئىشلارغىمۇ ئىككى يىل بولدى ھازىر قانداق بۇلۇپ كەتكەندۇ.

توغرا. سەلىم ئۇيەرگە نىمىشقىمۇ بارغاندۇ؟ كاللامدا جاۋاپسىز سوئاللار ھۈكۈم سۈرمەكتە. شۇ ئوي خىياللار بىلەن كەچ كىرىپ كىتىپتۇ. قويلىرىمنى يىغىپ ئۆيگە قاراپ ماڭدىم. ئەتراپ بىراز قاراڭغۇ ئىدى. تۇيۇقسىز ھېلىقى چەكلەنگەن ئورمان تەرەپكە قاراپ ساپتىمەن. رىشاتكىنىڭ ئىچى تەرىپى غاردا كۆرگەن ھېلىقى قىزىل كۆز ماڭا تىكىلىپ قاراپ تۇراتتى. يۈرۈكۈمنى بىر قورقۇنۇش قاپلىۋالدى. قورققىنىمدىن قويلىرىمنى ئىتتىكرەك مېڭىش ئۈچۈن ساۋايتتىم. ئۇ تەرەپتىكى قىزىل كۆزلۈك ئەمۋاھ تېخىچە ماڭا قاراپ تۇراتتى. ئۇ تەرەپكە قاراپ سالماسلىق ئۈچۈن تېرىشاتتىم. بىراق ئۆزۈممۇ بىلىمگەن ھالدا ئۇ تەرەپكە قاراپ ساپتىمەن. ئەمما ئۇ تەرەپتە ھېچكىم يوق ئىدى. گەرچە ئۇ يۇقاپ كەتكەن بولسىمۇ يۈرۈكۈمدىكى قورقۇنۇش تېخى پەسەيمىگەن ئىدى تىتىك مېڭىپ ئۆيگىمۇ كىلىۋالدىم. ئۆيگە كەلگەن بولساممۇ يۈرەكلىرىمدە بىر ۋەھىمە يەنىلا داۋاملىق ھۈكۈم سۈرمەكتە ئىدى.

2 - قىسىم ئەمرۋاھ كۆلەشگىسى

مەن قورقۇنۇچ ئىدە ئۆيگە يېنىپ كەلدىم. قويلارنى ئېغىلغا سولتۇتتىم ياتاق ئۆيۈمگە كىرىپ كەتتىم. بايا بولغان شۇ ۋەھىملىك ئىشلارنى ئويلىساملا يۈرىكىم ئەنسىز سوقۇپ كىتىدۇ. مۇشۇ كەمگىچە جىن ئەمرۋاھ كۆرۈپ باقمىغانىدىم. مانا مۇشۇ كۈنلەدە بۇ ئەمرۋاھلارنى بەك جىق كۆرۈپ كەتتىم. ئەلۋەتتە ئادەم بولغانىكەنمىز بۇنداق قورقۇنۇچلۇق نەرسىلەرنى بىر ئىككى قېتىم كۆرسەكمۇ ئاز دىگىلى بولمايدۇدە. نەچچە ۋاقىتتىن بېرى پەيدا بولمىغان بۇ ئەمرۋاھلارنىڭ ئەمدى چىقىپ قالغىنى قىزىق. سەلىمنىڭ كۈندىلىك خاتىرىسىنى قولۇمغا ئالدىمدا مۇقاۋىسىدىكى غەلىتە يېزىققا قارىدىم. بۇ يېزىقنى ھېچقاچان كۆرۈپ باقمىغانىدىم. بىراق يېزىقنىڭ بەزى يەرلىرى ھازىرقى زاڭزۇ مىللىتىنىڭكىگە ئوخشاپ قالاتتى. خاتىرىدىكى مۇشۇ خىل يېزىقتا يېزىلغان ئىككى بەتكە قىزىقىپ قالدىم. مەنسىنى بىلىشكە قىزىقتىم. بەلكىم سەلىم خاتىرىسىدە بۇ توغۇرلۇق يازغان بۇلىشى مۇمكىن دىگەن ئوي بىلەن ئوقۇپ كەلگەن يەردىن باشلاپ خاتىرىنى ئوقۇشقا باشلىدىم. خاتىرىدىكى مەزمۇن

ئەمرۋاھلار ھەرۋاقت بۇ خاتىرىنى قولغا چۈشۈشنىڭ كويىدا بولىدۇ. چۈنكى مەن خاتىرىگە بۇ زۇلمەت ماكانىدىن چىقىپ كىتىش ھەققىدە يېزىپلا قالماي يەنە بۇ زۇلمەتنى ئاخىرلاشتۇرۇش

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ھەققىدىمۇ يازدىم. ئۇنىڭ ئۈستىگە سىز ئۇلارنى ۋەيران قىلمىغان تەقدىردىمۇ سىزنىڭ ئۇلار ئارىسىدىن ھايات چىقىپ كىتىشىڭىز ئۇلار ئۈچۈن خەتەرلىك. چۈنكى ئۇلارنىڭ سىرنى ئىنسانلار جەمئىيىتىگە ئاشكارلاپ قويۇشىڭىزدىن ئەنسىرىشىدۇ. شۇنىڭ ئۈچۈن خاتىرە قولىڭىزغا چۈشكەندىكىن ناھايىتى ئېھتىياتچان بولۇپ كىتىڭ. مەيلى سىز قەيەردە بۇلۇڭ خاتىرە ھامان ئەرۋاھلارغا ئورنىڭىزنى بەلگىلەپ بېرەلەيدۇ. ئىسىڭىزدە بولسۇنكى ئۈلۈم ۋە ۋەھىمە سىز بىلەن بىللە.

بۇ گەپلەر مېنى سەل قورقۇتۇپ قويدى. ئەرۋاھلار سەلىم ئۆلگەن ئورماندىلا ئەمەس بۇيەردىمۇ پەيدا بولغان تۇرسا، تېخى باشقىلارغا ئەمەس ماڭا يۇلۇقتى. ئەجەب مەن خەۋپ ئىچىدە قالغاندىمەنمۇ؟ توغرا، ئەرۋاھلار ھەر ۋاقىت خاتىرىنى ئېلىۋېلىشنى ئويلايدۇ. ھازىر بۇ مېنىڭ قۇلۇمدا شۇڭا يېنىمغا كەلگەن گەپ. ئۇنى ئويلاپ بۇنى ئويلاپ خاتىرىنى تۇتقىنىمچە ئۇخلاپ قاپتىمەن. چۈشنىڭ خاسىيىتى بىلەن غەلىتە بىر چۈشنى كۆرۈپتىمەن. چۈشۈمدە مەن تاغ ئۆڭكۈردىكى كاماردا كۆرگەن چىغىر يولدا تۇرغۇدەكمەن. ئالدىمدىكى بۇ ئەرۋاھلار ئورمانلىقى قاپقاراڭغۇ ئىدى. تۇيۇقسىز ئالدىمدا سەلىم پەيدا بولدى. مەن قورقۇشقا باشلىدىم. يۈرۈكۈم جىغىلدايتتى. ئۇ ئالدىمدا تۇرۇپ ماڭا «كەينىڭىگە قارا!» دېدى. مەن ئاستا بۇرلۇپ كەينىمگە قارىدىم. كۆزلىرىمگە ئىشەنمەيلا قالدۇم. ھېلىقى ئۆڭكۈردىكى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

كېچىككەنە كامار ھازىر ناھايىتى يوغىنىپ كەتكەن بۇلۇپ ئەرۋاھلار بەس بەستە كىرىپ مەھەللەمدە قىرغىنچىلىق چىقارماقتا ئىدى. كىشىلەر ۋارقىراشقىنىچە قاچاتتى. ئەرۋاھلار رەھىمسىزلەرچە ئۆلتۈرەتتى. سەلىم ماڭا:

— قارا، ئەرۋاھلار قۇتراۋاتىدۇ. ئۇلار قۇلۇڭدىكى خاتىرنى قولغا چۈشۈرمەكچى بولىۋاتىدۇ. قەدىڭنى رۇسلا ئۆز دۇنيارىڭنىڭ مۇشۇنداقلا ۋەيران بولىشىغا قاراپ تۇرامسەن، ئەمدى ھۇشۇڭنى تاپقىن. ئەرۋاھلارنىڭ مەڭگۈ يۇقۇلىشى ئۈچۈن جەڭ قىل. — ئۇ شۇنداق دىگىنىچە تۈتۈنگە ئايلىنىپ غايىپ بۇلۇپ كەتتى. مەنمۇ ئويغۇنۇپ كەتتىم. چىلىق چىلىق ھۆل بۇلۇپ كەتكەندىم. كۆرگەن چۈشۈم مېنى بىرقىسىملا قىپ قويدى. بۇ بىر بىشارەتمىدۇ ۋەياكى مۇنداقلا كۆرگەن چۈشۈمىدۇ بىلىمدىم. ئىشىك ئېچىلىپ دادام كىرىپ كەلدى:

— ئويغۇنۇپسەندە. تۈرە ئەمدى ناشتا قىلىۋالغىن — دىدى. ۋە يېنىمدىكى خاتىرنى كۆرۈپ: — سەلىمنىڭ خاتىرسىنى ئوقۇپ بولىدۇڭمۇ — دەپ سورىدى. مەن: — ياق دادا. ئوقۇپ بۇلالىمدىم.

— ھە ئەمدى ئۇ ئورمانلىققا ھەرگىز بارمىغىن. خاتىرنى ئوقۇپمۇ بارماسلىقنى ئويلىغانسەن. — دادامنىڭ بۇ گېپى مېنى تەڭلىكتە قويدى. قانداق قىلىش كېرەك. بىردەم ئويلىغاندىنكىيىن ھەقىقىي بىر قارارغا كەلدىم.

تۈرۈلگەن ئەمىرۋاھ

— كەچۈرگىن دادا، مەن ئۆيەرگە بارمەن. — دىدىم دادامغا. بۇ گەپنى ئاڭلىغان دادامنىڭ قايىقى تۈرلۈپ كەتتى. — بولدى بارمايسەن. ئۆزۈڭنىڭ جېنى بىلەن ئويناشما — دىدى كەسكىن تەلەپپۇزدا.

— لىكىن دادا. بۇنداق ۋەھىمە ئىچىدە ئۆرتىنىپ قورقۇپ ياشامدۇق. ئۇ ئەرۋاھلار ماڭا بىر قېتىم ئەمەس بىرنەچچە قېتىم كۆرۈندى. خاتىرىدە نىمە دەپتۇ؟ خاتىرە سەندە بوسال جېنىڭ خەرتەر ئىچىدە دەپتۇ. بۇ خاتىرىدە ئۇلارنى يۇقۇتۇش ھەققىدىمۇ بىشارەت بېرىپتىغۇ ئەنە. — دىدىم دادامغا. دادام:

— بالام، بىزمۇ سەندىن ئەنسىرەيمىز. سەن ئۆيەردە بىرە ئىشقا يۇلۇقساڭ قانداق قىلىمىز. چىدىيالامدۇق بۇ ئازاپقا

— ئۇنداقتا بۇيەر ۋەيران بولسىچۇ؟ ئۇچاغدا كىم چىدىيالايدۇ. دادا. رۇخسەت قىل مەن باراي. — دىدىم دادامغا يېلىنىپ. دادام گەپ سۆزسىز چىقىپ كەتتى. دادامنىڭ قوشۇلمىغانلىقىغا ئىچىم ئاچچىق بولدى. مىنىڭ ھەقىقەتەن بۇ ئىشلارغا خاتىمە بېرىش نىيىتىم بار ئىدى. يېرىم سائەتلەرچە ۋاقىت ئۆتكەندىن كىيىن دادام كىردى:

— ماقۇل بالام. بارغىن. ئەمما ئۆزۈڭ يالغۇز بارما. سەلىمنىڭ ئاكىسى بىلەن ئىمىنجاننى ئېلىۋېلىشنى ئۈنۈتمىغىن. ئۇلار بۇھەقتە بىرنىمە بىلىشىدۇ. — دىدى دادام. قارسام دادامنىڭ كۆز گىرۋەكلىرىدە ياش مۆلدۈرلەپ تۇراتتى. نىمىلا دىمىگەن بىلەن دادا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئەمەسمۇ. بالىسىنىڭ خەتەرگە تەۋەككۈل قىلىشىغا قانداقمۇ چىدىيالىسىمۇ. دادامنىڭ قوشۇلغانلىقى مېنى ئالەمچە شادلاندى. ئۆيەرگە ئانچە يىراق بولمىغىنىمىز ئۈچۈن ئەتىلا يولغا چىقماقچى بولدۇم. دادام دىگەندەك مەھەللىمىزدىكى سەلىمنىڭ ئاكىسى ئەلى بىلەن ئىمىنى (ئادەتتە ئۇنى شۇنداق چاقىراتتىم.) يەنە ئادىلىنىمۇ ئېلىۋېلىشنى ئويلىدۇم.

بۈگۈن ھەممە ئىشنى پىلانلىۋالدىم. ئۆيدىكىلەرگە لازىمەتلىكلەرنى تەييارلاپ قويۇشنى ئېيتىپ ئىمىننىڭ ئۆيىگە ماڭدىم. ئۆيىمىزنىڭ ئارقىسى سەل يىراق ئىدى. ئۆيەرگە بېرىش ئۈچۈن چەكلەنگەن ئورماندىن ئۆتەتتىم. بۇ ئورماننىڭ ئالدىغا كەلگەندە قەدەملىرىم ئىختىيارسىز توختاپ قالدى. ئازراق قورقۇنۇچ ھېس قىلىۋاتاتتىم. ئورمان تەرەپكە قارىدىم. ئورمان بۇرۇنقىدەكلا تىنچ ئىدى. دىققىتىمنى يىغىپ يۇلۇمغا راۋان بولدۇم. تۇيۇقسىز كەينىمدىن بىرنەرسىنىڭ ماڭا سۈرلۈپلا ئۆتۈپ كەتكەنلىكىنى سەزدىم. بۇرۇلۇپلا ئارقىمغا قارىدىم. بىراق ھېچكىم يوق ئىدى. خىيالى تۇيغۇم بولسا كېرەك دەپ ئويلىدۇم. شۇنداق ئالدىمغا قارىسام بىر قارا كۆلەڭگە ئالدىمدا تۇراتتى. ئۇنىڭ زادى نېمە ئىكەنلىكىنى بىلەلمىدىم. خۇددى بىر ھەقىقىي كۆلەڭگەدەكلا بوشلۇقتا لەيلەپ تۇراتتى. يۈرۈكۈم ئاغزىمغا كەپلىشىپ قالايلا دىدى. مەن قورققىنىمدىن جايىمدىلا يىقىلىپ قاپتىمەن. قانچىلىك ۋاقىت ئۆتكەنلىكىنى بىلمەيمەن بىرچاغدا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئورنۇمدىن تۇردۇم. يىقىلغان يەردە يېتىپتىمەن. ئەتراپ تىنچ ئىدى. ئورنۇمدىن تۇرۇپ بۇ نەس باسقان جايدىن تېزراق ئۆتۈپ كىتىش ئۈچۈن قەدىمىنى چوڭ ئېلىپ ماڭدىم. ماڭغاچ ئاخىرقى قېتىم ئورمانغا بىر قارىدىم. قارسام بىر دەرەخنىڭ كەينىدىن بىرى مارلاۋاتقاندەك قىلاتتى. دەرھال ئالدىمغا قارىدىم دە يۈگۈرگىنىمچە ماڭدىم. ئىمىنىڭ ئۆيىگە كەلگەندە سەپەر تېخى باشلانماي تۇرۇپلا ئۇنى قورقۇتۇپ قويماي دەپ ھازىرقى ئەھۋالنى دىدىم. ئۇنىڭ ئۆيىگە كىرىپ سالاملاشقاندىن كىيىن مەقسىدىمنى دىدىم. ئۇ گىپىمنى ئاڭلاپ جىمىپ قالدى. مەن سۆز ئاچمىسام ئۇ گەپ قىلىدىغاندەك قىلمايتتى.

— ھەي، چۈشەندۈرەلىدىمۇ يا. بۇ ئىشلارنى ئاخىرلاشتۇرايلى بېشىمىزغا بالا بولمىسۇن دەۋاتىمەن. — دىدىم ئۇنىڭغا. ئۇ:

— چۈشەندىم. بىراق بىز ئۆلۈپ كىتىشىمىز مۇمكىن. — دىدى.

— شۇنداق بىراق بىزنىڭ ھايات قېلىشىمىزدىمۇ ئۈمۈد زور. مەن بىلەن بارغىن ماقۇلمۇ — دىدىم ئۇنىڭغا. ئۇ بىردەم سۈكۈتتە تۇرغاندىن كىيىن ماقۇل بولدى. ئۇنىڭغا ئەتە لازىمەتلىكلەرنى ئېلىپ ئۆيۈمگە بېرىشنى ئېيتىپ كىتىپ قالدىم. ئەمدى ئادىلنىڭ ئۆيىگە ماڭدىم. ھەرنىمە بولسا ئۇنىڭ ئۆيىگە بېرىش ئۈچۈن چەكلەنگەن ئورماندىن ئۆتمەسەممۇ بولاتتى. ئادىلمۇ ناھايىتى چىقىشقاق ئاقكۆڭۈل بالا بۇلۇپ ئۇ يېڭىلىقلارغا قىزىقىدۇ خەتەرگە تەۋەككۈل قىلىشقا ئامراق. ئۇنىڭ بۇ ئىشقا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

قوشۇلدىغانلىقىغا ئىشىنەتتىم. يولدا كىتىۋېتىپ بىرنەرسىگە پۇتلىشىپ يېقىلىپ كەتتىم. نىمىگە پۇتلاشقاندىمەندەپ قارىسام بىر ئىسكىلت قول تۇراتتى. قورققىنىمدىن ۋارقىغىنىمچە ئورنۇمدىن تۇردۇم. كۆزۈمنى بىر يۇمۇپ ئاچسام نە ئىسكىلت بولسۇن؟ پەقەت بىرتال تاش تۇراتتى. توۋا بايىلا ئېنىق ئىسكىلت قول كۆرگەندىمغۇ. تېخى سەپەرگە چىقماي تۇرۇپلا ھەجەپ نەس باستى ئۇيەرگە بارغامدىن كىيىن نىمە ئىشلار بۇلار كىنتاڭ. خىيال بىلەن بۇلۇپ ئادىلىنىڭ ئۇيىگىمۇ كىلىپ قاپتىمەن. ئۇنىڭ ئۇيىگە كىرىپ گەپنى ئۇدۇللا قىلدىم. ئۇمۇ قوشۇلدى. بىراق ئۇ ئورماندىكى ئەمۋالارنىڭ بارلىقىغا ئىشىنەنمىگەندەك قىلاتتى. لىكىن نىمىنى مەقسەت قىلىپ قوشۇلغانلىقىنى چۈشەنمىدىم.

ئەمدى سەلىمنىڭ ئاكىسى ئەلىنىڭ ئۇيىگە ماڭدىم. چاتاق يېرى ئەلىنىڭ ئۇيىگە بېرىش ئۈچۈن چەكلەنگەن ئورماننىڭ قىيپاش ئۇدۇلىدىن ئەگىلىپ ماڭاتتىم. بۇ قېتىم يولىنىڭ چېتىدە مېڭىپ بۇ نەسباسقۇر جايدىن ئازراق بولسىمۇ يىراقلاپ ماڭدىم. بۇيەر ئۈنچە ئۇزۇن يول بولمىسىمۇ ئەمما مەن ناھايىتى تەستە ئۆتتۈم. خۇددى ئورمان ئىچىدە بىرى ماڭا قاراۋاتقان دەكلا تۇيولاتتى. شۇنىڭ بىلەن مەنمۇ بۇ ئورمان ئىچىگە قاراپ باقاتتىم. بىراق ھىچكىمنى كۆرمەيتتىم. ئەگىلىپ كىتىدىغانغا ئىككى قەدەم قالغاندا ئەڭ ئاخىرقى بىر قېتىم قارىدىم. قارىسام مەن ھېلى تۇنجى بۇلۇپ كۆرگەن ئىككى كىشى تۇراتتى. مەن ئۇلارنى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئېنىق كۆرەلمىگەن بولساممۇ ئادەممىكى دەپ رىشاتكىنىڭ يېنىغا بېرىپ چاقىرىپ باقتىم. بىراق ئۇلار قېقىپ قويغان قوزۇقتەك سىدىرلىماي تۇراتتى. توساتتىن كۆڭلۈمگە بىرۋەھىمە كەلدى. ئەجەبا ئۇلار ئەرۋاھىمدۇ؟ دەرھال بۇرلۇپ يۇلۇمغا كىتىپ قالدىم. ئەلنىڭ ئۆيىگىمۇ كەلدىم. ئۇ سىرتقا چىقىش ئۈچۈن تەمشەلگەنىكەن. مېنى كۆرۈپ ھويلىدىكى سۇپىغا داستىخان سالدى. ئۇنىڭغا مەخسەتلىك سەل ئەگىتىپراق ئېيتتىم. چۈنكى ئۇجايدا ئۇنىڭ قېرىندىشى جان بەرگەن ئەمەسمۇ؟ ئۆتكەن ئىشلارنى ئويلاپ كۆڭلى بۇزۇلمىسۇن دەپ ئويلىدۇم. ئۇ گىپىمنى ئاڭلاپ:

— ھىم، ئىنىممۇ بۇ ئورماندا ئۆلۈپ كەتتى، ئۇنى زادى قانداق نەرسە قەست قىلدى بىلمەيمەن. مەيلى نىمىلا بولسۇن سەن دىگەندەك راسلا بىزگە زىيىنلا بولىدىكەن ئۇنداقتا راسلا ئاخىرلاشتۇرمىساق بولمايدۇ. شۇڭا مەن بىللە باراي. — دىدى. مەن ئەلنىڭ بۇ كەسكىن تەلەپپۇزىدىن سۈيۈندۈم. شۇنداق قىلىپ مېنىڭ 1-پىلاننىمۇ ئەمەلگە ئاستى. ئەتە ئەتتىگەندە سەپەرگە چىقىدىغان بولغاچقا ئۆيگە تەييارلىق قىلىش ئۈچۈن ماڭدىم. كىتىدىغان چاغدا ھېلىقى ئورمانغا يەنە بىر قېتىم قاراپ ساپتىمەن. يەنە ھېلىقى قىزىل كۆزلۈك ئەرۋاھ يىراقتىن ماڭا تىكىلىپ قاراپ تۇراتتى. ئۇنى جىق كۆرۈپ كەتكەچكىمىكىن ئانچە قورقىدىم. ئەمما يۈرۈكۈمدە يەنىلا بىر ۋەھىمە

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

مىدىرلاۋاتاتتى. قورقۇنچۇمنى خۇشاللىقىم ئىچىگە يۇشۇرۇپ ئۆيگە كىردىم.

ھۇجۇرامدا يوغان ساياھەت سومكىسى پومپايغان ھالدا تۇراتتى. دادام نىمىلەرنى سېلىپ قويغانلىقىنى بىلىش ئۈچۈن ئاڭلىدىم. ئەڭ ئۈستىدە يىمەك ئىچمەك تۇراتتى. ئاستىدا پىچاق، ئارغامچە (تاغقا چىققاندا بېلىگە باغلاپ تۇرۇپ يامىشىدىغان ئارغامچىنى دىمەكچى) ئالاقىلىشىش ئۈسكۈنىسىدىن تۆت دانە، قول چىراق، چاقماق، سەرەڭگە،... دىگەندەك نەرسىلەر تۇراتتى. دادامنى چاقىردىم:

— دادا، چاقماق سەرەڭگە سېلىپ قويۇپسەنغۇ ئىككىسى ئوخشاشلا تۇرسا— دەپ سورۇدۇم. دادام:

— بالام خاتالاشتىڭ، ئىككىسى ئوخشاشلا ئوت چىقارغىنى بىلەن ئوت تەركىبى ئوخشىمايدۇ بىرى ياغاچتا بىرى گازدا كۆيىدۇ. ئورمانغا بارغاندا نىمىشقا مىنىڭ سەرەڭگىنى سېلىپ قويغانلىقىمنى چۈشەنگەنگە قەدەر چاقماقنى ئىشلەتكىن سەرەڭگىنى ئوبدان ساقلاپ قوي — دىدى. مەن ماقۇل بولىدۇم. سومكىنىڭ ئەڭ ئاستىدا بىر رەخت بار ئىدى ئۇنى ئالماقچى بولۇپ قۇلۇمنى سوزىشىمغا دادام تۇتۇۋالدى — دە:

— ئۇنى ۋاقتى كەلگەندە ئېلىپ ئىشلەتكىن. ھازىر چىقىلما — دىدى. مەن «نىمىشقا؟ ئۇ نىمە؟» دەپ سورىسام دادام:

— بۇ تاپانچە ۋە ئوق. يەنە بىرتال بومبىمۇ بار. بۇنى شەھەردىكى بىر

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

ئاغىنەمدىن مىڭ تەسلىكتە ياللىۋرۇپ ئېلىپ كەلدىم. ئەسقىتىپ قالدۇ. دىدى. دادامغا ھەقىقەتەن قايىل ئىدىم. مەن يەنە باشقا لازىمەتلىكلەرنى ئېلىپ سومكىغا سېلىپ قويغاندىن كىيىن ئوبدان جايلاشتۇرۇپ ياتاق ئۈيۈمگە ئەكىرىپ قويدۇم.

ئەتسى ئەتتىگەن ئورنۇمدىن تۇرۇپ ناشتا قىلدىم. ئاڭغىچە ئەلى، ئىمىن ئادىللارمۇ كەلدى. ئۈچەيلەن بىرلىكتە شۇ نەسباسقان ئورمانلىققا قاراپ يولغا چىقتۇق. چەكلەنگەن ئورمان ئىچىگە كىردۇق. ھازىر بۇيەر بۇرۇنقىدىنمۇ جىمىپ كەتكەندى. بۇرۇن ھىچبولمىسا قۇشلارنىڭ سايراشلىرىنىمۇ ئاڭلىيالايتتۇق. ھازىر بۇيەردە بىرە ھاشارەتمۇ يوقتەك قىلاتتى. ئەتراپ شۇنچە مۇدەھىش ھەم سۈرلۈك ئىدى. بۇ ئورماننىڭ جىمجىتلىقى بىلەن قوشۇلۇپ بۇجايىنى ۋەھىمىگە سۆرەپ كىرمەكتە ئىدى. بىز ماڭغاندا ئايىغىمىزدى خازاڭلارنىڭ دەسسلىشىدىن چىققان ئاۋازلارمۇ بىزنى ئازراق قورقۇتۇۋاتاتتى. ماڭا خۇددى كەينىمىزگە بىرى چۈشۈۋالغاندەكلا تۇيغۇ بېرەتتى. پات پات كەينىمىگە قاراپ قۇياتتىم. بىز ئورمان ئىچىدە تاغ قاپتىلىغا قاراپ ماڭدۇق. گەرچە بۇ يول ئۇزۇن بولمىسىمۇ بىز ماڭغانچە ھالىمىزدىن كىتىپ يىتىپ بېرىپ بۇلالمىۋاتاتتۇق. ئادەتتە ئەڭ ئاستا ماڭساقمۇ ئۇ تاغدىكى ئۆڭكۈرگە 20 مىنۇتتا بېرىپ بۇلاتتۇق. بىراق ھازىر قانچە تېز ماڭساق شۇنچە بەك ھېرىپ كىتىپ باراتتۇق. ئاخىرى ئەلى ۋە ئادىل

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

چىدىيالىماي بىر چوڭ دەرەخ تۈۋىدە ئولتۇرۋالدى - دە:
— ئاغىنىلەر، ھەجەپ بېرىپ بۇلالمىدۇق ئۇ يەگە. مەن بەك ھېرىپ
كتىپتىمەن بىردەم ئارام ئالايلىچۇ — دېۋىدى. ھەممەيلەن
قوشۇلۇپ شۇ دەرەخ ئاستىدا سايدىغاچ ئولتۇردۇق. تۇيۇقسىز نېرى
تەرەپتىكى ئىگىز ئۆسكەن ئوت چۆپلەر مىدىراپ كەتتى. قارغاندا
بىر نەرسىنىڭ تەسىرىدە مىدراۋاتاتتى. ئۇ يەردە بىرنىمە بار ئوخشايدۇ
دەپ ئاستا شۇتەرەپكە ماڭدىم. ئاستا بېرىپ ئوت چۆپلەرنى
قايرىدىم. قايرىدىمىۇ كۆزۈم ئاغزىدىن قان تامچىپ تۇرغان
كۆككۆز بۆرىنىڭ كۆزى بىلەن ئۇچۇرشۇپ قالدى. قورققىنىمدىن
«ئەلى، ئادىل، ئىمىن» دەپ توۋلايتتىم. بىراق ئۇلاردىن ھىچ سادا
چىقمايتتى. دەرھال ئۇلار تەرەپكە قارىدىم بىراق دەرەخ يېنىدا
ھىچكىم يوق ئىدى. ئالدىمدىكى بۇ بۆرە بىر سەكرەپلا مىنى يەردە
ياتقۇزۇپ ئۈستۈمگە چىقىۋالدى. ئاغزىدىن ئېقىۋاتقان قان
يۈزۈمگە يالىغان ئىدى. قورقۇنۇچ پىشانەمدىن تۈتۈن چىقىرۋەتتى
- دە ئاخىرى ھۇشۇمدىن كىتىپتىمەن. ئارىدىن قانچىلىك ۋاقىت
ئۆتكەنلىكىنى بىلمەيمەن. بىرچاغدا كۆزۈمنى ئېچىپ ئوڭ تەرەپكە
قاراپ ۋارقىرۋەتتىم. ئوڭ تەرەپىمدە ئەلى ئىمىن ئادىللارنىڭ تەنسىز
بېشى كۆز ئالدىمدا تۇراتتى. سول تەرەپىمدە ھېلىقى قىزىل كۆز
مەخلۇق يوغان ئاي پالتىسىنى تاشقا سۈركەپ
بىلەۋاتاتتى. ئۇمىنىمۇ ئولتۇرۇۋىتەرمۇ؟ ئۇ ئاستا يېنىمغا كېلىپ
ئېغىزىنى قۇلۇقۇمغا ياقىتى. ئۇنىڭ سوغۇق تىنىقلىرىدىن بەدىنىم

تۈرۈلگەن ئەمۋال

تۈرۈپتۈ ئۇ ئاستا «ئەسلى سەن بۇيەرگە كەلمەسلىكىڭ كېرەك ئىدى. ئەمدى ئۆلىدىغان بولدۇڭ» دېدە ئاي پالتىسىنى قولغا ئالدى. ئاھ خۇدا، مەن تېخى بۇ سەپەر ئۈچۈن تۇنجى قەدەمنى باسقاندىمغۇ؟ مەن بىردەمدىلا، مۇشۇنداقلا ئۆلۈپ كىتەرمەنمۇ؟ ئۇ ئەمۋال ئاي پالتىسىنى گىلىمغا ياقىتى. پالتىنى شۇنچىلىك ئېغىر ھېس قىلدىم. بەلكىم ئۆلۈم ئاغزىدا بولغاشقىمىن. بارغانچە نەپسىم قىسلىشقا باشلىدى. ھېچ قول پۈتۈرۈمنى سىدىرلىتالمايتتىم. ئاخىرى تىنىقىم توختىدى بولغان خېرىراشتىن توختاپ جىمپ قالدۇم.

3 - قىسىم ئەمۋالار ئورمانلىقىكى ۋەھىمە

قورققىنىمدىن ۋارقىرىغىنىمچە تۇرۇپ كەتتىم. مەن ئۆيۈمدە تۇرغۇدەكمەن. دادام كىرىپ كەلدىدە:
 - ۋوي بالام، قار بېسىپ قالغان ئوخشىمامدۇ، تەرگە چۆمۈلۈپ كىتىپسەن. - دېدى. دىمەك مەن چۈش كۆرۈپتىمەندە. نىمە دېگەن قورقۇنۇچلۇق چۈش بۇ، ئورنۇمدىن تۇردۇمدە مۇزلۇق سۇدا يۈزۈمنى يۇيىدۇم. ھازىر سائەت بەش بولغان بۇلۇپ ئەللىلەر كېلىدىغانغىمۇ ئىككى سائەت بار ئىكەن. مەن ئازراق ناشتا قىلىۋالغاندىن كىيىن ھۇجرامغا كىرىپ سەلىمنىڭ كۈندىلىك خاتىرىسىنى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئاچتىم. خاتىرىنىڭ ئوتتۇرسىداق سەلىم مۇندەرىجە تۈزۈپ قويغان بۇلۇپ بېشىدا دىگەندەك ھەممە نەرسىگە ئىزاھ بەرگەندى. مەسىلەن ئەمۋالار ئورمانلىقى ھەققىدە مەزمۇن بولسا ئەمۋالار ئورمانلىقى دەپ يېزىپ يېنىغا شۇ ھەقتە مەزمۇن بار بەتنىڭ بەت سانىنى يېزىپ قويغانىدى. سەلىم ھەقىقەتەن ئەتراپلىق ئويلاپ يېزىپتىكەن بۇ خاتىرىنى. بۇنداق بولغاندا مەنمۇ نىمىنى بىلمەكچى بولسام ئاسان تاپالايدىكەنمەن. مۇندەرىجىنى ئارلاۋىتىپ. «كۈمۈش شەمشەر» دىگەن تىمغا قىزىقىپ قالدۇم شۇ نىڭغا ماس بەتنى ئاچتىم. خاتىرىگە مۇنۇلار يېزىلغانىدى:

كۈمۈش شەمشەر — بۇ شۇنداق بىر خىسلەتلىك شەمشەركى، بۇ شەمشەرنى قولغا چۈشۈرگەن كىشى ئەقلىنى ئىشلەتسىلا ھازىيات قېلىپ بۇ زۇلمەتتىن مەڭگۈلۈك قۇتۇلىشىدا زور ئۈمۈد بار. يەنى بۇ شەمشەر ئارقىلىق ئەمۋالارنى تۈپتىن ئۆلتۈرگىلى بولىدۇ. شەمشەرنىڭ تۇتقىچىدا ئەمۋالار يېزىقىدا «زۇلمەت ئەلچىسى» ۋە «ئاخىرلاشتۇرغۇچى» دىگەن ئىككى خەت بار. بۇ شەمشەر ئەمۋالارنىڭ ئەڭ كۈچلۈكى بولغان، ناھايىتى رەزىل بىرىنىڭ بولغانلىقى ئۈچۈن «زۇلمەت ئەلچىسى» دىگەن خەت، بۇ شەمشەر ئارقىلىق جانلىقلارنى تۈپتىن يۇقاتقىلى بولىدىغانلىقى ئۈچۈن «ئاخىرلاشتۇرغۇچى» دىگەن خەت ئويۇلغان. شەمشەر ئەمۋالار قەبرىستانلىقىدىكى قەلئەنىڭ ئاستىغا جايلاشقان يەر ئاستى شەھىرىنىڭ ئەڭ ئىچكىسىدىكى ئالتۇن ساراينغا قويۇلغان.

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ساراي ئىچىدە ئۈچ ئىشىك بار بۇلۇپ بۇنىڭ بىرىدىلا شەمشەر بار. قالغان ئىككىسىگە كىرىپ قالسىڭىز ئېچىنىشلىق ھالدا ئۈلۈپ كىتىسىز. سىزنىڭ بۇيەرگە توغرا كىلىشىڭىز ئۈچۈن ئىشىككە بەلگە قۇيۇپ قويدۇم. شەمشەر بار ئۆيگە كىرسىڭىز ئالتۇن ئۈستەلگە ئۈچدانە شەمشەر قۇيۇلغان. بۇلار ئوپمۇ ئوخشاش. توغرىسىنى تاپالماي باشقىسىنى ئېلىپ سالىسىڭىز ئوخشاشلا ئېچىنىشلىق ھالدا ئۈلۈپ كىتىسىز. شەمشەرنى تاللاشتا چۇقۇم ئۆزىڭىزگە ئىشنىڭ. سىزگە كىچىككەنە بىشارەت بېرىدۇ: ھەقىقىي كۈمۈش شەمشەر ھەرگىز پارقىمايدۇ.

كۈمۈش شەمشەر ھەققىدە پەقەت مۇشۇنچىلىكلا خاتىرىلەنگەن ئىدى. دىمەك بۇ شەمشەرنى قولغا چۈشۈرسەم پىلاننىمى ئىشقا ئاشۇرۇشتا زور ياردىمى بولغۇدەك. ئۇيەرگە بارغاندىن كىيىن بۇ خىسلەتلىك شەمشەرنى ئىزدەشنى كۆڭلۈمگە پۈكۈپ قويدۇم.

ئىككى سائەتتىن كىيىن ئۈچەيلەن كەلدى. ئۈچىلىسىلا چوڭ ساياھەت سومكىسىنى يۈدۈتۈلگەن بۇلۇپ كۆزىدىن بىرخىل غەمكىنلىك چىقىپ تۇراتتى. مەن ئۇلارغا:

— سىلەرگە نىم بولدى؟ ئەجەب بىر ئىشتىن قورقۇۋاتامسىلەر ياكى بىرە ئىشتىن ئەنسىرەۋاتامسىلەر — دىدىم. ئىمىن:

— ئۇنداق ئەمەس، ماڭىدىغان چېغىمدا ئاپام يىغلاپ كەتتى — دېۋىدى كۆڭلۈم بىر قىسىملا بۇلۇپ قالدى. مەنمۇ سومكامنى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئېلىپ ئاتا ئانامنىڭ يېنىغا كەلدىم. مەن ئۇلارنىڭ كۆزىدىن پەقەت خاتىرجەمسىزلىكنىلا كۆرۈلدىم. مەندە بىرخىل سىزىم پەيدا بولۇپ يۈرۈكۈمنى مۇجىدى. بېرىپ ئاتا ئانامنى چىڭ قۇچاقلۋالدىم. بەلكىم بۇ ئاتا ئانامنى ئەڭ ئاخىرقى قېتىم قۇچاقلشۇم بولۇپ قېلىشى مۇمكىن ئىدى. كۆزلىرىم ماڭا بويسۇنماي ياش تۆكۈۋاتاتتى. ئاپام ماڭا يىغلىغىنىچە: «ئۆزۈڭنى ئوبدان ئاسرىغىن. ئۆيەردە بالانىڭ ھەممىسى بار، خىيالىڭغا كەلگىنىنى قىلما، دىققەت قىلغىن. ئاللاھ سىنى ئۆز پاناھىدا ساقلىسۇن» دەپ يۈزلىرىمگە سۆيىدى. دادام: «ئاللاھقا تاپشۇردۇم. ئىشلىرىڭ ئوڭۇشلۇق بولغاي. سەلىمنىڭ خاتىرىسى بۇيىچە ئىش قىل. ئۇنى چىڭ ساقلا» دېدى. ئاتا ئانامنىڭ يىغلىشىدىن يۈرەكلىرىم ئىزىلىپ كىتىپ باراتتى. ھەتتا بېرىش نىيىتىمدىن يانغۇدەك بولۇپ كەتتىم. ئاتا ئانامنىڭ مېنى بېقىپ مۇشۇنچىلىك قىلغىنى ئۈچۈن ئۇلارنى يىغلىتامدىم؟ ئۇلارنىڭ قەلبىگە ئەنسىزلىك ئوتىنى تاشلاپ قويۇپ مۇشكۈل سەپەرگە چىقماقچىمەن. ئېھ، مەرھەمەتلىك ئاللاھ، ئاتا ئانامنى ئۆز پاناھىڭدا ساقلىغايىسەن.

كۆڭلۈم يېرىم. يۈرۈكۈم ئاغرىۋاتاتتى. ئىمىننىڭ تارتىشى بىلەن مەربانلىرىم بىلەن خوشلاشتىم. نەچچە رەت كەينىمگە قارىدىم. بۇ مىنىڭ بىرىنچى قېتىملىق ئەلەمدە قالغان ۋاقتىم ئىدى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ھەممىمىزنىڭ كۆڭلىمىز پەرىشان ھالەتتە چەكلەنگەن ئورمان ئالدىغا كەلدۇق. ئورمان ئىچى بۇرۇنقىدەكلا تىمتاس. دەرەخلەردە سايراۋاتقان قۇشلار، ئۇياق بۇياققا يۈگرۈشۋاتقان توشقانلار بار ئىدى. ھاۋاسمۇ ناھايىتى ساپ. شۇنچىلىك گۈزەل بىر ئورمانغا ئەشۇ ئەرۋاھلار ۋەھىمە قالىپقىنى كىيگۈزۈپ قويدى دىسە. 15 مىنوتچە ماڭغاندىن كىيىن تاغدىكى ھېلىقى كىچىك ئۆڭكۈرگە كىردۇق. ئۆڭكۈرگە كىرىپلا ھەممىمىز چۈچۈپ كەتتۇق. چۈنكى ئۆڭكۈر ئىچىدە بىر بۆرە بوينى بوغۇزلانغا، قىپقىزىل قانغا سىلەنگەن ھالەتتە كۆزى ئۇچۇق ياتاتتى. مەن بۆرىنىڭ قورقۇنۇچقا تولغان شۇ بىرچۈپ كۆزىگە قاراپ ئەندىشىگە چۈشتۈم. بۇ چاغدا سەلىمنىڭ ئاكىسى ئەلى بۆرىگە قاراپ قېتىپلا قالغانىدى. مەن ئۇنىڭغا نىمىش بولدى دىسەم ئۇ:

— مى... مى. مىنىڭ ئىنىممۇ مۇشۇنداق ئۆلتۈرۈۋېتىكەن — دىدى دۇدۇقلىغىنىچە. بۇ گەپ پىشانەمدىن تۈتۈن چىقىرۋەتتى. سەلىممۇ مۇشۇنداق ئۆلگەن بولسا، بىز بۇ ۋەھىمنىڭ ئىشىكىنى تېخى ئاچماي تۇرۇپ بۇنداق ئىشقا ئۇچراۋاتىمىز. ئەجەبا بۇ بىزگە ئەرۋاھلار تەرىپىدىن بېرىلگەن بىشارەتمىدۇ؟ ئەجەبا ئۇلار بىزنىمۇ بۇخىل ئۇسۇلدا ئۆلتۈرۈۋەتمۇ؟ ياق. بىز بۇيەرگە ھەممىنى ئاخىرلاشتۇرۇش ئۈچۈن كەلدۇق. مەن ئىمىنگە:

— بولدى بۇنىڭغا قارىمايلى. بولغا ئېلىۋالغانىمىدىڭ — دىدىم. ئىمىن سومكىسىدىن خېلى يوغان بىر بولقىنى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

چىقاردى. مەنمۇ سومكامدىن بولقانى چىقاردىم دە ھېلىقى كۈنى مەن كىتاب ئوقۇغىلى كىلىپ ئېچىلىپ قالغان كىچىك تۆشۈكنى ئىمىنغا كۆرسىتىپ:

— كىلە، بۇيەرگە كۈچەپ ئۇرۇپ تۆشۈكنى بىز پاتقۇدەك قىلىپ چوڭايتايلى. — دىدىم. شۇنداق قىلىپ بىز كۈچەپ خېلى ئۇرغاندىن كىيىن تۆشۈكنى بىلىمىز كەڭلىكىدە يوغان تۇق. ھەممىمىز سومكىمىزنى قويۇپ تۇرۇپ ئۆمىلەپ قارشى تەرەپكە چىقىۋالدۇق. ئەڭ ئاخىردا سەلىم سومكىنى سۇنۇپ بېرىپ چىقتى. مانا بىز سەلىمنىڭ كۈندىلىك خاتىرىسىدە تىلغا ئېلىنغان «ئەرۋاھلار ئورمانلىقى» ئالدىغا كەلدۇق. بۇ ئورمان كۈندۈز بولسىمۇ ئۈنچە يورۇق ئەمەس ئىدى. يەنە تېخى ناھايىتى سۈرلۈك بۇلۇپ ئادەمنىڭ قورققىسىنى كەلتۈرەتتى. ئورماننىڭ ئوتتۇرىسىدا ئۇزۇنغىنە چىغىر يول بۇلۇپ خاتىرىدە دىيىلگەن ئەرۋاھلار قەبرىستانلىقىغا تۇتىشىدىغان يول مۇشۇ ئىدى. بىز بۇ 700 مودىن كۆپرەك چىقىدىغان ئەرۋاھلار ئورمانلىقىنى كىسىپ شۇ قەلئەگە قاراپ ماڭدۇق.

بىز خېلى ماڭغاندىن كىيىن ئازراق شامال چىقىشقا باشلىدى. بۇ شامالنىڭ تەپتى شۇنچىلىك سوغۇق بۇلۇپ ھەر قېتىم بەدىنىمىزنى سىيپاپ ئۆتكەندە ئىختىيارسىز تىترەپ كىتەتتۇق. مەن بۇ يولدا ماڭغاچ ئورماننىڭ ئىچىگە قارىدىم. قارىسام بىزدىن 50 مېتىرچە نېرىدا بىر كىشى بىزگە قاراپ قول پۇلاڭلىتىۋاتاتتى. ئۇ ھەقىقەتەن

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

بىر ئىنسان ئىدى. مەن ئەللىلەرنى چاقىردىم. ئەلى ئۇ كىشىگە قاراپ
ئىختىيارسىز توۋلىۋەتتى.

— سەلىم! جېنىم ئۇكام سەلىم..

ئۇيەردە تۇرغىنى باشقا كىشى ئەمەس دەل سەلىم ئىدى. مەن
ھەيرانلىقتا تۇرۇپلا قالدىم. سەلىمنىڭ جەسىدىنىمۇ بۇلار كۆرگەن
تۇرسا. ھەم دەپنە قىلغان. بۇيەردە ئۇنىڭ پەيدا بۇلۇپ قېلىشى
غەلىتىلىك ئەمەسمۇ؟ بۇۋاقتتا ئەلى ئاللاقاچان ئورمانلىقتىكى
سەلىم ئالدىغا قاراپ كىتىپ بولغانىدى. سەلىممۇ ئۇنىڭغا قاراپ
ماڭدى. ئۇلار كۆرۈشۈپ قۇچاقلىشىپ يىغلىشىۋاتاتتى. ئىمىن
بىلەن ئادىل «بۇ نىمىش» دىگەندەك ھەيرانلىقتا ماڭا
قاراۋاتاتتى. تويۇقسىزلا سەلىمنىڭ خاتىرىسىدىكى «ئۇ جايدا سىز
دىن بۆلەك ھىچقانداق ئىنسان يوق» دىگەن سۆز يادىمغا
كەلدى. يۈرۈكۈم قىرتلا قىپ قالدى. ئەجەبا ئۇ سەلىمنىڭ سىياقىغا
كىرۋالغان ئەۋاھىمىدۇ؟ ئەمما ئۇنىڭ ئەلىنى كۆرۈپ
يىغلاشلىرىدىن ئۇنى كىممۇ ئەۋاھ دىيەلسۇن؟ سەلىمنىڭ
خاتىرىسىدە يەنە «ئەگەر سىزگە راسلا بىر كىشى ئۇچۇرسا
ئۇنىڭدىن ھەزەر ئەيلەك بىراق ئۇنىڭغا ھەرگىز قوپاللىق
قىلماڭ. باشتا ئۇسىزگە ھەمدەمدە بولىدۇ. كىيىن جېنىڭىزنى
ئېلىشى مۇمكىن.» دەپ يېزىلغان. دىمەك ئۇنىڭغا قوپاللىق
قىلساق بولمىغۇدەك. مەن ئادىل بىلەن ئىمىنغا:

— ئاغىنىلەر، سەلىم ئۆزىنىڭ خاتىرىسىدە ئورمانلىقتا بىزدىن بۆلەك

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ھەرقانداق كىشىنىڭ يوقلىقىنى دەپتىكەن. بۇيەردە ئۆلۈپ كەتكەن سەلىم پەيدا بولدى. ئەلى ئۇنى كىرۈپلا خۇددىنى يۇقاتتى. بىز بولساقمۇ ئېھتىيات قىلايلى — دىدىم. ئادىل:

— نىمىشقا ئۇنى ئۆلتۈرۈۋەتمەيمىز؟ بىزگە زىيان يەتكۈزمسۇن يەنە — دىدى

— ئۇنداق قىلساق قەتتى بولمايدۇ. خاتىرىدە ئۇنىڭغا قوپاللىق قىلماڭ دەپ يېزىلىپتۇ. — دىدىم.

بىز شۇنداق سۆھبەتلىشىۋاتقاندا بايا چىققان ئازراق شامال كۈچىيىپ دەرەخلەر قاراسلاپ سۇنۇپ كەتكۈدەك بۇلۇپ كەتتى. شامالنىڭ تەسىرىدە توڭلىغانى ئازدەپ كۆزىمىزنى ئاچالمايۋاتاتتۇق. بىر ئىككى مىنۇت شۇنداق بولغاندىنكىيىن شامال توختىدى. بىراق بىز ھازىر ئاپپاق كىيىملىك چاچلىرى بىلىدىن ئاشىدىغان. بۇرنى يوق، ئېغىزى يوغان، چىشلىرى كىنولاردىكى قان شورغۇچىلارنىڭكىدەك. كۆزلىرى كۆك بىر مۇنچە ئەمۋالار ئارىسىدا قالدۇق. ئۇلار ھاۋادا لەيلەپ تۇراتتى. شۇ پەيتتە سەلىم ئاكىسىغا چىڭ يېپىشقانىدى. ھەممىمىز قورقۇنۇچ ئىچىدە قالدۇق. دەل مۇشۇ پەيتتە ئادىل سومكىسىدىن ئۇزۇن بىر قىلىچنى چىقاردى. مەنمۇ سومكىمىدىن دادام سېلىپ قويغان يوغانراق پىچاقنى ئالدىم. ئىمىن ھازىر جىددىيلىشىپ نىمە قىلارنى بىلەلمەي تۇراتتى. تويۇقسىز ئەمۋالار ھەرتەرەپتىن بىزگە ھۇجۇم قىلغىلى تۇردى. مەن ئىمىننى ئادىل ئەلىنى، ئەلى سەلىمنى قوغداپ بۇ

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ۋەھشى ئەمۋالار بىلەن جەڭ قىلىۋاتاتتۇق. قىلىچ پىچاقلىرىمىز بۇلارنىڭ بىرە يېرگە سانجىلىسىمۇ ئۇلار ھىچنىمە بولمايتتى. ئەمما ئۇلارنىڭ بىزنى ھەرقېتىم ئۇرۇشى جېنىمىز چىققۇدەك ئاغرىتاتتى. دەل مۇشۇنداق ھالقىلىق پەيتتە نەدىن چىقتىكىن بىر ناخشا چىقىۋاتاتتى. بۇ ناخشا چىقىشى بىلەن بۇ ئەمۋالار سەت چىقىراشقىنىچە غايىپ بولدى. قارىسام بۇ ناخشا ئادىلنىڭ يانجۇقىدىن چىقىۋاتاتتى. ئۇنىڭغا تېلپون كەلگەندى. ئەمما ئۇ تېلپوننى ئالماڭ ئىكرانغا قاراپلا تۇراتتى. مەن ئاستا بېرىپ ئۇنى ئوقۇدۇم. ئۇ تېلپوننىڭ ئېكرانىنى ماڭا قاراتتى. ئىكرانغا قاراپ يەنە تەشۋىشلىنىشكە باشلىدىم. چۈنكى ئادىلنىڭ تېلپونىنىڭ نومۇر كۆر كۆرسىدىغان ئورۇندا «زۇلمەت ئەلچىسى» دېگەن خەت تۇراتتى. ئارىمىزنى بىرمىنۇت سۈكۈت قاپلىدى. ئاندىن ناخشا توختىدى. ئادىل:

— مەنيا تېلپونۇمدىكى بىرە نومۇرغا زۇلمەت ئەلچىدى دەپ كىرگۈزۈپ قويمىغان تۇرسام. ماڭا زۇلمەت ئەلچىسىدىن تېلپون كېلىۋاتىدۇ. بۇ زۇلمەت ئەلچىسى دېگەن كىم بولغۇيدى — دەپ جىددىيلىشىۋاتاتتى. مەن:

— زۇلمەت ئەلچىسى دېگەن ئەمۋالارنىڭ ئەڭ كۈچلۈك كاتتىۋېشى. — دېدىم. سەلىم كىلىپ:

— توغرا دېدىڭ. زۇلمەت ئەلچىسى ئادىلغا تېلپون قىلىش ئارقىلىق ئەمۋالارنى قاچۇرۇۋەتتى. — دېدى. ئۇنىڭ گەپلىرىدىنمۇ قورقۇپ

تۈرلۈك نەرسەلەر

ئۇنىڭدىن يىراقلاشتىم. بىر ئۆلۈكنىڭ ئالدىغا كىلىپ گەپ قىلىشى مېنى ھەقىقەتەن قورقۇتۇۋاتاتتى. ئىمىن ۋە ئادىلمۇ ئۇنىڭغا يېقىن كەلمىدى. پەقەت ئەللا ئۇنىڭدىن ئايرىلمايتتى. ئۇنىڭ بىلەن مۇڭدۇشاتتى. بىز يەنە يولمىزنى داۋام قىلدۇق. مەن يېنىمىزدىكى بۇ سەلىمگە:

— سەلىم، ماڭا دىگىنە، سېنىڭ جەسىدىڭنىمۇ تېپىپ كۆمۈپ قويغان تۇرساق. سەن بۇ يەردە بىزنىڭ ئالدىمىزدا تۇرسەن. بىرەر ئەرۋاھ سىياقىغا كىرۋالدىمىكىن دېسەك ئۇنىڭغا سەندىن بىرەر بىنورماللىق بايقىمىدىم. بۇنى بىزگە بىر چۈشەندۈرۈپ قويغىنا؟ — دېدىم چاندۇرماستىن. ئۇ:

— سېلەنىڭ كۆمگىنىڭلا مېنىڭ سىياقىمغا كىرۋالغان بىر ئەرۋاھ. ئەمەلىيەتتە مەن بۇ يەردە ھايات قالغان. — دېدى. مەن: — ئۇنداقتا سەن شۇنچە يىلدىن بېرى بۇ يەردە قانداق ياشاپ كەلدىڭ؟ — دېدىم.

— بۇ بەك مۇرەككەپ ئىش سېلەگە كېيىنچە دەپ بېرىمەن. — دېدى. ئاڭغىچە ئىمىنمۇ:

— بۇ يەردىكى ئەرۋاھلارنىڭ سېنى قىيىنغانلىقى ھەققىدە خاتېرىگە قالدۇرۇپتىكەن سەن. قانداق قېيىندى. — دېۋىدى سەلىمنىڭ كۆزى چاقناپ كەتتى. ئۇ:

— ھە.. تو.. توغرا، خا.. خاتېرەم ھازىر سېلەدېما؟ — دېدى دۇدۇقلاپ. دەل مۇشۇ پاراك بولۇۋاتقاندا ئەتراپنى كۈچلۈك بىر

تۈرۈلگەن ئەمۋال

كۈلكە ئاۋازى ئالدى. بۇ كۈلكە ئاۋازى شۇنچىلىك رەزىل ھەلەتتە چىقىۋاتاتتى. بۇ ئاۋازدىن ھەممىمىز ئەتراپىمىزغا قارىدۇق. بىراق ئەتراپتا ھېچكىم كۆرۈنمەيتتى. بۇ ئاۋازمۇ بىردەمدىن كىيىن بېسىقتى. مەن دەرھال سەلىمگە قاراپ دېدىم:

— بۇ ئىشنىڭ سەۋەبىنى بىلەمسەن؟

— ئەلۋەتتە. چوقۇم ئەرۋاھلار بىزنى يۇقۇتۇشنىڭ كۈيىدا. بىزنى قورقتۇۋاتىدۇ.

— ئۇنداقتا ئېيتقىنىمۇ. خاتىرەڭگە ئەرۋاھلارنى يۇقۇتۇش ئۇسۇلىنىمۇ خاتىرلەپتەكەنەنەنە. قانداق قىلساق يۇقۇتالايمىز؟
— ئە...بۇ..

مەن ھەرقېتىم مۇشۇنداق سوئاللارنى سورىسام ئۇ جاۋاپ بېرەلمەي دۇدۇقلاپ قالاتتى. بۇنىڭدىن ئۇنىڭ ھەقىقىي سەلىم ئەمەس ئىكەنلىكىگە تېخىمۇ ئىشەندىم. ئۇ ماڭا:

— قارا، ئۆمەر. بۇيەردە — ئۇ گېپىنىڭ ئاخىرىنى دېمەيلا كۆزلىرى چەكچىيىپ كەينىگە ياندى. ئەلى، ئادىل، ئىمىنىمۇ كەينىمدە بىر نەرسە باردەك تىكىلىپ قارشاتتى. تۇيۇقسىزلا قۇلۇمنى شۇنچىلىك قاتتىق ھەم سوغۇق بىر قول تۇتتى. چىكەمدىن تەر ئېقىشقا باشلىدى. چۈنكى بوسل. ھىسىيات چۈشۈمىدىكى ۋەقەدە بولغان ھىسىيات بىلەن ئوخشاش ئىدى. مەن قۇلۇمنى ئۇنىڭ قولىدىن بوشىتىۋېلىش ئۈچۈن تارتىم. بىراق ئۇ ناھايىتى چىڭ تۇتۇۋالغانىدى. ئۇ ئاستا ئاغزىنى قۇلقىمغا ياقىتىدە:

تسرىلگەن ئەمرۋاھ

— سىلەر بۇيەرگە كەلمەسلىكىڭلار كېرەك ئىدى. ئەمدى ئۆلىدىغان بولدۇڭلار.... — دىدى بوغۇق ئاۋازدا بۇ گەپلەردىن مەن يەنە چۈش كۆرىۋاتقاندىمەنمۇ دەپكەتتىم. ئەتراپىمغا قارىسام ئۇ ئۈچەيلەنمۇ بىرە ئىش قىلار دىمەي قاراپلا تۇراتتى. كەينىمدىكى بۇ ئەرۋاھ چۈشۈمدىكى ئەرۋاھ شۇمىدۇ؟ ئەمدى ئۇ راسلا بىزنى ئۆلتۈرۈۋىتەرمۇ؟؟؟؟؟

4 - قىسىم: ئەرۋاھلار ئورمانلىقىدىكى ياغاچ ئۆي

بەدىنىم غال غال تىتىرمەكتە. ھازىرمەن قورقۇنۇچ ئىچىدە پەقەت جىم تۇرشتىن باشقىنى قىلالمايتتىم. شۇ ئەسنادا سەلىم نىمىش قىلدىكىن. ناھايىتى تېز سۈرئەتتە كەينىمگە ئۆتۈپ كەتتى. دەقىقە ئىچىدە گەجگەمكە قاتتىق بىرنەرسىنىڭ تەگكىنىنى بىلىمەن ھۇشۇمدىن كىتىپتىمەن. كۆزۈمنى ئاچسام يەنىلا شۇ يىقىلغان يېرىمدە ئىكەنما. بېشىمدا سەلىم ماڭا قاراپ تۇرۇپتۇ. نېرىدا ئەلى ئادىل ئىمىنمۇ ياتقانكەن مەن سىلىمگە:

— بايا نىمىش بولدى. بىرى مېنى ئۇرۇۋەتتى دىسە — دىگىنىمچە ئاستا ئورنۇمدىن تۇرۇپ ئۈچەيلەننىڭ يېنىغا باردىم. ئۇلار ھۇشسىز ياتاتتى. سەلىم:

— بايا كەينىڭدە بىر ئەرۋاھ تۇرۇپتىكەن. قارىسام ھىچقايسىڭلار

تۈرۈلگەن ئەمۋال

مىدىيالىمىدىڭلار. شۇڭا مەن ئۇنىڭ بىلەن ئازراق ئېلىشتىم —
 دىدى. بۇگەپنى ئاڭلاپلا شاپىدە ئۇنىڭغا قارىدىم. ئۇنىڭ ئوڭ
 بىلىكىدە بىرنەرسىنىڭ تىلىۋەتكەن ئىزىدىن بۆلەك ھىچقانداق يارا
 ئىزى يوق ئىدى. بايا ئۇ ئۈچەيلەننى مىدىرلاتماي كونتىرول
 قىلالىغان ئەمۋال سەلىمنى قىلالماسمۇ؟ ياق. بۇ سەلىمنىڭ سىياقىغا
 كىرۋالغان زادى ئەمۋال ياكى ئەمۋالدىن بۆلەك باشقا
 مەخلۇقمۇ؟ نىمىشقا بىزگە ياردەم بېرىدۇ. خاتىرىگىمۇ باشتا
 سىلەرگە ياردەم بېرىدۇ دەپ يېزىپتۇ. بۇلار خاتىرە بۇيىچە ئىش
 قىلىمىز دەپ يۈرمەس ھەرقانچە بولسىمۇ. نىمىشقا ياردەم قىلىدۇ؟
 توغرا خاتىرىدە بۇتوغۇرلۇق بىرە گەپ يېزىلغان بولشى مۇمكىن.

مەن شۇخىياللار ئىچىدە تۇرغىنىمدا ئۈچەيلەنمۇ ھۇشىغا
 كەلدى. ئۇلارمۇ نىمە ئىش بولغانلىقىنى بىلمەيدىكەن. شۇنداق
 قىلىپ بىز يەنە يوللىرىمىزغا راۋان بولدۇق. ھەممىمىزنىڭ
 يېنىمىزدىكى بۇ سەلىمدىن سورايدىغان نۇرغۇن سوئاللىرىمىز
 بولسىمۇ ئەمما ئەلدىن بۆلەك باشقىمىز بۇنىڭ ھەقىقىي سەلىم
 ئىكەنلىكىگە ئىشەنمىگەچكە تۈزۈك بىرنەرسىمۇ
 سورىيالمىدۇق. ئۇنىڭدىن بۇيەرگە نىمە دەپ كەلدىڭ؟ شۇنچە يىل
 نىمىش قىلدىڭ؟ ئەمدى نىمىشقا كەتمەي بىز بىلەن ماڭسەن؟ دەپ
 سورۇغۇم بولسىمۇ بىراق سەل ئەنسىرەيتتىم. ئالدىنقى قېتىم
 سورغىنىمدا كىيىنچە دەپ بېرەي دەپ گەپنى توختاتقاندى. بىزمۇ
 سۈكۈت ئىچىدە ئالدىمىزغا ماڭماقتىمىز. پەقەت ئەلى بىلەن

تۈرۈلگەن ئەمۋال

سەلما قىزغىن پاراڭلىشىۋاتاتتى. بىرچاغدا ئورماننىڭ سول تەرىپىنىڭ ئىچكىرىسىدەدەك بىر ئۆي كۆرۈندى. بۇنى كۆرۈپ ناھايىتى خۇشال بولدۇم. چۈنكى بۇ سەلىم ياساپ قويغان ھېلىقى ئەڭ بىخەتەر ئۆي شۇ بولشى مۇمكىن ئىدى. شۇچاغدا مەن:

— كۆپچىلىك ئاۋۋىيەردىكى ئۆيگە كىرىپ باقايلى — دىدىم ھەممەيلەن قوشۇلدى. بىراق سەلىم:

— ئۆيەرگە بارمايلى. بەلكىم ئەرۋاھلارنىڭ قىلتىقى بۇلۇشى مۇمكىن — دىدى. ئادىل بۇچاغدا:

— ئۇ سەن يا... — ئۇ «بۇسەن ياسىغان بىخەتەر ئۆي شۇ دۇ» دىمەكچى ئىدى مەن ئۇنىڭ گىپىنى ئۈزۈپلا:

— بەلكىم ئۇ بىز ئۈچۈن ئەڭ بىخەتەر ئۆي بولشى مۇمكىن — دىدىم دە ئادىلغا قاراپ قويدۇم. ئۇمۇ مەقسىدىمنى چۈشەندى بولغاي:

— ھە توغرا مەنمۇ شۇنداق دىمەكچى ئىدىم... ھە بولدى شۇيەرگە بارايلى. — دەپ ھەممىمىزنىڭ ئالدىدا ماڭدى. بىز ئۇ ئۆينىڭ

ئىشىكى ئالدىغا كەلدۇق. ئىشىككە ئەرۋاھلار يېزىقىدا (كۈندىلىك خاتىرىنىڭ مۇقاۋىسىدىكى يېزىقنى دىمەكچى. ئەمدى بۇ يېزىقنى

شۇنداق ئاتايلى) خەت ئويۇلغانىدى. بىز قوللىرىمىزغا پىچاق شەمشەرلىرىمىزنى ئېلىپ ئاستا ئۆيگە كىردۇق. ئۆي ئىچى بەكلا

قاراڭغۇ ئىدى. بىز قولچىراقلارمىزنى ياقىتۇق. بۇ پەقەت بىرلا ئېغىز ئۆي بۇلۇپ تامنىڭ ئۆيە بۇيەلىرىدە ئەرۋاھلار يېزىقىدا خەت بار

ئىدى. ئۇنىڭدىن بۆلەك ئۆي ئىچى قۇپقۇرۇق ئىدى. ئىمىن:

تۈرلۈك نەرسەلەر

— بىز ماڭغىلىمۇ خېلى بولدى. قورسىقىڭلارمۇ ئاچقاندى بۇيەردىن
بىرە يىپقۇچى ئىزدىگەچ قورساقنى ئەستەرلەپ ئارام ئېلىپ ئاندىن
ماڭساقمۇ بوپتىكەن. — دىدى. مەنمۇ بۇ پىكىرگە
قوشۇلدۇم. ئىمىن يېنىمغا كىلىپ ئولتۇرۇپ سۇ ئىچىۋاتاتتى. مەن
كۈندىلىك خاتېرنى ئالماقچى بولۇپ سومكامغا قولۇمنى سالدىمدە
كۈندىلىك خاتېرنى تاتتىم. دەل شۇ چاغدا ئىمىن قولۇمنى
تۇتۇۋالدىدە «خاتېرنى ئالما» دىگەندەك ئىشارەت قىلدى. مەنمۇ
خاتېرنى قويۇپ ئۇنىڭدىن نىمىشقا دەپ سورىدۇم. ئۇ بوش
ئاۋازدا:

— ئېلىڭىز داداڭ خاتېرنى ماڭا بېرىپ تۇرغان. خاتېرنىڭ
بېشىنىلا ئوقۇيالىغان. ئىدىم. سەنمۇ ئوقۇغانسەن. خاتېرنى
ئەرۋاھلار ئېلىۋېلىشنىڭ كۈيىدىلا بولىدۇ. ئەتتىگەنمۇ بۇگەپ
چىقىۋىدى سەلىمنىڭ كۆزلىرىنى كۆگەنسان ئالتۇن
تېپىۋالغاندەك كۆزلىرى چاقناپ كەتتى. مەن ئويلايمەن مەنچە بۇ
سەلىم پۇرسەت كۈتۈۋاتقان گەپ. ئۇ ھازىر خاتېرنىڭ كىمدە
ئىكەنلىكىنى بىلمەيدۇ. ئۇ بىزنى ئۆزىگە ھەقىقى
ئىشەندۈرگەندىنكىيىن خاتېرنى ئېلىۋېلىپ بىزنى بىراقلا
يۇقاتماقچى. — دىدى مەن:

— بىر ئىش پەقەت كاللامدىن ئۆتمەيدۇ. ئۇ نىمىشقا بىزنى
ئۆلتۈرۈۋىتىپلا خاتېرنى ئېلىۋالمايدىغاندۇ؟ — دىدىم.
— بەلكىم خاتېرىدە بىرە گەپ يېزىلغان ئوخشايدۇ. يا خاتېرە بولسا

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئۇلا بىزگە تەگمەيدۇ ياكى خاتېرىدە ئۇلا بىزگە چىقىلسا قانداق قىلىش ھەقتە بىرىنمە بار ئوخشايدۇ. بۇ سەلىم بىزنى خاتېرىنى ئوقۇپ بولدى دەپ ئويلىسا كېرەك شۇڭا بىزگە چىقىلماي پۇرسەت كۈتۈۋاتقان گەپ — دىدى ئىمىن. بۇچاغدا سەلىم بىلەن ئاكىسى نان يەۋەتەتتى. ئۇنىڭ بۇ سۆزلىرىدىن ئۇنىڭ ئەقلىگە قول قويىدۇم. ئەسلى خاتېرىنى ئوقۇۋېلىپ كەلسەكمۇ بوپتىكەن. ۋاقتىنى تىجەيمىز دەپ ئوقۇماپتۇق. ئەمدى بۇ سەلىمنىڭ دەستىدىن خاتېرىنىمۇ ئوقۇيالمايدىغان بولدۇق. تۇيۇقسىزلا بىرىنەرسە ئىسمىگە كەلگەندەكلا بولدۇمدە خاتېرىنى ئالدىم. ئىمىن ماڭا قاراپ «نەمە قىلغىنىڭ بۇ» دىگەندەك قاپقىنى تۇرۋاتقانىدى. مەن خاتېرىنى ئېچىپ ئوقىۋەردىم. يەنى باشتا مەن ئوقۇغان يەرنى ئىگىۋېتىمەن. راستىنلا ئوقۇغىنىمنىڭ ئۈنۈمى بولۇۋاتاتتى. سەلىمنىڭ چىرايى تاترىپ كىتۋاتاتتى. مەن توختىماي ئوقىۋەردىم. بۇ چاغدا سەلىم «مەن ھاجەتكە چىقىپ كىردى» دەپ چىقىپ كەتتى. مىنىڭ بۇ ئامالسىم راسلا ئەسقاتتى. ئىمىن بولسا مىنىڭ چۈشەندۈرۈشۈمنى كۈتۈپ ماڭا قاراۋاتاتتى مەن:

— ئىمىن، سەن دىگەندەك خاتېرىدە يا بۇلا بىزگە چىقىلسا قانداق قىلساق بولىدىغانلىقى ھەقتە گەپ با. ياكى بۇلار بىزدە خاتېرە بولسا بىزگە چىقىلالمايدۇ. مۇنداقچە ئېيتقاندا بۇلار خاتېرىدىن قورقۇدۇ. شۇڭا مەن بىر سىناپ باقاي دەپ خاتېرىنى ئېچىپلا ئۈنلۈك

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئاۋازدا ئوقۇدۇم. — دىدىم. ئادىل:

— بۇغۇ بولىدىكەن. ئەمما قىزىق يېرى بۇلار خاتېرىدىن قوقسا ئەمسە خاتېرىنى قانداق ئېلىۋالالايدۇ؟ — دىدى. مەن:
— توغرا! بۇلار قانداق ئېلىۋالالايدۇ؟ — دىدىم ھەيرانلىقتا. بۇچاغدا ئەلى بىر ئېغىز تىنماي گىپىمىزگە قۇلاق سېلىپ ئولتۇراتتى. ئىمىن:

— ھەي بولدى سوتالنى كىيىن تەھلىل قىلايلى. بۇ ئالدىمىزغا ئۇچۇرغان سەلىم ھەقتە بىر نەرسە بامىكەن قاراپ باققىنا — دىدى. مەن خاتېرىنىڭ مۇندەرىجىسىگە قاراپ «ئورمانلىقتا ناتۇنۇش كىشى ئۇچرىسا قانداق قىلىمىز؟» دىگەن تىمنى تېپىپ خۇشاللىقىمدا دەرھال شۇنىڭغا ماس بەتنى ئاچتىم دە ئۈچەيلەن ئاڭلىغۇدەكلا ئاۋازدا ئوقۇشقا باشلىدىم. خاتېرىگە مۇنۇلار يېزىلغانىدى:

مەن باشتا دىگىنىمدەك بۇ زۇلمەت قوينىدا سىز ۋە ياراتقۇچىدىن بۆلەك ئادەم يوق. (سىز دىگىنى كەلگەنلەرنى ئۆز ئىچىگە ئالىدۇ). ئەگەر سىزگە شۇنداق بىر ناتۇنۇش كىشى ئۇچۇرسا مەيلى ئۇ قانداق چىراي قانداق كىشىگە ئوخشىسۇن ھەرگىز ئۇنىڭغا بەك ئىشىنىپ كەتمەڭ. ئۇنىڭ يىراقلىشىش ئۈچۈن تېرىشك. ئەگەر يىراقلىشىشقا ئامالسىز بولمىسا بىللە تۇرۇڭ ئەمما ھەرگىز ئۇنىڭغا قوپاللىق قىلماڭ. بەزى ۋاقىتلاردا ئۇنىڭ سىزگە پايدىسى بولىدۇ. قولىڭىزدا بۇ خاتېرە بولسا ئۇنىڭغا كۆرسىتىپ قويۇڭ. ئۇ

سىزگە يېقىن كەلمەيدۇ. ئۇنى ئېلىۋالارمۇ دەپ ئويلىماڭ. ئەگەر ئۇ ئەمۋال بولسا ئۇنداقتا ئۇنىڭغا خاتىرىنى كۆرسىتىپ قويسىڭىز تۈگەشكىنىڭىز شۇ. بۇنىڭغا ئامال يوق ئاللاغا تاپشۇرۇڭ. ئەمۋاللار خاتىرىنى ئېلىۋېلىشنىڭ كويىدا. ئەگەر ئۇ ئەمۋال بولماي باشقا بىرنەرسە بولسا ئۇ خاتىرىگە يېقىن كەلمەيدۇ. ئەمما ئۇنىڭغا خاتىرىنى تۇتقۇزماڭ. ئۇنىڭغا ئوقۇتماڭ. ئۇنىڭغا پەقەت ئوقۇپ بەرمەڭ. پەقەت مۇقاۋىسىنى كۆرسىتىپ قويسىڭىز ياكى ئەمۋاللار يېزىقى بار بەتلەنى ئېچىپ قويسىڭىز يىتەرلىك. يەنە بىر قېتىم ئەسكەرتىپ قۇياي خاتىرىنى ھەرگىز ئوقۇپ بەرمەڭ.

ئوقۇپ بۇيەرگە كەلگەندە مەنمۇ ئىختىيارسىز ئوقۇشتىن توختاپ قالدىم. ئادىل:

— ۋاي خۇدايىم. بۇ نىمە گەپ ئەمدى. ئوقۇپ بەرمە دەيدىغۇ بايا ئوقۇپ بەرگەندىڭ. — دەپ قاخشاۋاتاتتى. ئىمىن:

— بولدى. ئاخىرنى ئوقۇغىنا — دېدى مەنمۇ داۋاملىق ئاخىرنى ئوقۇشقا باشلىدىم.

ئەگەر ئۇنىڭغا بىلمەستىن ئوقۇپ بېرىپ قويغان بولسىڭىز ئۇ سىزدىن ئايرىلسا ئۇنىڭ بىلەن ئۇرۇشۇشقا تەييارلىنىڭ. ئەگەر ئۇ خاتىرىنى ئوقۇپ بەرگەننىڭىزنى ئاڭلاپمۇ سىزدىن نېرى كەتمىسە ھەم بۇرۇنقىدەك سىزگە ياخشىلىق قىلسا ئۇنىڭغا بۇرۇنقىدىنمۇ بەك ياخشىلىق قىلىڭ. نىمە ئۈچۈن دەمسىز؟ ئۇنىڭ مەقسىدى سىزنى ئۆلتۈرۈش بولسا ئۇ ئاڭلىغاندىنكىيىن سىزگە جەڭ ئىلان

تۈرۈلگەن ئەمۋال

قىلىدۇ. ئۇ خاتىرىدىن قورقمايدۇ بەلكى خاتىرىگە يېزىلغان پۈتۈكتىن قورقۇدۇ. ئەگەر ئۇنىڭ مەقسىدى سىزنى ئۆلتۈرۈش بولمىسا سىزگە جەڭ ئىلان قىلمايدۇ. بۇ ئۇنىڭ سىزدىن تەلەپ قىلىدىغان بىر نەرسىنىڭ بارلىقىنى بىلدۈرىدۇ. بۇ تەلەپ سىز ئۈچۈن ئاسمانغا چىقىشتىنمۇ تەس بولشى ياكى تىرىق ئېلىشتىنمۇ ئاسان بولشى مۇمكىن.

بۇ توغۇرلۇق شۇنچىلىك يېزىلىپتۇ. بۇنىڭدىن كۆڭلىمىزنىڭ يېرىمى خۇشال بولغان بولسىمۇ يېرىمدە ئەندىشە تۇغۇلدى. ئەگەر ئۇ جىڭ ئىلان قىلسا بىزگىمۇ ئامال يوق. مەن ئۈچەيلەنگە:

— ھەر ئېھتىمالغا قارشى قولۇڭلارغا پىچاق قىلىچ دىگەندەكلەنى ئېلىۋېلىڭلا لىكىن يۇشۇرۇۋېلىڭلا — دىدىم. بۇ گىپىمدىن ئادىل بەك ئەنسىردى بولغاي جىددىيچىلىكتە سومكىسىنى ئاڭتۇرۇپ تاپانچىدىن بىرنى ئالدى. مەن دەرھال ئۇنىڭ يېنىغا باردىم:

— تاپانچىنى سال. ھازىر بۇنى ئىشلىتىدىغان ۋاقىت ئەمەس. پىچاق يىتەرلىك — دىدىم. ئىمۇ ماقۇل بولۇپ ئۇزۇنراق قىلىچتىن بىرنى چىقاردى. ئون مىنۇتچە ئۆتكەندىن كىيىن سەلىم كىرىپ كەلدى. بۇ چاغدا چىكەمدىن تەر چىقىپ كىتىۋاتاتتى. ھازىرغا قەدەر مەھەللىدە ئۇبۇ ئىشلا بىلەن ئۇرۇشۇپ باققان بولساممۇ ئەمما جىن ئەۋاھ بىلەن ئۇرۇشۇپ باقمىغانىدىم. ئىمىنمۇ جىددىيلىشىۋاتقاندەك قىلاتتى. سەلىم كىرىپلا ھەممىمىزنىڭ چىرايىدىكى ئەنسىزلىكنى، ھەممىمىزنىڭ ئۆرە تۇرۇپ قالغانلىقىمىزنى كۆرۈپ:

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

— ۋوي نىمە بولدى سىلەرگە بىر نەرسىدىن قورقۇپ كەتتىڭلارمۇ نىمە دىگىنىچە ئاكىسىنىڭ يېنىغا كەلدى. بۇنىڭدىن ھەممىزنىڭ كۆڭلى جايىغا چۈشتى. دىمەك ئۇنىڭ بىزدىن تەلەپ قىلىدىغان ئىشى باركەن. مەن قولۇمغا ئالغان پىچاقنى تېزلىكتە سومكىغا سېلىۋالدىم. ئىمىنىمۇ سومكىغا سالدى. بىراق ئادىل ئۇزۇن قىلىچ ئېلىۋالغاققا سومكىغا سېلىۋاتقاندا سەلىم كۆرۈپ قالدى. ئۇ:

— قىلىچ؟؟؟ — دېۋىدى ئادىل تۇرۇپلا قالدى. بايقى خاتىرجەملىك ئالاقىلىقلارغا غايىپ بولغانىدى. ئۇ ئاستا ئادىلنىڭ يېنىغا كەلدى. ئۇ:

— ئوھوي بۇ قىلىچ ھەجەپ چىرايلىقكەن — دىدىگىنىچە قىلىچنى ئېلىپ كۆرۈشكە باشلىدى. ئوھھھ. ھەجەپ قورقۇتتى بۇ سەلىم. ھەممىزنىڭ چىرايىغا قايتىدىن كۈلكە يۈگۈردى. ئۇلار قىلىچ ھەقتە پاراڭلىشىپ كەتتى. بىزمۇ ئۇنىڭغا خاتىرىنى ئوقۇپ بېرىپ چاتاق قىلغاندىكىن ئۇنىڭغا ياخشى مۇئامىلە قىلىشقا مەجبۇر ئىدۇق. شۇبانادا بۇنىڭ مەقسىدىنىمۇ بىلىۋالغانىدۇق. ئۇبۇ پاراڭلار بىلەن كەچمۇ كىرىپ قالغانىدى. بىز بۇ ئۆيدە تۈنەيلى دېيىشىپ ياتقۇدەك ئورۇن سالدۇق. مەن تۇيۇقسىزلا ئەلىگە دىققەت قىلىپ قالدىم. ئۇ سەلىم ئۇچۇرغاندىن بۇيان بىزنىڭ بۇيەر ياكى سەلىم ھەقتە دېيىشكەن پارىڭلىرىمىزغا بىر ئېغىزىمۇ پىكىر قاتناشتۇرمايۋاتاتتى. ئۇ پەقەت سەلىم بىلەنلا پاراڭلىشاتتى. بىزمۇ

تۈرۈلگەن ئەرۋاھ

ئاندا مۇندا پاراڭلاشقىنىمىز بىلەن ئۇنىڭ غەلىتە بۇلۇپ قالغانلىكىنى ھېس قىلدىم. ئۇ ئۇلۇپ كەتكەن ئوكسىنى كۆرۈپلا خۇدنى يۇقاتقانمىدۇ؟ شۇنداق قىلىپ مەندىن بۆلەك باشقىلار ئوخلىدى. مەن كىچىك قول چىراغنى يېقىپ خاتىرىنى ئوقۇشقا باشلىدىم. مۇندەرىجىنى ئارلاۋىتىپ «ئورماندىكى ياغاچ ئۆي» دىگەن تىمىنى كۆرۈپ قالدىم. ۋە شۇنىڭغا ماس بەتنى ئېچىپ ئوقۇشقا باشلىدىم.

ئورمانلىقتا بىر ئېغىز كىچىك ياغاچ ئۆي بار. سىز بۇيەرگە تۇنجى بۇلۇپ كەلگەندە چۇقۇم بۇنى مىنىڭ ياساپ قويغان بىخەتەر ئۆي شۇ دەپ قىلىشىڭىز مۇمكىن. ئەمما بۇ ئەمەس. بۇ ئۆينى پاچاقلىۋىتىشكە قادىر بولالمىدىم ھەم بولالماسلىقىڭىز مۇمكىن. ئۆينىڭ ئىشىكىدىلا «ئۆلۈم» دەپ خەت بار. ئۆينىڭ تاملىرىدىمۇ ئەرۋاھلارنىڭ ئۆلتۈرۈش ئەپسۇنى دىگەندەكلەر بار. ئەگەر بۇيەرگە كەلگەن بولسىڭىز ھەرگىز كىرىپ قالماڭ. كىرىپ بۇلۇپ ھازىرقى بۇ قۇرلارنى ئوقۇۋاتقان بولسىڭىز دەرھال ئۆيدىن چىقىپ كىتىڭ. بۇيەردە تۇرغان ۋاقتىڭىز بىر سائەتتىن ئېشىپ كەتسە ئەھۋال خەتەرلىك. ئەگەر راسلا بىر سائەتتىن ئېشىپ كەتكەن بولسا بۇيەردىكى ئەرۋاھ سىزگە چىقىلىدۇ. ئەگەر ئۇنىڭ قولىدىن ساق چىقىپ كىتەلسىڭىز ياراتقۇچىغا شۈكۈر ئېيتىڭ.

بېشىمدىن بىر چىلەك سۇ قويغاندەكلا ئەندىكىپ كەتتىم. بىز

تۈرۈلگەن ئەمىرۋاھ

بۇ ئۆيدە تۇرغىلى ھازىر ئۈچ سائەتتىن ئاشتى. ئەمدى قانداق قىلىش كېرەك. يەنە نىمىشلا بولىدىغاندۇ؟؟؟

5 - قىسىم: سىرلىق پىلان

ئاھ خۇدا! شۇنچىلىك قورقۇنۇچ ئىچىدە يېنىمدىكىلەرنى قانداق ئويغاتقىنىمنى بىلمەيمەن. ئۇلارنىڭ «نېمە بولدى؟» دېگەن سوئالىغىمۇ جاۋاپ بەرمەي ئويغۇتۇپ سىرتقا ئەچىقتىم. سىرت شۇنچىلىك قاراڭغۇ بۇلۇپ قولىمىزدىكى قولچىراقنىڭ نۇرىمۇ ئونمىتىر يەرگە ئاران باراتتى. ھازىر چىغىر يولىنىڭ قەيەردە ئىكەنلىكىنى بىلمەيمىز. قايسى تەرەپكە ماڭساق چىغىر يولىغا چىقىمىز؟ كاللام قۇيقۇرۇق. خاتىرىدە چىقىپ كىتەلسەڭ ئاللاغا شۈكۈردە دەپتۇ. بۇيەردىن چىقىش شۇنچىلىك مۈشكۈلكەن. ئۆلگۈر. نىمىشقىمۇ ئوقۇپ باقمىغان بولغۇيتتۇم. شۇ دەقىقىدە ئىمىن يۈزۈمگە بىر شاپىلاق سالدى. دە «نېمە ئىش يۈز بەردى؟ نىمىگە جىددىيلىشىپ كەتتىڭ» دېدى. مەن:

— بۇيەر ئەسلى سەلىم ياسىغان بىخەتەر دېگەن ئۆي ئەمەسكەن. بۇ... بۇ.. ئەمىرۋاھلارنىڭ قىلتىقىكەن. —
دېدىم. ئىمىن:

— نېمە؟ بۇنى ساڭا كىم دېدى؟

— خاتىرىگە شۇنداق دەپ يېزىپتۇ — دېدىمەن. ھەممەيلەن

تۈرلۈك ئەرۋاھ

جىددىيلىشىپ كىتىۋاتاتتى. بۇ چاغدا پەقەت سەلىملا گىپىمگە قۇلاق سېلىپ تۇراتتى. ئۇنىڭ چىرايىدىن ھىچ بىر جىددىيچىلىك چىقمىغانىدى. مەن ئۇنىڭ يېنىغا بېرىپ:

— بىرە ئامالنىڭ بارمۇ؟ — دىدىم. ئۇ:

— نىمىشقا بۇنداق دەيسەن. مەن يا ئەرۋاھلارنىڭ غوجىسى بومىسام. يا بىرە سېھىرگەن ئەمەسمەن. بۇيەردە ئۇچراشقاندىن تارتىپ ماڭا پەقەت ياخشى مۇئامىلە قىپباقمىدىڭ. ئۆزۈڭگە ئاگاھ بولغىن دەپقۇياي. — دىدى ماڭا ئاچچىقلاپ. بۇ گەپنى ئاڭلاپ قايتىدىن قورقۇشقا باشلىدىم. مەنلا ئەمەس ئىمىنمۇ سەلىمۇ جىددىيلىشىۋاتاتتى. چۈنكى خاتىرىدە ياخشى مۇئامىلە قىل دىيىلگەن. ئۇ ياخشى مۇئامىلە قىلمىدىڭ دەۋاتسا. ئا خۇدا! بۇنىڭدىنمۇ كۆرۈدىغان ئىش با ئوخشايدۇ. سەلىم چىرايىمنىڭ تېخىمۇ بەك تاترىپ كەتكىنىنى كۆرۈپ ئېغىز ئاچتى:

— بىر ئامال بار. بىز ئاۋال بۇيەردىن ئايرىلالى. — دىدى. ئادىل:

— بىز ھەتتا قايسى يولغا ماڭساق چىغىر يولغا چىقىدىغانلىقىمىزنىمۇ بىلمىسەك — دېۋىدى سەلىم:

— ئەلۋەتتە بىلىمىز. ئىسىڭلادىمۇ؟ بۇيەرگە كەلگەندە ئۆينىڭ ئىشىكى بىز كەلگەن يولغا قارايتتى. دىمەك ئىشىك قارىغان يۆلىنىشقا ماڭساق چىقىپ كىتەلەيمىز. بولدى قاغان گەپنى بۇيەردىن ئايرىلىپ ئاندىن دىشەيلى. بۇلۇڭلا — دەپ يول باشلاپ ماڭدى. ھەممىمىز سومكىللىرىمىزنى كۆتۈرۈپ ئۇنىڭغا

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئەگەشتۇق. دەرۋەقە بىز چىغىر يولغا چىقىۋالدۇق. مەن ئەمدى ئورماندىن چىغىر يولغا بىر قەدەم ئاتلىۋىدىم. كاللامغا شۇنداق قاتتىق بىرنىمە ئۇردى. مەن شۇ جايىمدىلا ھۇشۇمدىن كىتىپتەن.....

قانچىلىك ۋاقت ئۆتكەنلىكىنى بىلمەيمەن. ئەمما قارىسام مەن بىر ئۆيدە تۇرغۇدەكمەن. بېشىم شۇنداق قاتتىق ئاغىۋاتاتتى. ئۆيگە تېخىمۇ سىنچىلىپ قارىدىم. ئۆي خېلى چوڭ بۇلۇپ مەن تۇرغان ئۆينىڭ ئىچكىرىسىدىمۇ بىر ئۆي بار ئىدى. ئاستا ئورنۇمدىن تۇرۇپ ئىچكىرىدىكى ئۆيگە قاراپ باقماقچى بۇلۇپ ئۆيگە كىردىم. ئۆينىڭ تاملىرىدا ئەرۋاھلار يېزىقىدا بىرمۇنچە خەتلەر تۇراتتى. مەن دىققەت قىلىپ بۇ ئۆينىڭ ھېلىقى ياغاچ ئۆي شۇ ئىكەنلىكىنى جەزىملەشتۈردۈم. ئەمما بىز كەلگەندە پەقەت بىرلا ئېغىز ئۆي ئىدىغۇ؟ شۇ ئەسنادا ئارقامدىن بىرنىڭ ئاياغ تىۋىشى ئاڭلاندى. بۇرۇلۇپ قارىدىم. كۆردۈمكى كەينىمدە چۈشلەرىمدە ۋە مەھەللەمدە كۆرگەن قىزىل كۆزلۈك ئەرۋاھ ماڭا قاراپ تۇراتتى. مەن بۇنىمۇ چۈشۈم بۇلۇپ قالسىكەن دەپكەتتىم. بىراق ئۇ ئاستا ماڭا يېقىن كىلىپ:

— بۇيەرگە كەلگىنىڭ ئۈچۈن ئۆلسەن — دېدى. قانداق قىلىشىمنى بىلمەيتتىم. ئۇ ماڭا يەنە:

— سەن تېخى بىزنىڭ دەۋرىمىزنى ئاخىرلاشتۇرماقچىما؟؟ — دېۋىدى شۇ ئەسنادا ئىشىك قاتتىق ئېچىلىپلا سەلىم ئەلى ئىمىن

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئادىللار كىرىپ كەلدىدە ئەمۋالغا ئېتىلدى. ئەمما ئەمۋالغا نە قىلىچ ئۆتسۈن. ئىمىن ماڭا بىر قىلىچنى ئېتىپ بەردى. مەنمۇ چاققانلىق بىلەن تۇتۋالدىم. بىز تۆتىمىز (ئەلى بۇ ۋاقىتتا يۇقاپ كەتكەندى) بۇ بىر ئەمۋالنى ئۆلتۈرەلمەيۋاتاتتۇق. بۇ ئەمۋال ھېلى ئىمىننى تۇتۇپ ئۆتكۈر تىرناقلىرى بىلەن بادىنى يارا قىلسا ھېلى سەلىمنى ئۇراتتى. دەل مۇشۇ پەيتتە مەن ئەمۋالنىڭ قاپقارا پىلاچىنىڭ ئۆتتۈرسىدا يەنى كۆكرىكىدە بىر قىزىل نۇرنىڭ چىقىۋاتقانلىقىنى كۆرۈپ قالدۇم. بەلكىم بۇ ئۇنىڭ يۈرىكى بولشى مۇمكىن ئىدى. مەن قىلىچنى ئۇنىڭ دەپ كۆكرىكىگى توغۇرلاپ تىقىش ئۈچۈن ئېتىلدىم. بىراق ئۇ بىر كۆتۈرۈلۈپلا بويىنۇمدىن ئالدى. ئۇ ئىككى قولى بىلەن گىلىمنى قاتتىق سىقىۋاتاتتى. دەل مۇشۇ پەيتتە بار كۈچۈمنى قولۇمغا يىغىپ ئۇنىڭ كۆكرىكىگە قىلىچ ئۇردۇم. ئۇ مىنى قۇيۇپ بەرمەكتە يوق تېخىمۇ قاتتىق سىقىۋاتاتتى. جېنىم چىقىپ كەتكىلى تاسلا قالدى. توساتتىن ئۇمۇ بوشاپ قالدىدە تۈتۈنگە ئايلىنىپ غايىپ بولدى. مەنمۇ ئاغرىق دەستىدىن جايىمدىلا يىقىلىپ قالدۇم. ئىمىن كىلىپ مىنى يۆلىدى. بىز سىرتقا چىقتۇق. قارىسام بۇ راسلا ھېلىقى ياغاچ ئۆي شۇ ئىدى. بىراق بىر ئېغىز ئۆي نەدىن قوشۇلغانلىقىنى بىلمىدىم. ھازىر تاڭ يورۇغان بۇلۇپ ئەتراپ يورۇق ئىدى. بىز چىغىر يولغا كىلىۋالدۇق. بۇ چاغدا ئادىل:

— ھەي توختاڭلا! ئەلى قېنى؟ — دىدى. ھازىر يېنىمىزدا راسلا ئەلى

تۈرۈلگەن ئەرۋاھ

يوق ئىدى. سەلىم ھېلىقى ئۆيگە قايتا بېرىپ قاراپ بېقىپمۇ كەلدى. بىراق يوق. بۇ ئەلى نەگە يۇقالغاندۇ؟ ئەرۋاھ ئۇنى قەلئەگە ئېلىپ كەتكەنمىدۇ؟ بىز ئەندىشە ئىچىدە يولسىمىزنى داۋام قىلماقچى بولدۇق. بەلكىم راسلا قەلئەدە بولشى مۇمكىن. مەن:

— ھەي بايا نىمىش بولدى. مەن بۇيەردە ئىدىم. بىرى بېشىمغا ئورۇندى بىلمەيلا قالدىم. — دەپ سوردۇم. ئىمىن:

— بىزمۇ بىلىمدۇق. سىنى سەن تۇيۇقسىزلا يۇقاپ كەتتىڭ. شۇ ئەسنادا بىزنى بىرنەچچە ئەرۋاھ ئۇسۇلغا سالدى. — دىدى (چاقچاق ئارلاش) مەن:

خاتېرىدە بۇيەردە بىر سائەتتىن ئارتۇق تۇرساڭلا بەك خەتەرلىك دەپتىكەن. قۇتۇلۇش شۇنچە تەستەك. بىزگە ئۇنچە تەسىمۇ توختىمىدى — دىدىم. بۇنى سەلىم ئاڭلاپ يەنە چىرايى تاترىپ كەتتى. مەنمۇ جىم بۇلۇپ قالدىم. بۇ سەلىمنىڭ سىياقىغا كىرۋالغان مەخلۇقمۇ ياكى جىنمۇ مىشقىلىپ نىمە بولسا مەقسىدىنى ئۇچۇق دىسە بولماسمىدى. ھەي! بىزمۇ يولسىمىزنى داۋام قىلماقتا ئىدۇق. خېلى ماڭغاندىن كىيىن ئادىل:

— مەن بەك ھېرىپ قالدىم. ئەتتىگەن ناشتىمۇ قىلماي ئا ئەرۋاھلار بىلەن ئۇسۇل ئوينىغانتۇق. بۇيەردە ئولتۇرۇپ بىرنەسە يەپ ماڭايلى — دىدى. مەن:

— بولىدۇ. بىراق بەك تېز بۇلايلى. كەچ كىرىپ كىتىشتىن بۇرۇن ياكى ھېلىقى بىخەتەر ئۆيگە ياكى قەلئەگە بېرىپ بولمىساق بولمايدۇ —

تۈرۈپ كەتتى مەن

دېدىم. شۇنداق قىلىپ بىز ئولتۇرۇپ بىرنەسە يىدۇق. ئادىل بىلەن
 ئىمىن چاقچاقلىشىپ ئادىل ئىمىننى ئىتتىرۋىدى ئىمىننىڭ بېشى
 كۆكرىكىگە يىكىلىنىپ قالدى. بۇ چاغدا ئىمىن بىر نەرسىنى
 سەزگەندە قولىنى كۆكرىكىگە تەككۈزۈپ ئۇزۇندىن ئۇزۇن
 تۇرۇپ كەتتى. مەن:

— ھەي نىمىش قىلۋاتسىز غىدىقىم كىچىك كەتتى تۈرە — دېدىم. ئۇ
 ماڭا قاراپ:

— ئۆمەر... سى... سىنىڭ — ئۇنىڭ چىرايى تاترىپ
 كەتكەنىدى. مەن:

— ھەي دۇدۇقلىماي دىگىنە ماڭا نىم بوپتۇ — دېدىم ئۇ:
 — سىنىڭ يۈرىكىڭ سوقمايدىغۇ — دېۋىدى. دەرھال يۈرۈكۈمنى
 تۇتتۇم. دەرۋەقە يۈرۈكۈمدە ئىنكاس يوق ئىدى. باشقا چاغدا تۇتسام
 سوقىۋاتقانلىقىنى بىلگىلى بولاتتى. ھازىر يۈرۈكۈم بار جاي
 جىمجىت ئىدى. ئادىل:

— چاقچاق قىمماڭلا مەن تۇتۇپ باقاي يۈرەك سوقمىسا ئەدەم
 ئۆلمەمدۇ دەيمە — دىگىنىچە يۈرۈكۈمنى تۇتتى. قۇلۇقىنىمۇ يېقىپ
 باقتى. ئۇمۇ يۈرۈكۈمنىڭ سوققانلىقىنى ھېس قىلالمايۋاتاتتى. مەن
 يەنە قورقۇشقا باشلىدىم سەلىم:

— ئەنسىرەپ كەتمە. يۈرۈكۈڭ ساق. سوقىۋاتىدۇ. پەقەت ھېس
 قىلالمايۋاتسىز شۇ — دېدى. مەن:

— بۇنى ساڭا كىم دېدى — دېۋىدىم ئۇ:

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

— مەن بۇيەردە تۇرغىلى ئىككى يېرىم يىل بولدى. — دىدى. مەن ئاچچىقلاپ ئۇنىڭغا ھەممىنى دەۋىتىشكە ئارانلا تۇردۇم. ئىمىن توسۋالمىغان بولسا ئۇنىڭغا مۇش ئېتىپ ئۆزىنىڭ سەلىم ئەمەسلىكىنى بىلىدىغانلىقىمىزنى دەيتتىم. يۈرۈكۈمنىڭ سوقۇۋاتقانلىقىنى ھېس قىلالمىسام ماڭا ئەلۋەتتە بىر ئىش بولىدە. ئەلۋەتتە قورقىمەن.

مەن ئىمىننى يېنىمغا تارتىپ:

— دىگەن، قاچانغىچە بۇنىڭ بىلەن بىللە يۈرۈيمىز. ئۇنىڭغا دەيلى. ئۇمۇ مەقسىدىنى دىسۇن — دىدىم ئۇ ماڭا:

— قارا ئۆمەر. بۇنداق قىلما. كۆرمەيۋاتامسەن. بىزنى قۇتۇلدۇرۇۋاتىدۇ. سەن يۇقاپ كەتكەن كىچىمۇ ئەرۋاھلار چىقىۋىدى بىزمۇ ئۆلگىلى تاسلا قالدۇق. بىزنى ئۇ قۇتۇلدۇردى. ئۇ ۋاقىتنى ساقلاۋاتىدۇ. ئۇندا قىمما دىدى. كۆڭلۈم شۇنچىلىك پەرىشان. پات پات يۈرۈكۈمنى تۇتۇپ قۇياتتىم. ئەمە نەتىجە ئوخشاشلا چىقاتتى. بىزمۇ قوپۇپ يوللىمىزغا ماڭدۇق. خېلى ماڭغاندىن كىيىن بىر ئۆينى بايقىدۇق. ئۆي كىچىك بولۇپ شۇنداق ئەپچىللىك بىلەن ياسالغانىدى. بۇ راسلا سەلىم ياسىغان ئۆي شۇ بۇلىشى مۇمكىن ئىدى. سەلىم:

— بۇ ئۆي ناھايىتى بىخەتەر. كىرەيلى — دىدى. باشتىكى ئۆيگە كىرمەيلى دىگەندى. ئۇ راسلا بىزگە ياردەم قىلالايدىكەن ئەمەسمۇ؟ بىز ئۆيگە كىردۇق. ئۆينىڭ توت تېمىدا بىردىن مەشئەل

قادالغان ئىدى. ئادىل:

— بۇ كۈندۈزدە مەشئەل كۈيۈپ تۈگمىسۇن كەچلىكى ياقامز — دەپ ئۈچۈردى. ھەممىنى ئۈچۈرۋىدى بۇ كۈندۈزدىمۇ ئۆي شۇنچىلىك قاراڭغۇ بولۇپ كەتتى. يورۇقلۇق كىرىدىغان دەرىزىسى بولمىسىمۇ ھېچ بولمىسا ئىشكىتىن بولسىمۇ يورۇقلۇق كىرىدى دەمەيتتى. مەن: — ياقىن. بۇيەردە يورۇقلۇق يوقكەن. — دىدىم سەلىمنىڭ خاتىرىسىدىكى «ئۆي بەكلا قاراڭغۇ» سىگنەن سۆزىنى ئىسىمگە ئېلىپ. ئادىل مەشئەلنى ياقىتى. ئۆي بىرخىل ئىللىق ئىدى. شۇ ئەسنادا ئىمىن يېنىمغا كىلىپ بوش ئاۋازدا:

— مەن سەلىمنى بىرنىمىلەنى دەپ سىرتقا ئەپ چىقىپ كىتەي. خاتىرىدە بۇ ئۆي توغۇرلۇق نىمە بار ئوقۇغىن. يەنە خەتەرگە ئۇچۇرمايلى — دىدىدە. سەلىمگە «بىللە ئەتراپنى چارلاپ كىلەيلى» دەپ ئېلىپ چىقىپ كەتتى. مەنمۇ پۇرسەتنى غەنىمەت بىلىپ خاتىرىنىڭ مۇندەرىجە بېتىنى ئېچىپ «مەن ياسىغان بىخەتەر ئۆي ھەققىدە» دىگەن تىمىنى تاپتىم. شۇنىڭغا ماس بەتنى ئېچىپ ئوقۇشقا باشلىدىم خاتىرىدە مۇنۇلار يېزىلغانىدى:

— بۇ ھەقىقەتەن بىر بىخەتەر ئۆي. بۇ ئۆيگە ئەرۋاھلار ھەرگىز قەدەم باسالمايدۇ. ئەمما مەن باشتا دىگەن ھېلىقى مەخلۇق كىرەلەيدۇ. لىكىن قورقۇپ كەتمەڭ. ئۇ مەخلۇق سىزگە ئاسانلىقچە زىيان سالالمايدۇ. ئەگەر نىيتى زىيان سېلىش بولغان بولسا سىز بۇ ئۆيەچە كىلەلمەسلىكىڭىز مۇمكىن ئىدى. بۇ ئۆي بەك قاراڭغۇ

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

بۇلۇپ ئۆيدە ئازراقمۇ يورۇقلۇق يوق. ئۆيگە كىرگەندە ئوت ياقىسىڭىز تامامەن بولىدۇ. سىز كىرگەن چېغىڭىزدە ئۆيدە گۈلخان ياكى مەشئەل، شام دىگەندەكلەر ياكى يورۇقلۇق چىقىرىدىغان باشقا نەرسىلەر بولسا ھەرگىز ئۇنى ياقماڭ. بولمىسا ئۆزىڭىزگە يەنە ئىش تېپىۋالسىز. ئىسىڭىزدە بولسۇن بۇيەر ھەقىقەتەن ۋەھىمە قاپلىغان زۇلمەتنىڭ ئۇۋىسى. (مەن ئوقۇپ بۇيەرگە كەلگەندە ئادىلنى تېز مەشئەللەرنى ئۇچۇرۇشتىشىنى بۇيرۇدۇم. ئۇمۇ مەشئەلنى ئۇچۇرۇشتىپ قولىچىراقنى ياقتى. مەن داۋاملاشتۇردۇم) ئۆيگە كەچلىكى كىرۋېلىڭ. كۈندۈزى كۆپرەك ھەركەت قىلىڭ. مەن ياسىغان بۇ ئۆينىڭ 99 - خىشى بولسا بىر ساندۇق بۇلۇپ ئىچىگە كىكى دانە تاش سېلىنغان. تاش خىرۇستالغا ئوخشاش بۇلۇپ بىرى قىزىل رەڭدە بىرى سۈزۈك تاش. سۈزۈك تاشنى ئېلىۋېلىپ قىزىل تاشنى قۇيۇپ قۇيۇڭ. 99 - خىشى دەل تورۇشنىڭ ئوتتۇرسىغا قۇيۇلغان بۇلۇپ پەرىقلەندۈرۈۋېلىشىڭىز ئۈچۈن كىچىك بىرتال ياغاچچە قاداپ قويغانىدىم. قولىڭىزغا بۇ تاشنى ئېلىۋېلىپ قەلئەگە كىرىڭ. بۇ تاش قەلئەدىكى نۇرغۇن ئىشىكلەرنىڭ ئاچقۇچى.

بۇ ھەقتە مۇشۇنچىلىك يېزىلغانىدى. ئادىل ماڭا:

— ئاۋۇ باشتا دىگەن مەخلۇق دەيدۇ. قانداق مەخلۇقكەن بىلىپ باقىلى قاراپ باقە نىمىلە يېزىلدىكى — دىدى. مەن مۇندەرىجە ئىچىدىن «غەلىتە مەخلۇق، ئۆمۈچۈك مەخلۇق، بۆرەسىمان

تۈرۈلگەن ئەمۋال

مەخلۇق «دېگەن ئۈچ تىمىنى تاپتىم. باشتا تاپقىنىمدەك «غەلىتە مەخلۇق دېگەننى ئاچتىم. بۇ ھەقتە مۇنۇلار يېزىلغانىدى:

— مەن بۇيەرگە كەلگەندە ماڭا ئادەم سىياقىدا كۆرۈنگىنى دەل غەلىتە مەخلۇق ئىكەن. بۇ مەخلۇقنىڭ تۇرقى پەقەت قورقۇنۇچلۇق ئەمەس. پەقەت كۆز قارچۇغى مۈشۈكنىڭكىدەك بۇلۇپ يەنە بۆرىنىڭكىدەك ئاستىدا ئىككى ئۈستىدە ئىككى ئىچى ئۇزۇن. بۇلار ئەرۋاھلار بىلەن دۈشمەن كېلىدۇ. سىزگە بۇ مەخلۇق ئادەم سىياقتا ئۇچۇرغان بولسا ئەھۋال ياخشى، ئەگەر بۆرە مەخلۇق ياكى ئۆمۈچۈك مەخلۇق ئادەم سىياقتا ئۇچۇرسا ئاۋارچىلىق بولىدۇ. بۇ خىل غەلىتە مەخلۇقنى ئۆلتۈرۈش ئۈچۈن قولىڭىزدا كۈمۈش شەمشەر بولۇشى كېرەك. بۇلارنىڭ كۈچى ئەرۋاھلار بىلەن ئوخشاش بولغانلىقى ئۈچۈن ئۇلار شۇڭا دۈشمەن. قولىڭىزدا كۈمۈش شەمشەر بولسا ئاندىن بۇ مەخلۇقنى ئۆلتۈرەلەيسىز.

بۇ مەخلۇقمۇ مۈشۈنچىلىك تونۇشتۇرۇلغان ئىدى. ئادىل ماڭا:

— ئۆمەر، يېنىمىزدىكى بۇ سەلىم راسلا بۇ مەخلۇق ئوخشايدۇ. ئۇلار دۈشمەنكەن. بىز بۇيەرگە ئەرۋاھ يۇقاتقىلى كەلدۇق. چۈنكى بۇيەرگە كىلىشتىن بۇرۇن بۇيەردە ئەرۋاھتىن بۆلەك باشقا نەرسىنىڭ بارلىقىنى بىلمەيتتۇق. دېمەك بۇ مەخلۇقنىڭ بىزدىن تەلەپ قىلىدىغىنى ئەرۋاھلارنى يوقۇتۇش ئوخشامدۇ؟ —

دېدى. مەن:

— توغرا دەيسەن. گېپىڭنىڭ ئاساسى بار. مەنچىمۇ شۇ بۇ مەخلۇق

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

شۇنى كۆزلەيدۇ.

— ئەمە قانداق قىلساق بۇلار. ھەرقانچە بولسىمۇ بۇلارنى ساق قۇيۇپ كەتمەسمز؟

— نىمىلەنى دەيدىغانسەن. بىز بۇلارغا ياردەم قىلىپ ئەرۋاھلارنى يۇقاتساق بۇلار بىزنى ساق قۇياما؟ بۇلار دىگەن مەخلۇق. ئالۋاستى. چوقۇم بىزدىن پايدىلىنىپ بۇلۇپ ئۆلتۈرۈۋىتىدۇ.

— سىنىڭ بىرە ياخشى پىلاننىڭ بارمۇ؟

— ئەلۋەتتە بار — دىدىمەن كۈلۈپ. مەن بىردەمدىلا بۇ پىلاننى ئويلىنىپ چىقتىم. خاتىرىنى سومكىغا سالغان ئادىلغا:

— مېنىڭ پىلانم شۇكى بىز بۇلارغا ياردەم بېرىپ ئەرۋاھلارنى يۇقۇتسىمىز. بىز بىرلىشىمىز. — دىدىم ئادىل:

— ساراڭمۇ سەن. بىردەم بۇلارغا ياردەم بەسەك بىزنى ساق قۇيامدۇ دەيسەن ئەمدى ياردەم قىلىمىز دەيسەن — دىدى. شۇ ئەسنادا سەلىم بىلەن ئىمىنمۇ كىرىپ كەلگەندى. ئىمىن مېنىڭ چىرايىمدىكى خۇشلۇقنى كۆرۈپ مەنىلىك كۈلۈپ قويدى. مېنىڭ بۇ قېتىمقى پىلانمىنىڭ ھەقىقەتەن ئوڭۇشلۇق بولىدىغانلىقىغا ئىشىنىۋاتتىم.

مەن خاتىرىدە دىيىلگەن خىرۇستال تاشنى ئېلىش ئۈچۈن تورۇشتىن ياغاچ سانجىپ قۇيۇلغان تاشنى ئىزدەشكە باشلىدىم. ئادىل ماڭا بوش ئاۋازدا:

— بۇنى سەلىم كۆرسە بۇلامۇ؟ يەنە بىزگە بالا بولمىسۇن دەيمىنا — دىدى. مەن:

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ئەلۋەتتە، ئۇ ئەلۋەتتە كۆرىشى كېرەك. قوقسا تېخى ياخشى. — دېدىم. ئادىل ماڭا قاراپ ھەيران قېلىۋاتاتتى. مەن ئۆزۈم ئاخىرى ئۇ خىشنى تاپتىم. ۋە ئىمىنغا:

— بۇياققا كەلگەن ئاداش. ئاۋۇ تاشنى ئۈستىدە بىر خىرۇستال تاش باركەن. ئېلىۋالايلى. بىزگە پايدىسى بولامش. سەن مېنى كۈتۈرۈپ تۇر. — دېدىم. ئىمىن مېنى كۈتۈرۈپ تۇردى. مەن تاشنى ماڭ تەستە ئۆيەردىن ئاجىرتىپ ئالدىم. ئىچكىرىسىدە ئۇزۇنغىنە بىر قارا ساندۇق تۇراتتى. مەن ساندۇقنى ئاستا ئېلىپ ئاچتىم. ئىچىدە راسلا نۇر چىچىپ پارقىراپ تۇرغان قىزىل رەڭدە ۋە سۈزۈك رەڭدە ئىككى دانە خىرۇستال تاش تۇراتتى. مەن سۈزۈك رەڭدىكىنى ئېلىۋېلىپ ساندۇقنى جايىغا قويۇپ قويدۇم. تاشنى سومكامنىڭ ئىچىگە سېلىپ قويغاندىن كىيىن ئىمىننى شەرەتلەپ سىرتقا چىقتىم ئارقامدىن ئۇمۇ چىقتى. مەن ئۇنىڭغا:

— ئاداش، مەن خاتىرىدىكى مەزمۇنلارنى ئوقۇپ شۇنداق ياخشى بىر پىلاندىن بىرنى تۈزۈپ چىقتىم. — دېدىم ئىمىن:

— قانداق پىلان ئۇ دىگەنە

— بۇ سەلىمنىڭ سىياقىغا كىرۋالغىنى قان شۇرىغۇچىلاردەك ئالۋاستى ئىكەن. يەنى بۇلار ئەمۋالار بىلەن دۈشمەن ئىكەن. بىز بۇيەرگە نىمە دەپ كەلدۇق؟ دەل ئەمۋال يۇقاتقىلى. دىمەك بۇلارنىڭ تەلەپ قىلىدىغىنى دەل ئەمۋالارنى يۇقۇتۇش. شۇڭا مەن ئويلايمەن بۇلارغا ياردەم قىلماي قۇتۇلمايمىز ياردەم قىلىپمۇ

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

قۇتۇلالمايمىز. ھازىر بۇ سەلىم ئارىمىزغا كىرگەن جاسۇس بىلەن ئوخشاش. شۇڭا بىز ھازىردىن باشلاپ ئۆزىمىزنى ئاجىز ئەمەسلىكىمىزنى ناھايىتى كۈچلۈك ئەقىللىق ئىكەنلىكىمىزنى ئىسپاتلىشىمىز. بۇلار بىزدىن ئېھتىيات قىلىشى ئىكەنلىكىنى بىلدۈرۈپ قۇيىشىمىز كېرەك. — دىدىمەن كەسكىن تەلەپپۇزدا. ئىمىن:

— قېنى دىگىنە، ئەمەسە بىز نىمە قىلىمىز؟

— بىز بۇندىن كىيىن بۇ سەلىمگە يۇمشاق قوللۇق قىلماسلىقىمىز لازىم. بۇندىن كىيىن ئۇ بىزنى ئەمەس بىز ئۇنى قۇتۇلدۇرمىز، ئۇ بىزگە ياردەم قىلمايدۇ بىز ئۇنىڭغا ياردەم قىلىمىز. بىز چوقۇم ئۆزىمىزنىڭ ئۇلاردىن كۈچلۈك ئىكەنلىكىمىزنى ئىسپاتلىشىمىز كېرەك.

.....

مىنىڭ بۇ ئامالىم ھەقىقەتەن ئويلىغىمنى ئىسپاتلاپ چىقامدۇيۇق بىلمەيتتىم. مەن ئۆزۈمگە بەكلا ئىشىنىپ كەتكەندىم. ئەڭ مۇھىمى بىزنىڭ مەغلۇپ بولۇش ئېھتىماللىقىمىزنى ئويلاشمايتتىمەن.....

6 - قىسىم خىرۇستال تاش

— ئۆمەر، كۆزۈڭنى ئاچ، تۈرە دەيمە — بىرەيلەننىڭ مېنى
ئوقۇپ گپ قىلىشىدىن ئويغاندىم. كۆزۈمنى ئاچسام ئالدىمدا
ئىمىن تۇرۇپتۇ. مەن:

— نىمە بولدى ساڭا، ئادەمنى ئۇخلىغىلى قويماي — دېدىم
كۆزۈمنى ئوۋلاپ. ئىمىن:

— ھەي. بىز قەيەردە، بىز ھېلىقى ئۆيدە ئۇخلىغان ئەمەسمۇ؟ —
دېدى. مەن ئەتراپقا قاراپ ھەيران قالدىم. بىز بىر مۇنچە قەبرىلەر
ئارىسىدا تۇرۇپتىمىز. ئەتراپنىڭ ئوڭ سول ھەممە يېرىدە قەبرىلەر
تۇراتتى. مەن:

— ۋاي خۇدايىم! بۇ قەيەر بولغۇيدىكى ئەمدى. — دېدىم ھەيرانلىقتا.
— ھەي بىز ئاخشام ئۇ سەلىم ياسىغان ئۆيدە ئىدىققۇ؟ بۇيە قەيەر
ئەمدى. بىزنى كىم ئەكىلىپ قويغاندۇ؟ — ئىمىننىڭ بۇ سوئالىدىن
ئەندىكىپ كەتتىم.

— ئەرۋاھ؟؟؟؟ ئەجەبا بىزنى ئەرۋاھلار ئېلىپ كەلگەنمىدۇ؟ —
دېدىم قورقۇش ئىچىدە،

— ئەمەسە باشقىلار قېنى؟ بىزنىڭ سومكىمىزچۇ؟

مەن ئەتراپقا قاراۋاتىمەن. بۇيەردە ئىككىمىزدىن بۆلەك ھىچكىم
يوق ئىدى. ئەتراپنى مۇدەھىش مۇھىت قاپلىغان بۇلۇپ بىرخىل
ۋەھىمە ئادەمنىڭ تىنىنى شۈركەندۈرەتتى. بۇيەردىكى قەبرىلەرنىڭ

تۈرۈلگەن ئەمۋال

بەزىللىرى ئېچىلىپ قالغان بۇلۇپ لەھەت ئىچىدە قۇرۇپ كەتكەن ئادەم ئىسكىلىتىلىرى تۇراتتى. ھەربىر قەبرىدىن شۇنداق سېسىق پۇراق كىلىپ بۇرنۇمنى قىچىشتۇراتتى. مەن ئورنۇمدىن تۇرۇپ ئەتراپقا قارىدىم. ئەتراپ ساپلا قەبرە بۇلۇپ يىراقتا بىر ئىمارەتنىڭ يېرىمى كۆرۈنۈپ تۇراتتى. مەن:

— قارىغىنا ئىمىن، ئاۋۇياقتا بىر ئىمارەت تۇرامدۇ نىمە؟ — دىدىم. ئىمىن:

— بېرىپ قاراپ باقايلىمۇ؟ — دىدى. مەنمۇ ماقۇل بولدۇم. ئۇياققا ماڭغاچ ئەتراپقا قارايتتىم. خۇددى بىراۋ كەينىمدە ماڭا ئەگىشىۋاتقان دەكلا تۇيغۇ بولدى. كەينىمگە قارىسام ھىچكىم يوق. بۇ قەبرىستانلىق خېلى چوڭ بولسا كېرەك. قەبرىلەرنىڭ بەزىللىرى شۇنچە ھەيۋەت سېلىنغان بۇلۇپ بەزىللىرى شۇنچە كىچىك ھەم پاكىز ئىدى. ئۈستى ئېچىلىپ قالغانلىرىنىڭ بولسا ئىچىدىكى ئىسكىلىت ئادەمنىڭ قەلبىنى شۈركەندۈرەتتى. مېڭىۋېتىپ تۇيۇقسىز ئېچىلىپ قالغان بىر قەبرىگە قاراپ ساپتىمەن. ئىچىدە بىر جەسەت بۇلۇپ تېخى گۆشلىرى قۇرۇپ كەتمىگەنىدى. يۈز كۆزلىرىنى قۇرت قوڭغۇزلار يەۋاتاتتى. ئۇنى كۆرۈپ قورققىنىمدىن ۋارقىرۋەتتىم. ئىمىن يېنىمغا كىلىپ ئۇمۇ قەبرىگە قاراپ ھاڭ تاڭ قالدى. بۇيەردىكى بارلىق جەسەتلەر قۇرۇپ قاخشال بۇلۇپ كەتكەن تۇرسا؟ قارىغاندا بۇجەسەت بۇيەرگە تاشلانغىلى ئۇزۇن بولماپتۇدە؟ ئىمىن:

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— قارىغىنە؟ ئۇنىڭ چىرايىغا؟ ئادىلغا ئوخشاۋاتامدۇ نىمە؟ —
 دىدى. مەنمۇ بۇ جەسەتنىڭ چىرايىغا سىنچىلاپ قارىدىم. دەرۋەقە بۇ
 جەسەد ئادىل ئىدى. مەن ئىمىنغا:

— ياق ياق! بۇ بەلكىم خىيالى تۇيغۇمىزدۇ؟ ماڭ ماڭ كىتىمىز
 — دىدىم. كۆزۈمدىن ياش تۆكىلىۋاتاتتى. ئىمىن ماڭماي قاراپ
 تۇرسىمۇ مەن ئۇنى زولاپ ئېلىپ ماڭدىم شۇنداق قىلىپ بىز
 كۆرۈنگەن ئىمارەتنىڭ ئالدىغا كەلدۇق. بۇ بىر غايەت زور قەلئە
 بۇلۇپ، ئىشىكىمۇ شۇنچىلىك چوڭ ئىدى. مەن بېرىپ ئىشىكىنى
 چەكتىم. بىراق ھىچ سادا يوق ئىدى.

— ئىمىن، قارىغاندا ئادەم يوقكەن بىز ئىشىكىنى ئىتتىرىپ
 باقمايمىزمۇ؟ — دىدىمەن. ئىمىن بىلەن ئىككىمىز ئىشىكىنى
 ئىتتەردۇق. بىراق ئىشىك مەت قىلاي دىمەيتتى. تۇيۇقسىز
 يانجۇقۇمدىن ئاپپاق نۇر چىقىشقا باشلىدى. مەن يانجۇقۇمغا
 قولۇمنى سالىدىم. يانجۇقۇمدا بىرنەرسە بار ئىدى. ئېلىپ قارىسام
 ھېلىقى خىرۇستال تاش ئىكەن. مەن:

— بۇ تاشنى سومكامغا سېلىۋالغاندىمغۇ؟ بۇ يانجۇقۇمدا
 تۇرىدىغۇ؟ — دىدىم ھەيرانلىقتا. دەل مۇشۇ پەيتتە ئىشىكنىڭ
 سول تەرىپىدىنمۇ ئاپپاق نۇر چىقىشقا باشلىدى. مەن خىرۇستال
 تاشنى ئىشىكنىڭ نۇر چىققان يېرىگە ئاپاردىم. خۇددى ماڭگىت
 باردەك بىرخىل كۈچ تاشنى قۇلۇمدىن تارتىپ ئېلىپ ئىشىككە
 چاپلىدى. شۇنىڭلىق بىلەن بۇ چوڭ ئىشىك ھەيۋەت ئاۋاز بىلەن

ئېچىلىشقا باشلىدى.

— قارغاندا بۇ تاش بۇ ئىشكنىڭ ئاچقۇچى ئىكەندە — دىدى
ئىمىن. بىز قەلئەگە كىردۇق. كىرىشتىن بۇرۇن تاشنى
ئېلىۋالدىم. بىز قەلئەگە كىرىپ بولشىمىزغا ئىشك يەنە
ئىتلىپ قالدى. بۇ قەلئەنىڭ ئىچىمۇ خېلى چوڭ
ئىكەن. تاملىرىنىڭ ھەر بەش مېتىر ئارىلىقتا بىر كۈچلۈك يورۇقلۇق
چىقىرىپ تۇرىدىغان مەشئەل قالدۇغانىدى. بۇ بىر زال بۇلۇپ سول
تەرەپتە ئۈستىگە چىقىدىغان پەلەمپەي تۇراتتى. ئۇنىڭدىن بۆلەك
پەلەمپەينىڭ ئاستىدا بىر كىچىك ئىشك تۇراتتى. بىز بېرىپ
ئىشكنى ئاستا ئاچتۇق. پەلەمپەي ئاستىدىكى بۇ ئۆيدە بىرتال
ساندۇق تۇراتتى. قارماققا بۇ جەسەت ساندۇقىدەك قىلاتتى. ئىمىن:

— ئېچىپ باقايلىمۇ؟ — دېۋدى مەن سەل ئىككىلىنىپ قالدۇم:
— ئىچىدىن مۇنداقلا چىقىپ بىزنى قوقۇتۇپ يۈرمىسۇن يەنە يەنىلا
ئاچمايلى — دىدىم. ئىمىن:

— بەلكىم باشقا نەرسە بۇلۇپ قېلىشى مۇمكىن. يەنىلا ئېچىپ
باقايلى — دىدى. مەنمۇ ماقۇل بولىدۇم. ساندۇقنىڭ ھىچ بىر تارتىپ
ئاچىدىغان تۇتقۇچى يوق ئىدى. پەقەت ئوتتۇرىسىدىلا قولۇمدىكى
خىرۇستال تاشنىڭ شەكلىدە كامار بار ئىدى. مەن تاشنى كامارغا
قويدۇم. خىرۇستال تاشتىن نۇر چىقىپ ساندۇق ئېچىلدى. بىز
سەل. ئەنسىرەپ كەينىمىزگە ياندۇق. ساندۇق ئېغىزى پۈتۈن
ئېچىلىپ بۇلۇنغان بولسىمۇ جىم ئىدى. مەن ئاستا ساندۇقنىڭ

تۈرلۈك نەرسەلەر

يېنىغا بېرىپ قارىدىم. ساندۇق ئىچىدە بىردانە كىتاب تۇراتتى. مەن كىتابنى ئالدىم. كىتاب شۇنچىلىك مەينەت بۇلۇپ كەتكەنكى ئۈستىنى بىرقەۋەت توپا بېسىپ كىتىپتەن. مەن بىر پۈۋلىۋەتكەندىن كىيىن كىتابنى ئاچتىم. كىتابنىڭ 1-بېتىدە بىر ئەرۋاھنىڭ بىر ئادەمنى بوغۇزلىۋەتكەنلىك سۆزى تۇراتتى. 2-بېتىدەمۇ بىر پارچە رەسىم بۇلۇپ رەسىمدە بىر غار ئىچىدە بىر ئەرۋاھنىڭ بىر بۆرىنى بوغۇزلىۋەتكەنلىك ھالىتى تۇراتتى. 3-بېتىدەمۇ بىر پارچە رەسىم بۇلۇپ رەسىمدە بىر قان شورغۇچى ئالۋاستىنىڭ بىر ئادەمنىڭ قېنىنى شوراۋاتقانلىقى تۇراتتى. 4-بەتتە بىر كىشىنىڭ قولىدا بىر نۇرنى تۇتۇپ بىر ئەرۋاھقا تەڭلەۋاتقانلىقى تۇراتتى. 5-بەتتە بىر ئادەمنىڭ يەنە بىر ئادەمنى بىر شەمشەرنى كۆكرىكىگە تىقىپ ئۆلتۈرگەنلىك ھالىتى تۇراتتى. كىيىنكى بەتلەرنىڭ ھەممىسى ئەرۋاھلار يېزىقىدىكى خەتلەر ئىدى. ئىمىن:

— كىتابنى ئەكىلە — دەپ قولۇمدىكى كىتابنى ئالدىمدا باشتىكى بەتنى ئاچتى:

— قارا، بۇ ئەرۋاھ بۇ ئادەمنى بوغۇزلاپ ئۆلتۈرۋىتىپتۇ. ئىككىنچى بەتتىكىگە قارا، بىر بۆرىنى بوغۇزلىۋىتىپتۇ. بۇ بۆرىنى بىز تۇنجى بۇلۇپ بۇيەرگە كەلگەندە ھېلىقى غاردا كۆرگەن بۆرە شۇ دەپ ئويلىساق بىرىنچى بەتتىكى ئۆلگەن ئادەم سەلىم بولدى. چۈنكى سەلىممۇ مۇشۇنداق ئۆلگەن. ئۈچۈنچى بەتتە بۇ قان شورغۇچى

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

ئالۋاستى بۇ كىشىنىڭ قېنىنى شوراپتۇ. ئالدىدىكى رەسىمدىكى ۋەقەلەر بۇلۇپ بولغان. دىمەك شۇنىڭغا ئاساسلانغاندا بۇ كىشىنىڭ ئىككى پارچە رەسىم كىيىن بولىدىغان ئىشلار بولۇشى مۇمكىن. — دىدى. مەن:

— ئۇنداقتا بۇ كىم بولغۇيدى. دىدىم 3 — بەتتىكى رەسىمنى كۆرسىتىپ. ئىمىن:

— بۇ مەنچە ئارىمىزدىكى بىرەيلەن. ياكى بىزدىن كىيىن بىرسى كېلىدۇ. قارا، 4 — بەتتە بىر ئەمۋاھقا بىر نۇرنى تەڭلەپ تۇرۇپتۇ. قارىغاندا بۇ كىشى ئەمۋاھنى بىرنىمە قىلۋاتقان بولسا كېرەك. 5 — بەتتىكى رەسىمدە بىر ئادەم بۇ ئادەمنى ئۆلتۈرۈپتۇ. دىمەك بۇلار ئارىمىزدىكى ئىككىيلەن. بولۇشى مۇمكىن. — دىدى. مەن سەل ئەجەبلىنىپ:

— بۇ رەسىمدىكى... ئىككىمىز بولىشىمىزمۇ مۇمكىن شۇنداقمۇ؟ — دىدىم. ئىمىن جاۋابەن بېشىنى لىڭشىتتى. مەن:

— بولدى قىلە، بۇ ئەمۋاھلارنىڭ كىتابىكەن. ئەمۋاھلار ئالدىن بىلەلمەدە؟ قۇرۇق گەپ ھەممىسى. بەلكىم بىزنىڭ ئويىمىز خاتا بولۇشى بۇ رەسىمدىكى بۇلۇپ بولغان ئىشلار ياكى ئەپسانە بولۇشىمۇ مۇمكىن. ئۆزىمىزنى ئۆزىمىز قورقۇتمايلى. — دىدىم. ئىمىن:

— مەيلى نىمە دەپ ئويلىساڭ. لىكىن كىتابنى ئېلىۋالمايمەن. — دىدى. شۇنداق قىلىپ ئىمىن كىتابنى قولتۇقلاپ ماڭدى. مەن تاشنى

تۈرلۈك نەرسەلەر

ئېلىۋالغاندىن كىيىن بىز پەلەمپەيدىن ئىككىنچى قەۋەتكە چىقتۇق. ئىككىنچى قەۋەتتە نۇرغۇن ئۆي بۇلۇپ خۇددى مېھمانخانىلارنىڭ زالىغا ئوخشايتتى. ئىمىن:

— ئىككىمىز بۆلىنىپ بىر بىرلەپ ئۆيگە كىرىپ باقايلى ئۆيدىن سومكىمىزنى ياكى ئا ئۈچەيلەننى تاپامدۇق تېخى. ھىچ بولمىسا يەنە باشقا بىر نەرسىلەرنى تاپمىز — دېدى. مەنمۇ ماقۇل بولدۇم. شۇنداق قىلىپ مەن بىر ئۆيگە كىردىم. ئۆينىڭ ئوتتۇرسىدا بىردانە زەنجىر تۇراتتى. زەنجىرگە بىرتال. تۇخۇم شەكىللىك يىشىل رەڭدە تاش ئېسىلغان؛ بۇلۇپ چىرايلىق ئىدى. مەن ئۇنى قۇلۇمغا ئېلىش ئۈچۈن ئۇزاتتىم. قۇلۇم تاشقا تىگىشى بىلەن تاشتىن كۈچلۈك نۇر چىقىپ قۇلۇمنى توك سوققان دەكلا بولدى. زەنجىرمۇ قۇلۇمدىن چۈشۈپ كەتتى. بۇ قېتىم زەنجىردىن تۇتتۇم. ئۇنى ئېلىپ سىنچىلاپ قارىدىم. تاش ئۈستىگە رۇھلار يېزىقىدا كىچىككىنە خەت ئويۇلغانىدى. شۇ ئەسنادا گۈپ قىلغان ئاۋاز بىلەن ئىشىك يېپىلىپ قالدى. مەن ئىشىكنى تارتىپ باقتىم، ئۇرۇپمۇ ھەتتا ئىمىن دەپ چاقىرىپمۇ باقتىم. بىراق ئىمىندىن ھىچ سادا كەلمەيۋاتاتتى. شۇ ئەسنادا قۇلۇمدىكى تاش نۇر چىقىرىپ بىر ئەلئېھرام شەكىللىك ئېكران ھاسىل بولدى. خۇددى تېلېۋىزور دەك بۇنىڭ ئىچىدىن سۈرەتلەر چىقىۋاتاتتى. قارىسام مەن يەردە ياتقۇدەك مەن. ئىمىن بولسا بىر شەمشەرنى كۆرىۋاتىمەن دەپ تىققۇدەك. مەن چۈچۈپ كەتتىم. ئەجەب ئىمىننىڭ دىگىنى

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

راسمىدۇ. ئۇ كىتابتىكى ئىككى پارچە رەسىم بىزنىڭ كەلگۈسىمىزما؟ تۇيۇقسىز باشقا رەسىملەر چىقىشقا باشلىدى. سەلىمگە ئوخشاش بىر قان شۇرغۇچى مەخلۇق ئەلىنىڭ قېنىنى شوراۋاتاتتى. دىمەك بىزگە كۆرۈنگەن سەلىم سۈرەتلىك ئالۋاستى ئەلىنى ئۆلتۈرگۈدەك. نىمىشقا؟ ئۇنىڭ بىزدىن تەلەپ قىلىدىغىنى ئەمۋاھلارنى يۇقۇتۇش ئىدىغۇ؟ ئەجەب ئۇ تەلەپ قىلىدىغىنىغا ئېرىشىپ بۇلۇپ بىزنى ئۆلتۈرۈۋىتەرمۇ؟ ئەسە مىنىڭ پىلانم ئىشقا ئاشمادى؟ ئاھ خۇدا! كاللام قاۋمۇپلا كەتتى. مەن ئۆزەمنىڭ ئويلىغىنىنىمۇ ئىشقا ئاشۇرالمىدىم ياكى بۇ پەقەت توزاقمۇ؟ ئالدىمدىكى بۇ ئېكرانمۇ ئوچتى. ئاندىن ئىشكىمۇ ئېچىلدى. مەن بۇ ئۆيدىن چىقتىم. قارىسام ئىمىن نېرىراقتىكى بىر ئۆينىڭ ئالدىدا قاراپ تۇرۇپ قاپتۇ. ئاستا ئۇنىڭ يېنىغا باردىم.

— ھەي ئىمىن! نىمىگە ھاڭۋېقىپ تۇرۇپ قالىدىك! — دىدىم دە ئۇنىڭ قاراپ تۇرغان ئۆيىگە مەنمۇ قارىدىم. قارىدىمىيۇ كۆزلىرىمگە ئىشەنمەيلا قالدىم. ئالدىمدىكى بۇ ئۆيدە ئەلى بىلەن سەلىمنىڭ جەسىدى ئېسىقلىق تۇراتتى. مەن جىددىيلىك ئىچىدە ئۇلارنى پەسكە چۈشۈرۋالدىم. ئاھ خۇدا! بۇلار قانداق بۇلۇپ. ئۆلۈپ كەتكەندۇ؟ كىم ئۆلتۈرگەندۇ؟ مەن ئاچچىغىمدا ۋارقىراپ كەتتىم. شۇ پەيتتە كۈچلۈك بىر شامال چىقىپلا ئارقىمىزدا كۆككۆزلۈك بىر ئەمۋاھ پەيدا بولدى. ئەمۋاھ ئىسكىلىتتەك قوللىرىنى بىزگە سۇنۋاتاتتى. مەن ئۆزۈمنى كونتىرول

تۈرۈلگەن ئەمۋال

قاللمايۋاتاتتىم. قۇلۇمنى ئۇنىڭغا بەردىم. ئۇ قۇلۇمنى تۇتۇپ مىنى تارتىپ ماڭدى. بارلىق ئەزالىرىم مىنىڭ ئەمەستەكلا ماڭا بويىسۇنمايۋاتاتتى. ئەمۋال مىنى ئېلىپ ماڭدى. ئىمىن شۇ ئۆيدە ماڭا قاراپ تۇراتتى. يا ئۇمۇ مىنى تارتىۋالاي دىمەيتتى. ئەمۋال مىنى تارتىپ ئەڭ ئىچكىردىكى بىر ئۆيگە ئېلىپ كىردى. بۇ ئۆي باشقا ئۆيلەرگە قارىغاندا خېلى يۇغان ئىدى. بۇ ئۆيدە يۇغان بىر ئالتۇن كۇرسى يەنى تەخت بۇلۇپ تەختتە ناھايىتى ھەيۋەت بىر ئەمۋال ئىككىنى يۆلەپ ئولتۇراتتى. قارماققا ئۇ قېتىپ قالغاندەكلا تۇراتتى. ئەتراپىدىمۇ بىر مۇنچە ئەمۋاللار بۇلۇپ ئۇلۇمۇ قېتىپ قالغانىدى. تەختتە ئولتۇرغان ئەمۋالنىڭ ئوڭ يېنىدا بىر ئورۇن بۇلۇپ بۇنىڭدا بىر ئەمۋال ئولتۇراتتى. بايقى مىنى بۇيەرگە ئېلىپ كەلگەن ئەمۋال سول تەرەپتىكى ئورۇنغا بېرىپ ئولتۇرۇپ جىمىپ قالدى. قارىغاندا ئۇمۇ قېتىپ قالغاندەك تۇراتتى. مەن ئاستا بېرىپ ئەمۋاللارنى تۇتۇپ باقماقچى بولدۇم. ئەمما قۇلۇم ئۇلارغا تىگىشمەي ئۆتۈپ كىتەتتى. توغرا بۇلار ئەمۋال ئەمەسمۇ؟ بۇ ئالتۇن تەختتە ئولتۇرغىنىنى پادىشاھ دەپ قارىساق ئىككى ياندىكى ۋەزىرلەر، ئەتراپتىكى لەشكەرلەر. توۋا! دىدىم ئىچىمدە. ئەمۋاللارمۇ بۇنداق پادىشاھلىقنى يۈرگۈزىدىكەن ئەمەسمۇ؟ توساتتىن يانچۇقۇمدىكى خىرۇستال تاش يېنىشقا باشلىدى. تاشنى ئالدىم. تاشتىن خۇددى قولىچىراقتەك نۇر چىقىپ پادىشاھ ئەمۋالنىڭ كۆكرىكىگە چۈشتى. قۇلۇمدىكى بۇ ئاق خىرۇستال ھازىر قىزىل رەڭگە كىرىپ

تۈرلۈك ئەرۋاھ

بولغانىدى. بۇ نۇرۇمۇ كۈچەيگەنسىرى ئالدىمدىكى بۇ ئەرۋاھ
 مىدىراشقا باشلىدى. دىمەك بۇ ئەرۋاھ تۈرلۈك ئاتاتتى. توغرىسىنى
 ئېيتقاندا بۇ ئەرۋاھنى مەن تۈرلۈك ئاتاتتىم. مەن بۇيەرگە نىمىشقا
 كەلگەن؟ ئەرۋاھ يۇقۇتۇش ئۈچۈن كەلدىم ئەمەسمۇ؟ ئەمدى مەن
 بۇنى تۈرلۈك ئاتىمەن. ئاھ! مەن نىمىش قىلۋاتىمەن؟ ئالدىمدىكى
 بۇ ئەرۋاھ ئاخىرى دەس تۇردى. ئۇ ئاستا مىنىڭ يېنىمغا
 كەلدى. ئۇنىڭ بېشىدىكى قاپقارا پىلاچى ئارىسىدىن قىپقىزىل نۇر
 چىقىپ تۇرغان كۆزنى كۆردۈم. بۇ مەن مەھەللىدە كۆرگەن ۋە
 چۈشۈمدە كۆرگەن ئەرۋاھ دەل شۇ ئىدى. يۈرۈكۈم قىرتلا قىپ
 قالدى. ئۇ مىنىڭ قولۇمدىكى تاشنى ئالدىدە يۇقۇرغا كۆتۈرۈلدى. ئۇ
 تاشنى تورۇستىكى بىر بوشلۇققا سېلىۋىدى. تاشنىڭ نۇرى پۈتۈن
 ئۆيىنى قاپلىدى. شۇنىڭلىق بىلەن مانا بۇيەردىكى بارلىق ئەرۋاھلارغا
 جان كىرمەكتە ئىدى. چىكەمدىن سوغۇق تەر چىقىپ كەتتى. مانا
 ئەمدىلىكتە بۇيەردىكى بارلىق ئەرۋاھلار تۈرلۈك ئىدى.

7 - قىسىم: مىنىڭ سىرلىق چۈشۈم

— ئۆمەر، تۈرە ئورنۇڭدىن. قوپە — بىرسىنىڭ مىنى شۇنداق
 نوقۇپ توۋلىشىدىن كۆزۈمنى ئاچتىم. ئىمىن مىنى
 ئويغاتقاندى. قارىسام ئادىل بىلەن سەلىممۇ تەييارلىنىپ

تۈرلۈك ئەرۋاھ

بوپتۇ. مەن تۇرۇپلا بايا بولغان (چۈشۈمدىكى) ئىشلارنى ئەسلەپ
قالدىم. توغرا ئەسلى مەن چۈش كۆرۈپتىمەندە. ئورنۇمدىن
تۇرۇپ. ئازراق قورساقنى ئەستە رىۋالغاندىن كىيىن ئۆز سەپىرىمنى
داۋام قىلماقچى بولدۇق. ئىمىن ماڭا:

— ئاخشام نىمىلەنى چۈشەپ چىقتىڭ. كىچىچە
جۆيلۈپ. ئۇخالاتمىدىڭ مەنى. — دىدى. مەن سەل خىجىل بۇلۇپ:
— شۇ چۈشۈم بۇزۇلۇپ قاپتىكەن. سەل تۇرۇپ ماڭغاچ دەپ بېرەي
بەك قورقۇنۇشلۇق چۈش — دىدىم. ئىمىن:

— مەنمۇ شۇنداق قورقۇنۇچلۇق چۈش كۆرۈپتىمەن. سەن دەپ
بوغاندا دەپ بېرەي دىدى. شۇنداق قىلىپ بىز بىرنەسە يەۋالغاندىن
كىيىن بۇ ئۆيدىن چىقىپ يەنە شۇ زۇلمەتنىڭ ئوۋىسىغا
تۇتىشىدىغان چىغىر يولغا چىقتۇق. ئىمىن:

— قېنى دىگەن، چۈشۈڭدە نىمىش قىپسەن. — دىدى. مەن:
— چۈشۈمدە ئادىل يەنە سەلىم ۋە ئەلى ئۆلۈپ كىتىپتۇ. —
دىدىم ئادىل:

— نەدىكى گەپلەنى قىممىغىنا ئەتتىگەندە شۇم ئېغىزلىق
قىلىپ. — دىدى. سەلىم:

— بۇندىن كىيىن بۇنداق چۈشلەرنى جىق كۆرىشىڭ مۇمكىن —
دىدى. مەن ئۇنىڭغا:

— بۇ نىمە دىگەننىڭ. گىپىڭنى ئۇچۇق قىلە — دىدىم ئاچچىقلاپ.
— بۇيەرگە كەلگەننىڭياقى نۇرغۇن ئىشلار چۈش بىلەن

تۈرلۈك نەرسەلەر

باغلىنىپ قېلىۋاتقانلىقىنى سەزمەيۋاتامسەن؟ — دېدى. مەن
جىمىپ قالدۇم. توغرا بەزى ئىشلار چۈشۈمىدىكىدەك بولىۋاتىدۇ.
مەن:

— چۈشۈمنىڭ ئەڭ ھالقىلىق يېرى شۇكى ئىمىن بىلەن ئىككىمىز
ئۆيەردىن بىر كىتابنى تاپتۇق. كىتابتا بىرنەچچە پارچە رەسىم
باركەن. كىيىن مەن ئۇ كىتابتا دىيىلگىنى بىزنىڭ مۇشۇ يېقىندا
يۈز بېرىدىغان كەلگۈسىمىز ئىكەنلىكىنى بىلىپتەمەن. ئاندىن
يەنە مەن ئەۋلارنى تۈرلۈك نەرسەلەر — دېدىم
قىسقارتىپلا. ئىمىن:

— ئەتتىگەندە مەن ئۆيىمنىڭ ئارقىسىغا ھاجەتكە چىقىپ بۇ
كىتابنى تېپىۋالدىم. — دېدى سومكىسىدىن بىر كىتابنى ئېلىپ
ماشا سۇندى. مەن كىتابنى ئېچىپ ئىچىدىكى رەسىملەرگە قاراپ
ھاڭۋېقىپلا قالدۇم. چۈنكى بۇ مىنىڭ چۈشۈمدە كۆرگەن كىتاب
دەل شۇ ئىدى. ئىچىدىكى رەسىملەردىن تارتىپ ئوپمۇ ئوخشاش
ئىدى. مەن:

— بۇ... بۇ... مەن چۈشۈمدە كۆرگەن ھېلىقى كىتاب شۇكەن —
دېدىم. ئەندىشە ئىچىدە.

— نېمە؟ — دېدى ئادىل كىلىپ. — قېنى دېگىنە ئەمەسە كىتابتا
دىيىلگىنى بىزنىڭ قانداق كەلگۈسىمىزكەن. — دېدى. مەن
كىتابتىكى بەش پارچە رەسىمنى بىر چۈشەندۈرۈشكە
باشلىدىم.

تۈرلۈك نەرسەلەر

— بۇ رەسىمدىكى بوغۇزلۇنۇپ ئۆلتۈرۈلگەن كىشى سەلىم شۇ.
 ماۋۇ بوغۇزلانغان بۆرە بىز تۇنجى كەلگەندە ھېلىقى غاردا كۆرگەن
 بۆرە. بۇ بولسا ئەلى ئۇنى.... — مەن بۇ يەردە گەپنى
 ئۆزگەرتىۋەتتىم. چۈنكى يېنىمدىكى بۇ سەلىم سۈرەتلىك
 مەخلۇق مۇگىپىمنى تىگىشاۋاتتى. — بۇ بولسا ئەلى. ئۇنى بىر قان
 شورغۇچى مەخلۇق ئۆلتۈردىگەن. بۇ بولسا مەن. يەنى ئەزاھلارنى
 تىرىلدۈرۋاتقان ۋاقتىمكەن. ئە ئەڭ ئاخىردىكى بولسا ئىمىن ماڭا
 بۇ شەزەرنى سانچىپ ئۆلتۈرگەن ۋاقتى.

— ۋاي بولدى قىلە. بۇنىڭ نىمىسى راست. — دىدى ئادىل. —
 ھەممىسى ئادەم قورقۇتىدىغان نىمىلەكەن. ئاۋال سەن ئۆزۈڭگە
 ئىشەن ھە. بىز چوقۇم بۇ يەردە مەقسىدىمىزنى ئىشقا ئاشۇرالايمىز.
 — مەنچىمۇ شۇ — دىدى ئىمىن. — قارىغىنا رەسىملەرنىڭ
 سىزلىشىغا. ھەممىسى ئەزاھلارنىڭ ئىشى. — دىدى. لىكىن ئۇنىڭ
 چىرايىدا ئازراق غەمكىنلىك چىقىپ تۇراتتى. سەلىم:
 — بۇ كىتاب ئۈنچە ياخشى كىتاب ئەمەس. ئاۋۇ يەرگە
 تاشلىۋەتكىنە — دىدى. مەن بۇنىڭ بۇ گىپىدىن ئەجەبلىنىپ
 سورۇدۇم.:

— نىمىشقا ئۇنداق دەيسەن؟

— بۇ كىتابتىكى ئادەم قورقۇتىدىغان نەرسىلەر. ھەممىسى
 كېرەكسىز. — دىدى. ئادىل ئۇنىڭ پىكىرىنى قوللاپ:

— راست. قانداق قىلسەن بۇنى ئېلىۋېلىپ. ئەكىلە مەن

تۈرلۈك نەرسەلەر

تاشلىۋىتى. — دىگىنىچە قولۇمدىن كىتابنى ئېلىپ ئورمان
ئىچىگە تاشلىۋىتى. ئادىلنىڭ قولىنىڭمۇ خېلى كۈچى باركەن
كىتاب خېلى يىراققا چۈشكەندى. مەن:

— نىمە قىلغىنىڭ بۇ؟ ئۇ كىتابنىڭ پايدىلىنىش قىممىتى
بولسىچۇ — دىدىم ئاچچىقلاپ. ئۇ:

— ۋاي بولدى قىلە ئاغىنە، سەن ھەدىسىلا مۇشتاق كىتابلاغىلا
ئېسىلسەن. بىزگە سەلىمنىڭ خاتېرىسى يىتىپ ئاشدۇ. ماڭامدۇق يا
— دەپ ئالدىمىزدا يۈرۈپ كەتتى. بوپتۇلا دىدىم ئىچىمدە. مەن:

— ئىمىن. قېنى دىگىنە سەن قاندا چۈش كۆرۈپسەن — دىدىم
ماڭغاچ. ئىمىن:

— ھەي! چۈشۈمدە بەك قورقۇپ كەتتىم. ھېلىمۇ سەن ۋارقىراپ
ئويغاتىمىغان بولساڭ خېلى قىيىنلاشتىم. چۈشۈمدە ئىككىمىز بىر
قەبرىستانلىقنىڭ ئوتتۇرىسىدا كۆزىمىزنى ئېچىپتۇق. قەبرىلەرنىڭ
قورقۇچلۇقلىقى تېخى. ئىشقىلىپ خېلى سۈر باستۇردىكەن. كىيىن
قەلئەنى ئۇچۇرتۇپتۇق. ئۇيەرنىڭ ئەڭ ئۈستۈنكى قەۋىتىگە
چىقىپتۇق. ئارىلىقتا بىر ئىشلا بوغان ئىدى تازا ئىسىمدە يوق. ئەڭ
ئۈستىنكى قەۋىتىگە چىقساق ئوردىدەك تونۇدۇم ئەمدى. بىرمۇنچە
قېتىپ قالغان ئەرۋاھلار تۇرغۇدەك. ھېلىقى ئا ئۆيدىكى قىزىل تاش
باغۇ، ئاشۇ تاش ئەرۋاھلارنى تىرىلدۈردىغان تاش بولسا كېرەك
بىرەيلەن شۇ تاشتا ئەرۋاھلارنى تىرىلدۈرۋاتقۇدەك.

— ئۇ ئادەمنىڭ چىرايىنى ئېنىق كۆرەلەيدىمۇ؟

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ياق پەقەت ئېنىق كۆرەلمىدىم. ئەسلى ئۆيەرگە كىرىشتىن ئىلگىرى بەك قورقۇنۇچلۇق ئىش بولغان. مەنى بىرسى قېيىنغاندەك قىلۋىدى پەقەت ئەسكە ئالمايۋاتمەن.

ئۇنىڭ بۇ چۈشى مەنى ئەجەپلەندۈردى. ئىككىمىز ئاساسى جەھەتتىن ئۆپمۇ ئوخشاش چۈش كۆرۈپتىمىز. ئەگەر ئۇنىڭ ئىسىدىن كۆتۈرۈلۈپ قالغىنى زادى قانداق ئىش بولغۇيدى؟ ئۇنى كىم قېيىندىكىنا؟ كاللامدا ھازىر بۇنداق جاۋاپسىز سوئاللار كۈرمىك. ھىچقايسىسىغا ھىچكىم جاۋاپ بېرەلمەيدۇ.

— ھەي كۆپچىلىك ئاياققا قاراڭلا — ئادىل شۇنداق دەپ بىزنى ئورمانغا ئىشارەت قىلۋاتاتتى. ئورماننىڭ ئىچكىرىسىدە ئىككى قارا سايە بىزگە قاراپ تۇراتتى. ئۇلار ھەقىقەتەن ئادەمگە ئوخشايتتى. بىراق زادى ئېنىق كۆرەلمەيۋاتاتتىم. توغرا ئۇلار مەن مەھەللىدىكى چاغلاردا كۆرگەن ھېلىقى ئىككىيلەن شۇ ئەمەسمۇ؟ مەن ئىمىنغا:

— بۇ ئىككىيلەننىڭ كىلىپ چىقىشىنى بىلمەيمىز. قانداق مەخلۇقلۇقنى تېخىمۇ بىلمەيمىز. بۇيەردە بىزدىن بۆلەك ئادەم يوق. شۇڭا يولسىزغا ماڭايلى — دىدىم. ئادىل:

— ئەگەر ئۇلار يولدىن ئېزىپ بۇيەرگە كىلىپ قالغان كىشىلەر بولسىچۇ. — دىدى. مەن:

— خاتىرىدە بۇيەردە بىزدىن بۆلەك ئادەمنىڭ يوقلۇقى دىيىلگەن. ئۇمۇ ئەمۋال ئۇمۇ تېخى كىم بىلىدۇ. يولسىزغا ماڭايلى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

سەن ھەدىسە خاتېرىدە مۇندا دىگەن ، خاتېرىدە ئاندا دىگەن دەپلا يۈرۈيسەن. ئەجەبا سەلىم ھەممىنى بىلگۈچىما. بوپتۇ بۇيەردە 2يېرىم يىل تۇردى دەيلى. ئۇ ئۆلگىلىمۇ 2يىل بولدى. دىمەك تۆتىل. ئۆلگەن ئىككى يىل ئىچىدە باشقىلا كەممىگە نىمىدۇ؟ — ئۇ ماڭا شۇنداق دەپ كايىۋاتقاندا ئۇ ئىككىيلەننىڭ غايىپ بولغانلىقىنى كۆرۈپ قالدىم.

— قارىغىنە، ئۇلار بىردەمدە يوق ئەنە. ئۇلارمۇ چوقۇم ئەمۋال. — دىدىمەن .

— بوپتۇ. يولسىزغا ماڭايلى. مەنچە ئۇلار چوقۇم ئادەم — دىدى ئادىل كۇسۇرلاپ. مەن سەلىمگە:

— سەنچىچۇ؟ ئۇلار ئادەممۇ ياكى ئەمۋالھۇ؟ — دىدىم. سەلىم سەل جىددىيلىشىپ كەتتىدە:

— مە.. مەن .. مەن بىلمەيمەن. كۆرەپ باقماپتىمەن. مە.. مەنچە ئۇنىڭدىن ئېھتىيات قىلايلى. — دىدىدە تېزلا ھەممىمىزنىڭ ئالدىغا ئۆتۈپ ماڭدى. مەن:

— ئىمىن، قارا بۇ سەلىمنىڭ يەنە خۇدىكى چىقتى. قارغاندا بۇ ئىككىيلەندىن قوقسا كېرەك. — دىدىمەن .

— مەنچىمۇ شۇ. سەلىمنىڭ ئۇنىڭدىن قورقىشى ئۇنىڭ ئەمۋالھۇ ئەمەس ، قان شورىغۇچىمۇ ئەمەس باشقا بىر مەخلۇق ئىكەنلىكىنى چۈشەندۈردۇ. — دىدى ئىمىن .

— ھە راس ، ئادىلغا بىرە ئىش بولغاندەك تۇردۇ سەن بايقىدىڭمۇ؟

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئۇ شۇنداق تەۋەككۈلچى تۇرۇپ مۇشۇ بىركۈندە بەك خۇدۇكسىرايدىغان بۇلىۋالدى. — دىدىمەن ئادىلنىڭ يېقىنقى ۋە ھازىرقى ئەھۋالىدىن ئەجەپلىنىپ.

— ھەئە، بىر ئىش بولدى. ئۇنىڭمۇ يۈرىكى سوقمايۋاتىدۇ. — دىدى.

— نىمە؟ ئۇمۇ مەندەك بۇپ قاپتىما؟

— ئۇلا ئەمەس مەنمۇ شۇنداق بۇپ قالدىم.

مەن ھەيرانلىقتا ئىمىننىڭ يۈرىكىنى تۇتتۇم. ھەقىقەتەن ئىنكاس يوق ئىدى. مەن ئۇنىڭ يۈرىكىنى تىگىشىغان شۇ دەقىقىدە مۆرەمنىڭ بىرسى چىڭ باسقاندەك بۇلۇپ قالدىمدا كەينىمگە قارىدىم. كەينىمدە ھىچ كىشى يوق ئىدى. بىز يەنە يولسىمىزنى داۋام قىلماقتىمىز. مەن ئويلاپ قالدىم. يول بۇيى خەتەر بىزنىڭ يېنىمىزدىن ئەگمەيدىكەن. قارغاندا ئەمدى بەكەرەك دىققەت قىلمىساق بولمايدىغان ئوخشايدۇ.

— توختاڭلا! — دىدىمەن توۋلاپ. ھەممەيلەن «نىم

بولدى؟» دېيىشكىنىچە يېنىمغا كەلدى. مەن سومكامنى ئاڭتۇرۇپ تۆت دانە سۆزلىشىش ئاپراتىنى ئالدىمدا:

— ھېلىھەم بىزدىن خەتەر نېرى بولمىدى. بىرىمىزدىن

ئايىرلىمايلى. بۇ سۆزلىشىش ئاپراتى. ئەگەر مەلۇم سەۋەپ بىلەن

ئايىرىلىپ قالساق، لازىم بولىدۇ. — دىدىمدا تارقىتىپ بەردىم.

— سۆزلىشىش ئاپراتى ھەرۋاقت ئۇچۇق تۇرسۇن. — دەپ

جىكىلىدىم. ئادىل:

— بۇ ئاپرات مەلۇم دائىرە ئىچىدىلا ئىشلەيدۇ. بىز بەك يىراققا ئايرىلىپ كەتسەك قانداق قۇبۇل قىلالايمىز گەپنى. سىلە تېلپۇن ئېلىۋالمايمىز؟ مەن ئېلىۋالغان، تېلپۇن ياخشى ئەمەسمۇ؟ — دەپ تېلپۇننى ئالدى.

— ھۇ ئەخمەق. ئۇ تېلپۇننىڭدا ئۆيەڭدىكىلە بىلەن ئەھۋاللاشقىن. — دىدىم دە يولۇمغا ماڭدىم. ئۇمۇ مىنىڭ گىپىمنى چۈشەندىدە:

— ھە ھې ھې، بۇيەردە سېڭىنالى يوق ھە. — دىگىنىچە كۈلدى. بىزمۇ خېلى ماڭدۇق. تېخىچە بۇ ئورماندىن چىقالمايمىغاندۇق. توساتتىن يەنە مۆرەمنى بىرسى بېسىۋاتقاندەك تۇيغۇغا كەلدىم دە رەھال مۆرەمنى تۇتتۇم. مۆرەمدە بىرەيلەننىڭ قولى تۇراتتى. بۇ قول شۇنچىلىك مۇزلۇق بۇلۇپ ئادەمنى شۈركەندۈرەتتى. مەن ئاستا كەينىمگە قارىدىم. كەينىمدە قىپقىزىل كۆزلۈك بىر ئەمۋال ماڭا زەھەر كۆزلىرىنى سانجىپ تۇراتتى. مەن «ئا...ئا..!» دەپ ۋارقىراپلا كەينىمگە ياندىم. ھەممەيلەن رەھال يېنىمغا كەلدى. مەن ھىچ بىر گەپ قىلالمايۋاتاتتىم. ھېلىقى ئەمۋال ماڭا قاراپ سوغۇق كۈلۈمسەردى. ئۇنىڭ بۇ كۈلۈمسەرشىدىن ھەقىقەتەن رەزىللىك چىقىپ تۇراتتى. مەن پەقەت قولىمنى شۇ ئەمۋالغا قارىتىپ ئىشارەت قىلىۋاتاتتىم. ئىمىن:

— ئاداش، نىمىنى كۆردىڭ. ئۇياقتا ھىشىمە يوققۇ؟ —
دەۋاتاتتى. قارغاندا مەندىن باشقىلا بۇ ئەرۋاھنى كۆرەلمىگەندەك
قىلاتتى. ئۇ ئاستا قولىنى ماڭا سوزدى. مېنىڭ ئۇنىڭغا سوزۇلغان
قوللۇرۇمنى يىغىۋالغۇدەك مادارىم قالمايۋاتاتتى. گەرچە بۇخىل
ئىشلار نەچچە قېتىم يۈزبەرگەن بولسىمۇ؟ ئەمما بۇ قېتىم
نىمىشقىكىن قورقۇنۇپتىن ھىچ مادارىم يوق. ئۇ مېنىڭ قولىمنى
شۇنداق تۇتۇۋىدى شۇنچىلىك قورقۇنۇپ ئىچى ئاپپاقچىلىق بىرىدە
ئۆزۈمنى كۆردۈم. 20 سېكۇت ئۆتكەندىن كىيىن بۇ ئاپپاقچىلىق
تۈگەپ ئۆزۈمنى بىرمۇنچە ئادەمنىڭ ئارىسىدا كۆردۈم. بۇ كىشىلەر
توپلىشىپ بىرىەرگە ماڭغانىكەن. ئۇلار ماڭا تىگىشمەي مەندىن
ئۆتۈشۈپ كىتەتتى. ئۇلار مېنى كۆرەلمىگەنىدى. مەنمۇ بۇ كىشىلەر
بىلەن بىرلىكتە ماڭدىم. ئۇلار ماڭا ماڭا بىر قەبرىستانلىققا
كەلدى. قەبرىستانلىقنىڭ ئوتتۇرىسىدا ناھايىتى ھەشەمەت بىر قەبرى
تۇراتتى. مەن ئەڭ ئالدىغا ئۆتتۈم. بۇ ھەشەمەت قەبرىگە ھەممەيلەن
تازىم قىلىشۋاتاتتى. بۇ كىشىلەر ئېغىزىنى مىدىرلىتىپ
بىرنىمىلەرنى دەۋاتاتتى. بىراق مەن ھىچ نەرسىنى
ئاڭلىيالمىغانىدى. توساتتىن يەنە ئاپپاقچىلىق بۇلۇپ كىيىن
ئۆزۈمنى بىر شارقىراتما ئالدىدا كۆردۈم. شارقىراتما شۇنچىلىك
ھەيۋەتتە شارقىراپ چۈشۋاتاتتى. چۈشكەننىڭ ئەتراپى زۇمرەتتەك
سۈزۈك بىر كۆل ھاسىل قىلغان بۇلۇپ سۈيى نۇر چىچىپ
تۇراتتى. تۇيۇقسىز بىر توپ ئادەملەر كەلدىدە بۇيەرنىڭ سۈيىنى

تۈزۈلگەن ئەمۋال

ئۆزىنىڭ ئۆيەر بۇيەرلەردىكى يارىللىرىغا سۈرۋاتاتتى. سۇ تەككەن جاي دەققە ئىچىدە ئەسلىگە كەلدى. ھەممەيلەن بۇ «خاسىيەتلىك» شارقاتمىنىڭ سۈيىدە ئۆزىنىڭ يارىسىنى ساقايتىپ كىتىپ قېلىشتى. شۇ ئەسنادا يەنە ئاپپاقچىلىققا يۈزلەندىمىدە ئاپپاقچىلىقتىن كىيىن ئۆزۈمنى بىرمۇنچە ئەرۋاھلار ئارىسىدا كۆردۈم. بۇ ئەرۋاھلار چوڭ تەجىتتە ئولتۇرغان ئەرۋاھقا قاراپ تۇرشاتتى. شۇ ئەسنادا ئەرۋاھلارنىڭ تۇرغان بۇ جايدىكى تورۇسنىڭ ئەڭ ئۈستىدىكى قىزىل رەڭلىك تاشنى بىرەيلەن ئېلىۋالدى. قانداق بولۇپ ئېلىۋالغانلىقىنى ۋە ئۇنىڭ چىرايىنى بىلەلمىدىم. ئۇ ئۇ تاشنى ئېلىۋېلىپ بۇيەردىن چىقىپ كىتىۋىدى. ئەرۋاھلار جايدىلا قېتىپ قالدى.

ئارقىدىن يەنە ئاپپاقچىلىق بولۇپ ئۆزەمنى ئىمىن، سەلىم، ئادىلنىڭ يېنىدا كۆردۈم. ئۇلار ماڭا قاراپ تۇرۇشقانىكەن. ئىمىن مېنى قۇچىقىغا ئېلىۋالغان بولۇپ:

— ئوھ! ئاخىرى ھۇشۇڭغا كەلدىڭ. — دىدى. مەن:

— نىمىش بولدى — دىگىنىمچە ئورنۇمدىن تۇردۇم. بېشىمنى خۇددى بىر قىسقانداق شۇنچىلىك ئاغرىپ كىتىۋاتاتتى.

— بايا سەن تۇيۇقسىزلا بىرسىنى كۆرسىتىپ ھۇشۇڭدىن كەتتىڭ.

قېنى دىگىنە، بايا نىمىنى كۆرگەنتىڭ؟ — دىدى ئادىل. مەن:

— بولدىلا كىيىنچە دەپ بېرەرمەن ھازىر بېشىم بەك ئاغرىپ كەتتى

— دەپلا ئۇنىڭ گېپىنى ئۆزدۈم. بېشىمنىڭ بۇ ئاغرىقىدا نەدىمۇ

ئۇلارغا سۆزلەپ بەرگۈدەك ماجال بولسۇن؟ بىز يەنە يولسىزنى داۋام قىلدۇق. ئاخىرى بۇ ئورماننىڭ ئايىغى كۆرۈنۈپ بىر قەبرىستانلىققا ئۇلاشتى.

— ئوھ! ئاخىرى چىقىپتۇقتە بۇ ئورماندىن — دىدى ئىمىن. بۇ چاغدا سەلىم يېنىمىزغا كەلدىدە:

— توختاڭلار! سىلەرگە گىپىم بار! — دىدى. قارىسام ئۇ بۇرۇنقىغا قەتئى ئوخشىمايۋاتاتتى. ئۇنىڭ ئاغزىدىن بۇرىنىڭكىدەك چىشى كۆرۈنۈپ تۇراتتى. كۆزلىرىنىڭ قارچىغىمۇ قاپقارا بۇلۇپ لەۋلىرى قانداك قىزىل ئىدى. مەن سەل ئەنسىرەۋاتاتتىم. سەلىمنىڭ بۇ تۇرقىنى كۆرۈپ ئۈچىمىز كەينىمىزگە داچىدۇق. سەلىم:

— مەندىن قورقماڭلار، ئەمەلىيەتتە مەن ھەقىقىي سەلىم ئەمەس، بۇنى ھەممىڭلار بىلىسىلەر، شۇنداق تۇرۇپمۇ ئۆزۈمنىڭ ھەقىقىي قىياپىتىنى ئاشكارلىمىدىم. مەن قان شورغۇچى مەخلۇقلار جەمەتىدىن. تۇرقىمىز ئادەملەرنىڭ تۇرقىغا ئوخشايدۇ. بۇ ھەقتە بىلىسىلەر. قان شورغۇچىلارنىڭ سىلەدىن سورايدىغان تەلىپى بار. شۇڭا ھازىرغىچە ھايات تۇرۋاتىسىلەر. — ئۇ شۇنداق دەۋاتاتتى. ئۇ ئەمدى سەلىم ئەمەس ھەقىقىي بىر قان شورغۇچى ئالۋاستى ئىدى.

— سى.. سىنىڭ.. سىنىڭ نىمە تەلىپىڭ بار! — دىدى ئادىل تەمتىرەپ. مەن:

— نىمىشقا ئەمدىلىكتە ئۆزۈڭنى ئاشكارا لايىسەن — دىدىم. ئۇ:
— بىزنىڭ نىمىنى تەلەپ قىلىدىغىنىمىزنىمۇ بىلىسىلەر. پەقەت

تۈرلۈك ئەرۋاھ

ئەرۋاھلار تېشىنى تەلەپ قىلىمىز. نىمىشقا ئەمدى ئۆزۈمنى ئاشكارلىغىنىمنىڭ سەۋەبى مەن بۇ قەبرىستانلىققا يەنە بۇ قەلئەگە كىرەلمەيمەن.

— ئەرۋاھلار تېشى دىگەن نىمە؟ — دىدى ئىمىن ھەيرانلىقتا.
— ئەرۋاھلار قەلئەسىگە كىرگەندىن كىيىن ئەڭ ئۈستۈنكى قەۋىتىگە چىقساڭلار ئالتۇن تەخت بار ئورۇننىڭ تورۇسىدا بىردانە قىزىل تاش چاقناپ تۇرىدۇ. ئاشۇنى ماڭا ئەكىلىپ بەرسەڭلارلا بولىدى.

— ئەگەر مەن قوشۇلمىسامچۇ؟ — دىدىمەن كەسكىن تەلەپپۇزدا!
— ئامالسىلار يوق. پەقەت ئىككىلا يولۇڭلار بار. بىرى تاشنى ماڭا ئەپچىقىپ بېرىش. بىرى ھازىرلا ئۆلۈش. — دىدى ئۇ.
— ئەمەس ئۆيەرگە كىرگەندىن كىيىن بىزنىڭ بىخەتەرلىكىمىزگە كاپالەتلىك قىلامسەن؟ — دىدىمەن. ئۇ دەرھال غەزەپ بىلەن قاپقىنى تۈردىدە:

— سىنىڭ ماڭا شەرت قويغۇدەك نىمە ھەققىڭ بار؟ — دىگىنىچە شامال تېزلىكىدە كىلىپ مەيدەمنى تىلىۋەتتى. مەن بىر ۋارقىرىغىنىمچە يىقىلىپ قالدىم. ئۇنىڭ تېرىناقلىرى ئۇزۇن بۇلۇپ خۇددى بۇرىنىڭكىدەك ئىدى.

— مەنى سەلىمگە ئوخشۇتۇپ قېلىشتىڭما؟ ئەمدى بۇنىيولدا مېڭىشىڭمۇ مېڭىشىسەن! مېڭىشىمىساڭمۇ مېڭىشىسەن؟ قارشىلىق كۆرسەتسەڭ ئۆلۈشىسەن!

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئۇ بىزگە شۇنداق تەھتت سېلىۋاتاتتى. ئەمدى ھازىردىن باشلاپ ئۆز پىلاننى يۈرگۈزىدىغان ۋاقىتنىڭ كەلگەنلىكىنى ھېس قىلدىم. شۇ ئەسنادا «پاك» قىلغان ئاۋاز بىلەن ئالدىمىزدىكى بۇ مەخلۇققا ئوق تەگدى. ئۇنىڭ ئوق تەگكەن يېرى دەل كۆكرىكى ئىدى. بىراق بۇ مەخلۇقتىن ھېچ قان چىقمىدى:

— بولدى. ئوقۇڭنى زاي قىلماي قەلئەدىكى مۇردىلارغا ئات — دىگىنىچە تېز سۈرئەتتە غايىپ بولدى. مانا ئەمدىلىكتە بىز بۇ زۇلمەت ئوۋىسى بولغان قەلئەگە كەلگەندۇق.

— ئۆمەر، قانداق قىلىمىز، — دىدى ئىمىن. مەن:

— پىلانم بۇيىچە ئىش كۆرىمىز. ئاۋال قەلئەنىڭ ئاستىدىكى شەھەرگە كىرىپ كۈمۈش شەمشەرنى ئېلىپ چىقىمىز. — دىدىمەن. شۇنداق قىلىپ بىزنىڭ ئەمدىكى نىشانىمىز بۇ قەلئە ئاستىدىكى سىرلىق شەھەر ئىدى. بۇ ئارقىلىق يەنە مەن بايا كۆرگەن ھېلىقى ئاپپاق چۈشۈمنىڭ سىرىنى بىلەلشىمۇ مۇمكىن ئىدى. ئەمدى بىز مانا بۇ قەبرىستانلىق ئىچىگە كىرىپ كەتتۇق....

8 - قىسىم: مۇردىلار بىلەن جەڭ

بىز شۇنچىلىك تەشۋىش ئىچىدە بۇ قەبرىلەر ئارىسىدا ماڭماقتىمىز. بۇ قەبرىستانلىق چۈشۈمدىكىگە قەتئىي ئوخشىمايىتى. پەقەت ئېچىلىپ قالغان قەبرىلەردىكى ئىسكىلتلار ئوخشايىتى. بۇ قەبرىدىكى ئىسكىلتلارنىڭ بەزىلىرىنىڭ باش قىسمى، بەزىلىرىنىڭ كۆكرەك پۇتلىرى چىرىپ كەتكەن بۇلۇپ قارىسا ئادەمنىڭ تىنىنى شۈركەندۈرەتتى. بىزنىڭ بۇ قەبرىلەر ئارىسىدا مېڭىشىمىز ئاسانغا توختىمىدى. قەبرىلەر بەك كونا بولغاچقا ھەم بىر بىرىگە يېقىن بولغاچقا ئازراقلا دىققەت قىلمىساق لەھەت ئىچىگە چۈشۈپ كىتىشىمىز ئېنىق ئىدى. شۇڭا بىزمۇ شۇنچىلىك ئاستا ئېھتىيات بىلەن ئىلگىرلەۋاتاتتۇق.

شۇ ئەسنادا بىرنەرسە پۈتۈمغا ئىلىنىشىپ قالدى. مەن دەرھال پۈتۈمغا قاراپ ۋارقىرۋەتتىم. پۈتۈمنى بىر ئىسكىلت تۇتۇۋالغان بۇلۇپ مېنى بىر تارتىۋىدى سول تەرىپىدىكى قەبرىگە چۈشۈپ كەتتىم. قەبرىمۇ خېلى چۇڭقۇر قىزىلغانىكەن. مەن يىقىلغان يېرىمدىن ئاستا تۇردۇم. يانچۇقۇمغا سېلىۋالغان كىچىك قول چىراقنى ياقىتىم. قەبرىگە ئادەتتىكىدەك ئىدى. بىراق خېلى چوڭ ھەم چۇڭقۇر ئىدى. توساتتى. بىرنەرسىگە دەسسەپ سالىدىم. قارىسام بىر ئىسكىلت جەسەتنىڭ كۆكرىكىگە دەسسەۋاپتىمەن. ئۇنىڭ

تەرىپلىگەن ئەمر ۋاھ

كۆكرەك سۆڭىكى دەسسەشىم بىلەن ئىزىلىپ
 كەتكەندى. ئۈستىدە بولسا ئادىل بىلەن ئىمىن مەنى
 چاقىرۋاتاتتى. مەن «ھىچ ئىش يوق ھازىر چىقىمەن ئارغامچا تاشلاپ
 مەنى تارتىۋېلىڭلار» دېدىم. شۇ ئەسنادا بىرىنىڭ ناھايىتى ئېغىر
 ھەم سۈرلۈك تىنىڭ ئاۋازى بەدىنىمنى تىترىتىۋەتتى. بۇ ئاۋاز نەدىن
 كېلىۋاتىدۇ بىلمەيتتىم. ئوڭدىنمۇ؟ سولدىنمۇ؟ ياكى ئارقىدىنمۇ؟
 ھەممەيەرگە قارىدىم. بىراق ھىچكىم يوق ئىدى. شۇ ئەسنادا يەرگە
 قاراپ ساپتىمەن. بۇ تىنىق ئاۋازى دەل مەن بايا دەسسەۋەتكەن
 ئىسكىلىتتىن كېلىۋاتقانىدى. ئۇ قوپۇشقا
 تەمىشلىۋاتقانىكەن. مەن قورققىنىمدىن ۋارقىردىم:

— ئا... ئىمىن تېز بۇلۇڭلار — بۇ قاراڭغۇدا قولچىراقنىڭ ئاجىز
 نۇرىدا بۇ ئىسكىلىت ماڭا شۇنچە قورقۇنۇشلۇق تۇيۇلۇۋاتاتتى. ئۇلار
 ئارغامچىنى تاشلىدى. مەن ئارغامچىنى تېز بىلىمگە باغلىدىم. ئۇلار
 مەنى تارتىۋاتقان شۇ پەيتتە بۇ ئىسكىلىت دەس تۇرۇپ
 بولغانىدى. ئۇ مەنىڭ پۈتۈمدىن تۇتۇپ تارتىۋاتاتتى. مەن ئۇنى
 تىپچەكلەپ تىپپ كالىسىنى ئۈزۈۋەتتىم. ھەرنىمە بولسا قۇرۇق
 سۆڭەك بولغاچقا ئاجىز ئىدى. قەبرە سىرتىغا چىقتىم. بۇ تار يەردە
 ئۇلارمۇ مەنى خېلى تەستە تارتىۋالغانىدى. بايا قەبرىدىن چىققۇچە
 قۇلۇم سۈرلۈپ كىتىپ قان چىقىپ كەتكەندى. ئۇنىڭدىن باشقا
 ھىچقانداق ئىش يوق بىخەتەر ھالدا بىز بۇ قەبرىلەر ئارىسىدىن
 ئۆتۈۋالدۇق. قەلئە ئالدىغا كىلىدىغانغا ئىككى قەدەم قالغاندا

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

نېرىراقتىكى قەبرىر ئارسىدىن ئىككى غۇۋا كىشىنى كۆرۈپ قالدىم. بۇ ھېلىقى ئىككىيلەن شۇ ئىدى. بۇلارنى پات پات سىرلىق قىياپەتتە كۆرگەچكە ھازىر بەك ئېرەن قىلىپ كەتمەپتەن. بىز شۇنداق قىلىپ بۇ زۇلمەت ئىشىكى ئالدىغا كەلدۇق. قەلئە چۈشۈمدىكىگە ئوخشاپ كەتمىسەمۇ ئەمما ھەقىقەتەن چوڭ ئىدى. ئىشىكنىڭ ئادىل كىلىپ ئىشىكنى ئىتتىرىپ باقتى. بۇ چوڭ ئىشىكنى ئادەم كۈچى بىلەن ئېچىش مۇمكىن ئەمەس ئىدى. دەپ شۇ پەيتتە ھېلىقى خىرۇستال تاش ئىسىمگە كىلىپ قالدۇم. سومكامدىن ئالدىم. ئىشىككە سىنچىلاپ قاراپ چىقىپ ھىچ بۇ تاشنى پاتۇردىغان جاي تاپالمايۋاتاتتىم. مەن:

— ھەر سىلەرمۇ قاراپ بېقىڭلار. بۇ تاش شەكىلدە بىرە بوشلۇق بارمىكى. — دىدىم. ئىزدە ئىزدە ھىچ بىر تاپالمايۋاتاتتۇق. تۇيۇقسىزلا كۆزۈم ئىشىكنىڭ سول قانتىنىڭ ئۈستىدە رەك قالدۇغان بىر تاشقا چۈشتى. بۇ تاشمۇ قولۇمدىكى تاشقا ئوخشايتتى. بۇ تاش ئىشىكنىڭ تۈپتۈزلا يىرىگە چاپلاپ قويغاندەكلا تۇراتتى. مەن دەرھال ئوڭ قانتىغا قارىدىم. بۇتەرەپتە بولسا ئۇنداق تاش يوق ئىدى. مەن ئىككى تاشنى ئۇدۇل قىلىپ مۆلچەرلەپ قۇلۇمدىكى تاشنى مۆلچەرىمدىكى جايغا تەككۈزدۈم. تاش بولسا شۇجايدا مەت قىمماي چاپلىشىپ تۇرۇپ قالدى. بىراق بۇ ئىشىك ئېچىلاي دىمەيتتى.

— ھەي بۇ تاش بۇ ئىشىكنىڭ ئاچقۇچى ئەمەس ئوخشىمامدۇ؟ —

ددى ئىمىن .مەن:

— ئۇنداق ئەمەستۇ. ئەسلى ئىشك ئېچىلىشى كېرەكتى. — دىدىم.
ئادىل:

— ھەي ھەي! بۇنداق قاراپ تۇرما، ئۆمەر سەن ئاۋۇ تاشنى تۇتۇپ تارت مەن ماۋۇنى تارتاي. بەلكىم ئىشكنىڭ مىخانىكىسىدا مەسلە كۆرۈلگەن ئوخشايدۇ تەڭ تارتايلى ھە — ددى كۈلۈپ. ئىككىمىز ئىككى تاشتىن تۇتۇپ تەڭلا تارتتۇق. دەرۋاقە بۇ ئىشك ئېچىلىۋاتاتتى. بىز ئىشكنى ئۆزىمىز پاتقۇدەك قىلىپ ئاچتۇق. — دىدىمغۇ بىرە مىخانىكىسىدىن كاشلا چىقتى دەپ. ھە مانا ئېچىلدى. — ددى ئادىل. ئىمىن:

— توختاڭلا. بۇدىگەن ئەرۋاھلارنىڭ ئوۋىسى. ئىككى قۇلۇڭنى ساڭگىلىتىپ بۇ ئەرۋاھلارغا ئوزۇق بوغىلى كىرەمدۇق؟ قولىڭلارغا ئەسكى چالما بوسمۇ ئېلىۋېلىڭلا — دىدە سومكىسىنى ئاچتۇرۇشقا باشلىدى. مەنمۇ سومكىدىن تاپانچامنى ئېلىپ بىلىمگە قىستۇرۋالدىم. قولىمغا بىلەك ئۇزۇنلىقىدىكى خەنجەرنى ئېلىۋالدىم. ئادىل بولسا بىر تاپانچىنى چىقاردى. مەن:

— ھەراس سەندىن سوراپباقاي تاپانچىنى نەدىن تاپتىڭ.

— ھە بۇ مىنىڭ گۆھىرىم. ئۈچ يىل ئىلگىرى بىرتاغلىق رايۇنغا بارغاندا بىر ئوۋچى ھەدىيە قىلغانىدى. قارا بۇ قىلىچنىمۇ ھەدىيە قىلغان. — دەپ ھېلىقى ئۇزۇنلىقىنى كۆرسەتتى.

— قىلىچنى ئېلىۋېلىپ تاپانچاڭنى تىقىپ قوي. ۋاقتى كەلگەندە

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئىشلىتىمىز. دامالاتمىساڭمۇ ئۇنىڭدىن نوچىسى بار بىزدە — دىدى
ئىمىن سومكىسىن پەچەت بىر تاپانچىنى چىقاردى. ئادىل:

— ئوھۇي. نەدىن تاپتىڭەي بۇنى — دېۋىدى ئىمىن:

— دادام ئەكەپتىكەن. ساپىقىنى سورىما بولدى. ماڭايلى. —
دىدى. مەن ئۆزۈم ئەكەلگەن خىرۇستال تاشنى ئېلىۋالدىم. شۇنداق
قىلىپ بىز قەلئە بوسۇغىسىدىن ئاتلىدۇق. قەلئەگە كىرىپ
بولشىمىزغىلا ئىشىك تاقىلىپ قالدى.

— ئۆلگۈر، بىز بىلەن ئۇيۇن ئويناۋاتامدۇ نىمە؟ — دىدىمەن
ئاچچىقلاپ. بۇ قەلئەنىڭ ئىچى يورۇق ئىدى. چۈشۈمدىكىدەك ھەر
بەش مېتىرغا بىر مەشئەل قالدۇرغانىدى. بۇ 1-قەۋەتتىمۇ نۇرغۇن
ئۆيلەر بار ئىدى. ئادىل:

— كىرىپ قاراپ باقمايلىمۇ بىر نەرسە تاپامدۇق تېخى —
دىدى. مەن:

— ياق، بىزنىڭ ئىزدەيدىغىنىمىز بۇيەردە ئەمەس. بۇ قەلئەنىڭ
ئاستىدا. تېز ئىزدەڭلا بىيەردە بىرە قۇدۇق بارمىكىن. — دىدىمەن.
ھەممەيلەن بۆلۈنۈپ ئەتراپنى ئىزدەشكە باشلىدۇق. بىراق ھىچبىر
بىرە قۇدۇق يوق ئىدى. ئەلۋەتتە يەر ئاستىغا كىرىدىغان بولغاچقا
1-قەۋەتتە بولشى كېرەك. ئىمىن:

— قارىغاندا ئاشۇ ئۆيلەرنىڭ بىرەرسىدە بولسا كېرەك. — دىدى. مەن:
— ئەگەر بۇ ئۆيلەرگە توزاق قويۇلغان بولسا چاتاق. دىدىمەن.
— ئەمەسە قانداق قىلىمىز — دىدى ئادىل.

— ئاۋال خاتېرىگە قاراپ باقايلى .

— ساراڭمۇسەن . بۇ دىگەن ئەرۋاسلارنىڭ ئۇۋىسى . بۇيەردە خاتېرىنى ئالساڭ تۈگىشىسەن . — دىدى ئىمىن .

— ئۇغۇ شۇ . لىكىن ئامال قانچە . قارسام ئەرۋاھلار يوقتەك قىلىدۇ . بىر ئوقۇپ باقلى . بۇ ئۆيلەرگە توزاق قويۇلغان بولسا ئوقۇمىساق توزاققا چۈشۈپ ئىكلىمىز . ئوقۇساق ئەرۋاھقا تۇتۇلۇپ ئۆلىمىز ياكى ھىچ ئىش بومايدۇ . شۇڭا يەنىلا خاتېرىگە قاراپ باقلى . — دىدىمە خاتېرىنى ئالدىم . خاتېرىنى ئېلىشىمغا شۇنداق سوغۇق شامال يۈزۈمنى سىيپاپ ئۆتتى . مەن مۇندەرىجىدىن «ئەرۋاھلار قەلئەسى» دىگەن تىمنى تېپىپ ئاچتىمە ئوقۇشقا باشلىدىم . خاتېرىدە مۇنۇلار يېزىلغانىدى :

— بۇ قەلئەگە كەلگەن ۋاقتىڭىز سىزنىڭ ئەرۋاھلار بىلەن ھەقىقىي تۈردە تۇتۇشىپ قالىدىغانلىقىڭىزدىن دېرەك بېرىدۇ . سىزگە ئۇچۇرغان كىشىلەرمۇ ئۆزىنى ئاشكارلىغان بولىدۇ . بۇيەرنىڭ دەرۋازىسىدىن ئاتلىغان بولسىڭىز ئۇنداقتا ھازىردىن باشلاپ بىلىڭىزنى مەھكەم باغلاڭ . بۇيەرگە قانداق كىرگەن بولسام شۇنداق چىقىپنىكىتمەن دەپ خىيال قىلىپ قالماڭ . بۇيەرنىڭ چوڭ دەرۋازىسى كىرىش ئىشىكى ، چىقىش ئىشىكى ئەمەس . بۇ قەلئە 20 قەۋەتلىك بۇلۇپ قەلئەنىڭ 20 - قەۋىتى ئەرۋاھلار ئوردىسى . قالغان قەۋەتلەردە ئوخشاشلا ۋەھىمە ۋە خەتەر بار . قەلئەدىن چىقىپ كىتىش ئۈچۈن چۇقۇم . يەر

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئاستى شەھىرىگە كىرىشىڭىزگە توغرا كېلىدۇ. بۇيەرگە كىرىش ئۈچۈن 20 - قەۋەتكە چىقىشقا توغرا كېلىدۇ. 20 - قەۋەتكە چىقىش ئۈچۈن خەتەرلىك تونىلدىن ئۆتۈشىڭىزگە توغرا كېلىدۇ. شۇ تونىلدىن ئۆتكەندىن كىيىن ئاندىن پەلەمپەي بار جايغا بارالايسىز. بۇ تونىل 1 - قەۋەتتىكى 19 - ئۆيدە. تونىل ئىچىدە تىرىك جەسەتلەر بۇلۇپ مۇنداقچە ئېيتقاندا قاخور مۇردىلاردۇر. مۇردىلار سىزگە ھۇجۇم قىلغاندا قاق پىشانىسىگە ھۇجۇم قىلىڭ. مۇردىلارنىڭ ئاجىزلىقى شۇيەردە. مۇردىلارنىڭ كاللىسىنى ئۈزۈۋەتسىڭىزمۇ ئۇ ئۆلمەيدۇ، پەقەت پىشانىسىگە قىلىچ ئۇرغىنىڭدا يەرگە يىقىلىدۇ. بۇ تونىلدىن ئۆتۈۋالۇق ئۆتكەن بولسىڭىز ئۇنداقتا پەلەمپەي ئارقىلىق ئەڭ ئۈستىكى قەۋەتكە چىقىڭ. شۇنى ئەسكەرتىپ قۇيايىكى قەۋەتنىڭ 10 - قەۋىتىگە ئامال بار چىقىماڭ. بۇيەردىن ناھىتى تېزلىك بىلەن ئۆتۈپ 20 - قەۋەتكە چىقىۋېلىڭ.

بۇ ھەقتىكى مەزمۇنلار مۇشۇنچىلىك ئىدى. مەن كىتابنى يېپىپ سومكامغا سالدىم.

— ئەمدى مۇردىلار بىلەن ئۇرۇشىقىدە كىمىزدە! بۇيەردە ئەمۋاللىرىڭنىلا بارىمىكى دېسەم ئالۋاستىلار جىقكەن ئەمەسمۇ! راسلا ئىسمىمىزغا لايىق زۇلمەتنىڭ ئۆۋىسىكەن بۇ — دېدى ئىمىن. مەن:
— تاپانچاڭلانى ئېلىڭلار، بۇ مۇردىلارنىڭ مىڭسىگە ئاتمىساق ئۆلمەيدىكەن. — دېدىم. ھەممەيلىن تاپانچىمىزنى تەييار قىلدۇق.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ھەي 19 - ئۆي دىگەن قايسىسى بولغىدى. — دىدى ئادىل .
قايسىسى بۇلاتتى بۇيەردە 19 ئۆي باركەن ئەلۋەتتە ئەڭ
ئىچكىرىدىكى بولىدۇ — دىدىمەن ئەڭ ئىچكىرىدىكى بىر
ئۆينى شەرەتلەپ. شۇنداق قىلىپ بىز ئاشۇ ئۆينىڭ ئالدىغا
كەلدۇق. مەن:

— ناھايىتى جىددى تۈستە تۇرۇڭلار. ئۈچكىچە ساناپ ئىشكىنى
ئاچمەن. ئەگەر ئىچىدە مۇردىلارنى كۆرسەڭلار ئوققا تۇتۇڭلار ھە
— دىدىمەن ئىشكىنىڭ تۇتقۇچىنى تۇتتۇم .

— بىر، ئىككى، ئۈچ — شۇنداق دەپلا ئىشكىنى تاتتىم. ئىشكى
ئىچىلدى. ئەمما تىمتاس ئىدى. بۇيەر ھەقىقەتەن ئۇزۇن بىر تونىل
ئىدى. كەڭلىكىمۇ 30 مېتىرچە كىلەتتى. ئىچى سەل قاراڭغۇ بۇلۇپ
قارشى تەرەپتىكى يورۇقلۇقنى غۇۋا كۆرەلىگەندۇق. بۇيەردە نە مۇردا
بولسۇن؟

— ھەي! بۇ يەردە ھىچ مۇردا يوققۇ؟ — دىدى ئادىل .
— بالدۇر قارار چىقارما؟ ئىچىگە كىرگەندە تامنى تىشىپ چىقامدۇ
تېخى — دىدى ئىم. شۇنداق قىلىپ بىز بۇ تونىلغا كىردۇق. قول
چىراق بىلەن ئەتراپنى يۇرۇتاتتۇق. كىرىپ ئۈچ مېتىر ماڭمايلا يىردە
سۇنايلىنىپ ياتقان بىر مۇنچە جەسەتلەرنى كۆردۇق. قىزىق يېرى
شۇكى جەسەتلەر قۇرۇپ كەتمىگەن بۇلۇپ بەزىلىرىنىڭ
قولى، بەزىلىرىنىڭ پۇتى رېنە بەزىلىرىنىڭ كاللىسى
چانئۆتلىگەندى. يەنە بەزىلىرىنىڭ يۈز تېرىسى شىلۋېلىنغا

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

بۇلۇپ ناھايىتى ئېچىنىشلىق ھالەتتە ياتاتتى. بۇلارنىڭ ھەممىسى ئادەم ئىدى. بىز بۇلاردىن ئاتلاپ ئۆتۈپ مېڭىۋاتاتتۇق. شۇ ئەسنادا ئادىلنىڭ ۋارقىرىشىنى ئاڭلاپ كەينىمگە قاردىم. ئادىلنى بىر مۇردا تۇتۇۋالغانىدى. «پاڭ» قىلغان ئاۋاز بىلەن تەڭ مۇردىنىڭ پىشانىسىگە ئوق تەگدى. ئۇنىڭ پىشانىسى چۇۋلۇپ كەتكەن بۇلۇپ قانلار ئادىلنى بويىغانىدى. ئوقنى ئىمىن ئاتقاندى. ئەتراپقا قارسام يەردە ياتقان بۇ مۇردىلار بىر بىرلەپ ئورنىدىن تۇرشىۋاتاتتى. بۇ مۇردىلار شۇنچىلىك جىق بۇلۇپ ھازىر بىز مۇردىلارنىڭ ئىنقىۋار شىۋىسىدا قالغانىدۇق.

— ئاغىنىلەر! قېنى بىر بىرىمىزگە كەينىمىزنى قىلىپ چەمبەر تۈزەپ ئوق ئاتايلى. ئوق ئاتقاچ قارشى تەرەپكە ئىلگىرلەيلى. — دىدىمەن. بۇ مۇردىلارمۇ ئادەمنىڭ قوققىسىنى كەلتۈرگىدەك ئاۋاز چىقىرىپ بىزگە قاراپ كىلىۋاتاتتى. شۇنداق قىلىپ بىز مۇردىلارغا ئوق چىقىرىشقا باشلىدۇق. ئاتە ئات بۇ مۇردىلارنىڭ ئاخىرى تۈگەي دىمەيتتى. بىزنىڭمۇ ئالدىغا ئىلگىرلىشىمىز قېيىنغا توختاۋاتتى. مەنمۇ بۇ دەلدەڭشىپ تۇردىغان مۇردىلارغا ئوق ئېتىۋاتتىم. بەزىللىرىنىڭ پىشانىسىگە تەگكۈزسەم بەزىللىرىنىڭكىگە تەككۈزەلمەيۋاتتىم. ئارىمىزدا ئىمىن دەل جايىغا تەككۈزۈپ ئېتىۋاتتى. مۇردىلار بىزگە قاراپ كەلمەكتە ئىدى. شۇ چاغدا مىنىڭ ئوقۇم تۈگەپ قالدى.

— ئاغىنىلەر مىنى قوغداپ تۇرۇڭلار. ئوقۇم تۈگىدى. ئوق

تەرىپىگەن ئەمرۋاھ

قاچىلىۋالاي. — دىدىم دە ئىككەيلەننىڭ ئارسىغا
قىسىلدىم. ئالدىراشچىلىقتا بەك جىددىيلىشىپ قېلىۋاتتىم. قولۇم
تەترەپ سومكامدىن داق قىلىپ بىز قەلئەگە كىرىپ تۇنجى
خەتەرنى يېڭىپ چىقتۇق.

— ۋايىيە نىمداق سېسىق بۇ مۇردىلارنىڭ قېنى — دىدى ئىمىن
بۇرنىنى تۇتۇپ.

— شۇنى دىگەن كىيىنلىرىمگىمۇ چاچراپ كەتتى قانلىرى —
دىدى ئادىل. بىز شۇ پاراڭلار بىلەن پەلەمپەيدىن
چىقىۋاتتۇق. پەلەمپەي ناھايىتى ھەشەمەت بۇلۇپ ھەم بەك چوڭ
ھەم بەك ئۇزۇن ئىدى. بىز ئىككىنچى قەۋەتكە چىقتۇق. بۇ قەۋەت
ئۇزۇن كارىدور بۇلۇپ مەن چۈشۈمدە ئەرۋاھلارنى تىرىلدۈرگەن
قەۋەتكە ئوپمۇ ئوخشاش ئىدى.

بۇ قەۋەت مەن چۈشۈمدە كۆرگەنگە ئوپمۇ ئوخشاشكەن. —
دىدىم مەن.

— ھەي بولدى ماڭايلى ئوخشاش بولسا بوپتۇ — دىدى ئادىل. مەن
چۈشۈمدە مۇشۇيەردىن تېپىۋالغان ھېلىقى زەنجىر بار بولۇشى
مۇكىن دەپ ئويلىغانىدىم.

— سىلەر مۇشۇيەردە تۇرۇپ تۇرۇڭلار. — دىدىم دە بۇ قەۋەتتىكى
كارىدورغا چىقتىم.

— توختا، مەنمۇ سەن بىلەن بىللە باراي — دىدى ئىمىن يېنىمغا
كىلىپ. ئادىل:

تۈرلۈك نەرسەلەر

— ۋايجان، نىمە بار ئۆيۈردە دەيمەن — دىگىنىچە پەلەمپەيدە تۇرۇپ قالدى. مەن چۈشۈمدە شۇ زەنجىرنى تاپقان ئۆيىنىڭ ئىشىكىنى ئاچتىم. بىراق ئۆيدە ھېچنەمە يوق ئىدى. بەلكىم ئورنى ئالماشقاندىمۇ. چۈشۈم ئەمەسمۇ دەپ ئويلاپ ھەربىر ئۆيگە بىر قېتىم. كىرىپ چىقماقچى بولدۇم.

— بۆلۈنۈپ كىردىم. بىر ئۆيدە بىردانە زەنجىر بولسا ئېلىپ چىققىن. — دىدىمەن. شۇنداق قىلىپ بىز ئۇ زەنجىرنى ئىزدەپ ھەربىر ئۆيگە كىرىپ چىقتۇق. تاكى مەن ئەرۋاھلارنى تىرىلدۈرگەن ھېلىقى ئۆيىنىڭ ئالدىغا كەلگۈچە زەنجىرنى تاپالمىدۇق. ئەڭ ئاخىرقى ئۆمۈد بىلەن بۇ ئىشىكىنى ئاچتۇق. ئۆي باشقىلىرىغا قارىغاندا خېلى يۇغان بولۇپ تورۇستىن يەرگىچە بىر يىپ ئېسىلغانىدى. يىپقا بىر زەنجىر ئېسىلغان بولۇپ بۇ زەنجىر دەل مەن چۈشۈمدە كۆرگەن زەنجىر شۇ ئىدى. مەن زەنجىرنى تارتىۋىدىم بۇ ئۇزۇن يىپمۇ بىللە ئۈزۈلدى. شۇ ئەسنادا يىپ ئېسىلغان جايدىن كۆك رەڭلىك تۈتەك چىقىشقا باشلىدى. دىمەك بىز ھازىر توزاققا چۈشكەندۇق.....

9 - قىسىم: يەر ئاستى شەھىرىگە كىرىش

دىمەك بىز ئەرۋاھلارنىڭ توزىقىغا چۈشكەندۇق. شۇ ئەسنادا بىز كىرگەن ئىشىك تاقىلىپ قالدى. تۆت تەرەپتىكى تامدىن نۇرغۇن كامار ئېچىلىپ كاماردىن ئوقيا ئوقلىرى بىزگە قارىتىلدى. تورۇستىمۇ ھەرە چىسىدەك ئۇچلۇق تاشلىق سېمىنۇت تاشلار ئاستا پەسكە چۈشۈۋاتتى. ئۆينىڭ ئەڭ ئىچكىسىدە بىر شام بۇلۇپ شامنىڭ ئۈستىدىن بىر تانا بارئىدى. تانىڭ بىر ئۇچى تامغا يەنە بىر ئۇچى تورۇسقا قىستۇرۇلغانىدى. مەن:

— ئەھۋال خەتەرلىك، ئاۋۇ تانىنى تارتىپ چىقىرۋىتەيلى — دىمىدە تانىنىڭ يېنىغا باردىم. ئىككىمىز تورۇسقا ئېسىلغان تەرىپنى كۈچەپ تارتىۋىدۇق يىپ بىلەن بىللە تورۇستىكى بۇ ئۇچلۇق ھەرە چىشلىق تاشلارمۇ تەڭ چۈشۈشكە باشلىدى. قۇيۇپ بېرىۋىدۇق بۇرۇنقىدەك ئاستا چۈشۈۋاتتى.

— ھەي بۇنى تارتساق بولمىغۇدەك — دىدى ئىن.

— ئۇھ بۇداغا شۈكرى تام تەرەپنى تارتماپتىمىز بولمىسا ئوقيا بىزنى قىيما قىلىۋىتەكەن. — دىدىمەن. ھازىر قانداق قىلىشنى بىلمەيتتۇق. ئۆلىمىز يېنىمىزدىلا ئىدى. ئەگەر تورۇستىكى تاشلار كىلىپ بۇ يىپقا تىگىشىلا ئوقيا ئېتىلىپ كىتەتتى. مەن:

— قارا بۇ شامغا. شامغا ئوت يېقىلسا تانىنى ئۈزۈۋىتىدۇ. زۇنىڭ بىلەن بۇمۇ توختايدۇ — دىدىمەن قىلىچنى چىقىرىپ تانىغا كۈچەپ ئۇردۇم. بۇ ئۇرۇشۇم بىلەن بىزدىن 5مىتىر ئېرىدىكى تامداكى ئوقىيالار

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

ئېتىلىپ ئوت يېقىلدى. تورۇستىكى تاشلارمۇ چۈشۈپ كەتكەندى. — ھەي ئۇنداق قىلساق بولمىغۇدەك ھېلىمۇ ئوقيا ئىشك يېنىدىن تەرتىپ بىلەن ئېتىلدىكەن. تاس قالدۇق ئۆلگىلى — دىدى ئىمىن. ئۇمۇ ماڭا ئوخشاشلا ناھايىتى جىددىلىشىۋاتاتتى.

— ئوت ياقمىساق بولمىغۇدەك — دىدى ئىمىن. شۇنداق قىلىپ مەن سومكامدىن چاقماقنى چىقاردىم دە شامغا ئوت ياقتىم. بىراق شامنىڭ پىلىكى كۆيەي دىمەيتتى.

— ئاھ خۇدا! بۇ شام نىمىشقا كۆيمەيدىغاندۇ؟ — دىدىمەن. بىز بۇيەردە ئۈلۈپ كىتەرمىزمۇ؟ تورۇستىكى ئۇچلۇق تاشلارمۇ يېقىنلاپ كەلمەكتە ئىدى. شۇ ئەسنادا دادامنىڭ «سەرەڭەنى نىمىشقا سېلىپ قويغانلىقىمنى بىلگەنگە قەدەر چاقماق ئىشلەتكىن، سەرەڭەنى ياخشى ساقلاپ قوي» دىگەن سۆزى ئىسىمگە كەلدى دە سومكامدىن ئاخشۇرۇپ سەرەڭگىنى تاپتىم. جىددىيچىلىك ئىچىدە قۇلۇم كالۋالىشپ ئالدىرغانچە سەرەڭگىنىمۇ تۇتاشتۇرالمىۋاتتىم.

— ئەكىلە مەن قىلاي — ئىمىن شۇنداق دىگىنىچە قۇلۇمدىن سەرەڭگىنى ئالدى دە يېقىپ شامغا تەگكۈزدى. شاممۇ شۇ ئام تۇتاشتى. جېنىم دادام ھېلىمۇ سەرەڭگە سېلىپ قويۇپتىكەن دىدىم ئىچىدە. ئالدىرغانچە شاممۇ ئاستا كويۇۋاتتى. شام ئوتىنىڭ تەسىرىدە تانمۇ ئېرىۋاتتى. ئۈستىدىكى تاشلار بېشىمىزغىچە كەلدى. تاشلار تانغا تەشكە بەش سانتا قالغاندا تانا ئۈزۈلۈپ ئۆز ئۈچى بار

تۈرلۈك نۇرۇھ

تەرەپكە كىرىپ كەتتى. ئەسلى تانا ئىككى تەرەپكە تارتىشىپ تۇرغان بۇلۇپ تاننى تارتسا توزاق قوزغۇلىدىكەن. ئىشكىمۇ ئېچىلدى. بىز ئىشكىتن چىقتۇق. بۇ ئەرۋاھلارمۇ بو توزاقنى ھەجەپ ئەتراپلىق قۇرۇپتۇ.

— ھەي ساڭا نەدىن كەلگەن ئەقىل بۇ؟ — دىدى ئىمىن ھەيران بۇلۇپ. مەن:

— دادام سەرەڭگىنى مۇھىم دەپ سېپ قۇيۇپتىكەن ئىشلىتىپ باقايلى دىدىم شۇ — دىدىم. ئادىل پەلەمپەيدە ئېوڭنى يىكلەپ ئولتۇرغانكەن. مەن بېرىپ مۇرسىگە ئوردۇمدە:

— ھەي! نىمىگە ئېڭىڭنى يۆلەپ ئولتۇرۇپ كەتتىڭ. — دىدىم. ئۇ:

— ئا ئاي. نىمدا ئەدەم قورقىتسىە، مۇرېۋىتىپ كەلسەڭ بولمامدۇ — دىدى ئاچچىقلاپ.

— ھە نىمنى سىيال قىلۋاتقان بۇنچە ئايغ تىۋىشىنىمۇ تۇيۇغۇدەك. دىدى ئىمىن.

— بولدىلا يولمىزغا ماڭايلى. نىمىش قىلدىڭلا ئۇيەدە شۇنچە ئۇزۇن — دىدى ئادىل.

— ئەزرائىل بىلەن ئېلىشتۇق. تاس قالدۇق. ئىككى قېتىم جېنىمىزدىن ئايرىلغىلى. — دىدىم مەن.

— نىمە؟ ئەرۋاھ بامىكەن؟

— ياق، شۇ ئەرۋاھلار قىلتاق قۇرۇپتىكەن. ئولجىسى بوغىلى تاس

قالدۇق .

— نىمىشقا بارغان ئەمەسە؟

— شۇ بۇنىڭ ئۈچۈن — دىدىم دە زەنجىرنى چىقاردىم . ئۇ:

— ۋاھ! ھەقەپ چىرايلىق زەنجىركىنا؟ قىز دوستۇمغا سوغا قىلاي

دىدىڭما؟ — دىدى ئۇ زەنجىرنى قولىغا ئېلىپ . — قانداق بىلىدىڭ

ئۇيە دە زەنجىر بارلىغىنى؟

— چۈشۈمدە كۆرگەندىم . — دىدىمەن .

— نىمە؟ چۈشۈڭدىما؟ ئالدىن بىلەر بوپ كىتىپسەندە موللا تاپىق .

— دىدى ئادىل زەنجىرنى ماڭا بەرگەچ كۈلۈپ .

بىز شۇنداق قىلىپ پەلەمپەيگە چىقتۇق . 3 - قەۋەتكە چىققاندا بۇ

قەۋەت شۇنچىلىك جىمجىت بولۇپ شۇنچە مۇدەھىش مۇھىتتا

ئىدى . شۇ ئەسنادا سوغۇق بىر شامال چىقىپ بەدىنىمىزنى

تىكەنلەشتۈرۈۋەتتى .

— تېزراق ماڭايلى بۇ قەۋەتمۇ خەتەر بىلەن تولۇپتۇ . — دىدى

ئى . شۇنچاق قىلىپ بىز پەلەمپەيدە يۈگرەپ 20 - قەۋەتكە

چىقماقچى بولدۇق . يۈگرەپ ھەسراپ 10 - قەۋەتكە چىقاي دەپ

قالغاندۇ بۇ قەۋەتتىن «قۇتقۇزۇڭلار! ئادەم بامۇ؟ مىنى

قۇتقۇزۇۋېلىڭلار!» دىگەن ئاۋاز كىلىشكە باشلىدى .

— ئاڭلاڭلار باللا! بىرسى قۇتقۇزۇڭلار دەۋاتامدۇ نىمە؟ —

دىدىمەن . ھەممىز بىردەم سۈكۈتتە تۇرۇپ قۇلاق سالغاندىن

كىيىن ھەقىقەتەن بۇ ئاۋازنىڭ 10 - قەۋەتتىن كەلگەنلىكىنى

ھېس قىلدۇق .

— ئاڭلاڭلار! تېخىمۇ زەن قۇيۇپ ئاڭلارلار! بۇ ئاۋاز ئەلنىڭ ئاۋازىدەك قىلامدۇ نىمە؟ — دېدى ئادىل . بىز تېخىمۇ زەن قۇيۇپ ئاڭلاپ بۇ ئاۋازنىڭ راسلا ئەلنىڭ ئىكەنلىكىنى جەزىملەشتۈردۇق .
— ئەلنى راسلا ئەمۋالارنىڭ ئېلىپ كەتكىنىنى بىلەتتىم . يۈرۈڭلار ئۇنى قۇتۇلدۇرايلى . — دېدى ئادىل . مەن :

— توختا! خاتېرىدە بۇ قەۋەتنىڭ ئالدىدىنمۇ ھەزىر ئەيلەڭلار! يۈگرەپ ئۈتۈپ كىتىڭلار دەپتۇ . راس بەك خەتەرلىك بولىشى مۇمكىن . — دېدىمەن ئەندىشە ئىچىدە .

— ئۇنداقتا دوستىمىزنى قۇتۇلدارماي كىتىپ قالامدۇق . بىز بىللە كەلگەن . بىللە كىتىمىز . — دېدى ئادىل . توغرا . بىز بىللە كەلدۇق . ئەلۋەتتە . بىللە كىتىشىمىز لازىم .

— ئۇنداقتا ئېھتىيات قىلايلى . — دېدىمەن 10 - قەۋەتكە چىقتۇق . بۇيەر شۇنچىلىك ئازادە كەڭ بۇلۇپ بىراق ناھايىتى قورقۇنۇچلۇق ئىدى . تاملىرىدا بىراۋلارنىڭ قانلىرى ، ئۆتكۈر تىرنىق بىلەن تاتىلانغان ئىزلار تۇراتتى . بۇلۇڭ بۇلۇڭلاردا ئۆمۈچۈك تورلىرى بۇلۇپ ئۆمۈچۈكلەرنىڭ مىدىراپ تورلىرىنى لىڭشىتىشلىرى خۇددى شۇياقتا ئەمۋال باردەك تۇيغۇ بېرىپ بىزنىڭ قورقۇنچىمىزغا ۋەھىمە قۇشاتتى . بىز ئاستا ئىچكىرلەپ كىرۋاتتۇق . ئەلنىڭ ئاۋازىمۇ ئەڭ ئىچكىردىن چىقىۋاتقاندەك قىلاتتى . بىز بۇ قەۋەتنىڭ ئەڭ ئىچكىرىسىگىمۇ كەلدۇق . بىراق بۇيەردە بىرتاللا ئىشىك بار بۇلۇپ

تەرىپىگەن ئەمرۋاھ

ئەلنىڭ ئاۋازى بۇيەردىن چىقماي ئىشىك بار تەرەپتىن 10مىتىر يىراقلىقتىكى تامنىڭ كەينىدىن چىقىۋاتتى .

— بەلكىم بۇ ئۆي شۇنداق چوڭ بولۇشى مۇمكىن. كىرىپ باقايلى. — دىدى ئىمىن. شۇنداق قىلىپ ئادىل ئىشىكنى بىرتىپىپ ئاشتى. قوللىرىدا قىلىچ ، خەنجەر ، بىلىمىزدە تاپانچە بار ئىدى. ئۆي ئىچى شۇنداق يورۇق بولۇپ تۆت تامدا بىردىن مەشئەل بار ئىدى. ئۆي ئىچىدە بىردانە ساندۇقتىن بىر كىلەك ھىچ نىرسە يوق ئىدى. بىز بۇيەرگە كەلگەندە ئەلنىڭ ئاۋازىمۇ جىمىپ قالدى .

— ساندۇقنى ئېچىپ باقايلى. — دىدى ئىمىن. بىز ساندۇقنىڭ يېنىغا بېرىپ ساندۇقنىڭ ھىچ تارتىدىغان يېرىنى تاپالمىدۇق. شۇ چاغدا چۈشۈمىدىكى ساندۇقنى ئاچقان ئۇسۇل ئىسمىگە كەلدىدە ساندۇقنىڭ ئۈستىگە قارىدىم. ساندۇقنىڭ ئۈستىدە ھەقىقەتەن مەندىكى خىرۇستال تاش شەكىلدە بىر بوشلۇق تۇراتتى. مەن تاشنى چىقاردىمدا شۇ بوشلۇققا قويدۇم. قۇيۇشۇمغا ساندۇق ئېچىلدى. ساندۇق ئىچىدە بىر ئەر جەسەت بولۇپ قۇرۇپ كەتمىگەن بۇددى تىرىك ئادەمدەكلا ئىدى. قولىدا بىرتال كۆك رەڭلىك تاش بولۇپ مەندىكى خىرۇستال تاش بىلەن ئوخشاش ئىدى. مەن ئۇنى قولىدىن تارتىپ ئېلىۋالدىم. ئۇنى ئېلىۋېلىشىمغا بۇ جەسەتنىڭ گۆشلىرى تۈزۈپ سۆڭىكىلا قالدى .

— نىمىشقا ئېلىۋالسىن؟ — دىدى ئادىل .

— بەلكىم لازىمى بولار. — دىدىمەن. شۇنداق قىلىپ بىز بۇ

تۈرۈلگەن ئەمىرۋاھ

ئۆيىدىن چىقىپ كەتتۇق. بۇ ئۆيىدىن چىقىشىمىزغا ئەلنىڭ «قۇتقۇزۇڭلار» دىگەن ئاۋازى چىقىشقا باشلىدى. ئۇ ئاۋاز تامنىڭ ئۈستىدىن كېلىۋاتتى.

— ئەلى! سەن قەيەردە؟ جاۋاب بەر! — دەپ ۋاقتىدا ئادىل. ئۇنىڭ گىپىگە جاۋابەن:

— مەنى قۇتقۇزۇڭلار مەن بۇ يەردە! — دىگەن گەپ كەلدى.

— بۇ يەرگە قەنداق كىرمىز! — دەپ ۋاقتىدا ئادىل.

— سول تەرەپتىكى ئۆيدە بىر ساندۇق بار! ساندۇقتا بىر جەسەتنىڭ قولىدا تاش بار. تاشنى ئېلىپ ساندۇقنىڭ ئۈستىدىكى شۇ تاش شەكىلدىكى بوش يەرگە قويۇپ قويساڭلار مەن چىقىمەن. — دىدى ئەلى. بۇ گىپى مەنى سەل ئەجەپلەندۈردى.

— بولە ئاۋۇ تاشنى ئا ساندۇققا قويمايلى. — دىدى ئادىل.

— ياق توختا! — دىدى ئىمىن. — ئويلاپ باقماسەن. ئۇ ساندۇقنىڭ تۈپىگە قويۇپ قويساڭلار مەن چىقىمەن دەۋاتىدۇ. بۇ ئەلى ئەمەس ئاشۇ جەسەتمۇ تېخى.

— ئىمىن توغرا دەيدۇ. — دىدىمەن ئۇنىڭ سۆزىنى تەستىقلاپ. ئادىل:

— سەلەننىڭ ئەزەلدىن ئەلى بىلەن كارىڭلا بولۇپ باقمىدى. ئۇ ئەلنىڭ ئاۋازى ئاڭلىمىدىڭمۇ تېز بول تاشنى ماڭا بەر — دىدى ئادىل ماڭا ۋارقىراپ. مەن ئامالسىز تاشنى ئۇنىڭغا بەردىم. ئۇ ساندۇق بار ئۆيىگە كىرىپ كەتتى. بىزمۇ ئۇنىڭ كەينىدىن

تۈرۈپ كەتكەن ئەمۋال

ئەگشىپ كىردۇق. ئادىل تاشنى ساندۇق ئۈستىگە قۇيىۋىدى. تاشتىن كۈچلۈك بىر نۇر چىقتىدە بايقى جەسەت ئەسلىگە كېلىۋاتتى. ئۇ پۈتۈنلەي ئەسلىگە كىلىپ كۆزنى ئاشتى. ئادىلمۇ قورقۇپ بىزنىڭ يېنىمىزغا كەلدى. جەسەت ئورنىدى تۇرۇپ ساندۇقتىن چىقتىدە:

— رەھمەت! مانا مەن چىقتىم. — دەپ بىزگە قاراپ سوغۇق كۈلۈمسىردى.

— سە... سە.. سەن... سەن زا.. زادى كىمۇ؟ — دىدى ئىمىن قورقۇنۇپ ئىچىدە.

— ھا ھا ھا!!! — ئۇ شۇنداق رەزىللەرچە كۈلەنچە يۇقۇرغا كۆتۈرلۈپ چاقماق تېزلىكىدە ئۇچۇپ ئۆيدىن چىقىپ غايىپ بولدى.

— ئوبدان بولدىمۇ؟ ئۇ ئەلى ئىدىغۇ؟ بىزنىڭ ئەنسىرىشىمىز يوغرىمىكەن. — دىدىمەن ئادىلغا كايىپ. ئادىل:

— بوپتۇ خاتالىق مەندە. لىكىن بىزگە ھىچ ئىش بولمىدىغۇ مانا — دىدى.

— ھىچ ئىش بولمىدىما! قارا ئۇ ئەگەر باشقا تۈردىكى ئالۋاستى بولسىچۇ. كىيىن بىزنى ئۆلتۈرەمدۇ تېخى. تەييار ئۆلگەن مەخلۇقنى يۆلەپ تۇرغۇزۇپ قويدۇڭ. — دىدىمەن.

— بولدى قىلىڭلار! بولغۇلۇق بولدى. ئەمدى تەگشىكىڭلارنىڭ نىمە پايدىسى. مۇھىمى ئۇ بىزگە چىقىلمىدى. بۇيەردىن تېزراق

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

كىتىۋالايلىق. — دىدى ئىمىن. شۇنداق قىلىپ بىز بۇيەردىن چىقتۇق. 10 - قەۋەتتىن چىقىپ پەلەم بار يەرگە كەلدۇق.

— 10 - قەۋەتنى خەتەرلىك يېقىن كەلمەك دەپ ئەسكەرتىش بېرىپتۇ تېخى خاتېرىدە. نېرى خەتەرلىك ھىچ ئىش بولمىدىغۇ ئەنە — دىدى ئادىل غۇدراپ. ئۇنىڭ بۇ گىپى ئاچچىقىمنى كەلتۈرۈپ پىشانەمدىن تۈتۈن چىقىرۋەتتى.

— خەتەرلىك ئەمەسمىكەن. بىر ئالۋاستىنىڭ چىقىشى خەتەرلىك ئەمەسمىكەن. ئۇ بىزنى ئۆلتۈرۈۋىتىشى مۇمكىن ئىدى. — دىدىمەن ۋارقىراپ.

— بىردەم بولدى قىلساڭلار قانداق! — دەپ ۋارقىردى ئىمىن. — كىچىك بالىمۇ ھەقاسىڭلار! بولدى بەس! يىتەر ئەمدى. ماڭايلى.

مەنمۇ ئىمىننىڭ بۇ گىپىدىن جىمىپ قالدىم. بۇ قېتىم ئۇنىڭ قىلغان بىخەستىلىكى ھەقىقەتەن ئاچچىقىمنى كەلتۈرگەنىدى. مۇنداقچە ئېيتقاندا ئادىلنىڭ «سىلەرنىڭ ئەزەلدىن ئەلى بىلەن كارىڭلار بۇلۇپ باقمىدى» دىگەن سۆزىگە قوسۇقۇم كۆپكەندى. بىز شۇنداق قىلىپ 15 - قەۋەتكىمۇ چىقتۇق. 15 - قەۋەتتە نۇرغۇن ئالتۇن تەڭگىلەر نۇر چىچىپ تۇراتتى. بۇنى كۆرگەن ئادىلنىڭ كۆزلىرى پارقىراپ كەتتى. ھەتتا مەنمۇ بۇنچىلىك كۆپ ئالتۇننى كۆرۈپ باقمىغاچقا ئالتۇنغا قاراپ تۇرۇپ قاپتىمەن.

— ھەي! ھەي! ھەي! مېڭىڭلار دەيمەن. — دىدى ئىمىن بىزنى

تارتىپ. ئادىل:

— قاراڭلار! نىمە دىگەن كۆپ مال دۇنيا بۇ! بىر ئۆمۈر خەجلىسەكمۇ

خەجلىپ بۇلالمىمىز. ئازراق ئېلىۋالايلى. — دىدى. مەن:

— يەنە نىم بولدۇڭ. بايقىدىمىز بىخەستلىكىڭنى ئۇنتۇپ قالدىڭما؟

بۇمۇ ئەرۋاھلارنىڭ قىلتىقى خاتىرىدە ئالتۇنلارغا

چىقىلماڭلار. دىيىلگەن. — دىدىم كايىپ.

— ھە دېسە خاتىرىدە مۇندا دېيىلگەن، ئاندا دىيىلگەن

دەيدىكەنسىز. ئۇ سىنىڭ مايكاڭدەك (مايك). — دىدى ئۇ.

— ھازىر ھەقىقەتەن خاتىرە بىزنىڭ مايكىمىز. — دىدى

ئىمىن. بولدى ماڭايلى. — دىدى. شۇنىڭ بىلەن بىز بۇيەردىنمۇ

ئايىرىلدۇق. بۇ قەۋەتتىن تاكى 20 - قەۋەتكە چىققۇچە ھەممىسىدە

ئالتۇن چىچىلغان بۇلۇپ چۇقۇم بۇمۇ مەرۋاھلارنىڭ قىلتىقى

بولشى مۇمكى. ئىدى. بىز 20 - قەۋەتكە چىقتۇق. بۇيەر ھەقىقەتەن

بىر خان ئوردىسىدەك ئىدى. بۇيەرنىڭ ئىچكىرىسىدە ئالتۇن تەخت

بۇلۇپ ئىككى يېنىدا كىچىك تەستلەر تۇراتتى. ئەمما بۇيەردە

ئىنسۇ جىن يوق ئىدى. مەن تەختنىڭ ئۈستىدىكى تورۇسقا

قارىدىم. بۇيەردە ھەقىقەتەن بىر قىزىل ئالماس نۇر چىچىپ

تۇراتتى. بۇ دەل ھېلىقى سەلىمنىڭ قىياپىتىگە كىرۋالغان قان

شورغۇچى مەخلۇقنىڭ تەلەپ قىلغان تېشى شۇ ئىدى. بۇيەرنىڭ

تاملىرىمۇ ئالماس تەك پارقىراپ تۇراتتى. بىز بۇيەردىن قۇدۇقنى

ئىزدەۋاتتۇق.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ھەي بۇياققا كىلىڭلار قۇدۇق بۇيەردىكەن. — دىدى تەستىنىڭ كەينىدە تۇرغان ئىمىن. بىز دەرھال ئىمىننىڭ يېنىغا باردۇق. بۇيەردە ھەقىقەتەن بىر قۇدۇق بار ئىدى. مەن ئەتراپتىن بىر كىچىك تاشنى تاپتىم دە قۇدۇققا تاشلىدىم. قۇدۇق خېلى چوڭقۇر بولسا كېرەك ئۇزۇندىن كىيىن تاشنىڭ يەرگە چۈشكەنلىك ئاۋازى چىقتى. مەن:

— قۇدۇق بەك چوڭقۇر كەن، قانداق چۈشسەك بۇلا — دىدىم.

— 20 - قەۋەتتىن يەر ئاستىغا تۇتشىدىغان قۇدۇق ئەلۋەتتە چوڭقۇر بولسۇدە — دىدى ئىمىن.

— مەن بىر ئارغامچا ئېلىۋالغان. مەخسۇس تاغقا يامشىدىغاندا ئىشلىتىدىغان بەك قۇلاي. — دىدىم دە سومكامدىن ئارغامچىنى چىقاردىم. — بۇ ئارغامچاڭ يەتمەسلىكى مۇمكىن، 20 - قەۋەت ئەمەسمۇ! شۇڭا مىنىڭ ئارغامچام بىلەن ئۇلار پەسكە چۈشەيلى. — دىدى ئىمىن.

— مەنمۇ ئارغامچا ئېلىۋالغان. بۇ ئارغامچە بەك چىڭ. — دىدى ئادىل سومكسىدىن بىر ئارغامچىنى چىقىرىپ. شۇنداق قىلىپ بىز ئۈچ ئارغامچىنى ئۇلاپ مۇزۇن قىلدۇق. ئارغامچىنىڭ بىر ئۈچىنى بۇيەردىكى بىر تۈۋرۈككە باغلىدۇق. شۇنىڭ بىلەن بىر بىرلەپ چۈشمەكچى بولدۇق. 1 - بۇلۇپ ئادىل چۈشتى. 2 - بۇلۇپ مەن چۈشمەكچى بولدۇم. ئارغامچىنى بىلىمگە چىڭىپ قۇدۇققا چۈشتۈم. ئاستا سېپىرىلىپ پەسكە چۈشۈۋاتاتتىم. تاغقا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

يامشىدقغامدا ئىشلىتىدىغان ئارغامچا بولغاچ بەلگە مەھكەم باغلىۋالساق بەك قولاي ئىدى. مەن قۇدۇق ئاستىغا چۈشكەنچە قارەڭغۇ بۇلۇۋاتتى. مەن يانجۇقۇمدىن كىچىك قولچىراقنى ئالدىمدا ياندۇرۇدۇم. ياندۇرۇپلا قورققىنىمدىن ۋارقىرۋەتتىم. چۈنكى قۇدۇق تاملىرىدا ئادەمنى قورقۇتقۇدەك قورقۇنۇشلۇق ئادەم سۈرەتلىرى تۇراتتى. رەسىملەرنىڭ بەزىلىرى يېرىمى چېپىلغان كىشىلەر بولسا بەزىلىرى ئەمۋالار تەرىپىدىن يۈركى سۇغۇرۇلغان كىشىلەر ئىدى. — بىرە ئىش يوقتۇ! — دىدى ئىمىن ۋارقىغىنىمنى ئاڭلاپ. — ھېچ ئىش يوق. — مەن شۇنداق دەپ قويغۇنۇمچە پەسكە چۈشۋاتتىم. ئاخىرى يەرەمۇ چۈشۋالدىم. ئادىل قولچىراق تۇتۇپ تۇرغانىكەن. 20 - قەۋەتتىن يەر ئاستىغىچە دىگەن بىلەن ئەمەلىيەتتە ئۈنچىلىك دەرىجىدە چۇڭقۇر ئەمەسكەن بۇ قۇدۇق. شۇنىڭ بىلەن كەينىمىزدىن ئىمىنمۇ چۈشۈپ كەلدى. قارساق ئالدىمىزدا يەنە پەسكە چۈشىدىغان پەلەمپەي بۇلۇپ ئەمدى پەلەمپەي بىلەن پەسكە چۈشۈشكە توغرا كىلەتتى. ئەمدى بىز مانا ھەقىقىي تۈردە يەر ئاستى شەھىرىگە قەدەم قويدۇق.....

10 - قىسىم: يىغا ئاۋازى

قۇدۇقتىن پەسكە چۈشتۇق. ئالدىمىزدا بىر پەسكە چۈشىدىغان پەلەمپەي تۇراتتى. بىز پەسكە پەلەمپەي ئارقىلىق يەنە پەسكە چۈشتۇق. بۇ پەلەمپەي ئۈنچە ئۇزۇن ئەمەس ئىدى. پەسكە چۈشكىنىمىزدە بىر ئاچا يولغا كەلگەندۇق. ئەتراپتىكى تاملاردا ئوخشاشلا مەشئەل قالدغانىدى. بۇ ئاچا يولدا ئۈچ يول بۆلۈپ بىرى تۈز ئۇدۇل يول، يەنە بىرى پەلەمپەي ئارقىلىق پەسكە چۈشىدىغان يول يەنە بىرى سەل تىكراك كەلگەن يول ئىدى.

— ھەي! ئەمدى قايسى يولغا ماقيمىز؟ — دىدى ئادىل.

— خاتىرىدە بۇ توغۇرلۇق گەپ يېزىلىپتۇمۇ كۆرەپ باقمايمىزمۇ؟ — دىدى ئىمىن. مەنمۇ بۇ يوللارغا قاراڭ قانداق قىلىشنى بىلەلمىگەندىم. ھەقىقەتەن خاتىرىنى ئوقۇشقا توغرا كىلەتتى. مەن خاتىرىنى ئېچىپ «يەر ئاستىدىكى قەدىمى شەھەر» دەپ بىر تىمنى تاپتىم. شۇ ئارلىقتا شۇ تىمنىڭ ئاستىغا يېزىلغان «ئەرۋاھ قەلئەسى ئاستىدىكى ئالتۇن شەھەر» دىگەن تىمنىمۇ كۆرۈپ ھەيران قالدۇم.

— قاراڭلار! خاتىرىدە ئىككى شەھەر يېزىلىپتۇ. بۇ يەردە يەنە باشقا يەر ئاستى شەھىرى بار ئىكەن. — دىدىم مەن. ئادىل:

— ۋايىجان! تەھلىلىڭنى كىيىن قىلە مۇشۇ يەر ھەقتىكىنى ئوقۇغىنا! — دىدى. مەنمۇ «ئەرۋاھ قەلئەسى ئاستىدىكى ئالتۇن

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

شەھەر» دىگەن تىمغا ماس بەتنى ئېچىپ ئوقۇشقا باشلىدىم. خاتىرىدە مۇنۇلار يېزىلغانىدى:

بۇ شەھەرگە كىرگىنىڭىزدە ئەتراپنىڭ پۈتۈنلەي ئالتۇن بىلەن تولغانلىقىنى كۆرىسىز. ھەتتا بەزى ئىمارەتلەرنىڭ تېمىمۇ ئالتۇندىن ھەل بېرىلگەن. شۇنىڭ ئۈچۈن بۇ شەھەرنى «يەر ئاستىدىكى ئالتۇن شەھەر» دەپ ئاتىدىم. شەھەرگە مەن كىرگەنمىدە بەكلا قېينالغانىدىم. نەچچە قىلتاقلارغا چۈشتۈم. ئالتۇنلارغا چىقىلغىنىدا قۇلۇمدىن ئايرىلدىم. شۇنىڭ ئۈچۈن بۇيەرگە كەلگىنىڭىزدە ھېچقانداق بىرنەرسىگە چىقىلماڭ. ئېلىپ كەلسىڭىز ئېلىپ كىتىڭ، بارنەرسىگە چىقىلماڭ.

بۇيەردە ھەركىسەلگە شىپا زۇمرەت شارقىراتمىسى بۇلۇپ، بۇ شارقىراتمىنىڭ سۈيىنى جاراھىتىڭىزگە سۈرسىڭىز شۇ ھامان ساقىيىدۇ. مەن خاتىرىنىڭ بېشىدىمۇ بۇ ھەقتە دىگەنمىدىم. ئىچىپلا قالسىڭىز قىرىنىلىپ ئۆلۈپ كىتىسىز.

شەھەرنىڭ ھەر بىر ئۆيىنىڭ ئىشىكىگە بەلگە سېلىپ قويدۇم. يەنى خاتا بەلگىسى قۇيۇلغان يەرگە كىرمەڭ، ئۇيەردە قىلتاق ياكى خەتەر بار. توغرا بەلگىسى ئۇرۇلغان يەردە خەتەر يوق، ئەمما مەندىن كىيىن ئەرۋاھلار ئۆزگەرتىۋەتكەن بولشىمۇ مۇمكىن. شۇڭا بۇيەرگە كىلىپ قالغان بولسىڭىز ھەرگىز باشقا ئۆيلەرگە كىرىپ قاراپ يۈرمەڭ. ئەرۋاھلار ئۆي ئىگىسىنىڭ رۇخسىتىز

تۈرلۈك ئەمۋال

ئۆيىنى ماريلىغانلارنى يامان كۆرىدۇ. ئىسىڭىزدە بولسۇنكى بۇيەرگە كىرگەندىن كىيىن چىقىپ كىتىمەن دىسىڭىز كۈمۈش شەمشەرنى قولغا ئېلىڭ .

بۇيەردىن چىقىپ كىتىشىڭىز ئۈچۈن كۈمۈش شەمشەر لازىم بولىدۇ. ھەرقەدەمدە بىر خەتەر ئۇچرىشى مۇمكىن. كۈمۈش شەمشەرنى قولغا چۈشۈرگەن ۋاقتىڭىز سىزنىڭ ئەمۋالار بىلەن ھەقىقىي جەڭ قىلىدىغان ۋاقتىڭىزدۇر. كۈمۈش شەمشەرنى ئېلىپ بولغاندىن كىيىن شەمشەر قۇيۇلغان ئۆيدىن چىقىپ كىتىڭ. ئۆيدىن چىقىشىڭىزدا ئەتراپ قاراڭغۇ كۆرۈنەنە ئۇنداقتا شەمشەرنى مەھكەم ساقلاڭ. ئەگەر ئەتراپ بۇرۇنقىدەك بولسا تۆۋەندىكى يول ئارقىلىق چاپسان چىقىپ كىتىڭ .

شەمشەر قۇيۇلغان ئۆيىدىن چىقىپ ئالدىڭىزغا تەخمىنەن 200مىتىرچە ماڭسىڭىز ئوڭ تەرەپتە بىر ئۆي بار. ئۆي كەپىگە ئوخشاش بىر ئېغىز. ئىشكىنى تۆت قېتىم چىكىپ بېقىڭ. ھېچقانداق ئىنكاس بولمىسا كىرىڭ. ئۆيدە بىر ساندۇق بۇلۇپ ساندۇقنى يۆتكەۋەتسىڭىز ئاستىغا چۈشىدىغان يول بار. پەسكە چۈشكەندىن كىيىن شۇ يولنى بويلاپ مېڭىۋەرسىڭىز سىز دەسلەپتە كەلگەن يەنى قەلئە ئىچىدىكى قۇدۇق ئارقىلىق چۈشكەن جايغا كېلىسىز. قۇدۇقتىن ئۈستىگە چىققاندىن كىيىن كۈمۈش شەمشەرنى تەخنىنىڭ ئوتتۇرىسىغا سىنجىپ قۇيۇپ شۇ تەبىئەت ئۈستىدىكى تورۇسىغا قالدۇغان قىزىل رەڭلىك خىرۇستال

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

تاشنى ئېلىۋېلىپ قۇدۇققا قايتا چۈشۈڭ. ئىككىنچى قېتىم كىرەننىڭىزدە ئالدىڭىزغا ئۈچ ئاچا يول ئۇچرايدۇ. بۇنىڭ ئۈستىگە قارايدىغان تىك يول ئارقىلىق بۇيەردىن چىقىپ كىتەلەيسىز. ئىسسىڭىزدە بولسۇن قۇدۇققا ئىككىنچى قېتىم ئادەم چۈشسە يول ئۆزگىرىدۇ..

بۇ ھەقتە مۇشۇنچىلىك يېزىلغانىكەن. ئەگەر خاتېرىدە دىيىلگەندەك 2 - قېتىم قۇدۇققا چۈشسە يول ئۆزگىرىدىغان ئىش بولسا دىمەك بىزنىڭ ئالدىمىزدا بىرى چۈشكەن گەپ.

— ھەي! خاتېرىنىمۇ ئوقۇدۇق. ھازىر خەتەر بىلەن قۇتۇلۇش يولى ئېچىلدى. قانداق قىلىشنى ئويلىدىڭ. — دىدى ئىمىن ماڭا. مەن: — پىلان بويىچە ئىش كۆرىمىز. يەر ئاستى شەھىرىگە كىرەيلى. — دىدىم.

— قارىغاندا بىزنىڭ ئالدىمىزدا بىرى كىرگەن ئوخشايدۇ ھە — دىدى ئادىل.

— شۇنداق، بەلكىم ئەلى بولشى مۇمكىن. — دىدىم مەن. — سەلىم بىر كىرىپتىكەنغۇ شۇ پېتى تۇرغان بولسىچۇ — دىدى ئادىل.

— شۇنداق. ئۇ بىر قېتىم ئەمەس ئىككى قېتىم كىرگەن. شۇڭا ئۇ بۇ ئىككىنچى قېتىم كىرگەندىكى ئۆزگىرىشلەرنى بىلەلدى. — دىدىم. بىز پەسكە چۈشىدىغان يول ئارقىلىق. ئالتۇن شەھەرگە كىردۇق. ھەقىقەتەن بۇيەردىكى ئىمارەتلەر ئالتۇندىن ھەل

بىرىلگەن ئەمرۋاھ

بىرىلگەن بۇلۇپ پارقىراپ تۇراتتى. كوچا كوچىلاردا دۈۋلەنگەن ئالتۇن تىللار بار ئىدى. شۇ ئەسنادا ئىمىن:

— توختاڭلار! ئۈستىگە قاراپ بېقىڭلار! — دېۋىدى ئۈستىگە قارىدۇق. ئۈستىمىزدە ئاسمان تۇراتتى. كۆپكۆك ئاسماندا ئاپئاق بۇلۇتلار ئۈزۈپ يۈرەتتى.

— توغرا ئەمەسقۇ! — دېدىمەن ھەيرانلىقىمنى باسالماي. — بىز دىگەن يەر ئاستىغا چۈشتۇق. نەدىكى ئاسمان بۇ — توغرا! بۇ.. بۇمۇ ئەرۋاھلارنىڭ قىلتىقىنىڭ بىر قىسمىمۇ يە — دېدى ئادىل.

— ئۇنداق ئەمەس! بۇ ئاسمان ئەمەسكەن. قاراپ تۇرۇڭلار ھە — دېدى ئىمىن تاپانچىسىنى ئالغىچ. ئۇ تاپانچىنى ئېلىپ بىز ئاسمانغا ئوخشىتىۋاتقان بۇ تورۇسقا قارىتىپ بىر پاي ئوق ئېتىۋىدى خۇددى ئەينەك چىقىلغاندەك ئاۋاز بىلەن سۈپسۈزۈك ئەينەكنىڭ پارچىلىرى يېنىمىزغا چۈشتى.

— بۇ ئەينەككەن. ئەرۋاھلار بىر ئىشلىنى قىلىپ ئاسمانغا ئوخشىتىۋىدۇ دە — دېدىمەن.

— شۇنداق! قارغاندا بۇلامۇ يورۇقلۇقنى خالايدىغان چېغى. — دېدى ئىمىن.

شۇنداق قىلىپ بىز ھازىر قەلئە ئاستىدىكى شەھەرگە چۈشكەندۇق. بۇيەر ھەقىقەتەن بىر چوڭ شەھەر ئىدى. ھەممە ئىمارەتلەر پارقىراپ نۇر چېچىپ تۇراتتى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ھەي! شەھەرنىڭ ئىچكىرىسى دىگەن ئوڭمۇ سولمۇ ياكى ئۇدۇلمىزمۇ؟ — دىدى ئادىل.

— توغرا! بىز ھازىر قايسى تەرەپكە ماڭساق ئاندىن شەھەر ئىچكىرىسىگە كىرەلەيمىز؟ — دىدى ئىمىنمۇ. مەن:

— مىنىڭچە ئۇدۇل ماڭساق بولامىكىن. چۈنكى ئىمارەتلەر ئوڭ سول بۇلۇپ سېلىنىپتۇ. ئوتتۇر يول ئۇدۇلغا قاراپ سوزۇلغاندىكىن ئۇدۇل ماڭايلى. — دىدىم. شۇنىڭ بىلەن بىز يەر ئاستى شەھەردىكى سەپىرىمىزنىڭ تۇنجى قەدىمىنى باسقۇچ. ئىمارەتلەرنىڭ ھەممىسى ئالتۇن بولغاچقىمىكىن ھەقىقەتەن ئادەمنىڭ بېرىپ تۇتۇپ باققۇسىنى، ئېلىۋالغۇسىنى كەلتۈرەتتى.

— بۇلار بەك بايكەن جۇمۇ؟ قارا ئاۋۋىيەردە تۆكمە بۇلۇپ كىتىپتۇ ئالتۇنلا — دىدى ئادىل. ئۇنىڭ كۆزلىرى خۇددى بىرنەرسە كۆرۈپ باقمىغاندەك چاقناپ كەتكەنىدى. شۇ ئەسنادا قىرتلا قىپ بىرنەرسىگە دەسسەۋالدىم. شۇنىڭ بىلەن تەڭلا كۆڭلۈمۈمۇ بىرقىسىملا بۇلۇپ ۋەھىمىگە چۆمگەنىدى. مەن ئاستا پۈتۈمغا قارىدىم. ئايىغىمنىڭ ئاستىدا بىر قارا نەرسە مېدىرلاپ تۇراتتى. مەن ئاستا پۈتۈمنى كۆتۈرۈپ قارىدىم. كۆردۈمكى بۇ شۇنچىلىك بەتەبەشەرە بىر قۇرت ئىكەن. مەن ئۇنى دەسسەپ مېچىقنى چىقىرۋىتىپتەن. بۇ قۇرتمۇ ئادەمنىڭ قورققىسىنى كەلتۈرگۈدەك يوغان ئىكەن ئەمەسمۇ؟

— ئاپلا! — دىدى ئىمىن يېنىمغا كىلىپ. — قاراۋراق ماڭساق

بولماسمىدى. بۇ قۇرت بېشىمىزغا بالا بولمىسىلا بۇلاتتىغۇ.
— بالا؟ — بۇ گەپنى تەكرارلىدىم. خۇددى تۇيغۇن بىرنەرسىنى
سەزگەندەك بولۇۋاتتى. خۇددى تۆت ئەتراپتىن بىرسى
كېلىدىغاندەك قارايتتىم. بۇ خىل ئەندىشە تۇيغۇسى ماڭا
قەيەردىن كەلدى بىلمەيتتىم. ئەمما ئەتراپتا بىرسى باردەكلا
تۇيۇلۇۋاتتى.

— بىرەر نەرسىنى سەزدىڭمۇ نىمە؟ — دىدى ئىمىن ماڭا ھەيران
بۇلۇپ قاراپ. ئاڭغىچە ئادىلمۇ يېنىمغا كەلدىدە ئەتراپقا قاراشقا
باشلىدى.

— قاراڭلا ئاۋۇ نىمە؟ — دىدى ئادىل ئوڭ تەرەپتىكى نىر
ئۆيىنىڭ ئارقىسىدىن بىزنى ماراپ تۇرغان بىر قارا سايىنى
كۆرسىتىپ. بۇ ئۇشتۇمتۇت ئىشتىن ھەممىمىز قورقۇپ كەتتۇق. ئۇ
ئۆيىنىڭ كەينىدىن بىرسى بىزنى ماراپ قاراۋاتتى. ئۇ ئاستا مېڭىپ
يېنىمىزغا كېلىۋاتتى. مەن ئۇنىڭدىن ناھايىتى بوش ھالەتتە
يىغلىغان ئاۋازنى ئاڭلىدىم. ئۇ يېقىن كەلگەنسىرى بىز
كەينىمىزگە ياناتتۇق. ئۇ يېقىن كېلىپ بايا مەن دەسسۈۋەتكەن
قارا قۇرتنى قولغا ئالدى. بۇ قۇرت ئاللاقچان ئۆلگەندى. ئۇنىڭ
قۇرتنى ئالغان قولى ھەقىقىي بىر ئىنسان بالىسىنىڭ قولى يەنى
كىچىك بىر بالىنىڭ قولى ئىدى. ئۇ قۇرتنى قولغا ئېلىپ ماڭا
شۇنداق بىر بۇرۇلۇپ قارىۋىدى قورقۇنۇچتىن كەينىمگە داچىپ
كەتتىم. ئۇ ماڭا قارىغاندا ئۇنىڭ چىرايىنى ناھايىتى ئېنىق

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

كۆرگەندىم. ئۇ ھەقىقەتەن ئۇماق بىر ئادەم بالىسى ئىدى. ئۇ كەينىگە بۇرۇلۇپ بايقى ئۆينىڭ كەينىگە ئۆتۈپ غايىپ بولدى. ئۇنىڭ ماڭا بىر قارىشى منى شۇنچىلىك قورقتىۋاتتى. شۇ ئەسنادا ئۆزۈمنىڭ يۈرىكىنىڭ ناھايىتى ئېغىر سوقىۋاتقانلىقىنى سەزدىم دەرهال قولۇمنى مەيدەمگە ئاپاردىم. ھەقىقەتەن يۈرۈكۈم سوقىۋاتتى. بىراق شۇنچە ئەنسىز قورقۇنۇچ ئىچىدە سوقىۋاتتى.

— ئۇ نىمىدىگەن قورقۇنۇچلۇق بالا — دىدى ئادىل. مەن دەرهال ئىككى يەلەننىڭ يۈرىكىنى تۇتۇپ باقتىم. ئۇلارنىڭ يۈرىكىمۇ سوقىۋاتتى.

— بۇ نىمىش؟ ئەجەبا ئەشۇ بالىنىڭ بىر قارىشى بىلەنلا يۈرۈكۈمنىڭ سوققانلىقىنى ھېس قىلالىدىمما؟ — دەۋەتتىم خۇشلۇقۇمدا.

— توغرا! مەنمۇ بەك ھەيران. راسلا يۈرۈكۈمنىڭ سوقىۋاتقانلىقىنى سەزدىم. — دىدى ئىمىنىمۇ. شۇ ئەسنادا بايقى ئۆينىڭ ئارقىسىدىن گەۋدىلىك بىرى چىقتى. بۇمۇ ئوخشاشلا قارا پىلاچ ئارتىۋالغانىدى. ئۇ ئاستا يېقىن كەلمەكتە ئىدى. بايقى خۇشاللىقىمىزدىن ئەسەرمۇ يوق بىرەدەمدىلا يۈرىكىمىز ۋەھىمىگە تولغانىدى. بۇ گەۋدىلىك قارا پىلاچلىق كىشى مىنىڭ يېنىمغا كەلدى. ئىككىمىزنىڭ ئارلىقى بەش سانتىمۇ كەلمەيتتى. ئۇنىڭ ئارتقان پىلاچى چىرايىنىمۇ ياپقانىدى. ئۇ قۇلقىمغا يېقىن كەلدىدە:

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

— ئەسلى سىلە بۇيەرگە كەلمەسلىكىڭلار كېرەك ئىدى. ئەمدى ئۆلسىلەر! ئۆلسىلەر! — دەپ پىچىرلىغىنىچە مەندىن يىراقلىشىپ كەلگەن جايغا قايتىپ كەتتى. بۇ گەپنى ئوڭۇمدا 2 - قېتىم ئاڭلىشىم.

— ئۇ... ئۇ بايا ئۆلسىلەر دىدىما — دىدى ئادىل يېنىمغا كىلىپ. ئۇنىڭ چىرايىدىمۇ قان قالمىغانىدى.

— شۇنداق! ئۇ شۇنداق دىدى. ئەمما بىز ئۇنچە بوشاڭ ئەمەس. بىز چوقۇم بۇيەردىن ھايات چىقىپ كىتىمىز. — دىدىمەن. شۇ ئەسنادا يەنە بىر ۋەھىمە باشلاندى. قايرىدىن بىرىنىڭ يىغلىغان ئاۋازى كىلىشكە باشلىدى. بۇ يىغا ئاۋازى بايقى بالىنىڭ يىغىسىغا ئوخشاش قالاتتى. بۇ يىغا ئاۋازىنى ئاڭلىغانچە ئادەمنىڭ يۈرىكىنى قورقۇنۇچقا چۆمدۈرەتتى.

— ۋايىجان! كىمدۇ بۇ يىغلاۋەرگەن. ئادەمنىڭ بېشىنى ئاغرىتىپ — دىدى ئادىل. ئۇنىڭ بۇ گىپى تۈگىشى بىلەنلا بۇ يىغا ئاۋازى تېخىمۇ بەك كۈچىيىۋاتاتتى.

— بولدى! بۇ ئاۋاز بىزنى توسۇپ قالمايدۇ. يولمىزنى داۋام قىلايلى. — دىدىمە ئالدىمغا قاراپ ماڭدىم. ئىككى يىلەنمۇ مەن بىلەن تەڭ مېڭىۋاتتى. قەدەملەرنى شۇنچە تەستە ئېلىپ ماڭدۇق. بۇ يىغا ئاۋازىمۇ توختاي دىمەيتتى. بىزمۇ ۋەھىمە ئىچىدە خېلى ماڭدۇق.

— ئۆلگۈر! نىمە يىغلاۋېرسەن! ئاغزىڭنى يۇم. يامان بولساڭ قېنى

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

چىقمامسەن! — ئادىل بۇ يىغىدىن زېرىكتىمۇ ياكى بەك. قورقتىمۇ شۇنداق دەپ ۋارقىراۋاتتى. ئۇنىڭ گەپلىرى ئەكس سادا بۇلۇپ يانغانىدى. شۇ ئەسنادا بۇ يىغا ئاۋازىمۇ ئۇشتۇمتۇت توختاپ قالدى.

— ھى! ھالى شۇنچىلىك. يىغلاپ ئادەم قورقۇتقىلى بوغان بىلەن يەڭگىلى بومايدۇ. — دىدى ئادىل. ئەمما ماڭا بۇ ئاۋازنىڭ مۇشۇنداقلا توختاپ قېلىشى غىلىتە بىلىنىۋاتتى. شۇ ئەسنادا قەيەردىندۇر قاغىلارنىڭ بوش قاقلىدىغان ئاۋازى كىلىشكە باشلىدى. بۇ ئاۋازمۇ بارا بارا يېقىنلاپ كەلمەكتە ئىدى.

— قاراڭلا! — دىدىمەن ئۇدۇلنى كۆرسىتىپ. ئالدىمىزدا نۇرغۇنلىغان قاغىلار قاقلىدىغىنىچە بىز تەرەپكە قاراپ ئۇچۇپ كېلىۋاتتى.

— ۋاي خۇدايىم! — دەۋەتتى. ئادىل. بۇ قۇشلار شۇنچىلىك كۆپ ئىدى.

— قانداق قىلىمىز ئۇلا يېقىنلاپ كېلىۋاتىدۇ — دىدى ئادىل جىددىيلىشىپ. مىنىڭ كاللامۇ قۇپقۇرۇق ئىدى. بۇلار يا ماڭىدىغان ئەمرۋاھ يا ئالۋاستى ئەمەس. تاپانچا ياكى قىلىچ بىلەن ئۆلتۈرۈپ بوغىلى بولمىسا ئاھ خۇدا مۇشۇيەرگە كەلگەندە قۇشلارغا يەم بۇلامدۇق؟ قۇشلار يېقىنلاپ كېلىۋاتتى.

— نىمىگە قاراپ تۇرىسىلا. ئۇلا بىزنى قىيما قىلسۇنما بۇياققا مېڭىڭلار. — دىدى ئىمىن. سول تەرەپتىكى ئۆيلەرنىڭ ئەرقىغا

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

يۈگرۈپ. بىزمۇ شۇ تەرەپكە ماڭدۇق. چاتاق يېرى بۇ قۇشلارمۇ يۈنلىشىنى بىز تەرەپكە قاراتتى .

— بىرە ئۆيگە كىرىپ يۇشۇرنىۋالساق ياخشى بولاتتى. — دىدى ئىمىن .

— لىكىن قايسى ئۆيگە يۇشۇرنىمىز. قارا! بۇيەردىكى ئۆيلەرنىڭ ئىشىكىنىڭ ھەممىسىدە خاتا بەلگىسى باركەن. — دىدىمەن ئۆيلەرنىڭ ئىشىكىنى كۆرسىتىپ. بۇيەردىكى ئۆيلەرنىڭ ھەممىسىدە خاتا بەلگىسى تۇراتتى .

بىزنىڭ ھازىر ھىچقانداق بىر ئاماللىرىمىز يوق . كەينىمىزگە يانساقمۇ قۇشلار يەنىلا بىزگە يىتىشىۋالىدۇ .

— توغرا! مەن تاپتىم. — دىدى ئىمىن. ئۇ سومكىسىنى ئاڭتۇرۇپ ئەڭ ئاستىدىن ئۇزۇن بىر ئىنچىكە قۇرالىنى ئالدى. سومكىسىنىڭ يانچۇقلىرىدىن ئۇزۇن تاياقچىدەك بىرنەرسىنى ئالدى قۇرالىنىڭ تۆشكىگە تىقىپ قويدى. ۋە:

— چاقماق ئېلىڭلا بۇلۇڭلار — دەپ ئالدىراتتى. مەن يانچۇقۇمدىن چاقماقنى ئېلىپ ئۇنىڭغا بەردىم. ئۇ چاقماق ئارقىلىق قۇرالىنىڭ ئۇچىغا ئوت ياقىتى ۋە يولىنىڭ ئوتتۇرىسىغا ئۆتۈپ:

— تېز يېنىمغا كىلىڭلار! كەينىمگە ئۆتۈۋېلىڭلار — دىدى. ئادىل بىلەن ئىككىمىز ئىمىننىڭ دىگىنىچە قىلدۇق. قاغىلار كىلىشى بىلەن ئىمىننىڭ قولىدىكى بۇ قۇرالدىن گۈلخەن كەبى ئوت چىقىۋاتتى. ئەتراپىمىز قاغىلار بىلەن تولغانىدى. قۇرالدىن

تەرىپىگەن ئەمرۋاھ

چىققان ئوتتا قاغلار ئېچىنىشلىق چىرقىغىنىچە كۈيۈپ يەرگە چۈشەتتى .

— بومماڭ يەنە بارمۇ؟ — دەپ ۋارقىردى ئىمىن ماڭا .

— شۇنداق بار — دىدىمەن . ئۇ

— بىرتالنى ئال — دىدى . مەن سومكامدىن بىرتال بوممىنى ئالدىم .

— قاغلارغا قارىتىپ ئات — دىدى . مەن بوممىنىڭ پىلىكىنى

تارتىۋەتتىم دە قۇيۇق قۇشلارغا قارىتىپ ئاتتىم . گۈم قىلغان ئاۋاز

بىلەن بومبا ھاۋا بوشلۇقىدا قۇشلار ئارىسىدىلا پارتلىدى . بۇ

بومبىمۇ خېلى قۇشلارنى يۇقاتقاندى . قالغان ئۆلمەي قالغان

قۇشلار ئىمىننىڭ ئوت قۇرالى ئارقىلىق يۇقالدى . شۇنداق قىلىپ بىز

بۇ قۇشلار توپىنى مەغلۇپ قىلدۇق .

— ھەجەپ ئېسىل نەسەلە باكىنا سەندە . — دىدى ئادىل .

— شۇ ئەمەسمۇ؟ نەدىن تاپتىڭ سەن . ھازىرغىچە كۆرەپ

باقمىغانمەن بۇندا قۇرالىنى — دىدىمەن . ئىمىن :

— بولدى قىلىڭلار . مۇھىمى ئامان قالدۇق . يولسىزغا ماڭايلى . يەنە

بىدشقا خەتەرگە ئۇچرىغۇچە قىلىچى تېپىۋالايلى . — دىدى . بىزمۇ

يولسىزغا راۋان بولدۇق . شۇ ئەسمادا ھېلىقى يىغا ئاۋازى يەنە

ئاڭلىنىشقا باشلىدى .

— ئائاي . بىردەم ئارام تاپمامدۇق . ئاغزىڭنى يۇم ! بۇياققا چىقە

قېنى — دەپ ۋارقىردى ئادىل . مەنمۇ ھەقىقەتەن بۇ ئاۋازدىن بىزار

بولغانىدىم .

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

— بولدى قىل. تولا ۋارقىراۋەرمە — دىدى ئىمىن. — ئۇ كىم بولشىدىن قەتئى نەزەر يىغىدىن توختىشى بىزگە ئاۋارچىلىق بولىدىكەن. يىغلاۋەرسۇن. بىزمۇ يولمىزغا ماڭايلى.

بىز يەنە بۇ يىغا ئاۋازنى ئاڭلىغاچ سەپىرىمىزنى داۋام قىلماقتا ئىدۇق. بۇ ئاۋاز خۇددى يېنىمىزدىن چىقۇۋاتقاندەك بىزدىن يىراقلىشاي دىمەيتتى. بۇ يىغا ئاۋازى بىزنىڭ يۈرىكىمىزنى ئېغىتاتتى. ھەر بىر قېتىم چىڭقىلىپ يىغلىنىغىنىدا بىر ئەندىكەپ كىتەتتۇق. شۇنچىلىك ۋەھىمە ئىچىدە يولمىزنى داۋام قىلماقتىمىز.

شۇ ئەسنادا توغرا بەلگىسى قۇيۇلغان بىر ئىشىككە كۆزۈم چۈشتى. بۇ ئۆي خېلى چوڭدەك قىلاتتى.

— قاراڭلار، ئاۋۇ ئۆينىڭ ئىشىكىگە يوغرا بەلگىسى سىزىلىپتۇ. — دىدىمەن شۇ ئۆينى ئىشارەتلەپ.

— بولدى يولمىزغا ماڭايلى. توغرا بەلگىسى قۇيۇلغىنىغىمۇ ئامال بار كىرمەك دەپتىكەن. — دىدى ئىمىن. شۇ ئەسنادا ئەلنى ئەسلەپ قالدۇم. ئەگەر ئۇ ئۆيدە ئەلى بار بۇلۇپ قالسىچۇ؟ توغرا خېلى بولدى ئەلى يۇقاپ كەتكىلى. ئۇ ھازىر قەيەردە؟ نىمە ئىش قىلىۋاتىدۇ؟ ھەجەپ باشتا بۇلارنى ئويلىماپتىمەن.

— ئەگەر. ئۇ. ئۆيدە. ئەلى بۇلۇپ قالسىچۇ؟ — دىدىمەن قەدىمىنى توختىتىپ. بۇ گەپتىن ئىككەيلەنمۇ توختىدى.

— ئەلى يۇقاپ كەتكىلىمۇ خېلى بولدى. ھازىرغىچە يوق. راسلا

ئۆيەردە بولسىچۇ — دىدى ئادىلمۇ؟

— ئەلى. ئۆيەردە نىمىش قىلىدۇ؟ بەلكىم قورقۇپ ئۆيىگە كەتكەندۇ — دىدى ئىمىن .

— بۇ قانداقمۇ مۇمكىن بولسۇن. ئۇ يالغان سەلىمنى كىرۈپ ھۇشنى يۇقاتقان تۇرسا قانداقمۇ كىتىپ قالىدۇ. مەنچە ئۆيەرگە كىرىپ باققىنىمىز تۈزۈك — دىدىمەن. ئادىلمۇ پىكىرىمنى قوللىدى. شۇنىڭ بىلەن ئىمىنمۇ قوشۇلدى. بىز ئۇ ئۆينىڭ ئالدىغا كەلدۇق. مەن خاتىرىدە دىيىلگەندەك بۇ ئۆينىڭ ئىشىكىنى تۆت قېتىم. چەكتىم. ھىچ ئىنكاس يوق ئىدى. قوللىمىزنى تۇلۇق قۇرالىلاندۇرۇپ ئىشىكىنى ئاچتىم. ئىشىكىنى ئېچىشىمغىلا بىر قوڭغىراق جىرىڭلاپ كەتتى. قوڭغىراقنىڭ جىرىڭلىشى بىلەن بايىقى يىغا ئاۋازىمۇ توختاپ قالدى.....

11 - قىسىم: قىلتاق

يىغا ئاۋازىنىڭ توختاپ قېلىشىنى بىزنى يەنە ئەندىشىگە سالغانىدى .

— بىر قوڭغىراق جىرىڭلاۋاتىدۇ، ئۆيدە قىلتاق بولسا كېرەك . — دىدى ئىمىن. ئۆي سەل قاراڭغۇ ئىدى. سىرتتىن كىرگەن يورۇقلۇق بىلەن ئۆينىڭ خېلى چوڭلىقىنى بىلدۈرۈپتۇ. مەن ئەتراپتىن بىر كىچىك ياغاچنى تاپتىم دە ئۆينىڭ ئىچىگە كۈچەپ ئاتتىم.

تۈرلۈك ئەرۋاھ

تاياقچىنىڭ يەرگە چۈشكەندىكى ئاۋازىدىن بۆلەك ھېچ ئىش بولمىغانىدى.

— قارغاندا قىلتاق يوق ئوخشايدۇ — دىدى ئادىل. بىز ناھايىتى ئېھتىياتچانلىق بىلەن ئۆيگە كىردۇق. قولچىراقلارمىزنى يورۇتۇپ ئۆيىنى كۈزەتتۇق. ئۆي قەدىمى ئۆيلەردەك بىزەلگەندى. بۇنىڭدىن ئەرۋاھلارنىڭ ئەمەس بىر مىللەتنىڭ مەدەنىيەت پۇرىقى چىقىپ تۇراتتى.

— مەنچە بۇيەر ئەرۋاھلارنىڭ يېرى ئەمەستەك قىلىدۇ جۇمۇ — دىدىمەن.

— توغرا دەيسەن. ھەممىسى ئىنسانلارنىڭ لازىمەتلىكلىرىگەن. قارىغىنا بۇلارغا — دىدى ئىمىن. ئۆيدىكى كەبىزلىرىنى كۆرسىتىپ.

— بۇلار پەقەت تەرەققى قىلمىغان مىللەتكەن. نىمە دىگەن بۇرۇنقى نىمىلە بۇ — دىدى ئادىل.

بۇ ئۇلانىڭ تەرەققى قىلمىغانلىقىنى ئەمەس، ئۆز مەدەنىيىتىنى قوغداپ قالغانلىقىدىن دېرەك بېرىدۇ. ئەجەبا تەتەققى قىلدۇق دەپ مەدەنىيىتىنى ئەجەش قىلسا شۇنى تەرەققىيات دەمدۇق

— بۇياققا كىلىڭلار — دىدى ئىمىن. بىز دەرھال ئىمىننىڭ يېنىغا باردۇق. ئالدىمىزدا بىر كىچىك ئىشىكىسىز ئۆي تۇراتتى. ئۆي ئىچىدە قازان قۇمۇشلار تۇراتتى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— قارغاندا بۇ ئاشخانسىكەندە. — دىدى ئادىل. بىز كىرىپ قاچىلارنى تۇتۇپ باقتۇق. مەن بىرتال ساپال قاچىنى قولۇمغا ئالدىم دە قورقنىمىدىن يەرگە تاشلىۋەتتىم.

— ھەي نىمىش قىلىۋاتىسەن. — دىدى ئىمىن.

— بۇ بۇ قاچا ھۆل تۇرىدىغۇ — دىدىمەن. قاچىنى قولۇمغا ئالغىنىمدا خۇددى بىرى ھازىرلا يۇيۇپ قويغاندەكلا ھۆل تۇراتتى. مىنىڭ يەرگە ئېتىشىم بىلەن قاچا پارچىلىنىپ كەتتى. شۇ ئەسنادا ئادىل ۋارقىراپ تاشلىدى.

— ساڭا نىم بولدى ئەمدى. — دىدى ئىمىن ئۇنىڭ يېنىغا بېرىپ. مەنمۇ ئۇنىڭ يېنىغا باردىم. ئادىل بىر قازانغا قاراپ تۇرغانىكەن.

— نىم بولدىڭ قازاندا موردا بارمىكەن. — دىدى ئىمىن. ئادىل گەپ قىلماي تۇراتتى. مەن:

— ھې ھې، بىرە ئادەمنى قاينىتىۋاتقان بولسا قورقۇپ كەتكەن گەپ دىدىمەن چاقچاق ئارلاش كۈلۈپ. زادى ئادىلنى بۇنچە قورقۇتقىدەك قازاندا نىمە بار بولغۇيدى دىگەن ئوي بىلەن قازاننىڭ تۇۋىقىنى ئاچتىم. ھەممىمىز قازانغا قاراپ قېتىپ تۇرۇپلا قالدۇق. بىر ۋەھىمە يەنە قەلبىمىزنى چىرماشقا باشلىغانىدى. قازاندا ئۇنچە قورقۇنۇچلۇق نەرسە بولماستىن ھورى كۆتۈرۈپ تۇرغان سۇيۇق ئاش تۇراتتى. بۇيەردە ھىچكىم يوق دەپ يۈرسەك قازاندا تېخى ئىسسىقنى ئاش تۇرسا قورقمامدۇ كىشى.

— يۈرۈڭلا يۈرۈڭلا چىقىپ كىتەيلى. دىدى ئىمىن بىزنى تارتىپ بىز ئىتتىك مېڭىپ ئاشخاندىن چىقتۇق. ئۆيىدىن چىقىپ كىتىدىغاندا ئەڭ ئاخىرقى قېتىم ئاشخانغا شۇنداق قارىۋىدىن ئىشك ئالدىدا ھېلىقى قارا پىلاچلىق كىشىنىڭ تۇرغانلىقىنى كۆرۈپ يۈرۈكۈم ئېغىپ كەتتى. ھەممەيلەندىن بۇرۇن ئۆيىدىن چىقتىم. ھەقىقەتەن قورقۇنۇچلۇق ئىدى. مەن ئۆيىدىن چىقىپمۇ خۇددى شۇ قارا پىلاچلىق كىشى ئەگىشىپ چىقىدىغاندەك خەنجىرىمنى تۇتۇپ ئىشككە قاراپ تۇراتتىم. بىراق ئۇ چىقىمىغانىدى.

— ئۆ.. ئۆمەر.. — ئىمىن مېنى شۇنداق دەپ نۇقۇشلاۋاتتى. —
ئاياققا قارىغىنە

مەن كۆزۈمنى ئۆيىدىن ئېلىپ چىقىپ ئىمىن كۆرسەتكەن تەرەپكە قاراپ ھەيران قالدىم. ئالدىمىزدا ماگما ئېقىپ تۇرغان دەريا تۇراتتى. بۇ ماگما دەرياسىنىڭ ئۈستىگە تاش كۆۋرۈك سېلىنغانىدى. مەن دەرھال ئەتراپقا قارىدىم. بىز بىر ئۆڭكۈر ئىچىدە تۇرغاندەك قىلاتتۇق. بۇيەردە ھازىر بىز چىققان ئۆيمۇ بىر كىچىك ئۆيگە ئۆزگەرگەن بۇلۇپ بۇنىڭدىن بۆلەك ھىچقانداق ئۆي يوق ئىدى. تېخى ئىشككە خاتا بەلگىسى سىزىلغانىدى.

— بىز... بىز خاتا ئىشكتىن چىقىپ قالدۇقمۇ نىمە؟ — دىدى ئىمىن.

— بۇ قانداقمۇ مۇمكىن بولسۇن. ئېنىقلا كىرگەن ئىشكتىن

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

چىققاندىۇققۇ — دىدى ئادىل. توغرا بىز ئېنىقلا كىرگەن
ئىشكىتىن يېنىپ چىقتۇ.

— مېڭىلا ئۆيگە كىرىپ قاراپ باقىلى راسلا خاتا چىقتىمۇ يا
باشقا ئىشك بامۇ — دىدى ئىمىن.

— بىراق قارا! ئىشكىتە خاتا بەلگىسى باركەن.

— بۇ.. بۇ. ھەي!

— مەيلى! كىرىپ باقىلى. — دىدى ئىمىن. بىز ئاستا ئىشكىنى

ئاچتۇق. باشتىكىدەكلا بىر قوڭغىراق جىرىڭلاپ

توختىدى. قولچىرقىمىزنى ئۆيگە تۇتتۇق. ئۆي يەنىلا باشتا بىز

كىرگەندەك تۇراتتى. ئۆيگە كىرىپ باشقا يەرلەرگىمۇ قاراپ

باقتۇق. ئەمما بۇ ئىشكىتىن بۆلەك باشقا چىقىش ئىشكى يوق

ئىدى. بىز يەنە بۇ ئۆيدىن يېنىپ چىقتۇق. ئالدىمىزدىكى بۇ ئوت

دەرياسىدا ماڭمىلار چاچراپ ئاقماقتا ئىدى. ھارارىتى شۇنچىلىك

قىزىق بۇلۇپ ھەتتا بىز ئۆيەردىن 10مىتىر يىراقتا بولساقمۇ

ئىسسىپ تەرلەپ كىتىپ باراتتۇق.

— ئاھ! بۇيەرگە چۈشۈپ كەتكەن ئادەمنىڭ كۈلىمۇ قالمىغۇدەك —

دىدى ئادىل.

ئەمدى قانداق قىلساق بۇلا — دىدىمەن.

— ھازىر بىزنىڭ باشقا ماڭىدىغان يولىمىز يوق. شۇڭا ئالدىمىزغا

ماڭايلى — دىدى ئىمىن. — ھەممىسى ئىككىڭلانىڭ ئىشى. ئەنە

ئۇ ئۆيدە ئەلى بامىكەن. مانا بىزنىڭ ھالىمىز.

تۈرلۈك ئەرۋاھ

— شۇ ئەنسىردۇق. ئەجەبا قېرىندىشىمىزدىن ئەنسىرگىنىمىز يامان ئىشىمىكەن. نىمىشقا بۇنداق گەپ قىلسەن سىنىڭ ئەلدىدە ئۈچۈك بارمىتى — دىدى ئادىل ئاچچىقلاپ.

— بولدى قىلىڭلا. ئەمدى تەگەشكەننىڭ نىمە پايدىسى — دىدىمەن ئىككىيلەننىڭ ئارىسىغا ئۆتۈپ. ئىمىن قايىل بولماي يەنە ئېغىز ئاچتى:

— ئەنسىردۇق؟؟ نەچچە ۋاقىتتىن بېرى ئەنسىرىمىدىڭغۇ. ئەلى يۇقاپ كەتكەن كۈنى نىمە دىدىشىڭلا بەلكىم ئەرۋاھلا قەلئەگە ئەكەتكەندۇ دىشىڭلا. ئەرۋاھلا بىرە ئىش قىلغانمىدى دىشىمىدىڭلا. شۇ چاغدا ھەقەپ ئەنسىرىمىگەن كىشى...

— بولدى بەس! — دىدىمەن ئىمىننىڭ گىپىنى بۆلۈپ. — يىتەر ئەمدى. نىمانداق ھەممە گۇنانى ئىككىمىزگە ئارتىسەن. سەنمۇ بارئىدىڭغۇ ئارىمىزدا بولدى قىلىڭلا ئەمدى. بۇنىڭ ھەممىسى قىلتاقكەن. ئەرۋاھلارنىڭ بىزگە قۇرغان قىلتىقى بۇ.

— نىمە؟؟ قانداق قىلتاقكەن؟ سەن يەنە بىرە نەرسىنى بىلىپ قالغان ئوخشىماسەن — دىدى ئادىل مىنىڭ چۈشەندۈرۈشۈمنى كۈتكەندەك ماڭا قاراپ.

— شۇنداق، مەن بىرنەرسىنى بايقىدىم. ئەلى يۇقاپ كەتكەندە مىنىڭ يۈرەك سوقۇشۇم توختاپ قالدى. ئىككىڭلانىڭ كىيىن توختاپ قالدى. يۈرەك دىگەن جاننىڭ تۈگۈنى. ئۇ يەنە ھېسسىياتنى ھېس قىلالايدۇ. ئەلنى ئەرۋاھلار قەستەن يۇشۇرۇپ قويدى. چۈنكى

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

تاكى بىز بۇيەرگە كەلگەنگە قەدەر ئەلىدىن ئەنسىرەش تۇيغۇسى بىلەن كىتىپ قالمىسۇن ياكى باشقا ئىش قىلمىسۇن دەپ. بىز بۇيەرگە كەلگەندە ھەممەيلەننىڭ يۈرىكى تەڭلا ئەسلىگە كەلدى. شۇ ئارىدا يېنىمىزدا يوق قېرىنداشىمىزدىن ئەنسىرەش تۇيغۇسى بولدى. بۇ دەل ئەرۋاھلارنىڭ ئۇيۇنىنىڭ بىرقىسمى. بىز ئەلىدىن ئەنسىرەپ ئەشۇ خەتەرگە تەۋەككۈل قىلىپ ئۆيگە كىرىپ مانا بۇيەرگە كىلىپ قالدۇق. مىنىڭ چۈشەنچەم شۇ. — دەپ چۈشەندۈردۈم.

— ناھايىتى ياخشى ئويلاپسەن. توغرا دىگىنىڭنىڭ ئاساسى بار. مەنچىمۇ شۇنداق — دىدى ئىمىن.

— ئەمدىكى مەسىلە ئەرۋاھلار بىزنى نىمىشقا بۇيەرگە ئەكەلدى؟ بۇيەردە بىرلا يول باركەن. شۇڭا بىزنىڭ بۇ كۆۋرۈكتىن ئۆتۈپ ئۇدۇل مېڭىشىمىزغا توغرا كېلىدۇ. — دىدىمەن. ھەممەيلەن پىكىرىمنى قوللىدى. شۇنداق قىلىپ بىز ئۇدۇل مېڭىش قارارىغا قالدۇق. كۆۋرۈك ئالدىغا كىلىپلا يەنە قەدىمىدىن قالدۇم. ئادىل كىلىپلا قەدەم ئالاي دېۋىدى:

— توختا! بۇمۇ بىر قىلتاق — دىدىمەن ئۇنى توسۇپ.

— يەنە نىم بولدى — دىدى ئادىل.

— كۆۋرۈككە ئوبدان قاراڭلا — دىدىمەن. كۆۋرۈك كاتەكچە كاتەكچە تاشلار بىلەن ياسالغان بۇلۇپ ھەربىر كاتەكچىدە بىر شەكىل بۇلۇپ بەزىلىرىنىڭ بىر بىرىگە ئوخشايتتى. دىمەك بۇبىر

قىلتاق ئىدى .

— بىر قەدەمنى خاتا ماڭساق تۈگۈشمىز . — دىدىمەن .

— ئەمەسە قانداق ماڭمىز . قايسىسىغا دەسسەك بىخەتەر . — دىدى ئىمىن .

مەن ئەتراپتىن بىرتال تاشنى تاپتىم دە كۆۋرۈككە ئېتىپ باقماقچى بولدۇم . شۇ چاغدا ئىمىن قولۇمنى تۇتۋالدىدە:

— توختا! ئۇنداق قىلما . ئەگەر خاتا تاشقا چۈشسە كۆۋرۈك گۈمۈرلۈپ كىتىشى مۇمكىن . ئۇچاغدا بىزنىڭ يولىمىز قالمايدۇ . — دىدى . مەن :

— ئەمەسە قانداق قىلاتتۇق . توغرا چۈشۈپ قالسا قايسىسىنىڭ بىخەتەرلىكىنى بىلەلەيمىز . ئۇنداق قىلمىساق ئوخشاشلا يولىمىز يوق بولىدۇ . — دىدىم .

— بۇ كۆۋرۈكلا ئەمەس . پۈتۈن ئۆڭكۈر گۈمۈرلۈپ كەتسىچۇ . — دىدى ئىمىن .

— ھەي ھەي ھەي! بولدى . ئاتماڭلا راس گۈمۈرلۈپ كەتسە تۈگۈشمىز . — دىدى ئادىل .

— بۇيەردە بۇنداق ئامالسىز قاراپ تۇرغاندىن خۇداغا تاپشۇرۇپ تەلەي سىنىغان ياخشى . — مەن شۇنداق دىگىنىمچە قولۇمدىكى تاشنى كۆۋرۈككە قارىتىپ ئاتتىم . ئىمىن بىلەن ئادىل تەڭلا «ياق!» «دېيىشكە ئۈلگۈرگەندى . تاش كۆۋرۈكنىڭ ئوتتۇرسىغا چۈشتى . بىراق ھىچ ئىش بولمىدى .

— مانا ئاۋۇ تاش چۈشكەن كاتەكتىكى شەكىل بىخەتەر كەن —
دېدىمەن خۇشال بۇلۇپ شۇ ئەسنادا يەرتەۋرەشكە باشلىدى.
ئۈستىمىزدىن توپا تاشلار چۈشۈۋاتتى. شۇنىڭ بىلەن كۆۋرۈك
ئۈستىدىن يوغان بىر تاش چۈشتىدە كۆۋرۈك ماگما دەرياسىغا
گۈمۈرلۈپ چۈشۈپ ئېرىپ ماگمىلا بىلەن بىللە ئېقىپ كەتتى. ھەر
قېتىم ماگمىغا تاش چۈشسە شىددەت بىلەن ماگمىلار چاچراپ
چىقاتتى. بىز ئۈستىمىزگە تاش چۈشۈشىدىن ئېھتىيات قىلىمىز
دەپ، ماگمىلارنىڭ چاچراپ كىتىشىدىن ئېھتىيات قىلىمىزدەپ
ئاۋارە ئىدۇق. كۆۋرۈك تامامەن بۇزۇلۇپ بولغاندا يەرتەۋرەشمۇ
توختىدى. ھازىر پەقەت كۆۋرۈكلا يوق بولدى. بىز ھايات
قالغاندۇق.

— ئىككىنچى قېتىم بىخەستىلىك قىلىشنىڭ — دېدى ئىمىن ماڭا.

— خاتالاشنىڭ. مەن ناھايىتى توغرا قىلدىم.

— مۇشۇ توغرا قىلغىنىڭما؟ قارا بىز ئۆلگىلىمۇ تاس قالدۇق
ماڭىدىغان يولىمىزمۇ يوق بولدى.

— كىم شۇنداق دەيدۇ. مانا يولىمىز بار قارا — دېدىمەن كۈلۈپ.

سومكامدىن ئارغامچىنى چىقىرىپ — ئارغامچىنى ئاۋۇ تاشقا

باغلايمىز. بايا كۆۋرۈك گۈمۈرلۈپ چۈشكەندە كۆرگەندىم. —

دېدىمەن دەريانىڭ ئوتتۇرسىدا توبۇم شەكىلدە پەيدا بۇلۇپ

ئوتتۇردا بىر كامار بۇلۇپ قالغانىدى. — بىز ئارغامچىنىڭ بىر

ئۇچىغا شۇ كاماردىن ئۆتگۈزۈپ بىر ئۇچۇنى بىلىمىزگە باغلاپ

تۈرۈلگەن ئەمىرۋاھ

بۇيەردىن ئۆتپ كىتىمىز. — دىدىمەن.

— قانداق كىرگۈزىمىز ئۇ كامارغا — دىدى ئادىل.

مەن ئەتراپتىن سەل چوڭراق ئۇزۇنچاق بىر تاشنى تاپتىم دە
ئارغامچىنىڭ بىر ئۇچىغا باغلىدىم. ئاندىن چۆگىلىتىپ تۇرۇپ ئاشۇ
كامارغا قارتىپ ئاتتىم. ئەمما كىرگۈزەلمىگەندىم. تېز
تارتىۋالمىغان بولسام ئارغامچىنىڭ يېرىمى ماڭمىغا چۈشۈپ
كۈيۈپ كىتەتتى. 2- قېتىم قايتا ئاتتىم. بىراق بۇ قېتىم شۇ
كامارنىڭ يېنىغا تىگىپ ئارغامچا ئۇچىغا باغلانغان تاش
پارچىلىنىپ كەتتى.

— ئەكىلە مەن قىلاي — دىدى ئىمىن قولۇمدىن ئارغامچىنى
ئېلىپ. ئۇ بىر تاشنى ئارغامچا ئۇچىغا چىگىپ ئۈچىنى پېرقىرتىپلا
ئاتقاندى ئۇ كامارغا دەللا كىردى. — ئەمدى قانداق
قىلىمىز. ھەقانىچە بولسىمۇ مۇشۇنداقلا سەكرىمەسىمىز. — دىدى
ئىمىن. مەن:

— ئەلۋەتتە بۇنداق سەكرىمەيمىز. — دىدىمەن سومكامدىن
ئۇزۇنراق يۇمىلاق سولياۋ ياغاچنى چىقاردىم. بۇ ئەن ئىلەرى
شەھەردىن ئېلىپ كەلگەن قاتلانغان كىچىك كالتەك بۇلۇپ
رادىئونىڭ ئانتىناسىدەك ئىچىگە قاتمۇ قات بۇلۇپ
كىرگۈزۈلگەن. تارتقاندا خېلى ئۇزۇن تاياقچە بۇلاتتى. مەن ئاۋال
ئارغامچىنى ناھايىتى ئاستا سېرىپ تاش چىگىلىپ كاماردىن
ئۆتكۈزۈلگەن قىسمىنى پەسلەتتىم. ئاندىن بۇ ئۈچىنى ئىمىنغا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

بېرىپ تاياقچىنى ئۇزارتتىم دە قىرغاققا يېقىن بېرىپ تاش چىگىلگەن ئۇچىنى كۈچەپ ئۇردۇم. بۇنداق بولغاندا تاش ئېغىرى بىلەن ئارغامچە ئالدى كەينىگە پولاڭلايتتى. شۇنىڭ بىلەن مېنىڭ تۇتۇپلىشىمۇ ئاسانغا چۈشەتتى. نەچچە قېتىم قايتا قايتا ئۇرۇپ ئۇ ئۇچىنى خېلى بەك لىگشاتتىم. ماڭمىنىڭ ھارارىتىدە چىلىق تەرلەپ كەتكەندىم. ئاخىرى ئارغامچىنىڭ ئۇ ئۇچىنى قولۇمغا ئالدىم دە يەنە بىر ئۇچىنى سېرتماق قىلىپ كىرگۈزۈپ چەگدىم دە كۈچەپ تارتتىم. ئەمدى بۇ ئارغامچا ئۈستىدىكى كاماردا ناھايىتى مۇقۇم تۇراتتى.

— بولدى بىرىلەپ ئۈتەيلى. ئارغامچىنى چىڭ تۇتۇپ. ئۆزىمىزنى تەۋرىتىپ قارشى قىرغاققا ساكرىسەك بولىدۇ. — دېدىم دە ئارغامچىنى ئىمىنغا سۇندۇم. — سەن ئاۋال ئۆت — ئاۋۇ تاش مۇقۇم بولسا بۇلاتتىغۇ. يەنە ماۋۇ ئارغامچا .. دېدى ئادىل.

— ئەنسىرمە ئارغامچىدە بىز قۇدۇقتىن چۈشكەن. تاشنى بىرىنمە دىيەلمەيمەن ئەمما خېلى قىلىنكەن مەنچە ھىچ ئىش بولمايدۇ. — دېدىم. ئىككەيلەن سەل ئىككىلىنىپ قېلىۋاتتى. ئەمەلىيەتتە ئاغزىمدا بۇنداق دېگىنىم بىلەن مەنمۇ قورقۇۋاتتىم. بۇ تاش چۈشۈپ كەتسە بىراقلا بۇ ماڭمىغا چۈشۈپ كىتىش ئېھتىمالىمىزمۇ بار ئىدى.

— بولىدۇ. ئاۋال ئەن ئۈتەي. — مەن شۇنداق دېدىم دە ئارغامچىنى

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

چىڭ تۇتۇپ ئارقامغا ئازراق ياندىم. «بىسمىلاھ» دىگىنىمچە يۈگۈرۈپلا ئۆزۈمنى ئاتتىم. ماڭما ئۈستىدىن ئۆتۈپ كىتىۋاتقان مۇشۇ دەققىدە ئىسسىق ھارارەت بىلەن قوشۇلۇپ خۇددى ئۆزۈمنى پەسكە چۈشۈپ كىتىدىغاندەك ھېس قىلغانىدىم. ھەرنىمە بولسا قارشى قىرغاققا بىخەتەر ئۆتۈۋالدىم.

— ئارغامچىنى تۇتۇۋېلىڭلا — دىدىمدا كۈچەپ بىر ئۇچىنى ئېتىپ بەردىم. ئىمىن ئارغامچىنى تۇتۇۋالدى. ئۇمۇ كەينىگە ئازراق يېنىپ سەكرەپلا بۇ قىرغاققا ئۆتتى. ئەمدى ئادىللا قالغانىدى. ئۇ سەل قورقۇۋاتتى.

— ھىچ ئىش بولمايدۇ؟ ئەنسىرمەي تېز ئۆت — دەپ ۋارقىردىمەن. ئىمىن ئارغامچىنى ئۇنىڭغا ئېتىپ بەردى. ئۇمۇ ئاستا كەينىگە يېنىپ ئۆزىنى ئاتتى. بەك قورقۇپ كەتتىمۇ قانداق ئۇ بەك كۈچىيەلمەي ماددا دەرياسى ئوتتۇرسىدىلا لىڭشاپ قېلىۋاتتى. ئاھ خۇدا!

— ئارغامچىنى چىڭ تۇتۇتۇپ كۈچۈپ بۇيەرگە لىڭشىتقىن. بىز تەرەپكە — دەپ ۋارقىردى ئىمىن. ئادىل قورقۇنۇچ ئىچىدە شۇنداق قىلىۋاتتى. ئۇ لىڭشىپ پۇلاڭلاپ بۇ قىرغاققا يېقىن كەلگەن شۇ دەققىدە قولى سېيرىلىپ ئازراق پەسكە سېيرىلىپ كەتتى. بۇ چاغدا يۈركىمىز ئاغزىمىزغا تىقىلىپ قالايلا دىگەندى. ئۇ ئاخىرى بىر سەكرىدى. ئەمما قىرغاققا سەكرىيەلمىگەندى. ئۇ قىرغاقنىڭ قىرىنى مەھكەم تۇتۇۋېلىپ ۋارقىرايتتى:

— ئاااا.. تېز مېنى تارتىۋېلىڭلا

بىز كېلىپ ئۇنى تارتتۇق. قىرغاققا ئەچىقىۋالغان شۇ دەقىقىدە ئۇ تەڭپۇڭلىقنى يۇقاتتىدە تاسلا قالدى كەينىچىلەپ ماگما ئارسىغا شۇڭغۇغىلى. شۇئاردا چاپسانلىق بىلەن. تۇتۇۋالدىم.

— ئوھ! ھەجەپ تەسكە توختىدى. جىم تۇر ئاران تارتىۋالغاندا تاس قالدىك يەنە چۈشۈپ كەتكىلى. — دىدى ئىمىن.

— ھە.. كەچۈرۈڭلا، تەڭپۇڭلۇقۇمنى ساقلىيالىمدىم.. ھە ھىچ ئىش يوق. مەن بەك باتۇر تۇرسام، ئازراقلا قىلىق چىقىرىپ قويدۇم خالاس — دىدى ئۇ ئوڭايىسىزلانغان ھالدا.. مەن ئۇنىڭ كۆزىگە تىكىلىپ تۇرۇپ:

— ماڭا قارا

ئىسىڭدە بولسۇن. باشقىلارنى ئەنسىرتىش بەدىلىگە ئۆزۈڭنىڭ باتۇرلۇقۇڭنى ئىسپاتلىما، باتۇر كىشىلە باشقىلارنى بۇلۇپمۇ سىنى ياخشى كۆرىدىغانلارنى بىخەتەرلىك تۇيغۇسىغا ئىگە قىلىشى لازىم. چۈشەندىڭمۇ؟ — دىدىم. ئۇ:

— ئە..مە. ماقۇل. چۈشەندىم. — دىدى خىجىل بۇلۇپ. شۇنداق قىلىپ بىز ئالدىمىزغا قاراپ ماڭدۇق. ئىچكىرلەپ ماڭغانچە قاراڭغۇلىشىپ كىتىپ باراتتى. بىز قولچىراقلىرىمىزنى يېقىپ داۋاملىق ماقماقتا ئىدۇق. شۇ ئەسنادا ئالدىمىزدە بىر پەلەمپەي ئۇچىردى. پەلەمپەي يۇقىرىغا قاراپ چىقىدىغان قىلىپ ياسالغانىدى. بىز پەلەمپەيدىن چىقىشقا باشلىدۇق. پەلەمپەيدىن

تۈرۈلگەن ئەمۋال

چىقىپ قارساق چوڭ بىر زالغا كىلىپ قايتىمىز. بۇيەردە تامنىڭ ھەر بەش مېتىردا بىر مەشئەل بۇلۇپ ئۇچۇرۇلگەندى.

— مەشئەللەرنى يېقىپ كۆزىتىپ باقلى. — دىدىمەن. ئادىل يانجۇقىدىن چاقماكنى چىقىرىپ مەشئەلگە يېقىۋىدى مەشئەل تۇتاشمىدى.

— بۇ مەشئەللەر كۆيمەمدۇ نېمە؟ — دىدى ئۇ. مەن:

— ئۇنداق ئەمەس. — دىدىمەن سەرەڭگىدىن بىرتال يېقىپ بىر مەشئەلنى تىتاشتۇردۇم. بۇ مەشئەلنى تامدىن قۇمۇرۇپ ئېلىپ باشقا مەشئەللەرنىمۇ ياقىتۇق. شۇنداق قىلىپ بۇيەردى يورىدى. ئەتراپتا تۈرۈكلەر بار ئىدى. ھەربىر تۈرۈكتە ھەرخىل ئويما رەسىملەر تۇراتتى. شۇ ئەسنادا بىرىردىكى تاش ئىشىكى بايقىدىم. بۇ تاش ئىشىكتە يوغان قىلىپ ئەرۋاھلار يېزىقىدا خەت يېزىلغان بۇلۇپ ئوتتۇرسىدا ھېلىقى خىرۇستال تاش شەكىلدە كامار تۇراتتى. مەن تاشنى ئېلىپ شۇ كامارغا قويدۇم. ھەيۋەت ئاۋاز بىلەن بۇ تاش ئىشىك ئېچىلدى. ئەمما بۇ بىرە ئۆينىڭ ئىشىكى بولماستىن پەقەت كىچىك بىر بوشلۇقنىڭ ئىشىكى ئىدى. بۇ بوشلۇقتا بىر ساندۇق تۇراتتى.

— ياۋۋۇ! شۇنچىلىك يوغان تاش بىلەن يېپىپ قويغان بۇ ساندۇقتا نېمە بار بولغۇيدى — دىدى ئادىل. قارىسام ساندۇقنىڭ ئۈستىدە كىچىك بىر كامار باركەن. ئۇنىڭدىن بۆلەك ئاچىدىغان تۇتقۇچى يوق ئىدى. بۇ كامارغا خىرۇستال تاشمۇ پاتىمسا ئەمەسە بۇ نېمە

ئارقىلىق ئېچىلىدىغاندۇ؟

— ھەي بۇ ساندۇقنى قانداق ئاچىمىز — دىدىمەن
ئىككىيلەنگە. ئىمىن ساندۇققا قاراپ ھېلىقى كامارغا بارمىقىنى
تىقىپ باقتىدە:

— ھېلىقى قىزىل كىچىك تاشلىق زەنجىرنى ئاغىنە شۇ ئارقىلىق
ئېچىلىشى مۇمكىن. — دىدى. مەن زەنجىرنى ئېلىپ قىزىل تاشنى
كامارغا سالدىم. ھەقىقەتەن قىزىل نۇر چىقىپ ساندۇق
ئېچىلدى. ساندۇق ئىچىدە بەك ئالاھىدە بىرنەرسە بولسا كېرەك دەپ
ئويلىغانىدىم. پەقەت بىرتال خەرىتە تۇراتتى. مەن خەرىتىنى
قۇلۇمغا ئالدىم:

— شۇنچە مەخپى قىلغۇدەك نەنىڭ خەرىتىسى بولغۇيدى بۇ —
دىدىمەن. ئىمىن قولىغا ئېلىپ بىرقۇر قاراپ چىققاندىن كىيىن
بىرنەرسىنى سىزگەندەك سوغۇق كۈلۈمسىردىدە:

— ئەرۋاھلارنىڭ خەرىتىسى — دىدى. مەن ھەيران بۇلۇپ خەرىتىگە
قايتا قايتا قارىدىم. خەرىتە ھەقىقەتەن ئەرۋاھلارنىڭ ئۈلۈم
پەرىشتىسى ئىدى.
داۋامى بار....

12 - قىسىم: بۆرىلەر توپى

خەرىتىنى قولۇمغا ئالدىم. خەرىتىدە خىرۇستال تاش ۋە كۈمۈش شەمشەرنىڭ ئەڭ چەتتە رەسمى تۇراتتى. ئوتتۇرىدا ئەگرى بۈگرى يول سىزىقلىرى بىلەن قاپ ئوتتۇرىسىدىكى بوشلۇقتا كۈمۈش شەمشەر ۋە خىرۇستال تاش ئاندىن يەردە ياتقان بىر ئەمىرۋاھ تۇراتتى. بۇنىڭغا قاراپ ئىمىن مۇنداق چۈشەنچە بەردى:

— مۇنداقچە ئېيتقاندا خىرۇستال تاش بۇيەردە يەنى بىزنىڭ قوللىمىزدا. بۇ كۈمۈش شەمشەر ئىكەن. ئۇ يەرنىڭ شەمشەرنىڭ ئەڭ ئىچكىرىسىدە. دىمەك بىز بۇ ئىككىسىنى بىرىگە ئەكىلەلسەك قارا ما ئەمىرۋاھلارنى يۇقتالايمىز دىگەنگەپ.

— قان شۇرغۇچىلارنىمۇ يۇقتالايمىزمۇ؟ — دىدى ئادىل.

— ئەلۋەتتە بۇدىگەن يىلتىزدىن ئۆلتۈردىغان خىسەتلىك قىلىش تۇرسا. — دىدىمەن.

— قاراڭلا، بۇ خەرىتە ئارقىلىق كۈمۈش شەمشەر بار يەرگە بارالغۇدەكمىز. — دىدى ئىمىن بۇشاللىقىدۇ. مەن سەل ئەپسۇسلاندىم:

— بىراق... بىراق بىز ھازىر قەيەردە؟ بىزنىڭ ئورنىمىز خەرىتىدە بارمۇيوق؟ — دىدىم. ئىمىن خەرىتىگە بىردەم قارىغاندىن كىيىن:

— خەرىتىدە بۇنداق جاي يوقتەك تۇردۇ. — دىدى.

— دىمەك بىزنىڭ بۇ خەرىتىنى تاپقىنىمىزنىڭ ئەھمىيىتى

تۈرلۈك نەرسەلەر

يوقكەندە— دىدى ئادىل . مەن ئۇنىڭ گىپىگە رەدىيە بېرىپ:

— ئەلۋەتتە ئەھمىيىتى بار. بىز بۇ خىرىتىنى تېپىپ خىرۇستال بىلەن كۈمۈش شەمشەر بىرىەرگە كەلسىلا ئاندىن قۇدرىتىنىڭ نامايەن بولىدىغانلىقىنى بايقىدۇق. مانا بۇ خىرىتىنى تاپقانلىقىمىزنىڭ ئەھمىيىتى. — دىدىم .

— ھەي ھەي! ھە بوپتۇ. بىراق بىز ھازىر قەيەردە؟ بۇيەردىن قانداق چىقىپ كىتىمىز مۇھىمى شۇدە؟ — دىدى ئادىل .

توغرا! ھازىر بىز بۇيەردىن قانداق چىقىپ كىتىشىمىزنى بىلمەيتتۇق. بۇيەردە يا باشقا يول يوق ئىدى. كەينىمىزگە يانساقمۇ بەربىر چىقىپ كىتەلمەيتتۇق . شۇ ئەسنادا ئىمىن:

— ئاۋۋىياققا قاراڭلار! — دەپ ئۇدۇلىمىزدىكى تامنى كۆرسەتتى. بىز يېقىن بېرىپ قارىدۇق. نۇرغۇن رەسىملەر تۇراتتى. بەزى رەسىملەردە ئادەملەرنىڭ بۆرە ئۆلتۈرگەنلىكى، ئەرۋاھلارغا تازىم قىلىۋاتقانلىقى، قەبرە ئالدىدا تۇرغان ۋاقىتلىرى، قىرغىن قىلىشىۋاتقان ۋاقىتلىرى ئىشقىلىپ بۇيەردىكى پۈتۈن تامدا ھەرخىل سۈرەتلەر بار ئىدى. رەسىملەرگە قاراۋېتىپ بىر ئادەمنىڭ بىر نەرسىنى ئىگىز كۆتۈرۈپ تۇرغان رەسىمىگە كۆزۈم چۈشتى. بۇ رەسىمدىكى ئادەمنىڭ قولى تۇرغان يەرنىڭ ئۈستىدىلا خىرۇستال تاش شەكلىدە كامار تۇراتتى .

— بەللى! ئىشىك بۇيەردىكەندە! — دىۋەتتىم خۇشۇقۇمدا.

— بۇياققا كىلىڭلار! چىقىش ئېغىزى بۇ تەرەپتىكەن — دەپ

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئۇلارنى چاقىردىم. ئۇلار كەلگەندىن كىيىن خىرۇستال تاشنى چىقاردىمدا شۇ كامارغا تىقتىم. شۇنچە ھەيۋەت ئاۋاز چىقىشقا باشلىدى. بىز تېخى بۇيەردىن ئىشىك ئېچىلىدىغان بولدى دەپ خۇشال بولۇپ كىتىپتۇق. بىردىنلا بۇيەر گۈمۈرلۈشكە باشلاپ ئۈستىدىن تاشلار چۈشۈشكە باشلىدى.

— بۇ نىمىش بوپ كەتتى ئەمدى — دىدى ئادىل.

— ئەجەبا بۇ ئىشىك ئەمەسمىكەن — دىدىم مەن ئەنسىرەپ. شۇ ئەسنادا ئىمىن:

— بۇياققا كىلىپ قاراڭلا! بۇيەردىمۇ بىر كامار باركەن — دىدى. مەن دەرھال بېرىپ تاشنى شۇيەرگە سالىدىم. بىردىنلا بۇ كامار يېرىلىپ ئىشىكتە كالا ئېچىلىپ يوغان بوشلۇق ھاسىل قىلدى. مەن تاشنى ئېلىپ ماڭدىم. ھەممەيلەن بۇيەردىن كىرىپ بۇلىشىمىزغا بايىقى بوشلۇققا ئىتىلىپنىقلىدى. ناھايىتى تومراق بىرتاش ئايرىپ تۇرغان بولسىمۇ ئىچىدە يەرتەۋرەپ گۈمۈرلۈشۋاتاتتى. بۇيەر جىمجىت ئىدى. ئەمدى بىزنىڭ چىقىپنىقلىغان يېرىمىز بىر ئورمانلىق بولدى. قۇيۇق ئۆسكەن دەرەخلەر ئارىسىدىكى ناھايىتى چوڭ بىر قۇرام تاشتىن چىقىپتىمىز. ئەتراپ ناھايىتى جىمجىت ھەم سۈرلۈك ئىدى.

— بىز يەنە ئەرۋاھلار ئورمانلىقىغا كىرىپ قالمىغاندىمىز ھە؟ — دىدى ئىمىن. دىمىمۇ بۇيەر ئەرۋاھلار ئورمانلىقىغا ئوخشاپراق كىتەتتى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— شۇنى دەيمەن. ئەمدى قاياققا ماڭساق بۇلا؟ — دېدىمەن.
تۇيۇقسىزلا بىر ئورماننىڭ قاپ ئوتتۇرسىغا كىرىپ قالساق ئەلۋەتتە
نەگە بېرىشىمىزنى بىلمەيمىزدە! قايسى تەرەپكە بېرىشىمىزنى بىلمەي
تۇرغان شۇ دەقىقىدە ئاستا ئاستا شامال چىقىشقا باشلىدى. بۇ شامال
بارغانچە كۈچىيىپ كۈچلۈك بوران ھاسىل قىلدى. بورانمۇ شۇنداق
كۈچلۈك چىققان بۇلۇپ كۆزىمىزنىمۇ ئاچالماي ئاران
تۇراتتۇق. باشتىكىدەكلا بۇ بورانمۇ 10 مىنۇتچە چىقىپ ئاستا
توختاپ قالدى. ئەمما ئىش تامامەن باشقىچە ئىدى. كۆز ئالدىمىزدا
خېلىلا چوڭ بىر بۆرە كۆكۈچ كۆزلىرى بىلەن بىزگە زەھىرىنى
چىچىپ خىرىس بىلەن تىكىنىنى سانجىپ تۇراتتى.

— ئەھۋال چاتاق! — دېدىمەن نىمە قىلارمىنى بىلمەيمەن.

— كۆپچىلىك، قاچساقمۇ ئوخشاشلا تۇتۇپ قالغىمىز. بۇ بۆرىنىڭ
بەستىدىنلا يامانلىقى چىقىپ تۇرىدۇ. شۇڭا يەنىلا جەڭ قىلايلى —
ئىمىن شۇنداق دېگىنىچە قىلىچىنى چىقاردى. ئادىل بىلەن
ئىككىمىزمۇ شەمغىرىمىزنى چىقىرىپ بۆرىگە قاراپ تۇردۇق. چاتاق
يېرى شۇكى بۇ بۆرە ھىچ بىزگە ئېتىلاي دېمەيتتى. خۇددى قېتىپ
قالغاندەك بىزگە قاراپلا تۇراتتى.

— ھەي! ئۇ ھەيكەل ئەمەستۇ! — دېدى ئادىل.

— كالۋا! ئۇ قانداقمۇ ھەيكەل بولسۇن. قارىمامسەن ئۇ تىنىق
چىقىرۋاتمامدۇ ئەنە — دېدىمەن.

— بۇرادەرلە، ئۇ شۇنداق قاراپ تۇرىدىغان ئوخشايدۇ بىزمۇ

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

يولسىزغا مېڭىپ بۇنىڭدىن يىراقلىشايلى — دىدى ئىمىن .

— بىراق قەيەرگە ماڭىمىز — دىدى ئادىل .

— ئاۋۋ تەرەپكە — ئىمىن شۇنداق دەپ كەينىمىزنى

كۆرسەتتى. شۇنداق قىلىپ بىز كەينىمىزگە قاراپ ماڭدۇق. بۇ

بۆرىمۇ جايىدىلا قالدى. ئۇنىڭ شۇ كۈكۈچ كۆزلىرىگە قارغىنىمدا

بەدىنىمنى تىترەك بېسىپ كىتەتتى. ۋۇجۇدۇم بىرخىل ۋەھىمىگە

تولاتتى. بىز ئۇنىڭدىن خېلى ئۇزىغان بولساقمۇ ئۇ بۆرە يەنىلا شۇ

جايىدا قىمىرلىماي تۇراتتى .

— ھەي ئۇ بۆرە جايىدىلا تۇرىدىغۇ؟ — دىدىمەن ھەيران بۇلۇپ .

ئىمىن:

— تۇرسا تۇرمامدۇ. — دىگىنىچە بۆرە تەرەپكە قاراپ ھەيران قالدى .

چۈنكى ئۇ تەرەپتە ھېلىقى بۆرە يوق تۇراتتى. مەن كۆزلىرىمگە

ئىشەنمەيلا قالدىم. تېخى ھازىرلا شۇيەردىتتى. بىز ئالدىمىزغا

شۇنداق قارىشىمىزغا ئۇ بۆرە يەنە كۆز ئالدىمىزدا پەيدا بولدى. بىز

قورققىنىمىزدىن بىر ۋارقىراپلا كەينىمىزگە يېنىپ كەتتۇق .

— ئۆلگۈر بۆرە ھەجەپنقورقۇتتا! بوينۇڭنى ئۈزۈپ تاشلىمىسام. —

ئادىل شۇنداق دىگىنىچە قىلىچىنى چىقىرىپ بۆرىنىڭ يېنىغا

باردى. بىراق ئۇ بۆرە ئادىلغا قاراپمۇ قويمىي ئىككىمىزگە قاراپلا

تۇراتتى. ئادىل جان ئاچچىقىدا بۆرىنىڭ بوينىغا بىر قىلىچ

ئۇردى. ھەيران قالارلىقى شۇكى بۆرە خۇددى بوشلۇقتا قۇيىلغان

رەسىمدەكلا قىلىچ ئۇنىڭ قىسمىدىن ئۆتۈشۈپ كىتتۇراتتى .

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ھەي! بۇ ئالۋۇنمۇ نىمە؟ — دىدى ئىمىن. ئادىل ھەيرانلىقتا ئۇنى تۇتۇپ باقماقچى بولدى بىراق ئۇ بۆرىنى تۇتالمىغانىدى. ئۇنىڭ قولى بىر قىسمىدىن ئۆتۈشۈپ كەتتى.

— بولدىلا بۇ راسلا بىر ئالۋۇنكەن. يوللىمىزغا ماڭايلى. قورققىدەك ئىش يوق. — دىدىمەن. شۇنداق قىلىپ بىز بۇ بۆرىنى قويۇپ مېڭىشىمىزنى داۋاملاشتۇردۇق. بۆرىمۇ ھەر 100 مېتىردا بىر بىزگە ئەگىشىپ كىلىپ بىزنى قورقۇتۇپلا يۈردى. بىز خېلى ماڭغاندىن كىيىن:

— كۆپچىلىك بۇ نىمىشتۇ! بەك ھېرىپ ئۇيقۇم كىلىۋاتىدۇ. — دىدى ئادىل. توغرا ھازىر مەنمۇ شۇنداق ھېرىپ كىتىۋاتاتتىم. شۇ ئەسنادا ئىمىن:

— قارىغاندا بىز ئەمۋالار ئورمانلىقىدا ئەمەسكەنمىز! باشقا يەردىكەنمىز. سائەتكە قاراڭلا ھازىر 12 بوپتۇ. بىز قەلئەگە كىرگەندە ئەتتىگەن سائەت 11 لەر بولغانىدى. تاكى بۇيەرگە كەلگۈچە ئارانلا بىر سائەت ئۆتكەنمىدۇ؟ — دىدى. ئادىل تېلېفونىنى چىقاردى:

— ئۇنداق ئەمەس ھازىر كەچ سائەت 12 بوپتۇ — دىدى. بۇنى ئاڭلاپ ھەممىمىز قورقۇشقا باشلىدۇق. ئەتراپ شۇنچە يورۇق تۇرسا.

— ئەھۋالدىن قارىغاندۇ بىيەردە قاراڭغۇ بولمايدىغان ئوخشايدۇ — دىدىمەن.

— كونسىلادا سائەت 1 دە جىن ئەمۋالار چىقىدۇ دەيدىغان گەپلە

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

بولدىغان . ھازىر.... — دىدى ئادىل سەل ئەندىشە ئىچىدە .
 — يوقگەپ . ھازىر كەچ بوپتۇ . ھەممىمىز ھاردۇق . بىرىھەرنى تېپىپ
 ئارام ئالايلى . — دىدىمەن . شۇ ئەسنادا ئالدىمدا ھېلىقى بۆرە
 تۇيۇقسىزلا پەيدا بولۇپ مېنى قورقتىۋەتتى . ئاچچىقىمدا ئۇنىڭ
 بىرنى ئۇراي دەپ قۇلۇمنى شىلتىدىم . لىكىن بەربىر ئورالمايمەندە .
 يوغانراق بىرتۈپ دەرەنىڭ يېنىغا كېلىپ :
 — كىلىڭلا ، بۇيەردە ئارام ئالايلى . قارسام بۇ بۆرىدىن بىكەك
 قورققىدەك ئىش يوقكەن — دىدىمەن . شۇنداق قىلىپ بىز بۇيەرگە
 كىلىپ ئولتۇردۇق . دەرەخكە يۆلىنىپ ئۇزۇن ئۆتمەيلا ئۇخلاپ
 قاپتىمەن . ئۇخلاپ چۈش كۆردۈم . چۈشۈمدە بايىقى بۆرە بىزگە
 خىرىس قىلىپ ئېتىلىپ كىلىۋاتقۇدەك . بىز قېچىپتىمىز . ئۇ بۆرە
 بىزگە يىتىشىۋېلىپ بىزنى يارلاندىرۇپتىدەك . كىيىن بىر ئامال
 بىلەن ئۇنىڭدىن قۇتۇلۇپتۇق . مېڭىپ يۈرۈپ بىر كۆلگە كىلىپ
 قاپتىمىز . كۆلنىڭ سۈيى شۇنچىلىك سۈزۈك بولۇپ . ئادەمنىڭ
 ئىچكۈسىنى كەلتۈرەتتى . بىز ئەمدىلا سۇدىن ئىچەي دەپ
 تۇرىشىمىزغا بىر قارا سايە مېنى ئىمىن ۋە ئادىلدىن ئايرىپ
 قاراڭغۇلۇق ئىچىگە ئەكىرىپ كەتتى . قانچىلىك ۋاقىت
 ئۇخلىغانلىقىمنى بىلمەيمەن . بىرچاغدا چۈچۈپ ۋارقىرىغىنىمچە
 ئويغاندىم . قارسام يەنە شۇ جايىمدا ئىكەنمەن . يېنىمدا ئىككەيلەن
 خورەكنى بۇلىشىغا تارتىپ ئۇخلاۋېتىپتۇ . ئىمىننىڭ سائىتىگە
 قارسام سائەت 8 بولغانىدى . ئۇلارنى ئويغاتتىم . ئۇلارمۇ

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئەسنىڭنىچە كۆزلىرىنى ئوۋلاپ ئورنىدىن تۇرۇشتى. بىز قورسىقىمىزغا ئازراق بىرنەرسە يەۋالغاندىن كىيىن يەنە يولسىمىزنى داۋام قىلىپ يولغا چىقتۇق.

— ھەراس! ھېلىقى بۆرە كۆرۈنمەيدىغۇ؟ — دىدى ئادىل. راسلا ئۇ بۆرە ھىچبىر يەردە يوق ئىدى. ئىمىن:

— ھە قارغاندا بىز كەچ كىرگەننىمۇ بىلمەي بەك مېڭىپ كىتىپ چارچىغىنىمىزدىن كۆزىمىزگە كۆرۈنۈپ كەتكەن چېغى. مانا بىر ئۇخلاپ قوپتۇق ئەمدى يوق. ھازىر بىز بىخەتەر بولدۇق — دىدى. بىردىنلا كۆز ئالدىمىزدىكى ئادىلنىڭ چىرايىدا ئۆزگىرىش بولدىدە:

— مە... مەنچە... مەنچە تېخى بالدۇر كەن. بىز خەۋىپ ئىچىدە — دىدى دۇدۇقلىغىنىچە. بىز ئۇنىڭ گىپىنى ئاڭقىرالماي تۇرغاندا ئۇ بىزنىڭ ئارقىمىزنى ئىشارەت قىلدى. شۇنداق بۇرۇلۇپ قارىۋىدۇق كۆز ئالدىمىزدا 100دىن ئارتۇق بۆرىلەر بىزگە خەنجەر كەبى كۆزلىرىنى تىكىپ سۈر بىلەن قاراپ تۇرۋاتاتتى. ئەجەب! چۈشۈم ئەمەلىيەتكە ئايلانغانىدۇ؟ ئۇلار بىزگە ھۇجۇم قىلارمۇ؟ سەل قورققان بولساممۇ بۇنىمۇ بىر ئالۋۇن دەپ ئويلىدىم:

— بۇ... بۇ بۇمۇ بەلكىم ئالۋۇن قاراڭلا ھە — دىدىم دەپتەن ئېھتىياتچانلىق بىلەن ئاستا ئۇلارنىڭ يېنىغا باردىم. بۆرىگە يېقىنلىشىشقا بىرمتىرچە قالغاندا بۆرە ماڭا قاراپ خىرىس بىلەن شۇنداق ئېتىلىۋىدىكى نىمە قىلارمىنى بىلەلمەي تۇرۇپ قالدىم. بىر بۆرە بىر سەككىزىچە مىنى يېقىتىپ ئۈستۈمگە چىقىۋالدىدە

تۈرلۈك نەزۋاھ

شۇنداق ھۆركىشىگە «پاك» قىلغان ئاۋاز بىلەن پىشانىسىدىن قىپقىزىل قان چىقىپ ئۈستۈمگە يىقىلدى. مەن ئۇ بۆرنى نېرى ئىتتىرۋىتىپ ھاسىرغىنىمچە ئىمىننىڭ يېنىغا باردىم. بۆرنى ئىمىن ئېتىۋەتكەن بۇلۇپ. قاق پىشانىسىگە تەگكەندى.

— قارغاندا بۇ قېتىم ئەھۋال چاتاق. شۇڭا بۆرىلەر بىلەن جەڭ قىلساق بولغۇدەك. بۇلار بىزگە ھۇجۇم قىلسا ئوق بىلەن دەل تەككۈزۈپ ئېتىشىمىز تەس. شۇڭا قىلىچلىرىمىز بىلەن كالىسىنى چىپىپ تاشلايلى. — دېدى ئىمىن. شۇنداق قىلىپ بىز بۇ بۆرىلەر توپىغا جەڭ ئىلان قىلدۇق. بۆرىلەر ئەمدىلىكتە بىزگە قاراپ يېقىنلاشماقتا ئىدى.

— تەييار بولدۇڭلارمۇ؟ — دەپ ۋارقىردىمەن. — جاۋاپ كىلىپ بولغۇچە بۆرىلەر قەدىمىنى تېزلىتىپ بىزگە ئېتىلدى. مەنمۇ ئالدىمغا كەلگەنلىكى بۆرنىڭ ئۇدۇللا كەلگەن يېرىگە ئۇزۇن شەمشىرىمنى تىقىپ بۆرىلەرنى ئۆلتۈرۋاتقان ئىدىم. بەزىلىرى ئۆلمەي قايتىلاتىن ۋەھشىلىشىپ ھۇجۇم قىلاتتى. بارغانچە بۆرىلەر قەبىھلىشىپ بىرەيلەنگە ئىككى ئۈچتىن چىقىپ ھۇجۇم قىلىشقا باشلىدى. بىز بىرنى ئۆلتۈرگىچە بىرى كىلىپ ئۇدۇل كەلگەن يېرىمىزنى ئۆتكۈر تىرناقلىرى بىلەن تاتلاپ يارا قىلاتتى. دىمىسىمۇ ئۈچ ئادەم قانداقمۇ بۇنچىۋالاق بىكە توپىغا تەڭ كىلەلسۇن. شۇ ئەسنادا ئادىلنىڭ ئېچىنىشلىق ئېڭىرىغان ئاۋازىنى ئاڭلىدىم. ئەھۋال شۇنچىلىك جىددىي ئىدى. شۇنداق ئەھۋال

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئاستىدا بىر بۇرادىرىمىزنى بىرتوپ بۆرلەر بېسىۋالدى. جان ئاچچىقىمدا شۇنچىلىك قاتتىق ئېلىشىۋاتاتتىم. بەدىنىمدىكى يارىنىڭ ئاغرىقلىرىنىمۇ ئاچچىققا تولدۇرۇپ بۆرلەر بىلەن ئۇرشىۋاتاتتىم. بىراق مەنمۇ ئاخىرى بۇ قەبىھ بۆرلەرگە تەڭ كىلەلمەي يەرگە يىقىلدىم. شۇ ئارىدا ئىمىن ھېلىقى ئوت چىقىرىدىغان قۇرالىنى چىقىرىپ بۆرلەرنى ئوت بىلەن قورقتىپ يېنىغا كەلتۈرمەي ئادىلنى بېسىۋالغان بۆرلەرنى كەتكۈزۋەتتى. بىر بۆرە كىلىپ بىلىكىمنى شۇنداق قاتتىق چىشلەۋىدى ئاغرىق مىڭمىگە چىقىپ قايىناپ كەتتى. ئىمىن ئادىلنى سىكرىگىنىچە يېنىمغا كىلىپ بۆرلەرنى قورقتىۋاتاتتى. قارىسام ئۇنىڭ كۆز چاناقلىرىدىن ئۈنچىدەك ياشلار چىقىۋاتاتتى. ئاھ خۇدا! بىز بۇ بۆرە توپىدا بۆرگە تالىنىپ ھالاك بۇلارمىزمۇ؟ مەنمۇ بارلىق ئاغرىقنى يۈتۈپ ئورنىمىدىن تۇردۇم. ئادىل كۆزىنى يۇمۇپ جىمىدىلا ياتاتتى. ئۇنىڭ بەدىنى خېلىلا ئېغىر يارلانغانىدى.

— بىز بۇنداق كىتىۋەرسەك ھالاك بولىمىز! — دىدىمەن. ئىمىن:
— سىنىڭ باشقا ئاماللىق بارمۇ؟ بۇ تاپانچىنىڭ ئوتىمۇ چەكلىكلا
— دىدى بۆرلەرگە ئوت پۈركۈپ قورقۇتقاچ. مەن قەتئىيلىك بىلەن:

— مىنىڭ بىر ئامالىم بار! بىزنىڭ دۇنيانىڭ قۇراللىرى بىلەن تەڭ كىلەلمىسەك ئەمۋاللار دۇنياسىدىكى قۇراللارنى ئىشلىتىمىز. —
دىدىمەن يانچۇقۇمدىن خىرۇستال تاشنى چىقاردىم.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— بۇ تاشنىڭ پايدىسى بارمىدۇ — دېدى ئىمىن .

— قېنى بىر ئىشلىتىپ باقلى — دېدىم دە تاشنى بۆرلەرگە قاراتتىم. بىراق تاشتا ياكى بۆرلەردە ھېچقانداق ئىنكاس يوق ئىدى .

— قارىغاندا پايدىسى يوقكەن — دېدى ئىمىن. قارىسام تاپانچىنىڭ ئۆتمۈ ئاجىزلاۋاتتى. مەن دەرھال زەنجىرنى چىقىرىپ بۆرلەرگە قاراتتىم. شۇ ئەسنادا زەنجىردىكى تاشتىن نۇر چىقىشقا باشلىدى. ئۈنۈمى بولىدىغان بولدى دەپ خۇشال بولغان شۇ دەقىقىدە بۇ نۇرمۇ ئۈچۈپ قالدى. مانا نۇرنىڭ ئۆچىشىنى ئاز دەپ تاپانچىنىڭ ئۆتمۈ تۈگىدى. بۆرلەر بىزنىڭ يولمىز قالمىغانلىقىنى بىلدى بولغاچ مەككەرلەرچە ئاستا قەدەم بىلەن بىزنى چەمبەر شەكىلدە قورشىۋالدى .

— ئەمدى قانداق قىلامىز! — دېدى ئىمىن .

مەن زەنجىردىكى تاشنى خىرۇستال تاشقا تەككۈزدۈم. شۇ تەككۈزۈشۈمدە شۇنچىلىك كۈچلۈك نۇر چىقتىكى كۆزۈمنى ئاچالمايلا قالدىم. تاش بىلەن زەنجىرمۇ قىلۇمدىن چۈشۈپ كىتىپ نۇرمۇ ئۆچتى. بۆرلەر بىزنى قىستاپ كىلىۋاتاتتى. مەن قايتىدىن تانى ۋە زىنجىرنى قولۇمغا ئېلىپ كۆزۈمنى يۇمدۇم دە ئۆزۈم ناھايىتى مەھكەم ھالەتتە تەككۈزدۈم. شۇ ئارىدا بۇ نۇرمۇ كۈچىيىپ توختىدى. بىردەمدىن كىيىن كۆزۈمنى ئېچىپ ھەيران قالدىم. بىزنى ھازىر قىپقىزىل بىر نۇر خۇددى يېرىم شار دەكلا بىزنى

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئوراپ مۇھاسىرە چەمبىرىكى ھاسىل قىلغانىدى. ئاھ خۇدا!
كىنۇلاردىكىدەكلا بولدى. بۇ بۆرلەرمۇ بۇ چەمبەردىن ئۆتۈپ بىزگە
يېقىنلىشالمايۋاتتى. قايسى بىر بۆرە بۇ چەمبەرگە تەگسلا
كۈچلۈك بېسىم بىلەن توك سوقۇپ جېنىدىن ئايرىلاتتى.

— ۋاھ! قالتىن خاسىيەتلىك نىمىكىنا بۇ! — دىدى ئىمىن
كۆزلىرىگە ئىشەنمەي. قولۇمدىكى ئىككى تاش بىرىرىگە چىڭ
چاپلىشىپ سۇس نۇر چېچىپ تۇراتتى. بىز ئادىلنىڭ يېنىغا
كەلدۇق. ئۇ ھۇششىز ياتاتتى. ئۇنىڭ قولى، پۇتى، دۈمبىسى،
مەيدىسى، ھەتتا يۈزلىرىدىن تارتىپ يارلانغانىدى.

— خېلىلا ئېغىر كەن، قانداق قىلساق بۇلا! — دىدى ئىمىن. مەن
بىردەم ئويلىنىۋالغاندىن كىيىن شۇنداق ياخشى ۋە خەتەرلىك
چارىدىن بىرنى تاپتىمەن:

— بىر ئامال! بۇ ئامال بىز ئۈچۈن ناھايىتى ياخشى. بىراق بەك
خەتەرلىك بولۇشى مۇمكىن. — دىدىم.

— ۋايىۋوي. ئاغىنىمىز جان تاللىشىۋاتسا خەتەرلىك بولسا بولمامدۇ؟
بەك بولسا ھەممىمىز بىللە ئۆلەرمىز! قېنى دىگىنە قانداق ئامال ئۇ؟
— دىدى. مەن:

— بىز يەر ئاستى شەھىرىدىكى خىسلەتلىك شارقىراتما بار جايغا
بېرىشىمىز كېرەك — دىدىم. ئۇ:

— نىمە شارقىراتما؟ نىمىشقا ئۆيەرگە بارىمىز؟ — دىدى.

— خاتېرىدە دىيىلىشىچە بۇ شارقىراتمىنىڭ سۈيىدە ھەرقانداق بىر

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

يارا ئېغىزىنى سۈرتسەك شۇ ھامان ئەسلىگە كىلەمش — دىدىم.
ئىمىن:

— ئۇنداقتا ئۇيەرگە قانداق بارىمىز؟ دىدى. مەن سومكامدىن
خاتىرىنى ئالدىمدا شارقىراتما ھەققىدە بىر نەرسە تاپارمەن دەپ
ئىزدىدىم. نەچچە رەت قارىغان بولساممۇ مۇندەرىجىدە شارقىراتمىغا
مۇناسىۋەتلىك گەپ يوق ئىدى.

— خاتىرىدە شارقىراتما توغۇرلۇق گەپ يوقكەن — دىدىمەن.

— ئۇنداقتا ئۇ شارقىراتمىنىڭ بارلىقىنى نەدىن بىلىدىك؟

— خاتىرىنىڭ بېشىدا قىسقىچە تونۇشتۇرۇپ قويۇپتىكەن.

— بەلكىم بىرە ئىشلا ئىسىڭدىن چىقىپ قەلغاندۇ شۇيەرنى قايتا
ئوقۇغىنا — دىدى. ئىمىن. مەن خاتىرىنىڭ بېشىنىراق ئېچىپ
شارقىراتما توغرىسىدىكى كىچىك بىر جۈملىنى ئوقۇشقا باشلىدىم:
يەر ئاستىدا يەنە بىر شارقىراتما بۇلۇپ سۈيى ئالماستەك
سۈزۈك. ھەرقانداق يارا بۇسۇدا نەمدەلسا شۇھامان شىپا قىلىدۇ. بىراق
بۇسۇندىن ئىچىشكە قەتئى بولمايدۇ.

— مانا مۇشۇنچىلىكلا يېزىپتىكەن. — دىدىمەن ئوقۇپ بۇلۇپ.

— ۋىيەي شۇنچىلىكلىما؟ ئۇيەرگە قانداق بېرىش ھەققىدىمۇ گەپ
يوقمىكەن؟ — دىدى ئىمىن ھەيران قېلىپ. مەن:

— مۇنداق بولسۇن، بىز ئاۋال ئۆزىمىزنىڭ قەلئە ئاستىدىكى شەھەر
ئىچىدە ئىكەنلىكىمىزنى جەزملەشتۈرۋالايلى. ئاندىن راستلا
شۇيەردە بولساق ئۇنداقتا شارقىراتما مۇشۇ ئەتاپتا دىگەن گەپ. —

دېدىم

— ئۇنداقتا قانداق قىلىپ ئۆزۈمۈزنىڭ يەرئاستىدا ئىكەنلىكىمىزنى
ئىسپاتلايمىز

— ئاۋال بىر پاي ئوق ئېتىپ باقلى ئاسمەنغا شۇنداقلا
بىلەلەيمىز. — دېدىم دە تاپانچىنى چىقىرىپ ئۈستىگە قارىتىپ
ئاتتىم. بىراق بىزنى قوغداپ تۇرۋاتقان يېرىم شار شەكىللىك
مۇھاسىرى نۇرىدىن ئوق ئۆتەلمىگەندى.

— خېلى كارامىتى باركەن ھە بۇنىڭ — دېدى ئىمىن.
قارا. ئەتراپىمىزدىكى بۆرىلەرمۇ بىزگە يېقىن كىلەلمەي قاراپ
تۇرۋاتىدۇ. بىز قانداق قىلىپ بۇ مۇھاسىردىن چىقىمىز؟ چىققان
تەقدىردىمۇ بۆرىگە تالىنىپ ئۆلىمىز؟ مۇھاسىرنۇرنى بىز بىلەن
بىللە ئېلىپ ماڭغىلى بولامۇ؟ — دېدى.

— راست! مەن بىر سىناپ باقاي — دېدىم دە مۇھاسىرە چەمبىتىكىنىڭ
يېنىغراق باردىم. ھەقىقەتەن بۇ مۇھاسىرە چەمبىرىكى مەن بىلەن
بىللە يۆتكەلدى.

— ئەمدى ياخشى بولدى. ئادىلنى كۆتۈرۈۋېلىپ ئۇدۇلىمىزغا قاراپ
مېڭىۋېرىلى — دېدىم مەن. شۇنداق قىلىپ باشتا ئادىلنى ئىمىن
كۈتۈرۈپ ماڭدى مەن خىرۇستال تاش بىلەن زەنجىرنىڭ ئاجىراپ
مۇھاسىرنىڭ بۇزۇلۇپ كىتىشىنىڭ ئالدىنى ئېلىپ ماڭدىم. بىز
خېلى ئۇزۇن ماڭدۇق. بۆرىلەرمۇ بىزگە ئەگىشىپ يۈرۈپ بىزگە
چىقالماي كىتىپ قېلىشتى. بىرچاغدا قولىمىزغا يېنىكىمىزغا

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

سۇنى شارقىرغان ئاۋازى ئاڭلىنى. بىز بۇشاللىقىمىزدا ئاسانلا
شارقىراتمىنى تېپىۋالدۇق دەپ ئويلاپ قەدىمىمىزنى تېزلەتتۇق. ئەمما
بىز خاتالاشقاندىن....

13 - قىسىم: چۈش ئىچىدىكى سىرلار

ئۇزۇن ئۆتمەيلا ئالدىمىزدا سۇنىڭ شارقىرغان ئاۋازى ئاڭلىنىشقا
باشلىدى. بىزمۇ ئاسانلا تېپىۋالدۇق دەپ ئاۋاز ئاڭلانغان تەرەپكە زور
ئۈمۈد بىلەن ماڭدۇق. ئازراق ماڭغاندىن كىيىن بىر دەريا ئالدىغا
كەلدۇق. ئەمما بۇيەردە ھېچ شارقىراتما يوق ئىدى. دەريا سۈيى
يۇقۇردىن تۆۋەنگە قاراپ ئېقىۋاتاتتى.

— ھەي! ھېچ شارقىراتما يوققۇ؟ — دېدى ئىمىن. مەن:

— شارقىراتمىنىڭ يوقلىقى ئەلۋەتتە بۇيەرنىڭ خىسەتلىك
شارقىراتما ئەمەسلىكىنى چۈشەندۈردۇ. — دېدىم.

— ئۇنداقتا قانداق قىلىمىز؟

— ئاۋال بۇيەردە ئۇسسۇزلۇقنى قاندۇرۇپ يەنە ئىچىشىمىز ئۈچۈن
يىتەرلىك سۇ ئېلىۋالايلى.

ئەمما.. ئەمما بۇ سۇنى ئىچسەك چاتاق چىقماستە!

— ئەمما بىزدىمۇ ئامال يوق. ئاۋال سۇدىن ئېلىۋېلىپ يېنىمىزدىكى
سۇنى ئىچەيلى. بىزنىڭ سۈيىمىز تۈگىگىچە بۇسۇننىڭ ئامەت ياكى
ئاپەتلىكى ئېنىقلىنىپ قالار.

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

— ئەمەسە بولىدۇ. — ئىمىن ماقۇل بۇلۇپ قۇرۇق بوتۇلكىلارغا سۇ ئالدى. قارسام بۇيەرنىڭ مەنزىرىسى خېلى گۈزەل ئىكەن. ئەمما ھېچ جانجانۋار يوق ئىدى.

— بىز ۋاقتىنى چىڭ تۇتۇپ سۇنىڭ يۆنىلىشى بۇيىچە ماڭايلى. — دىدىمەن.

— بىراق سۇنىڭ يۆلىنىشىگە قارشى تەرەپتىن ماڭساق ياخشىمىكىن دەيمەن. چۈنكى سۇ يۇقۇردىن پەسكە ئېقىپتۇ. بۇنداق بولغاندا بىزنىڭ يەر ئۈستىگە چىقالشىمىزدا ئۈمۈد بار. — دىدى ئىمىن گىپىمگە قوشۇلماي. مەن:

— بىز يەر ئۈستىگە چىقمايمىز! بەلكى يەر ئاستىغا چۈشۈپ كۈمبىش شەمشەرنى ئىزدەيمىز. يەنە تېخى شارقىراتمىنى تاپساق ئادىلنىڭ يارىسىمۇ ياخشىلىنىدۇ. قارا ئۇ تېخىچە ھۇشسىز. — دىدىم كەسكىلىك بىلەن.

— مەن دىمەكچى، بىز يولنى بىلىمىگەندىكىن. يەر ئۈستىگە چىقىۋېلىپ قەلئە ئارقىلىق قايتا كىرسەكمىكىن دىگىنىم. شۇنداق بولغاندا بەك يول مېڭىپ كەتمەيتتۇق.

— سەن ئۇ يولنىڭ يەر ئۈستىگە تۇتشىدىغانلىقىنى قانداق بىلىسەن؟

— بۇمنىڭ پەرزىم خالاس. ئەگەر خالىمىساڭ سۇنىڭ يۆنىلىشى بۇيىچە ماڭايلى.

مەن ئۇنىڭ بۇ تەكلىبىدىن نارازى ئىدىم. شۇنداق قىلىپ بىز

تۈرۈلگەن ئەمۋال

سۇنىڭ يۆنىلىشى بۇيىچە يولغا چىقتۇق. خېلى ماڭغان بولساقمۇ بۇ دەريانىڭ ئايىقى تۈگەي دىمەيتتى. ئارلىقتا ئادىل ھۇشغا كەلدى. ئەمما ئەھۋالى ناچار بولغاچ ئېنىق بىرنەرسە دىيەلمەيۋاتاتتى. ئۇنى يۆلەپ مېڭىپ كىتىپ باراتتۇق. شۇ ئەسنادا بىرىۋەردىن بىرقۇشنىڭ سايرىغان ئاۋازى ئاڭلىنىشقا باشلىدى.

— ئىمىن، ئاڭلىغىنە بىرقۇش سايراۋاتامدۇنمە؟ — دىدىمەن.

ئىمىن:

— شۇنداقكەن! قۇشنىڭ سايرىغانلىقىنى ئاڭلىدىم. — دىدى زەن قۇيۇپ ئاڭلىغاندىن كىيىن.

— بىراق بۇيەردە قۇشنىڭ بۇلىشى تازا نورمال ئەمەستە!

— توغرا دەيسەن. مەنچە بىز يەنە خەتەرگە يۇلۇقىدىغاندەك قىلىمىز.

— ئۇنداقتا.... — گىپىمنىڭ ئايىغى ئۈزۈلمەيلا نەدىندۇر بىر قۇش كىلىپ بىردەرەخكە قۇنۇپ داۋاملىق سايراشقا باشلىدى. بۇ قۇشنىڭ پەيلىرى ئاپپاق ئىدى.

— قارىغىنا ئاۋۇ قۇش بەك غەلىتە ئىكەن. — دىدىمەن. ئىمىن:

— بولدىلا كارىمىز بولمىسۇن! يولىمىزغا ماڭايلى — دىدى. بىز يولىمىزغا مېڭىۋەردۇق. ئەمما ئۇمۇ بىزگە ئەگىشىپ ئۇچماقتا ئىدى. ئىمىن بىلەن ئىككىمىز ئادىلنى نۆۋەتلىشىپ كۈتۈرۈپ مېڭىۋاتتۇق. بۇ قۇش ئەگىشىپ مىنى بەك بىزار قىلۋەتكەنىدى. نۆۋەت ئىمىنغا كەلگەندە ئادىلنى ئۇنىڭغا يۈدۈپ

تۈرۈلگەن ئەمۋال

قۇيۇپ خاتىرىنى ئاچتىم. خاتىرە مۇندەرىجىسىدە «ئايغاقچى قۇش» دىگەن خەتنى كۆرۈپ قىزىقىپ قالدۇم. بەلكىم بۇ قۇشتىن قۇتۇلىدىغان چارە باردۇ دەپ ئېچىپ ئوقۇشقا باشلىدىم:

— ئايغاقچى قۇش ئەمۋاللىرىنىڭ دۈشمەنلىرىنىڭ ئىش ھەرىكەتلىرىنى بىلىش ئۈچۈن ئارقىسىغا سېلىپ قۇيىدىغان بىرخىل ئاق رەڭلىك قۇش بۇلۇپ ئەگەر ئۇشۇ قۇش ئارقىڭىزغا چۈشۈۋالسا ئۇنى چوقۇم ئۆلتۈرۈۋىتىڭ. ئۇنىڭ جېنى ئەمۋاللىرىنىڭكىدەك چىڭ ئەمەس. ھەرقانداق نەرسە بىلەن ئۆلتۈرەلەيسىز. ئەمما ئۆلتۈرۈشتىن ئىلگىرى ئۇنىڭ قانتىغا ياكى پۇتىغا ياكى بويىغا قاراپ بېقىڭ بىرنەرسە ئېسىلغانمۇ يوق. ئەگەر بىرنەرسە ئېسىلغان بولسا ئۇنىڭغا قاراپ ئىسقىرتىپ قولىڭىزنى كۆتۈرۈپ تۇرسىڭىز كىلىپ قونىدۇ. ئېسىلغان نەرسىنى ئېلىپ قارسىڭىز سىزگە زىيانلىق نەرسە ياكى پايدىلىق نەرسىنىڭ بارلىقىنى كۆرىسىز. ئىسسىڭىزدە بولسۇن زىيانلىق نەرسە بولسا ناھايىتى زور دەرىجىدە زىيانلىق. پايدىلىق بولسا زور پايدىسى بار. ئۇچۇر ئېلىپ كەلگەن قۇشنى قۇيۇۋىتىڭ. سىز قولىڭىزغا خەت ياكى باشقا نەرسە ئالغان ۋاقتىڭىزدا ھۇشيارلىقنى ئۆستۈرۈڭ..

خاتىرىدە مۇشۇنچىلىك يېزىلغانىدى. مەن تېزلا قۇشقا سەپسىلىپ قارىدىم. ئۇنىڭ بويىغا ھەقىقەتەن بىرنەرسە ئېسىلغانىدى.

— ئىمىن توختىغىنا، ئاۋۇ قۇش بىزگە بىرنەرسە ئېلىپ كەپتۇ — دىدىمەن ئىمىننى توختىتىپ. مەن خاتىرىدە دىيىلگەندەك

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئىسقىرتقاندىن كىيىن قولۇمنى كۆتۈرۈپ تۇردۇم. قۇش كىلىپ
قولۇمغا قوندى. مەن ئۇنىڭ بويىنىدىكىنى ئىلىۋېلىپ ئۇنى
قۇيۇۋەتتىم. ئۇمۇ كىتىپ قالدى.

— ھەي! نىمكەن ئۇ — دىدى ئىمىن. ئەسلى قۇش بويىنغا
ئېسىۋالغىنى بىردانە كىچىك تاش ئىدى.

— بۇ بىر تاشكەنغۇ؟ — دىدىمەن ھەيران قېلىپ. — خاتىرىدە
زىيانلىق بولسا بەك زىيانلىق، پايدىلىق بولسا بەك پايدىلىق نەرسە
ئەكلىدۇ دەپتىكەن. بىراق مەن ھازىر بۇنىڭ پايدىلىق نەرسە ياكى
زىيانلىق نەرسە ئىكەنلىكىنى بىلەلمەيۋاتىمەن.

— بۇ... ئەمەسە قانداق قىلىمىز. ئەگەر زىيانلىق نەرسە بولسا
چاتاقنىڭ چوڭى ئىكەنغۇ بۇ. — دىدى ئىمىن. مەن:

— بولدىلا ئاۋال يولىمىزغا ماشايلى. قېنى قاراپ باقارمىز. —
دىدىم. شۇنداق قىلىپ بىز يەنە داۋاملىق ماڭدۇق. مېڭىپ ئاخىرى
كەلگەندە بىرتاغ ئالدىغا كەلدۇق. دەريا سۈيى تاغنىڭ ئەڭ
ئاستىدىكى كاماردىن پەسكە ئېقىپ چۈشۈپ كىتىۋاتاتتى. بىز
بۇيەردىن ئايرىلىپ تاغ يېنىنى بويلاپ خېلى ئۇزۇن
ماڭدۇق. شۇنداقتىمۇ بۇ يولنىڭ ئاخىرى چىقاي دىمەيتتى. بىرچاغدا
تۇيۇقسىزلا بىرى مۆرەمنى تۇتتى. مەن تېزلا كەينىمگە
قارىدىم. بىراق ھېچكىم يوق ئىدى. يەنە ئالدىمغا قاراپ
ماڭغىنىمدە مۆرەمنى بىر قول يەنە بىر قېتىم تۇتتى. بۇ قېتىم
كەينىمگەمۇ بۇرۇلماستىن مۆرەمنى تۇتقان شۇ قولنى تۇتۇۋېلىش

تۈرۈلگەن ئەرۋاھ

ئۈچۈن قۇلۇمنى مۆردەمگە سۇندۇم. بىراق مۆردەمدە ھېچ نەرسە يوق ئىدى. مەن كەينىمگە قاراپ ئەتراپنى بىرقۇر كۈزەتتىم. شۇ ئەسنادا ئورمانلىقنىڭ ئىچكىرىسىدە رەك ھېلىقى قىزىل كۆزلۈك ئەرۋاھنىڭ ماڭا قاراپ رەزىللەرچە ھىجىيۋاتقانلىقىنى كۆرۈپ قالدۇمدا:

— ھەي ئىمىن ئاۋۇياققا قارىغىنا — دىدىم. ئىمىن مەن كۆرسەتكەن تەرەپكە قارىدى.

— كۆردۈڭمۇ؟ ئاۋۇ ئەرۋاھ بىزگە قاراۋاتىدۇ. — دىدىم مەن بىزگە قاراپ كۈلۋاتقان ئەرۋاھنى كۆرسىتىپ. ئىمىن:

— مەن ھېچنەرسىنى كۆرەلمىدىمغۇ؟ — دىدى.

— ئەجەب سەن ئاۋۇ ئەرۋاھنى كۆرەلمىدىڭما؟

— ئۆمەر، ئۆيەردە ھېچنەرسە يوقكەنغۇ

— ئېنىقراق قارىغىنا ئاۋۇياققا

— شۇ ئەسنادا بايا يىراقتىن ماڭا قارىغان ئەرۋاھ دەققە ئىچىدە كۆز ئالدىمدا پەيدا بولدى. ئاھ خۇدا! ئۇنىڭ كۈلۈشلىرىدىن بەدىنىم تىترەپ كىتىۋاتاتتى. ئۇ ئاغزىنى قۇلۇقۇمغا يېقىن ئەكىلىپ يەنىلا بۇرۇنقىدەك:

— سەن بۇيەرگە كەلمەسلىكىڭ كېرەك ئىدى. ئەمدى ئۆلسەن! ئۆلسەن! — دەۋاتاتتى. چىرايمدا قان قالماي تاتىرىپ كەتتى. ئۇنىڭ ھەربىر گەپلىرىنى ئاڭلىغىنىمدا بۇرۇنقىدىنمۇ بەكرەك قورقۇپ كەتكەندىم. ئىمىن بولسا ماڭا قاراپ ھاڭۋېقىپ

تەرىپلىگەن ئەرۋاھ

قېلىۋاتاتتى. شۇ ئەسنادا ئەرۋاھمۇ غايىپ بولدى. مەن جايىمدىلا ئولتۇرۇپ قالدىم.

— ئۆمەر، ساڭا بىرە ئىش بولمىغاندۇ؟ — دېدى ئادىلنى يەردە ياتقۇشۇپ قويغاندىن كىيىن يېنىمغا كىلىپ. مەن:

— سەن بايقى ئەرۋاھنى كۆرەلمىدىڭ، ئۇ يېنىمغا كىلىپ ئۆلسەن دېدى. — دېدىم.

— قارا ئاداش، بىز چۇقۇم بۇيەردىن ھايات چىقىپ كىتەلەيمىز. بىزگە چۇقۇم بىر ئىش بولمايدۇ. — ئىمىن شۇنداق دەپلا «ئا» دەپ قالدى. ئۇنىڭ چىرايىدىكى بايقى خاتىرجەملىكتىن ئەسەر قالمىغاندى. ئۇ يەرگە يىقىلدى. مەن نىمە ئىش بولغانلىقىنى ئاڭقىرالماي ئىمىنغا:

— ئىمىن، نىمە بولدى. مېنى قوقۇتما — دەۋاتاتتىم. شۇ ئەسنادا ئۇنىڭ دۈمبىسىدىكى بىرخەنجەرنى كۆرۈپ قالدىم. ئۇنىڭ دۈمبىسىگە بىرخەنجەر سانجىلغان بۇلۇپ قان سېرىغىپ ئېقىۋاتاتتى. بۇنى كۆرۈپ بېشىمدىن بىرچىلەك سۇ قۇيغاندەك بۇلۇپ كەتتىم. ئاھ خۇدا! ئىمىن كۆزى ئۇچۇقلا جان بەردى. ئۇ مۇشۇنداقلا ئۆلۈپ كىتەمدۇ. ئاچچىقىمدا ۋارقىراشقا باشلىدىم:

— نوچى بولساڭ چىقىشمامسەن! ئەرۋاھ بۇلامسەن ئالۋاستىمۇ چىقىشە.....!

ئەڭ يېقىن ئاغىنىسىنىڭ ئۆلىمىگە قاراپ تۇرۇپ ئامال قىلالماسلىقتىن ئارتۇق ئازاپ بارىدۇ؟ كۆزلىرىمدىن ياش

تۈرۈلگەن ئەمىرۋاھ

ئېقىۋاتتى. كۆز ئالدىمدا بۇ خەتەرگە مەن سۆرەپ ئەكەلگەن دوستلۇرۇم تۇراتتى. ئادىلمۇ قېيىنلىپ جان تاللىشىۋاتىدۇ. ھازىر نىمە قىلارمىنى بىلەلمەي ئولتۇراتتىم. مۇنداقچە ئېيتقاندا خامۇش بولۇپنىقالدىم. كاللام قۇپقۇرۇقلا. شۇ ئەسنادا بىر كىشى نەدىن پەيدا بولىدىكىن ئالدىمغا كەلدىدە:

— قايغۇرما، ئۆلۈم ھەممە ئادەمنىڭ بېشىدا بار. بۇيەردە ئۆلۈپ كىتىش ئۇنىڭ تەقدىرى. — دىدى. مەن ئەندىشە ئىچىدە ئورنۇمدىن تۇرۇپ:

— سەن كىم؟ — دەپ سورىدۇم. سوئالىم جاۋاپسىز قالدۇدە ئۇ قولىنى ماڭا قاراتتى. تۇيۇقسىزلا كاللامدا ئۇنىڭغا ئەگىشىش ئېڭى پەيدا بولدى. ئۇ ئالدىمدا ماڭدى. مەن كەينىدىن ئەگىشىۋاتاتتىم. ئۇزۇن ئۆتمەيلا بىر قەبرىستانلىققا كەلدۇق. قىرلەر ئوتتۇرسىدا ھەيۋەتلىك سېلىنغان بىر قەبرى تۇراتتى. ئۇ ماڭا:

— زۇلمەت قاپلىغان دۇنيانىڭ تۈگۈنى مانا بۇيەردە! — دەپ قەبرىنى ئىشارەت قىلدى. — مەن ھېچنىمنى چۈشەنمىدىم. ئېنىقراق دەپپىرەمسىز! — دىدىمەن.

— سەن كۈمۈش شەمشەرنى ئالغاندىن كىيىن! بۇ زۇلمەتنى ئاخىرلاشتۇرسەن. سىنىڭ نىشانىڭمۇ شۇ. مەن ئۇنىڭ گەپلىرىنى قەتئىي ئاڭقىرالمايۋاتاتتىم.

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

— نىمىلەنى دەپ يۈرۈيسىز؟ سىز زادى كىم؟ مەن چۈشىنەلمىدىم؟
— بۇ شەھەرنى قۇتۇلدۇرغىن — ئۇ شۇنداق دىگىنىچە قولىنى بىر
شېلتىۋىدە قەبرىنىڭ ئۈستى ئېچىلدى.

— بارغىن! دوستلىرىڭدىن ئەنسىرمىگىن — دەپلا غايىپ بولدى.
— ھەي! قېنى سىز؟ توختاڭ! ماڭا قانداق قىلىشنى ئېيتىپ بېرىڭ.
— مەن شۇنداق دەپ ۋارقىراۋاتتىم. شۇ ئەسنادا ھاۋادىن ئاۋاز
كەلدى:

— قىزىل رەڭلىك خىرۇستالى ئال!! — دىگەن ئاۋازنى
ئاڭلىدىم. مەن زور ئۈمۈد بىلەن سەكرەپلا لەھەت ئىچىگە
چۈشتۈم. يانقۇقۇمدىن كىچىك قول چىرىقىمنى ياندۇردۇم. ئۇدۇل
تەرىپىمدە بىر يول بار ئىكەن. مەن شۇ يولنى بويلاپ ماڭدىم. خېلى
ماڭغاندىن كىيىن بىر كەڭرىچىلىككە چىقتىم. بۇيەرنىڭ
ئوتتۇرسىدىلا بار تاختا بۇلۇپ ئۈستىدە بىر قىزىل رەڭلىك
خىرۇستال تاش پارقىراپ تۇراتتى. مەن ئاستا كەلدىم دە خىرۇستالىنى
ئالدىم. خىرۇستالىنى ئېلىشىمغا كۈچلۈك بىر نۇر چىقىپلا سول
تەرىپىمدە يەنە بىر يول پەيدا بولدى. مەن يەنە شۇ يولغا قاراپ
ماڭدىم. بۇ يولدىنمۇ مېڭىپ بۇلۇپ يەنە بىر بوشلۇققا
چىقتىم. بۇ يەردە بىردانە شەمشەر تۇراتتى.

— كۈمۈش شەمشەر مۇشۇ ئىكەندە — دەپ ئويلىدۇم دە شەمشەرنى
قولۇمغا ئالدىم. شەمشەرنىڭ تۇتقۇچى بار يەرگە قارىدىم. ئالدى
كەينىدە خۇددى خاتىرىدە دىيىلگەندەكلا خەت بار ئىدى. ھازىر

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

قولۇمدا قىزىل رەڭلىك خىرۇستال بىلەن كۈمۈش شەمشەر بار. بىراق يەنە باشقا يول ئېچىلمىغاندى. قاراغاندا چىقىپ كىتىدىغان ئوخشايىمەن دەپ كەينىمگە ياندىم. ئاخىرى بايا كىرگەن ئېغىز ئارقىلىق قەبرىدىن چىقتىم. كۆز ئالدىمدا ھېلىقى كىشى تۇراتتى. ئۇ:

— ناھايىتى ياخشى قىلدىڭ. ئۇنى ماڭا بەر — دېدى. مەن شەمشەر بىلەن خىرۇستالنى ئۇنىڭغا بەردىم. ئۇ سەت ھىجايغىنىچە بايىقى تۇرقىدىن ئۆزگىرىپ بىر قان شورىغۇچى ئالۋاستىغا ئايلاندى. — ھا ھا ھا! ساڭا كۆپ رەھمەت. — دەپ كۈلۋاتاتتى.

— سەن... سەن.. ھۇ ئەبلەخ. — مەن ئامال قىلالمايۋاتاتتىم. قول پۇتلىرىمنى باغلاپ قويغاندەك مىدىر قىلالمايۋاتاتتىم. شۇ ئەسنادا تېخى بايىلا جان ئۆزگەن ئىمىن كەلدى. قان شورىغۇچى مەخلۇق كۈمۈش شەمشەرنى ئۇنىڭغا بەردى. ئۇ يېنىمغا كەلدىدە كۈمۈش شەمشەرنى كۆكرىكىمگە تىقىۋەتتى.

— ئا... ئا...

ۋارقىرىغىنىمچە يەرگە يىقىلدىم. ئەمما ھىچ ئاغرىق تۇيۇلمايۋاتاتتى. كۆزۈمنى يۇمۇۋالغانىدىم. كۆزۈمنى ئېچىپ قارىسام بىر ئۆينىڭ ئالدىدا تۇرۇپتىمەن. ئۆيگە زەن سېلىپ قاراپ بۇ ئۆينىڭ دەل ئۆزۈمنىڭ ئۆيى ئىكەنلىكىنى بىلدىم. ئۆي ئىچىدىن ئاپام چىقتى. ھاياجاندىن يۈرۈكۈم ناھايىتى تېز سوقۇپ كەتتى. ئۇ ماڭا قاراپ ناھايىتى ئىللىق تەبەسسۇم قىلىۋاتاتتى.

تەرىلگەن ئەمرۋاھ

— ئاپا! — دەپ ۋارقىردىم مەن. كۆزلىرىمدىن ياش قۇيۇلىۋاتاتتى. مەن ئاپامغا قاراپ يۈگۈردۈم. بىراق ئاپام مىنىڭ كەينىمدىكى بىر بالىغا قاراپ كۈلگەنسەن. مىنىڭ ئاپامنى قۇچاقلايمەن دەپ سوزغان قوللىرىم قۇرۇق قالدى. كەينىمدىكى بۇ بالا دەل مەن بۇلۇپ مىنىڭ كىچىك ۋاقتىم ئىدى. ناھايىتى تېزلا كەچ بۇلۇپ كەتتى. تۇيۇقسىزلا ئۆزۈمنى ئۆزۈمنىڭ ياتاق ئۆيۈمدە كۆردۈم. ئاپام مىنىڭ كىچىك ۋاقتىمنى ياتقۇزۇپ ئۇنىڭغا مۇنداق ھېكايە سۆزلەپ بېرۋاتاتتى:

— بۇرۇنقى زاماندا بىر كەنت بۇلۇپ ئۆيەر شۇنچىلىك گۈزەل ئىكەن. ئادەملىرىمۇ ناھايىتى ئاقكۆڭۈل بۇلۇپ تۇرمۇشى باي باياشات ئۆتىدىكەن. كەنتتىكىلەر مال دۇنياغا تويغان كىشىلەر بۇلۇپ ئۆي ئۆيلىرىدىن تارتىپ ئالتۇن ئىكەن. ئۇلار شۇنداق خۇشال ئۆتۈۋاتقان كۈملەرنىڭ بىرىدە تۇرمۇشىغا قارا بۇلۇت سايە تاشلاپتۇ. يەنى ئۇ كەنتتىكى بىر ئادەمنىڭ مەڭگۈلۈك ھايات ياشاش ئۈچۈن تەتقىق قىلىپ ياسىغان بىر دورىسى بۇ كەنتتىكى ھالاك قىپتۇ. ئۇ ياسىغان دورىنى ئىچكەنلەر سېكىنۇت قالماي جان بېرىپتۇ. ئەمما بىر ھەپتىدىن كىيىن باشقىچە ئادەم بۇلۇپ تىرىلىدىكەن.

— ۋايىجان ئاپا ۋاشقا ھېكايە ئېيتقىنە قورقۇپ كەتتىمەن.

ئاپام ھېكايە سۆزلەپ مۇشۇيەرگە كەلگەندە مىنىڭ كىچىك ۋاقتىم ئاپامنى توختىتىپ قويدى.

شۇ ئەسنادا كۆزنى يۇمۇپ ئاچقۇچە ئۆزۈمنى يەنە شۇ ئەمرۋاھلار

تۈرلۈك ئەرۋاھ

قەلئەسنىڭ ئىچىدە كۆردۈم. بۇيەردە ئۆزۈممۇ تۇراتتىم. قارسام مەن ئەرۋاھلارنى تىرىلدۈرۈۋاتقانىكەنمەن. ئۆزۈمنىڭ يىدىغا بېرىپ ئۇنى توسۇپ باقتىم. ئۇمنى كۆرەلمىگەندى. قېتىپ قالغان ئەرۋاھلار بىردەمدىلا تىرىلىپ ئورنىدىن تۇرۇشتى. يەنە كۆزنى يۇمۇپ ئاقۇچە ئۆزەمنى بايا ئىمىن ئۆلۈپ كەتكەن جايدا كۆردۈم. ئۇيەردە بايقى مىنى قەبرىگە ئېلىپ بارغان كىشى ئىمىننىڭ ئالدىدا ئولتۇرغان مىنى ئېلىپ كەتتى. مەن ئىمىنغا قاراپلا قالدىم. بىردەمدىن كىيىن ئىمىن ئورنىدىن تۇرۇپ دۈمبىسىگە سانجىلغان خەنجەرنى ئېلىۋېتىپ رەزىللەرچە كۈلگىنىچە ئادىلنى بوغۇزلىۋەتتى. بۇ كۆرۈنۈشنى كۆرۈپ يۈرۈكۈم ئېغىپ كەتتى. بۇ ئىمىن ئەمەس دەپ ئويلىدىممەن. شۇ قورقۇنۇچ ئىچىدە ئادىلنىڭ بوغۇزلىنىشىغا قاراپ ۋارقىراپ كەتتىم.

— ئۆمەر! ساڭا بىر ئىش بولمىغاندۇ؟ — يېنىمدا ئادىل ماڭا قاراپ تۇراتتى. ئۇنى كۆرۈپ تېخىمۇ قورقۇپ كەتتىم. يېنىمدىن خەنجىرىمنى چىقىرىپ ئۇنىڭغا تەڭلەيتتىم. ئادىل يەردە ياتقانىكەن.

— ئۆمەر! ساڭا نىمە بولدى؟ بۇ مەن ئىمىن؟ — دېدى ئىمىن.
— سەن زادى كىم؟ ئىمىننىڭ سىياقىغا كىرۋاپسەن! —
دەۋاتاتتىممەن. مەن بايا بولغان ئىشلانى تېخى راست دەپ ئويلىغانىدىم. ئەسلى مەن چۈش كۆرگەننىكەنمەن.

— ئۆمەر ساڭا زادى نىمە بولدى. — دى ئىمىن. مەن خەنجىرىمنى

تاشلاپ ئىمىنغا:

— مەن شۇنداق قورقۇنۇچلۇق چۈشتىن بىرنى كۆردۈم. بەك قورقۇنۇشلۇق چۈش. — دىدىمەن. يۈرۈكۈمدىكى ۋەھىمە تېخچە پەسەيمىگەندى. ئىمىن مەندىن قانداق چۈش كۆرگەنلىكىمنى سورىدى. مەن چۈشۈمنى ئۇنىڭغا ئەينەن دەپ بەردىم. ئۇ:

— چۈشۈك ئەمەلىيەت بۇلۇپ قېلىشى مۇمكىن. يەنى بىز ئەرۋاھلارنى يۇقۇتىدىغان قىزىل خىرۇستال ۋە شەمشەرنى تاپقاندىن كىيىن ئۇنى قان شورىغۇچىلارغا تارتقۇزۇپ قۇيىمىز. شۇنىڭ بىلەن ئۇلار مېنى سىنى ئۆلتۈرگۈزىدۇ. سىنىڭ ئاپاڭ سۆزلەپ بەرگەن ھېكايىنى ئىلگىرى ماڭا بوۋاممۇ سۆزلەپ بەرگەن. ئەمما ھېكايىدىكى شەھەرنىڭ بۇيەرلىكىنى بىلمەپتىمەن. يەنە شۇنى جەزىملەشتۈرەلەيمەنكى ئەگەر بىز شەمشەر ۋە خىرۇستالنى تارتقۇزۇپلا قويساق مەن سىنى ئۆلتۈرۈشتىن ئىلگىرى سەن ئەرۋاھلارنى تىرىلدۈردىكەن سەن. بۇ مىنىڭ شەخسى ئۇيۇم. — دىدى. مەن:

— دىگىنىڭنىڭ ئاساسى بار. ئۇنداقتا ھۇشيار بۇلايلى. قېنى ماڭا دىگىنە ئاشۇ ھېكايە زادى قانداق ھېكايە؟ ماڭا شۇنى سۆزلەپ بەر. بەلكىم بۇ شەھەر ھەقتە بىرنەرسىگە ئېرىشەرمىز — دىدىم. ئىمىن ھېكايىسىنى باشلىدى....

14 - قىسىم: ۋەھىمە باسقان يېزا

(ئىمىننىڭ بوۋىسىنىڭ ھېكايىسى:)

مىنىڭ كىچىك ۋاقتلىرىم تەخمىنەن 10 - 11 ياش ۋاقتلىرىمكى، شۇ ۋاقتلاردىمۇ بوۋامغا ھېكايە ئېيتقىلى سالاتتىم. ئۇچاغلاردا بوۋاممۇ بەك ياشنىپ قالغاچقا ماڭا ھېكايە ئېيتىپ بەرگۈدەكمۇ ھالى يوق ئىدى. ئاپام دادام بوۋاڭنى ئاۋارە قىلما دىسىمۇ ئۇنىمايتتىم. شۇڭا دادام بوۋامغا مىنى قورقۇتۇپ قويۇشنى دەپ ئەمدى ھېكايە ئېيتقىلى سالمىسۇن دەپتىكەن. شۇڭا بوۋام ماڭا بۇ ھېكايىنى سۆزلەپ بەرگەن. بەلكىم تەقدىر بولسا كېرەك. شۇ ھېكايىدىكى دەل مۇشۇ شەھەر بولسا كېرەك. بوۋام مۇنداق دىگەن:

— ئىلگىرى بىزنىڭ كەنتىمىزنىڭ ئارقا تەرىپىدىكى ئىگىز تاغنىڭ كەينىدە شۇنداق ئاۋات باياشات كەنت بولىدىغان. ئۇيەرنىڭ كىشىلىرىمۇ شۇنچىلىك دوستانە ئىكەن. ئۇيەردە بىر كىشى بولۇپ شۇ كەنتنىڭ ئالىمى ھېسابلىنىدىكەن. ئۇنىڭ كەشىپ قىلغان مىخاننىڭ قۇراللىرى كىشىلەرگە نۇرغۇن پايدىلىقلارنى ئېلىپ كەپتۇ. كۈنلەرنىڭ بىرىدە ئادەملەرنى مەڭگۈ ياشتىدىغان يەنى ئۆلمەيدىغان بىرخىل دورا ياساشقا باشلاپتۇ. ئۇ نۇرغۇن تەجرىبىلەرنى ئىشلەپ قايتا قايتا مەغلۇپ بوپتۇ. كىشىلەر ئۇنى ساراڭ بولۇپ قاپتۇ دەپ ئۇنىڭدىن

تەرىلگەن ئەمرۋاھ

ئاستا ئاستا يىراقلىشىپتۇ. ئۇ ئالىم ھەممە تەجىربىللىرىدە ئوخشاشلا مەغلۇپ بۇلۇپ مەيۈسلەنگىنىدە تەسەللى بېرىدىغان بىر مۇ كىشى يوق ئىكەن. شۇڭا ئۇ كۆڭلىگە ئاچچىقنى تولدۇرۇپ ھەرقانداق ماتىرىياللارنى ئىشقا سېلىپ تەجىربىسىنى داۋام قىپتۇ. شۇنىڭ بىلەن ئاخىرى بۇخىل دورىنى ياساپ چىقىپتۇ. تۇنجى قېتىم ئۇ بۇ دورىنى بىر جەسەتكە سىناق قىپتۇ. سىناقتىن كىيىنكى بەش مىنۇت ئۆتكەندىن كىيىن ھېلىقى جەسەت ئورنىدىن تۇرۇپتۇ. بۇ ئالىم ئۇنىڭ ئورنىدىن تۇرغىنىنى كۆرۈپ ئوتۇق قازانغانلىقىنى بىلىپ پەخىرلىنىپتۇ. تەرىلگەن ئادەمگە كەچمىشلىرىنى سۆزلەپ بېرىپتۇ. ئەمما ئۇ ھېچنىمىنى ئەسلىيەلمەيدىكەن. ئارىدىن ئىككى كۈن ئۆتۈپ تەرىلگەن ئادەم يەنىلا ئۆلۈپ قاپتۇ. ئالىم ياسىغان بۇ دورىنىڭ كۈچىنىڭ مەڭگۈلۈك بولمىغانلىقىنى چۈشىنىپتۇ. ياشاشقا كىرىشىپتۇ. شۇ ئارىدا ھېلىقى تەجىربە قىلىنغان كىشى قايتىدىن تۇرۇپتۇ. بۇ قېتىم ئادەمدەك ئەمەس ئاجايىپ بىر مەخلۇق بۇلۇپ تۇرۇپتۇ. ئۇ كۆرگەنلا ئادەمنى چىشلەيدىكەن. ئۇنىڭ بۇ تەجىربىسى بۇ كەنتكە ھالاكەت ئېلىپ كەپتۇ. كىيىن بۇ يەردىكى كىشىلەرنىڭ ھەممىسى تىرىك مۇردىغا ئايلىنىپ قاپتۇدەك. بىرنەچچە يىلدىن كىيىن بۇ يەرگە ھەقىقىي زۇلمەت ئىگىسى بولغان ئەرۋاھلار كەپتۇ. ئەمما ئەرۋاھلارنىڭ دەۋرىمۇ ئۇزۇنغا بارماپتۇدەك. چۈنكى مۇردىلار بۇرۇنقى ئىشلىرىنى ئەسكە

تەرىپلىگەن ئەمرۋاھ

ئاللاپتۇ. موردىلارنىڭ ئۆتمۈشىنى ئەسكە ئالالىشى ئەلۋەتتە ئۇلارنىڭ ئۆز نەسلىنى بىلگەنلىكىدىن دېرەك بېرىدۇ. شۇنىڭ بىلەن ھېلىقى ئالىم يەنە تەجىربە ئېلىپ بېرىش ئارقىلىق بۇيەردىكى كىشىلەرنى قانسورغا ئايلامدۇرۇپ قويۇپتۇ. بۇ قانخورلار قان ئىچمىسە بۇلالمىدىكەن. ئەرۋاھلار بۇيەرنى بويسۇندۇرۇش ئۈچۈن كەلگىنىدە بۇ قانخورلار ئۇلارغا پۈتلىشىپتۇ. شۇنىڭ بىلەن ئەرۋاھلار ئارىسىدىكى ئەڭ قۇدرەتلىك بولغان تۆت دانە خىرۇستال تاش مەيدانغا كەپتۇ. خىرۇستال تاش شۇنچىلىك كارامەت تاش بولغانلىقى ئۈچۈن قانسور مەخلۇقلار ئەرۋاھلارغا ئىتائەت قىلىشقا مەجبۇر بوپتۇ. كىيىن ئەرۋاھلار يەنە بىر شەمشەرنى ئوتتۇرغا چىقىرىپتۇ. بۇ شەمشەر خىرۇستال تاشلار ئارىسىدىكى ئەڭ قۇدرەتلىك بىرتاش بىلەن بىرلەشكىنىدە ناھايىتى زور كۈچنى ھاسىل قىلىدىكەن. باشقا خىرۇستال بىلەن بىرلەشمۇ يامان ئەمەس كۈچ ھاسىل بولىدىكەن. شۇنىڭ بىلەن قانخورلار تېخىمۇ ھەسرەتتە قاپتۇ. ئەرۋاھلار بۇ ۋەھىمە باسقان كىچىك يېزىنى ئىككىگە بۆلۈپ بىرىنى يەر ئاستىغا بەنت قىلىپ ئۈستىگە قەلئە سالدۇرۇپتۇ. قەلئە ئىچىگە نۇرغۇن مىخانىك توزاقلارنى قۇرۇپتۇ. بۇنىڭغا ھېلىقى ئالىم ياردەملەشكەنكەن. يېزىنىڭ يەنە بىر بۆلىكىنى يەر ئۈستىگە ئورۇنلاشتۇرۇپتۇ. ئەمما بۇ ئىككى يېزىنىڭ كىرىش ئىشىكى بىرلا يەردە بۆلۈپ يەنى قەلئە ئاستىدا ئىكەن. قەلئە ئاستىغا ئورۇنلاشقىنىنى پۈتۈن قىلتاققا

تسرىلگەن ئەرۋاھ

تولدۇرۇپتۇ. بۇنىڭ ھەممىسى قىزىل رەڭلىك خىرۇستالنىڭ قۇتتىكى. كىيىن قانخورلار بىر ئاماللارنى قىلىپ كۆك رەڭلىك خىرۇستال تاشنى قولغا چۈشۈرۈپتۇ. شۇنىڭ بىلەن ئەرۋاھلارنى مەڭگۈلۈك ئۇيقۇغا بەنت قىلىپ قويغانىكەن. بىراق خىرۇستال تاشنىڭ كۈچى ئۆز ئىگىسىگە قارشى ھۇجۇمدا بولغانلىقى ئۈچۈن ئۇنىڭ كۈچى قانخورلارنىمۇ ئوخشاشلا ئۇيقۇغا بەنت قىلىپ قۇيۇپتۇ. شۇنىڭدىن تارتىپ بۇ كەنت زۇلمەت ئوۋىسى بۇلۇپ قاپتۇ. ئەگەر كۆك، قىزىل، ئاق، يىشىل رەڭلىك تۆت خىرۇستال تاش بىرىگە كەلسە بارلىق زۇلمەتنى ئويغىتىپ ۋەھىمنى قايتىدىن يورۇتۇش. كىيىن ھايات قالغان بەزى ئەرۋاھلار ۋە قانخورلار بۇ يېزىنى ئىككى تاغ ئارىسىغا بەنت قىلىپ ئۆز ئارا قىرغىنچىلىق قىپتۇ. بىرىدە قىزىل خىرۇستال ۋە شەمشەر، بىرىدە كۆك خىرۇستال بولغانلىقى ئۈچۈن بىر بىرىنى مەغلۇپ قىلالماپتۇ. لىكىن شەمشەر ۋە خىرۇستال بولغان ئەرۋاھلار قانخورلارنى يۇقتالمىسىمۇ ئۇلاردىن ئۈستۈن تۇرۇپتۇ. شۇ تەرىقىدە يىللار ئۆتۈپ بۈگۈنمىزگە كەلگەندە بۇ زۇلمەت قايتىدىن يورۇپتۇ. كەنتىمىزدىن بىر كىشى چىقىپتۇدە ئاشۇ زۇلمەت ئوۋىسىغا بۆسۈپ كىرىپتۇ. بۇيەردىكى ئەرۋاھ ۋە قانخورلار بۇ ئىنساندىن پايدىلىنىش ئۈچۈن ئۇنى ئۆزىگە بوي سۇندارماقچى بولۇشىپتۇ. بىراق بۇ ئىنسان بۇيەردىكى «سىرلىق پۈتۈك» نى تېپىۋاپتۇ. بۇ سىرلىق پۈتۈك بولسىلا ئۆزىگە باشقىلارنىڭ زىيان

تەرىپلىگەن ئەمرۋاھ

زەخمەت يەتكۈزەلمەيدىغانلىقىنى بىلىپتۇ. ئۇ شۇ پۈتۈك ئارقىلىق ئاق خىرۇستالنى قولغا چۈشۈرۈپتۇ. ئاق رەڭلىك خىرۇستال خىرۇستاللارنىڭ ئىچىدىكى ئەڭ ئاجىز تاش بولسىمۇ بىراق بۇ ئىنسانغا ئاز بولمىغان ياردەملەرنى ئېلىپ كەپتۇ. شۇنىڭ بىلەن ئەرۋاھلار شەمشەرنى ئىشلىتىپ بۇ ئىنساننى ئۆلتۈرۈۋىتىپتۇ. ئىنسان ئۆزىنىڭ بۇيەردە ئۆلۈپ كىتىدىغانلىقىنى پەلەپ خىرۇستالنى ۋە پۈتۈكنى يۇشۇرۇپ قويغانىكەن. غۇنىڭ بىلەن ئەرۋاھلار ئاخىرغىچە پۈتۈكنى ئىزدەشكە كىرىشىپتۇ. كۈنلەر شۇ تەرىقىدە ئۆتۈپتۇ. ئەرۋاھلارنىڭ قۇدرەتلىك شاھى ۋە باشقا يامان ئەرۋاھلار ئۇيغۇغا بەند قىلىنغاچقا ئۇششاق ئەرۋاھلار ئامال قىلالماپتۇ. قانخورلارمۇ ئەرۋاھلارغا ئوخشاش ئاقىۋەتكە قاپتۇ. شۇنداق كۈنلەرنىڭ بىرىدە يىشىل رەڭلىك خىرۇستال ئوتتۇرغا چىقىپتۇ. يەنى بىر ئەرۋاھ يىشىل رەڭلىك خىرۇستالنىڭ كۈچىدە بۇيەردىكى يېزىدا ئېقىۋاتقان شارقىراتمىنىڭ سۈيىنى خىسلەتلىك شارقىراتمىغا ئۆزگەرتىپتۇ. شارقىراتما سۈيى ھەرقانداق يارىنى ساقايتارمىش. ئەسلى ئەرۋاھلار ئۇيغۇغا بەند قىلىنغان قەۋمداشلىرىنى ئويغىتىشنى مەقسەت قىلغانىكەن. ئەمما بۇ شارقىراتمىنىڭ سۈيىنىڭ ئۇنىڭغا پايدىسى بولماپتۇ. قانخورلارمۇ بۇ سۇغا ئېھتىياجى چۈشمەپتۇ. كۈنلەر شۇ تەرىقىدە ئۆتۈپ كىتىۋېرىپتۇ. شۇنىڭدىن كىيىن ئۇ يېزا شۇنداق «زۇلمەت ئوۋىسى» بۇلۇپ قېلىۋېرىپتۇ. بۇنداق بىر جاينىڭ بارلىقىمۇ

ئىنسانلار ئارسىدىن ئۇنتۇلۇپ كىتىپتۇ...

— بوۋام مانا مۇشۇنداق قىلىپ سۆزلەپ بەرگەن. شۇ ھاكاينى ئاڭلاپ مەنمۇ سەل قورقۇپ قالدىم. كىيىن بوۋاممۇ ئۆلۈپ كەتتى. مەن تاكى سەلىمنىڭ پاجىئەسى يۈزبەرگەنگە قەدەر بۇ ھېكايىنى توقۇلما دەپ بىلەتتىم. ئۇ ئىش يۈزبەرگەندىن كىيىنمۇ ھېكايىدىكى شەھەرنىڭ بۇيەر ئىكەنلىكىنى پەقەتلا ئويلاپ باقماپتىكەنمەن. مەنچە ھېكايە بۇيىچە تەھلىل قىلساق ئۇنداقتا ھازىر بىزدە ئەڭ ئاجىز بولغان ئاق رەڭلىك خىرۇستال تاش بار. شۇڭا بىز... — مەن ئىمىنىڭ گىپىنى ئۈزدۈمدە:

— توختا توختا. ھېكايىدىكى ۋەقەلىك ۋە خاتىرىدە يېزىلغانلار، ئاندىن بىز كۆرگەن ئىشلار ھەجەپ زىت بولۇپ قالدىغۇ. خاتا سۆزلىمىگەنسەن ھە؟ — دىدىم. ئىمىن:

— ھە؟ قانداق زىت بولۇپ قاپتۇ؟ — دىدى. مەن:

— قارا، ھېكايىدە تۆت خىرۇستال بار دەپتۇ. ئۇنداقتا بىزنىڭ كۆرگىنىمىزنى سانساق قىزىل رەڭلىكتىن ئىككىسى بار. ئاق رەڭلىكتىن ئىككىسى بار. بۇ زىت بۇپ قاپتىغۇ ئەنە — دىدىم.

— توغرا ھېلىقى ئۆيدىكى قىزىل رەڭلىك تاش. قەلئەدىكى بىرتاش. ئاق رەڭلىكى ئىشىكتىمۇ بىرسى بار كەنتۇق. راسلا ھېكايە بىلەن ئوخشىمايدىغان چىقتىغۇ.

— مەنچە بۇ يەنىلا بىر ھېكايە. بوۋاڭ ئالدىن بىلەمدە؟ بۇنداق بىر يەنىڭ بارلىقىنى قانداق بىلىدۇ؟ مەنچە سىنى قوقۇتۇش ئۈچۈن

توقۇپتۇ.

— ھە بوپتىلا ئەمەسە ھېكايىگە ئىشەنمەمدۇق؟ سەنمۇ بۇ ھېكايىنى چۈشۈڭدە كۆرگەن تۇرساڭ.

— ھەمە چۈشۈمدە كۆردۈم. بىراق ئازراقلا. ئەگەر داۋاملىق كۆرگەن بولسام سەب سۆزلىگىنىڭىگە ئوخشىمايدىغان بۇلۇپ قېلىشىمۇ مۇمكىن. بىز يەنىلا خاتىرە بۇيىچە ئىش كۆردىلى ھە.

— ھەي راست! خاتىرىدىمۇ «سىرلىق پۈتۈك» ھەقتە گەپ بارغۇ. ئالدىنقى قېتىم ئوقۇغاندا دىيىلگەن. ھېكەيدىمۇ شۇنداق.

— ھە بەلكىم بۇيىرى ئوخشاش چىقىپتۇ. يەنىلا خاتىرىدىن ئىزدەپ باقاي. — مەن شۇنداق دەپ خاتىرىنى ئاچتىم. خاتىرىنىڭ مۇندەرىجىسىدە بۇ توغۇرلۇق بىرنەرسە يوق ئىدى.

— خاتىرىدە پۈتۈك ھەقتە ئىزاھ بېرىلمەپتۇ. — دىدىمەن.

— نىمە؟ يېقىندىن بۇيان نىمىنى ئىزدەسەك شۇ چىقمايۋاتىدۇ بۇ خاتىرىدىن. — دىدى ئىمىن.

— توغرا! خاتىرىدە ھەممە نەرسىگە ئىزاھ بەردىم دەپ يېزىپتىكەن. شۇچە چوڭ شارقىراتما ھەقتىمۇ يوق. بۇ پۈتۈك ھەقتىمۇ يوق. بۇ ئەمۋالارنىڭ ئۇيۇنى ئەمەستۇ ھە؟ — دىدىم. بۇ گەپنى ئاڭلاپ ئىمىننىڭ چىرايمۇ تاترىپ كەتتىدە:

— خاتىرىنى ئەمۋالار ئۆزگەرتىۋەتكەنمىدۇ؟ — دىدى.

— ياق ياق، بۇ مۇمكىن ئەمەس. ئۇلار ئاسانلىقچە ئۆزگەرتەلمەيدۇ. ئۇلار خاتىرىنى ئېلىۋېلىشنىڭ كۇيىدا تۇرسا. ئېلىۋالماي نىمىشقا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئۆزگەرتىۋەتكۈدەك. — دىدىمەن قەتئىيلىك بىلەن .
— ئۇلار نىمىشقا خاتىرىنى ئېلىۋالماقچى بولىدۇ؟ پەقەت بىخاتىرىدە
ئەرۋاھلارنى يۇقۇتۇش ھەقتە گەپ بارلىقى ئۈچۈن. قېنى خاتىرىنى
ۋارقلاپ باقە ئەرۋاھلارنى يۇقۇتۇش ھەقتە گەپ بارمىكى. قارا. بىز
ھېلىقى ئۆيدىكى ۋاقتتا خاتىرىنى ئوقۇغان ۋاقتىمىزدا
پۈتۈكنىڭ بىخاتىرىدە ئىكەنلىكى تىلغا ئېلىنغان. بىراق بىز بەك
ئېرەن قىلماپتىمىز. ھېكايىدە ئۇلار پۈتۈكنى ئېلىۋېلىشنى
ئويلايدۇ دىيىلگەن. دىمەك ئەرۋاھلارنىڭ ئالماقچى بولغىنى خاتىرە
ئەمەس خاتىرىدىكى پۈتۈك .

— بۇ.. ئۇنداقتا نىمىشقا خاتىرىدە بۇ ھەقتە گەپ يوق؟
— دۆتمۈ سەن. بايا ئۆزۈڭ دىدىڭغۇ ئەرۋاھلارنىڭ ئۇيۇنى دەپ .
— ئەمەس خاتىرىدىكى مەزمۇنلارنىڭ ھەممىسى بىزنى ئازدۇرۇش
ئۈچۈنمىدۇ؟

— ئۇنى بىرىنمە دىگىلى بولمايدۇ. بىراق ئۇنداقتا ئەمەستۇ. لىكىن
پۈتۈك خاتىرىنىڭ قەيىرىدە؟ بۇ دەسلەپكى مەسىلە .

— مەن قاراپ باقاي قېنى. — مەن خاتىرىنى ۋارقلاپ ھىچ بىر
پۈتۈكتەك قەغەز لەنى تاپالمىدىم .

— قارا بەلكىم بۇ پۈتۈك ئالاھىدە بولماستىن بىرتال ۋارقا
يېزىلغاندۇ. خاتىرىدە ئالاھىدە بىرە بەت يوقمىكەن .

بۇ گەپنى ئاڭلاپ خاتىرىدىكى ئەرۋاھلار يېزىقىدا يېزىلغان
ئىككى بەت كالىمغا كەلدى دە شۇ بەتنى ئېچىپ ئىمىنغا

تۈرلۈك نەرسەلەر

كۆرسەتتىم. ئىمىن:

— بەلكىم بۇ دەل شۇ پۈتۈك بولۇشى مۇمكىن. — دېدى. مەن:

— ئۇنداقتا قانداق قىلساق بۇلا؟ — دېدىم.

— بىز يەنىلا شارقىراتمىغا بارايلى. — دېدى ئىمىن.

— ئەجەبا بۇ سىنىڭ پىلانىڭما

— سەن نىمىنى كۈتكەنتىڭ. ئەجەبا ئادىلنى مۇشتاق

كۆتۈرۈپىيۈرەمدۇق. ئاۋال شارقىراتمىغا بارمايمىزمۇ؟

— ھە بولىدۇ. مېڭىۋېرىلى. بىراق قاچانمۇ بارارىمىز؟

— سەن ئۈنچە بوشۇشۇپ كەتمە. بىز ئەڭ ئاۋال شەمشەرنى قولغا

چۈشۈرەيلى. ھازىر بىزگە ھەممە نەرسە گۇمانلىق. ئەمدى خاتىرە

بۇيىچە ئىش كۆرمەيلى. ئۇمۇ گۇمانلىق. — دېدى ئىمىن. مەن:

— ئۇنىڭ بىياردىمىدە بۇيەرگە كىلەلىگەندىمىز؟ — دېدىم. ئۇ:

— ئۇنداقتا پايدىلىق دەپ قارىساق شۇ بۇيىچە قىلارىمىز. ئىشقىلىپ

يەنىلا ئېھتىيات قىلغانغا يەتمەيدۇ. شۇڭا تېخىمۇ ھۇشيار

بولغىنىمىز تۈزۈك.

— بۇرۇن بىز ھۇشيار ئەمەستەكلا گەپ قىپ كەتتىڭا؟

— ھازىر تېخىمۇ بەك ھۇشيار بۇلايلى دەۋاتىمەن. بىزنىڭ

بىلىدىغىنىمىز بەك كۆپ بۇلۇپ كەتتى ئەمەسمۇ؟

بىز يوللىمىزنى داۋام قىلدۇق. خېلى ئۇزۇن ماڭغاندىن كىيىن

تاغدا بىر ئۆڭكۈرنى ئۇچۇرتۇپ قالدۇق. ئۆڭكۈر ئىچى شۇنچىلىك

قاراڭغۇ بۇلۇپ بىر نەرسىنى ئېنىق كۆرگىلىمۇ بولمايتتى.

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

— مۇشۇ تەرەپكە مېڭىپ باقايلىمۇ؟ — دېدىمەن ئىمىنغا قاراپ. ئىمىنمۇ بېشىنى لىڭشىتىپ قوشۇلدى. قولچىراقلارمىزنى ياندۇرۇش ئۈچۈن ئالدۇق. ئەمما قولچىراقنىڭ تىكى قالمىدىمۇ ياكى بۇزۇپ قالمىدىمۇ يانمايۋاتاتتى.

— قارا خېلى ئىشلەتتۇق بۇ قولچىراقنىمۇ شۇڭا توكىمۇ قالمىغان ئوخشايدۇ. — دېدى ئىمىن. مەن ئۆزۈمنىڭ كىچىك قولچىرىقىمنى ئېلىپ ياقتىم. ھەرنىمە بولسا شۇ بولسىمۇ يانغانىدى. ئىمىنمۇ ئەتراپتىن ياغاچ ئېلىپ كىلىپ ياغاچنىڭ چوققىسىغا بىرنەچچە پارچە لاتا چىگىپ مەشئەل قىلدى. شۇنىڭلىق بىلەن بىز ئادىلنى يۆلىگىنىمىزچە بۇ قاراڭغۇ ئۆڭكۈرگە كىرىپ كەتتۇق. بۇ ئۆڭكۈر تاغ ئاستىدا بولغاچقىمىكىن بەك ئۇزۇن ئىدى. ئالدىمىزدا قارشى تەرەپكە ئۆتىدىغان يول بارمۇ يوق ئۇنىمۇ بىلمەيتتۇق. شۇنداقتىمۇ يەنىلا مېڭىۋاتىمىز.

— ۋايىجان!!!

ئىمىننىڭ ئېچىنىشلىق ۋارقىرىشىدىن چۆچۈپ ئۇنىڭغا قارىدىم. ئۇ يەردە ۋايىۋايلاپ يېتىۋاتاتتى. يۈدىۋالغان ئادىلنى يەردە ياتقۇزۇپ قويۇپ ئۇنى يۆلەشتۈرۈپ قارىسام دۈمبىسىدە ناھايىتى چوڭ تاتلىغان تىرناق ئىزى تۇراتتى. مەن:

— ساڭا نىمە بولدى؟ — دېدىم ئۇ:

— بۇ يەردە بىرسى باركەن

— نىمە؟ ئەرۋاھمىكەن؟

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— شۇ بۇلۇش ئېھتىماللىقىمۇ بار؟ دۈمبەنى تاتلىۋالدى.

شۇ ئەسنادا بىرسى كاپلا قىلىپ مۆرەنى ناھايىتى چىڭ سىقىۋالدى. قولۇمدىن قولىم چىراقمۇ چۈشۈپ كەتكەندى. قاراڭغۇلۇقتا ئۇنىڭ قانداق نەرسە ئىكەنلىكىنىمۇ بىلمەيتتىم. پەقەت ئۇنىڭ ئۆتكۈر تىرناقلىق بىر مەخلۇق ئىكەنلىكىنى پەرەز قىلدىم. ئاغرىقتىن مىدىرلىيالىمايۋاتاتتىم. ئۇ تىرناقلىرىنى مۆرەمگە پاتۇرۋەتكەندى. شۇ ئەسنادا بىرى بۇ مەخلۇقنى ئۇردىمۇ؟ ئىشقىلىپ غەلتە ئاۋاز چىقارغىنىچە غايىپ بولدى. مەنمۇ ئاغرىق دەستىدىن يەردىلا يېتىپ قالدىم. تويۇقسىز يەردىكى قولچىراقنى بىرى قولىغا ئېلىپ ماڭا ياقتى. ئىمىنىمىكىن دىسەم ئۇ يېنىمدا ئادىلىمكەن دىسەم ئۇ ھۇشسىز تۇرسا. ئۇ ئاستا يېنىمغا كىلىپ قولىنى سوزدى. بۇ دەل ئادىل ئىدى. مەن تەسلىكتە ئورنىمدىن تۇردۇم. ئادىلنىڭ چىرايى تاترىپ كەتكەندى. ئۇ گەپ قىپ بولغۇچە ھالسىزلىنىپ يەنە يىقىلىپ قالدى. ئىمىنىمۇ نىم بولدىكىن ھۇشسىزلا ئىدى. قولچىراقنى ئېلىپ مۆرەمگە ياقتىم. مۆرەم خۇددى يىرىڭداپ قالغاندەك ئاپپاق سۇيۇقلۇق چىقىۋاتاتتى. شۇ ئەسنادا ئەتراپىمدا بىرى باردەك تۇيۇلدى. توغرا راستلا يېنىمدا بىرى بار ئىدى. بايقى مەخلۇق تېخىچە كەتمىگەندى. ئاھخۇدا بۇ قاراڭغۇچىلىقتا ئۆزەم يالغۇز قانداقمۇ قىلارمەن؟

15 - قىسىم شارقىراتما ئۈستىدىكى ئالۋاستى دەرەخ

ئەتراپ ناھايىتى قاراڭغۇ. شۇتاپتا يۈركۈم ئەنسىز سوقماقتا ئىدى. كەينىمدە بىرىنىڭ ئېغىر تىنىق ئاۋازى ئاڭلىنىۋاتاتتى. شۇ بارلىق كۈچۈمنى يىغىپ جۈرئەتلىك بىلەن يېنىمغا قىستۇرۋالغان كىچىك خەنجىرىمنى ئاستا چىقاردىم. ئاڭلىماققا ئۇ مىنىڭ كەينىمدىدەكلا قىلاتتى. مەن دەرھاللا بۇرلۇپ خەنجەرنى شىلتىدىم. بىراق قاراڭغۇ بولغاچقا خەنجەرنىڭ ئۇ ئەرۋاھقا تەگكەن ياكى تەگمىگەنلىكىنى بىلمەيتتىم. شۇتاپتا ئۇنىڭ يەنىلا تىنىق ئاۋازى ئاڭلىنىۋاتاتتى. تېزلىك بىلەن يەردىكى يېنىپ تۇرغان قولچىرىقىمنى ئېلىۋالدىم. ئۇيان بۇيانغا قارىتىپ يورۇتۇۋاتاتتىم. تۇيۇقسىزلا قولچىراقنىڭ نۇرى قىزىل كۆزلۈك ئەرۋاھقا چۈشۈپ قالدى. ئۇنىڭ ماڭا قاراپ خىرىس قىلىشلىرىدىن بەدىنىم تىترەپ كىتىپ باراتتى. شۇنداقتىمۇ ئۆزۈمنى تەستە ئوڭشاپ خەنجەرنى ئۇنىڭغا قارىتىپ تىقتىم. ناھايىتى ئېچىنىشلىق ئاۋاز بىلەن ئۇ قەيەرلەرگىدۇر غايىپ بولدى. پۇرسەتنى چىڭ تۇتۇپ ئىمىننىڭ يېنىغا باردىم. ئۇ تەستە كۆزىنى ئېچىپ ماڭا قارىدى.

— ماڭالىغۇدەكسەنمۇ؟ — دېدىمەن. ئۇ بېشىنى لىڭشىتتىدە ئاستا ئورنىدىن تۇردى. مەن ئادىلنى كۆتۈرۈپ ئىمىننىمۇ ئۆزۈمگە تاياندۇرۇپ يۈرۈپ مېڭىۋاتاتتۇق. ھېلىقى ئەرۋاھمۇ بارمۇ يوق

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

بىلمەيتتىم. كاللامدا پەقەت بۇ ئۆڭكۈردىن قارشى تەرەپكە چىقىپ كىتىشلا بارئىدى. ئاخىرى قارشى تەرەپتە يورۇقلۇق كۆرۈندى. ھەقىقەتەن ئالدىمدا چىقىش ئېغىزى بار ئىدى. ناھايىتى تېز قەدەم ئېلىپ مېڭىۋاتاتتىم. مۆرەنىڭ ئاغرىقىمۇ پىشانەمدىن تۈتۈن چىقىرۋاتاتتى. ئاخىرى بۇ يەردىنمۇ چىقىۋالدۇق. ئالدىمىز يەنىلا ئورمانلىق ئىدى. تېزلىك بىلەن ئىمىن ۋە ئادىلنى يوغان بىر تۈپ دەرەخنىڭ يېنىغا ئولتۇرغۇزۇپ قويۇپ ئۆڭكۈر تەرەپكە قارىدىم. ئۇ تەرەپ ناھايىتى تىنچ بولۇپ ئەرۋاھمۇ كىتىپ قالغاندەك تۇراتتى.

— قانداقراق ئەھۋالنىڭ — دىدىمەن ئىمىنغا. ئۇ ماڭا قاراپ «ھىچ ئىش يوق» دىگەندەك بېشىنى لىڭشىتتى. چۈنكى ھازىر ئۇنىڭدا گەپ قىلالىغۇدەك مادارمۇ يوقتى. ئادىل بولسا بايا ئورنىدىن تۇرغانىدى. ئەمما يەنىلا يىقىلىپ قالدى. ئۇنىڭ ئەھۋالى ھەممىمىزنىڭ كىدىنىمۇ بەكرەك ناچار ئىدى. ئۇلارغا قاراپ ناھايىتى ئىچىم ئېچىشۋاتاتتى. ھالىمىز بەكلا ناچار. بۇ نەسباسقۇر جايدا يا ئۆلمەي بەك قېيىنلىپ كىتىپ باراتتۇق.

— ئۆمەر! ئاۋۇ تەرەپتىن سۇنىڭ ئاۋازى كېلىۋاتىدۇ. — دىدى ئىمىن ئورماننىڭ ئىچكىرىسىنى ئىما قىلىپ. مەن زەن قويۇپ ئاڭلاپ ھەقىقەتەن شۇ تەرەپتىن سۇنىڭ ئاۋازىنى ئاڭلىغانىدىم.

— بۇ قېتىم چوقۇم خىسلەتلىك شارقىراتما بولشى مۇمكىن. بېرىپ باقايلى. — دىدىمەن ئادىلنى كۆتۈردۈم. ئىمىنمۇ ئورنىدىن

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

قوپتى. بىز ئەشۇ سۇنىڭ ئاۋازى كېلىۋاتقان جايغا قاراپ
مېڭىۋاتاتتۇق. ئوزۇن ماڭمايلا بىر ئوچۇقچىلىققا
چىقتۇق. ئالدىمىزدا ئىگىز تاغدىن چۈشۋاتقان زۇمرەتتەك سۈزۈك
سۇ پەستە كىچىك كۆل ھاسىل قىلىپ ئالماستەك چاقناپ
تۇراتتى. بۇ سۇ ھەقىقەتەنمۇ ناھايىتى سۈزۈك ئىدىكى قارساق
كۆلىنىڭ ئاستىنى كۆرەلەيتتۇق.

— قارىغىنا راسلا كەپتىمىز — دىدىمەن. بىز ناھايىتى خۇشال
بۇلۇپ ھاياجاندىن كۆلىنىڭ يېنىغا باردۇق.

— سۇنى قەتئىي ئاغزىمىزغا يېقىن ئەكەلمەيلى. يارىمىزغىلا
سۈرەيلى. — دىدىم ئىمىنغا. شۇنىڭ بىلەن مەن سۇدىن ئوچۇملاپ
ئالدىمدە مۆرەمگە قۇيدۇم. مۆرەم خۇددى تۇز قۇيغاندەك
تەسۋىرلىگۈسىز ئېچىشىپ كەتتى. ھەتتا بۇ ئېچىشىشتىن يەردە
يېتىپمۇ قالدىم.

— ساڭا بېرەئىش بولمىغاندۇ؟ — دىدى ئىمىن مىنىڭ
ۋايىۋايلىشىمدىن ئەنسىرەپ. بىر ئازدىن كىيىن بۇ ئېچىشىشمۇ
توختاپ يارام ئەسلىگە كەلدى.

— ۋايىجان! ئوھ! ھەجەپ ئېچىشتا، قارىغاندا باشتا ئاغرىققا تويغۇزۇپ
ئاندىن ساقايتىدىغان سۈكەندە بۇ — دىدىم. ئىمىننىڭ
مايكىسىنى سالدۇردۇم. ئۇ:

— ئاۋال ئادىلغا سۈرگىنە ئۇ بولالماي قالدى. — دىدى. مەن ماقۇل
بۇلۇپ ئادىلنىڭ مايكىسىنى سالدۇرۇپ قارىدىم. ئۇنىڭ بەدىنى

تۈرلۈك نەرسەلەر

كۆرگۈسىز بۇلۇپ كەتكەندى. مەيدىسى دۈمبىسى، پۇتى ئىشقىلىپ يارلانمىغان يېرى قالمىغاندى. سۇدىن ئېلىپ ئۇنىڭ يارىسىغا تېمىتتىم. ھېلىمۇ ئۇ ھۇشسىز بولغاچ ئاغرىقنى سەزمەيتتى. ئۇنىڭ مەيدىسى ۋە دۈمبىسىگە سۈرۈپ بولغاندىن كىيىن ئۇنىڭ بەدىنى ناھەتتە تېزلا ئەسلىگە كەلدى. ئۇنىڭ يارلانغان پۇتىغا سۇ تېمىتاي دىگۈچە ئادىل ۋارقىرىغىنچە كۆزىنى ئاچتىدە:

— ۋايجان! ۋايىيەي! — دەپ ئېغىزى كەتتى.

— نىمىگە ۋارقىرايسەن — دىدىمەن.

— نىمىش قىلىۋاتىسەن!

— ياراڭنى داۋالاۋاتىمەن جىم يات ھە — مەن شۇنداق دىگىنىمچە ئادىلنىڭ پۇتىغا سۇ تېمىتتىم. ئۇ ناھايىتى ئېچىنىشلىق ۋارقىراپ يارىسى ساقايغىچە ۋايىيەي كەتتى.

— خېلى كارامىتى بار كىنا بۇ سۇنىڭ — دىدى ئۇ ھەيران بۇلۇپ.

— شۇ. شۇڭا سەنمۇ ساق قالدىڭ. — ئەمدى مەن ئىمىنىڭ دۈمبىسىگە سۇ سۈرۈش ئۈچۈن ئۇنىڭ يېنىغا كەلدىم. ئەرۋاھ تاتلىۋالغانغىمۇ ھۇشدىن كىتەمدىكىن دەپتىمەن. ئەسلىدە ئىمىنىڭ يارىسىمۇ خېلى ئېغىر بۇلۇپ يارا ئېغىزى چۇڭقۇر ئىدى. سۇنى ئۇنىڭ يارىسىغا تېمىتتىم. ئۇمۇ ئوخشاشلا ئېغىز كەتتى. ئەركىشى بولغان بىلەن بۇنىڭ ئاغرىقىغا گەپ توغرا كەلمەيتتى. ھەقىقەتەن بەكلا ئېچىشتۇراتتى. شۇنداق قىلىپ مانا

تەرىپلەنگەن ئەمرۋاھ

ھەممەيلەن ساقىيىپ كەتتۇق .

— يىگىتلە! ئەمدى دەس تۇرۇپ سەپىرىمىزنى داۋام قىلايلى . تېخى شەمشەرنى تاپالمىدۇق . — دىدىمەن ئىككەيلەنگە .

— قايىققا ماڭىمىز ئەمدى؟ — دىدى ئادىل .

— شۇنداق! ئەمدى قايسى تەرەپكە ماڭارىمىز؟ — دىدى ئىمىنىمۇ . مەن:

— بىلمەيمەن . ئەمما بىز چۇقۇم بىر تەرەپكە مېڭىشىمىز كېرەكتە . — دىدىم . ئادىل:

— ئاۋۇ شارقىراتمىغا قاراڭلار! شارقىراتمىنىڭ ئارقىسىدا بىر ئۆڭكۈر تۇرامدۇ قانداق! — دەپ شارقىراتما تەرەپنى كۆرسەتتى . مەن سەل يېقىنراق بېرىپ سىنچىلاپ قارىدىم . ھەقىقەتەن شارقىراتمىنىڭ كەينىدىلا بىر ئۆڭكۈر تۇراتتى . مەن:

— مەن بېرىپ قاراپ باقاي . قارشى تەرەپكە ئۆتكىلى بولامدۇ يوق . ياكى باشقا نەرسىلەر بارمۇ؟ ئاندىن سىلەرنى چاقىرىمەن . — دىدىم دە شۇ تەرەپكە قاراپ ماڭدىم . تاغنىڭ يېنىنى بويلاپ مېڭىپ يۈرۈپ شارقىراتمىنىڭ يېنىغا كەلدىم . سۇمۇ دەھشەت بىلەن چۈشۈۋاتاتتى . چاققانلىق بىلەن سۇنىڭ ئىچى تەرەپكە ئۆتۈپ ئۆڭكۈرگە كىرىۋالدىم . ئۆڭكۈر ئىچىگە سىرتنىڭ ئازغىنە يورۇقى چۈشەتتى . ئىچكىرىسى يەنىلا قاراڭغۇ ئىدى . مەن قولىمىزنى چىقىرىپ ئىچى تەرەپكە قاراپ ماڭدىم . قولىمىزنى تاملارغا قارىتىپ قارىسام تامنىڭ ھەر بەش مېتىردا بىر مەشەل تۇراتتى . شۇنىڭغا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

قاراپ بۇيەر چۇقۇم بىرە يەرگە تۇتشىدىغانلىقىنى ھېس قىلدىم. دەرھال كەينىمگە يېنىپ ئىمىن بىلەن ئادىلنى چاقىردىم. ئۇلارمۇ كىردى.

— بۇ يول چۇقۇم بىرە يەرگە تۇتشىدۇ قاراڭلار تامدا مەشئەللەر بار ئىكەن. — دىدىمەن تامنى ئىشارەت قىلىپ. ئادىل:

— مېنىڭ سومكامنى قايسىڭلار ئېلىۋالغان؟ — دەپ سورىۋىدى جىمىپ قالدۇق. توغرا! ئۇنىڭ سومكسى كۆرۈنمەيتتى.

— سېنىڭ سومكاڭ چۇقۇم بۆرىلەر بىلەن ئۇرۇشقان جايدا قېپ قالغان ئوخشايدۇ. — دىدى ئىمىن.

— بۇ قانداقمۇ مۇمكىن بولسۇن! مەن ئۇ چاغدا سومكامنى مۆرەمدىن ئايرىمىغان تۇرسام! مەن ھۇشۇمدىن كەتكەندە سومكامنى ئېلىۋەتكەنمىدىڭلار! — دىدى ئادىل. ئىمىن:

— سېنى باشتىلا مەن كۆتۈرگەن. كۆتۈرگەن ۋاقتىمدا راسلا سومكاڭ يوق ئىدى. — دىدى.

— بولدى قىلىڭلار. بەربىر چۈشۈپ قاپتۇ. ئەمدى تەگەشكەنگە تېپىلىپ قالمايدۇ. شۇڭا ئاۋال ھازىر يولمىزنى داۋام قىلايلى. ۋاقت ئۆزىراپ كەتمىسۇن. — دىدىمەن گەپكە قوشۇق سېلىپ. شۇنىڭ بىلەن بىز بۇ ئۆڭكۈردە ئىچكىرلەپ كىرىپ كەتتۇق. ئىمىن:

— ھەي! بىز تېخى بايىلا مۇشۇ تاغنىڭ يەنە بىر تەرىپىدىكى ئۆڭكۈردىن بۇيەرگە كەلگەن تۇرساق! بۇياقتىن چىقساق يەنە كەلگەن يولمىزغا چىقىپ قالامىز؟ — دىدى. مەن:

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— بەلكىم ئۇنداقتۇ بولماس! قېنى مېڭىپ باقايلى. — دىدىم
تامدىكى بىر مەشئەلنى يېقىپ. مەشئەلنى تامدىن ئاجرتىۋالدىم دە
يەنە ئىككىسىگە يېقىپ ئىمىن بىلەن ئادىلنى ئېلىۋېلىشنى
ئېيتتىم. شۇ تەرىقىدە ئىچكىرلەپ كىرىپ كىتىپ بارا تۇتۇق. ئاخىرى
بۇ يەرنىڭمۇ ئاخىرى چىقتى. بىراق بىز ئويلىغاندەك بولمىدى.
بۇ يەرنىڭ ئاخىرىدا چىقىش ئېغىزى يوق بولۇپ بىر تام ئىدى.
— بىكارلا بىرمۇنچە يولنى مېڭىپتىمىزدە مانا! — دىدى ئادىل
ئەپسۇسلىنىپ. مەن:

— ئۇنداق ئەمەس. مەنچە چۇقۇم باشقا يول بار. بولمىسا بۇ قۇرۇق
ئۆڭكۈرگە مەشئەل قاداڭ قۇيامتى. — دىدىم قەتئىيلىك
بىلەن. چۈنكى مەن بۇ يەردە بىر يولنىڭ بارلىقىغا ئىشىنەتتىم.
— ئىككىگە بۆلۈنۈپ ئىككى چەتتە كەينىمىزگە
ماڭايلى. بەلكىم ئىشىك ياكى بىر ئېغىز تام تەرەپتە بولسا
قاراڭغۇدا كۆرمەي قالغان بولشىمىزمۇ مۇمكىن. —
دىدىم. شۇنىڭ بىلەن ئادىل يەنە بىر چەتتە ماڭدى. مەن بىلەن
ئىمىن بۇ چەتتە ماڭدۇق. دەرۋەقە ئويلىغىنىم راست ئىدى. مەن
تەرەپتىكى تامدا بىر ئىشىكنى بايقىغانىدىم. ئىشىكنىڭ
ئوتتۇرىسىدىلا خىرۇستال تاشنىڭ شەكلىدە كامار بار ئىدى. دىمەك بۇ
ئىشىكنىڭ ئاچقۇچىمۇ يەنىلا شۇ خىرۇستال تاش ئىدى. مەن
تاشنى چىقىرىپ شۇ كامارغا قويدۇم. ئىشىك بولسا يۇقۇرغا
كۆتۈرلۈپ ئاچتى. ئىشىك كەينىدە بىر يول بولماستىن بەلكى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئۈستىگە چىقىدىغان پەلەمپەي بار ئىدى. بىز پەلەمپەيگە چىقىپ ئۈستىگە چىقماقتىمىز. پەلەمپەي ئەگمە شەكىلدە تاغنى تىشىپ ئويغان بۇلۇپ ناھايىتى چىرايلىق ئۇيۇلغانىدى. بۇنداق قېلىن تاغ قاتلىمىنىڭ ئارىسىغا بۇنداق سىپتا پەلەمپەينى ئۇيۇشمۇ ئەلۋەتتە ئۈنچە ئاسان ئىش ئەمەستە. بۇ پەلەمپەينى بىرە ئۆيگە ياكى باشقا يولغا تۇتاشامدىكىن دەپتىمەن. بىراق بۇ پەلەمپەي پەقەت تاغنىڭ ئۈستىگە چىقىش ئۈچۈن ياسالغانىكەن. بىز تاغنىڭ ئۈستىگە چىقتۇق. ئەمما بۇيەر بۇل باراقسان ئورمانلىق ئىدى.

— ھېي! غەيرى ئىش! تاغ ئۈستىدىمۇ ئورمان بۇلامدۇ ئەمدى! —
 دىدى ئادىل ھەيران بۇلۇپ. مەن:

— بۇنىڭ ھەيران قالغۇدەك نىمىسى با! مەن پەقەت ھەيران بولمىدىم. بۇ دىگەن ئەمۋالارنىڭ ئۇۋىسى تۇرسا. ھەرقانداق ئىشنىڭ بۇلۇش مۇمكىنچىلىكى زور. — دىدىم.

— ماڭاۋە! ھەرقانداق ئىشنىڭ ئەمەس! ئۇلانىڭ بىزگە زىيان يەتكۈزمەسلىكىنىڭ مۇمكىنچىلىكى نۆلدە نۆل. — دىدى ئادىل.

— ھەي بولدى قىلىڭلار. بىز ئەمدى زادى شەرىققە ماڭمىزمۇ غەرىپكىمۇ؟ — دىدى ئىمىن. ئوڭ سولنى كۆرسۈتۈپ. ئادىل:

— مىنىڭچە بىز شەرىققىمۇ ئەمەس، غەرىپكىمۇ ئەمەس يەنىلا ئوڭ تەرەپكە ماڭايلى. — دىدى چاقچاق قىلىپ. شۇ پاراڭ ئەسناسىدا ئۇدۇلىمىزدىكى بىر تۈپ دەرەخ مىدراشقا باشلىدى. بىردىنلا ئۇنىڭغا جان كىرىپ شاخلىرى ئۆزىراپ بىز تەرەپكە قاراپ ئېتىلماقتا ئىدى.

تۈزۈلگەن ئەمىرۋاھ

— بۇرادەرلەر! قارغاندا يەنە بىرقېتىملىق خەتەرگە دۇچ كەلگۈدەكمىز. دەرھال ئۆزىمىزنى چەتكە ئالايلى — دىدىمەن. ئۇۋەيلەن ئوڭ تەرەپكە قاراپ يۈگۈرمەكتىمىز. بىراق شۇ تەتەپتىكى دەرەخلەرگىمۇ جان كىرىپ بىزگە ئېتىلماقتا ئىدى.

— بولدى ئاغىمىلەر! بۇلا ناھايىتى مىدىرلىيالايدىغان ياغاچ خالاس! شۇڭا قىلىچلىرىمىز ئالدىدا ھامان باش ئەگمەي قالمايدۇ. قىلىچلىرىمىز بىلەن ئۇدۇل كەلگەن يېرىگە چاپايلى! — دىدىم قىلىچىمنى چىقىرىپ ھەممىنىڭ ئالدىدا بۇ رەزىل دەرەخلەرگە ئېتىلىپ. شۇنداق قىلىپ ئىمىن بىلەن ئادىلمۇ ئۇشبۇ دەرەخلەرگە ھۇجۇم قىلماقتا ئىدى. مەن ماڭا سوزۇلغان دەرەخ شاخلىرىنى چاپاتتىم. قىلىچىمنىڭ ئۆتكۈر بېسىدا دەرەخ شاخلىرى بىر چېپىشىمغىلا ئۈزۈلۈپ يەرگە چۈشەتتى. ھەر قېتىم دەرەخلەرنىڭ بىرە شېخنى كىسىپ تاشلىغىنىدا ئۇ دەرەخ خۇددى ئاغرىقنى سەزگەندەك ھەيۋەت بىلەن تېخىمۇ بەك كۈچ بىلەن ھۇجۇم قىلاتتى. ئاخىرى بۇيەردىكى بارلىق دەرەخلەرگە جان كىرىپ بىزگە ئېتىلغىلى تۇردى. بۇيەردە كەم دىگەندىمۇ بىرە يۈزچە دەرەخ بار ئىدى. ئۇلارنىڭ ھەربىرىن تەك بەشتىن شاخلىرى بىزگە ھۇجۇم قىلسا بىز ئۈچەيلەننىڭ بۇلارنى يىڭىشىمىز ھەرگىزمۇ مۇمكىن بولمايتتى. شۇ ئەسنادا ئىمىننىڭ «قۇتقۇزۇڭلار!» دىگەن ئاۋازىنى ئاڭلاپ شۇ تەرەپكە قارىدىم. بىر دەرەخنىڭ شاخلىرى ئۇنى چىڭ چىرمىۋالغان بۇلۇپ مىدىرلىيالمىلا قالغانىدى! مەن دەرھال ئىمىن

تۈرۈلگەن ئەمىرۋاھ

تەرەپكە يۈگۈردۈم. ئۇنىڭ بىلەن بولغان ئارلىقىمىز ناھايىتى 10مىتىرچە بولسىمۇ قەدىم بەك ئاستا ئىدى. ئۇنىڭ ئۈستىگە ئالدىمدا نەچچە دەرەخلەر توسۇۋاتاتتى. مەن ئۇنىڭ يېنىغا ئاخىرى كەلدىم دە بىر سەكرىگىنىمچە ئىمىنى سىقىۋالغان دەرەخ شېخنى غەزەپ بىلەن چېپىپ تاشلىدىم. ئارلىقتا مانا مېنى يەنە بىر دەرەخ شېخى سىقىپ ئىسكەنجىگە ئالدى. بۇ دەرەخ سىقىمۇ ئوبدانلا چىڭ سىقىدىكەن. بەدەنلىرىم سىقىلىپ ئۈستىخانلىرىم سۇنۇپ كەتكۈدەك ئاغرىپ كىتۋاتاتتى. ئارلىقتا ئادىلمۇ، ئىمىنىمۇ ئۆزىنىڭ ئالدىدىكى دەرەخلەر بىلەن تىركەشمەكتە ئىدى. مەن بولسام مەت قىلالماي ھالسىزلىنىۋاتاتتىم. شۇ ئەسنادا بۇ دەرەخلەر ئۆز ئورنىلىرىدىن مىدىراشقا باشلىدى. سەل يىراقتى دەرەخلەرمۇ قوزغۇلۇپ بىز تەرەپكە سۈرۈلمەكتە ئىدى. ئاخىرى ئىمىن مېنى باغلاپ تۇرغان بۇ دەرەخ شېخنى كىسىپ تاشلىدى. بىز ئۈچىمىز يەنە داۋاملىق دەرەخلەر بىلەن ئېلىشماقتا ئىدۇق. بىراق بارا بارا بىزنىڭ كۈچىمىز ئاجىزلىشىشقا باشلىدى. دەرەخلەر كۆپىيىپ ئىمىننى، ئادىلنى ئاخىرىدا مىنىمۇ ئىسكەنجىگە ئالدى. شۇ ئەسنادا ئادىلنى تۇتىۋالغان دەرەخنىڭ ئوتتۇرى ئېچىلىپ خۇددى بىر ئالۋاستىنىڭ ئاغزىدەك بۇلۇپ ئېچىلدى. ئۇ ئادىلنى ئاغزىغا سېلىپ يەۋەتتىدە شاخلىرىمۇ ئەسلىگە كىلىپ چىمىپ قالدى. ئادىل پەقەت «ياق!!» دىيەلگەندى. ئاھ خۇدا! ئۇ دەرەخ ئادىلنى يەۋەتتى. شۇ ئەسنادا مېنى تۇتىۋالغان دەرەخنىڭمۇ ئاغزى ئېچىلدى. ئۇنىڭ

تۈرلۈك نەرسەلەر

ئېچىلغان ئاغزى قاپقاراڭغۇ بۇلۇپ بىرخىل زۇلمەتنىڭ،
 ۋەھىمنىڭ ھىدى كىلىپ تۇراتتى. مەن تېخىمۇ كۈچەپ
 تىرىشىشكە باشلىدىم. قولىمدىكى قىلىچنى ئالقىنىمدا
 سىدىرلىتىپ بولسىمۇ بۇ دەرەخكە تىقاتتىم. بىراق ھىچ ئىنكاس
 بولمايۋاتاتتى. مەن بارا بارا بۇ قاراڭغۇلۇققا كىرىپ كىتىپ
 باراتتىم. تۇيۇقسىزلا يۈرۈكۈمدىن بىرخىل كۈچ ئۇرغۇپ
 چىقتى. يانچۇقۇمدىكى ھېلىقى زەنجىر ئۆزىچىلا يانچۇقۇمدىن
 چىقىپ كۈچلۈك نۇر چىقىشقا باشلىدى. شۇندىلا بۇ دەرەخ مېنى
 قۇيۇۋەتتى. بىراق مەن شارقىراتمىغا چۈشۈپ كەتكەندىم. شۇنچە
 ئىگىزلىكتىن سۇ بىلەن بىللە چۈشۈپ كىتىۋاتقانلىقىمنى ھېس
 قىلىۋاتاتتىم. ئاخىرى مەن شارقىراتىمدىن ئېقىپ كۆلگە
 چۈشتۈم. شۇنچىلىك زور بېسىم بىلەن چۈشكەندىم. سۇمۇ ئاغزىمغا
 كىرىپ ئۆپكەمگە كەتكەندى. شۇ ئەسنادا مېڭ بىر جاپادا سۇ
 ئۈستىگە لەيلىپ چىقىپ قالدىم. بىر قېتىملا نەپەس ئالدىمدا
 كۆزلىرىم قاراڭغۇلىشىپ يۇمۇلۇپ قالدى....

قانچىلىك ۋاقىت ئۆتتى بىلىمدىم. بىراق بىر چاغدا كۆزۈمنى
 ئېچىپ قارىسام، مەن بىر دەريا بويىدا يېتىپتىمەن. مەندىن بەش
 مېتىر نېرىراقتا بىرى دەرەخكە يۆلىنىپ ئولتۇرۇپ بىر نەرسىنى
 ئوقۇۋاتاتتى. مېنى ھەدەپ يۈتەل تۇتۇۋاتاتتى. ئۆزۈمنى تۇتۇۋالماي
 يۆتىلىپ كەتتىم. مېنىڭ يۈتەلگىنىمنى ئاڭلىغان بايىقى كىشى
 يېنىمغا كەلدى.

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

— قانداقراق تۇرسەن! — دىدى ئۇ. مەن يۆتەلدىن ئاران توجتاپ بۇ ئاۋازنىڭ شۇنچىلىك تۇنۇش ئىكەنلىكىنى ھېس قىلىپ دەرھال ئۇنىڭ چىرايىغا سەپ سېلىپ قارىدىم. كۆزلىرىمگە ئىشەنمەيلا قالدىم. ئالدىمدا تۇرغىنى دەل ئەلى ئىدى. مەن ئۇنى چىڭ قۇچاقتىم:

— كەچۈرەن ئاغىنەم! سىنى ياخشى قوغدىيالىمىدۇق. —
 دىدىم. كۆزلىرىمدىن بۇشاللىق ياشلىرى قۇيۇلماقتا ئىدى.
 — ھەي بولدى! مەن ياخشى. — دىدى مېنى بەزلەپ. مەن:
 — مەن بۇيەردە تۇرمەنغۇ! — دىدىم ھەيران بۇلۇپ. ئەلى:
 — قارىسام سەن بۇ كۆلدە لەيلەپ ئېقىپ كىلىۋاتسەن! شۇڭا سىنى سۈزىۋالدىم. قاغانلا قېنى؟ — دىدى. مەن ئۇنىڭغا بولغان ئەھۋاللارنى دەپ بەردىم.

— قېنى دىگىنە! سەن تۇيۇقسىزلا يۇقاپ كەتتىڭغۇ! سىنى بىرە ئەمۋاھ ئېلىپ قاچتىما؟ — دەپ سورىدىم قايتىلاپ!
 — شۇنداق! مېنى بىرى ئېلىپ قاچتى. ھەممىنى قىلغان ھېلىقى سەلىمنىڭ سىياقىغا كىرۋالغان مەخلۇق. بولدى بۇ گەپلەرنى كىيىن دىيشەيلى! مۇھىمى ھازىر سىنىڭ كىسىلىڭنى داۋالاش! —
 دىدى ئۇ. مەن ھەيران بۇلۇپ:

— كىسەل؟ نىمە كىسەلكەن ئۇ؟ ناھايىتى شۇ شارقىراتمىدىن چۈشۈپ كەتتىم! — دىدىم.

— مەن سىنى سۈزىۋالغاندىن كىيىن سەن سۇ ياندۇرۇپ

تۈرلۈك ئەرۋاھ

چىقتىڭ. بۇ سۇ دىگەن خىسلەتلىك شارقاتمىنىڭ سۈيى. ئىچسەڭ بولمايدۇ. سەن ھازىر خەتەر ئىچىدە! — دىدى. توغرا مەن سۇغا چۈشۈپ كەتتىم. بۇ ئىچىشكە بولمايدىغان سۇ شۇنىڭلىق بىلەن ئاغزىمغا كىرىپ كەتتى. مەن ... مەن ئەمدى يەنە نىمە كۆرگۈلۈك كۆردىمەن!

16 - قىسىم ساختا ئەلى

— بۇ سۇنى ئىچسەڭ بولمايتتى. ئەمدى بۇنى سەندىن كۆرسەكمۇ بولمايدۇدە. شۇڭا سۇنىڭ زىيانلىق ئالامىتى كۆرۈلۈشتىن بۇرۇن بىز چۇقۇم يىشىل رەڭلىك خىرۇستالنى تېپىشىمىز كېرەك. — دىدى ئەلى ماڭا. توۋا! بۇ ئىمىن دىگەن ھېكايىدە تىلغا ئېلىنغان يىشىل رەڭلىك خىرۇستال تاشنى دەۋاتىدىغۇ. بىز ئۇنى پەقەت ھېكايە رىۋايەت دەپ ئىشەنمىدۇق. بۇ ئەلى ... توختا! ئەگەر كۆز ئالدىمىدىكى بۇ ئەلى ھەقىقىي ئەلى بولماستىن ئەرۋاھ بولسىچۇ؟ ئۇنىڭ بىر ئېغىز گىپى كاللامدا چىڭش خىياللارنى پەيدا قىلىپ قويغانىدى. ئۇ راستلا ئەلىمىدۇ ياكى ئەمەسمۇ بۇنىسىمۇ نامەلۇم. مەن ئۇنى گەپكە سېلىپ بېقىشنى ئويلىدىمەن:

— سەن يىشىل خىرۇستالنى قانداق بىلىسەن بىرەرسى دەپبەردىما؟
— دەپ سورىدىم. ئۇ ماڭا:

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— نىمە دېدىڭ؟ ئەجەبا سەن مەندىن گۇمانلىق ئاتامسەن؟ سەن مېنىڭ ئەلى ئىكەنلىكىمدىن گۇمانلىق ئاتقان ئوخشامسەن؟ ھەي! بوپتۇ. گۇمانلىق ئىشلىشىڭمۇ توغرا ئەمەسمۇ؟ ئەمما مېنىڭ كۆزۈمگە قارا دوستۇم! مەن راسلا ئەلى! — ئۇنىڭ گەپلىرى مېنى تېخىمۇ گۇمانغا سېلىۋاتاتتى. ئۇ ئەزەلدىن ماڭا بۇنداق گەپلەرنى قىلىپ باقمىغان.

— سە سەن راسلا ئەلىمە؟ — دېدىم مەن ھەيرانلىقىمنى باسالماي. ئۇ: — ئاھ خۇدا! سەن يەنىلا ماڭا ئىشەنمەيۋاتامسەن؟ بىزنىڭ كىچىك ۋاقىتلىرىمىزدىكى ئىشلارنى دەپ بېرىمۇ؟ بىز بىللە سۇ ئۈزەتتۇق، بېلىق تۇتاتتۇق. يەنە كىيىن مېنىڭ ئىنىم سەلىم تۇغۇلدى. ئۇنىڭ بىلەنمۇ شۇنداق خۇشال ئويىنايتتۇقۇ! ئىسىڭدىمۇ بىر قېتىم سەن كۆلىنىڭ چۇڭقۇر يېرىگە بېرىپ چىقالمىغاندىڭ. ئۇچاغدا سەن بەك كىچىكتىڭ ھەم سۇ ئۈزۈشنى ئۈگىنىۋاتقان كۈنلىرىڭ بولغاچقا.....

مەن ئەلىگە قاراپ تۇرۇپلا قالدىم. ئۇ توختىماي ماڭا سۆزلەۋاتاتتى. شەخسەن ئۇنىڭ قارشىدا كىچىك ۋاقىتىمىزدا بولغان ئىشلارنى سۆزلەۋاتاتتى. بىراق بىز ھېچقاچان ئۇنىڭ دېگەن ئىشلىرىنى قىلىپ باقمىغاندۇق. ئۇنىڭ ھەربىر سۆزىنى ئاڭلىغىنىمدا بىرەخىل قورقۇنۇچ مېنى چىرمىۋالاتتى. ئۇنىڭ ماڭا يالغان ئۆتمۈشنى سۆزلەۋاتقىنىنى ئاڭلىغىنىمدا ئۇنىڭ ئەلى ئەمەسلىكىنى جەزىملەشتۈردۈم. بىراق كاللامدىن ئۆتمىگىنى ئۇ

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

بۇنداق گەپلەرنى قىلسا ئەلۋەتتە ئاشكارلىنىپ قالىدۇ. ئۇنىڭ مەقسىدى زادى نىمە بولغۇيدى؟ ئۇ داۋاملىق ماڭا سۆزلىمەكتە ئىدى. بىراق ئۇ دىگەن ئىشنىڭ بىرىنىمۇ بىز قىلىپ باقمىغان. مەن ئۇنىڭ گىپىنى بۆلدۈمدە:

— توختا! توختا! بىلدىم. ئىسىمگە كەلدى. ئۇ ئىشلانى قۇيۇپ ماڭا سەن ئۆزەڭنىڭ نىمىشقا بۇيەرگە كىلىپ قالىدىك! نىمىشقا ئارىمىزدىن تۇيۇقسىز يۇقاپ كەتتىك؟ نىمىشلا بولدى؟ مۇشۇ سوئاللارنى ماڭا يىشىپ بەر — دىدىم. ئۇ:

— ھە بولىدۇ! بىراق ھازىر كەچ سائەت 11 بولدى مانا قارا — دىدىمە قولىدىكى سائەتنى ماڭا كۆرسەتتى. سائەت ھەقىقەتەن 11 نى كۆرسىتىپ تۇراتتى. ئۇ:

— بۇيەردە كەچ بىلەن كۈندۈزنى ئايرىغىلى بولمايدىكەن. مىنىڭ بەك ئۇيغۇم كىلىپ كەتتى. ئەتە سۆزلەپ بەرسەم قانداق دەيسەن. — دىدى. مەنمۇ ماقۇل بولدۇم. ئۇ دەرەخكە يىكلىنىپ يېتىپلا ئۇيغۇغا كەتتى. ئۇنىڭدىن ئازراق بولسىمۇ يىراقلىشىش ئۈچۈن مەن يەنە بىر دەرەخنىڭ يېنىغا بېرىپ ياتتىم. ئەسلى قېچىپ كىتىشىمۇ ئويلىغانىدىم. بىرغىچە بۇ ئەلى بولمىغاندىكىن. ھەم ئۇنىڭ ماڭا دىگەن گەپلىرىدىن باشقا ئۇچۇرلارنى بىلىشىم مۇمكىن دەپ ئويلىدىم. مىنىڭ ھازىر پەقەتلا ئۇيغۇم كەلمىگەندى. ئادىل بىلەن ئىمىننى ئويلاپ قالدىم. ئۇلار زادى قانداقراق تۇرۇۋاتقاندۇ. نىمىش قىلىۋاتقاندۇ؟ شۇ ئەسنادا كەينىمدە بىرى باردەكلا ھېس قىلىپ

تۈرۈلگەن ئەمۋال

قالدىم. ئاستا ئورنىدىن تۇردۇم دەرخنىڭ ئارقىسىغا ئۆتۈپ قارىدىم بىراق ھىچكىشى يوق ئىدى. شاپپىدە قىلىپ بىرىنىڭ كەينىدىن ئۆتۈپ كەتكەنلىكىنى ھېس قىلدىم تېزلا ئارقامغا قارىدىم. مەن ئاخىرى ھەقىقەتەن بۇيەردە باشقىلارنىڭ بارلىقىنى جەزەملەشتۈردۈم. ھازىر يېنىمدا ھىچقانداق بىر قورال يوق ئىدى. شۇ ئەسنادا بىرى قولىمنى چىڭ تۇتۇۋالدى. مەن قورققىنىمىدىن تەرلەپ كەتكەندىم. قولىمنى تۇتقان قول بىر ئادەمنىڭ قولىدەك تۇراتتى. مەن ئاستا ئۆرلۈپ قارىدىم. كەينىمدە يۈزى قانغا بويالغان، بىر كۆزى ئۇيۇتۇلغان، يەنە بىر كۆزى پولىتىيىپ چىقىپ قالغان بىلىكىدە گۆش يوق پەقەت قانلىق سۆڭىكىلا كىرۈنۈپ تۇرغان بىرى ئاغزىنى ئېچىپ ماڭا قاراپ تۇراتتى. مەن قورققىنىمىدىن ۋارقىراپ تاشلىدىم. ئەلى بولسا ياتقان يېرىدىن قوپماي خورىكىنى تارتىپ ئۇخلاۋاتاتتى. كۆز ئالدىمدىكى بۇ قورقۇنۇشلۇق سىما ماڭا تونۇشتەك تۇيۇلۇۋاتاتتى. ئۇ ماڭا:

— ئۆمەر! قوقما! بۇ مەن ئىمىن. — دىدى. ئۇنىڭ ئېغىزىدىنمۇ قان ئېقىپ تۇراتتى. مۇنداقچە ئېيتقاندا ئۇ بىر مۇردىغا ئايلىنىپ بولغانىدى. مەن ئۇنىڭدىن تەسلىكتە قولىمنى بوشاتتىم دەرهال ئەلنى تۇرتۇپ ئويغاتتىم. ئۇ ماڭا قاراپ:

— نىمە بولدۇڭ؟ نىمىشقا ئويغىتتىسەن! — دىدى. مەن جىددىچىلىك ئىچىدە ماڭا زەھەر كۆزى بىلەن قاراپ تۇرغان بۇ مۇردىنى كۆرسىتىپ تۇرۇپ:

تۈرۈلگەن ئەمىرۋاھ

— سەن كىرمەيۋاتامسەن ئۇنى — دېدىم. ئۇ مەن كىرسەتكەن تەرەپكە قارۋەتكەندىن كىيىن:

— ئۆمەر! سنى قار بېسىپ قاپتۇ. يېتىپ كۆزىڭنى جىم يۇمغىن ھە. ئەگەر ئۇخلىيالمىساڭ سومكاڭ ئاۋۋىيەردە! بىللە ئېقىپ كەلگەندى. شۇنىڭدىكى قىلىچىڭنى بېشىڭغا قويۇپ ياتقىن — دىگىنىچە يەنىلا بېشىنى قويۇپ ياتتى. ئەمدى بۇ ئەلدىن ئۈمۈت كۈتكىلى بولمايدىغانلىقىنى بىلىدىم دەرھال سومكامدىن قىلىچىمنى ئالدىم. كۆز ئالدىمدىكى بۇ موردا:

— سەن مېنى ئۆلتۈرۋەتمەكچىمۇ؟ مەن سىنىڭ دوستۇڭ — دەۋاتاتتى. بىراق ئامال يوقتە. ئۇ بۇرۇنلا ئۆلۈپ كەتكەن. مەن قىلىچىنى كۈچەپ بۇ موردىنىڭ قاق پىشانىسىغا تىقىۋەتتىم. ئۇ تۈتۈنگە ئايلىنىپلا غايىپ بولدى. كەينىدىنلا بىرمۇنچە موردىلار پەيدا بولۇپ قالدى. ھەر بىرى شۇنچىلىك قورقۇنۇچلۇق ئىدىكى قارغانلا ئادەمنىڭ كۆڭلىنى ئىشتۈرەتتى. ھازىر ئۆزۈم يالغۇز قانداقمۇ بۇ موردىلار بىلەن ئېلىشامەن؟ بۇ موردىلار بىر قەدەم، بىر قەدەمدىن ماڭا يېقىنلاپ كېلىۋاتاتتى. مەن بەربىر ئېلىشساممۇ ئوخشاشلا يېڭىلەتتىم. قورقۇنۇچ يۈرىگىمنى باسماقتا ئىدى. شۇ ئەسنادا خىرۇستال تاش بىلەن زەنجىر ئېسىمگە كەلدىدە ئۇنى ئالدىم. بۇ ئىككىسىنى بىر بىرىگە چىڭ يېپىشتۈردۈم. بىراق بۇ قېتىم ھېچبىر مۇداپىئە چەمبىرىكى ھاسىل بولمايۋاتاتتى. ئۇلار ئاخىرى ماڭا يېقىنلاپ كەلدى. بىر موردا قولىنى سوزۇپ ماڭا

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

تەگكۈزمەكچى بولۇۋىدى ئۇنىڭ قولى مىنىڭدىن ئۆتۈشۈپ كەتتى. يەنى ئۇمنى تۇتالمىدى. ناھايىتى ھەيران قالغان بولساممۇ يەنىلا خۇش بۇلۇۋاتتىم. بۇ مۇردىلارنىڭ ھىچقايسىسى ماڭا زەررىچىلىك زىيان سالالمىدى. يېرىم سائەتلەرچە ۋاقىت ئۆتكەندىن كىيىن مىنىڭمۇ ئۇيقۇم كېلىۋاتتى. شۇ ئەسنادا تۇيۇقسىزلا بۇ مۇردىلار غايىپ بولدى. مەنمۇ خاتىرجەم ھالدا ئۇيقۇمنى ئۇخلىدىم. بىرچاغدا مىنى ئەلى تۇرتۇپ ئويغانتى.

— تۇرە تۇرە. بەك ئۇخلاپ كەتتىڭ. ھازىر ئەتتىگەن سائەت 9 بۇپ كەتتى. — دىدى. مەنمۇ تەستە كۆزۈمنى ئېچىپ ئورنۇمدىن تۇردۇم. — سومكاڭدا يىگۈدەك نەرسىمۇ قامماپتۇ. مەندىمۇ ھەم يوق. شۇڭا بۈگۈن ئاچ قالىدىغان بولدۇق دە — دىدى ئەلى. ئۇنىڭ بۇ گىپى ھەيرانلىقىمنى تېخىمۇ ئاشۇردى:

— ئەمەسە سەن نەچچە ۋاقىتتىن بېرى نىمە يىدىڭ. ھە توغرا مۇشۇنىڭغا قوشۇپ ھېكايەڭنى سۆزلەپ بەر. — دىدىم. ئۇ بېشىدىن كەچۈرگەنلىرىنى سۆزلەشكە باشلىدى:

— ئۆكۈنى، يەنى مەن يۇقاپ كەتكەن كۈنى. مەن ئەتتىگەندىلا ئورنۇمدىن تۇرغان. بىز ياتقان ئىككىدىن سىرتقا چىقتىم. چىقىشىمغىلا كۈچلۈپ بوران چىقىپ كەتتى. كىزلىرىمنى ئاچالمايلا قالدىم. شۇ ئەسنادا كاللامغا بىرى قاتتىق بىرنى ئۇرۇۋىدى ھۇشۇمدىن كىتىپتەن. بىرچاغدا كۆزۈمنى ئېچىپ ئەتراپقا قارىسام كۆز ئالدىمدا بىرمۇنچە قانسورلار

تۈرلۈك نەرسەلەر

تۇرىدۇ. ئۇلار منى ئاز قېيىنىمدى. ئىشقىلىپ دېمىسەممۇ بىلىسەن ئالۋاستىلار ئارىسىدا يالغۇز ئامالسىز قالسا ئوبدانلا قېيىنلىدىكەن. شۇنىڭ بىلەن مەن ئۇنى قىپ بۇنى قىپ يۈرۈپ ئۇلارنىڭ چاڭگىلىدىن قۇتۇلۇپ قەلئە بار يەرگە بېرىپ قالدۇم. ئەمما قەلئەنىڭ ئىشىكىنى ئاچالمىدىم. شۇنىڭ بىلەن كەينىمگە يېنىپ بۇيەردىن كەتمەكچىمۇ بولدۇم. ئارىدا ئېھتىياتسىزلىقتىن بىر لەھەت ئىچىگە چۈشۈپ كەتتىم. لەھەت ئىچى خېلى چۇڭقۇر بۇلۇپ ئۇيەردە يول باركەن. مەن شۇ يول ئارقىلىق قەلئە ئىچىگە كىردىم. قەلئە تىپتىنچ ئىدى. ئاندىن مەن قەلئەنىڭ 10 - قەۋىتىدە بىرىنىڭ ئاۋازىنى ئاڭلاپ قالدۇم. سىلەر بۇلىشىڭلار مۇمكىن دەپ شۇ قەۋەتنىڭ ئىچىدىكى ئۆيگە كىردىم. ئۆيدە ھېچكىم يوق ئىدى. ئەمما بۇيەردە قىلتاقكەن. مەن ئۆيگە كىرىشىمگەلا ئىشىك تاقىلىپ قالدى. كىيىن تامدىن ئىككىلىغان ئوقىلار چىقىپ ماڭا قارىتىلدى. شۇ چاغدىلا ئىشىكنىڭ چاتاقلىقىنى پەملەپ قانداق قىلىشىمنى بىلەلمەي تۇرغىنىمدا ئۆيىنىڭ ئىچىدىكى يەر ئاستىغا چۈشۈدىغان بىرىنى كۆرۈپ قالدۇم. دەرھال شۇيەرنى ئېچىپلا سەكرىدىم. بۇيەردە نۇرغۇن مەشەللەر بۇلۇپ ھەممىسى يېنىقلىقكەن. ئالدىمغا قاراپ مېڭىۋەردىم. بىرچاغدا بىرى مۆرەمنى تۇتتى. بۇ قول شۇنچىلىك سوغۇق ئىدىكى ھارارىتى پۈتۈن بەدىنىمگە تاراپ كەتتى. ئاستا كەينىمگە ئۆرۈلۈپ قارىسام

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

ناھايىتى بەتبەشرە بىر ئەمۋاھ ئىكەن. ئۇنىڭ يېنىپ تۇرغان ئىككى قىپقىزىل كۆزىدىن بۆلەك چىرايىنى كۆرگىلى بولمايتتى. قورققىنىدىن غال غال تىترەيتتىم. شۇ ئەسنادا ئۇ ماڭا «سەنمۇ ئۆلسەن! ئىنىڭغا ئوخشاشلا ئۆلسەن» دىگەن ئىككى ئېغىز گەپنىلا قىلدى. قورققىنىدىن ئۇنىڭدىن يۇلقۇنۇپ چىقتىم دەرهال يۈگرۈپ قاچتىم. ئۇنىڭ كەينىدە ناھايىتى رەزىللەرچە كۈلگەن ئاۋازىنى ئاڭلىدىم. كىيىن مەن بۇيەرنىڭ ئىچكىرىسىدىن ئۈستىگە چىقىدىغان پەلەمپەينى كۆردىم. ئۇيەردىن ئۈستىگە چىقسام ئالدىدا يەنە پەسكە چۈشىدىغان پەلەمپەي ئۇچىردى. ھەي! ئۇ ۋاقىتتا بەك تېرىككەنتىم. قانداق لەقۋا ئەمۋاھ لايىھەلىگەن يول بۇ دەپ كەتتىم. كىيىن ئۇ يولنى لايىھەلىگەن ئەمۋاھنىڭ ناھايىتى ئەقىللىق ئىكەنلىكىنى ھېس قىلدىم. پەسكە چۈشىدىغان پەلەمپەيدىن چۈشۈپ ئالتۇن شەھەرگە كىردىم. بىلەمسەن بۇيەرنىڭ ھەممىلا يېرى ئالتۇنكەن. شۇنىڭ بىلەن بۇيەدىن ئازراق ئالتۇن ئېلىۋالاي دەپ يانجۇقلىرىمنى تولدۇردۇم. كىيىن چىقىپ كىتىدىغان يولنى تاپالمىدىم. ئەتراپىمدا نۇرغۇنلىغان ئەمۋاھلار پەيدا بولدى. ئۇلار مىنىڭ ئوڭ قولۇمنى كىسىۋەتتى. شۇنچىلىك قىيىنلىقىم. ئۇلار ناھايىتى ۋەھشىي بۇلۇپ مىنىڭ ئېچىنىشلىق ۋارقىراشلىرىمغا قاراپ كۈلشەتتى. ئەمما مەن ئۇلارنىڭ يېنىپ تۇرغان كۆزى ۋە پىلاچىدىن بۆلەك يەنە ئىسكىلىتتەك قوللىرىدىن

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

بۆلەك باشقا يېرىنى كۆرەلمىگەندىم. ئۇلار منى نىمجان قىلىپ قۇيۇپ بىر كونا قەبرىگە تاشلاپ قويدى. ئەلۋەتتە منى قاچالمايدۇ دەپ ئويلىدىمۇ ياكى قېچىپ كەتسۇن دىدىمۇ منى قاماپ قويمىدى ياكى باغلاپ قويمىدى. مەنمۇ ئۆزۈمنى ئاران سۆرەپ يۈرۈپ مانا مۇشۇ يەرگە كەلدىم. ئاندىن بۇ سۇ ئارقىلىق ساقايدىم. — ئەلى شۇنداق دەپ ھېكايىسىنى ئاخىرلاشتۇردى. مەن:

— سەن ئۈچ كۈننىڭ ياقى شۇنچىلىك ئىشنى باشتىن كەچۈردىڭما؟ بۇ دىگەنلىرىڭ ۋاقىت ئېنىقلىمىسىغا توغرا كەلمەيدىغۇ؟ — دىدىم. ئۇ:

— نىمە؟ نەدە توغرا كەلمەيدۇ؟ ئەجەبا بۇنىڭدىنمۇ ئارتۇق ئىشقا ئۇچۇرسام بۇلامتى؟

— مەن ئۇنداق دىمەكچى ئەمەس. سەن ئۈچ كۈننىڭ ياقى مۇشۇ ئىشقا يۇلۇققان بولساڭ ناھايىتى ئاستا بولدىمۇ بۇ ئىش؟ دىمەكچىمەنكى بۇ ئىشلار ئەڭ كۆپ دىگەندىمۇ ئىككى كۈندە يۈز بېرىپ بولىدىغۇ؟ — دىدىمەن. مېنىڭ بۇ گېپىمۇ ئۆزۈمگە سەل غەلىتە تۇيۇپ قالدى. بۇ گەپنى خۇددى باشقىلار ماڭا ئۈگىتىۋاتقان دەك ھېس قىلىپ قالغانىدىم. ئەلى ئىنىڭ گېپىمنى چۈشەنمىدىمۇ بىردەم ماڭا قاراپ تۇرغاندىن كىيىن:

— ئۆمەر! سۇنىڭ كىسەللىك ئالامىتى كۆرۈلۈشكە باشلىدىمۇ نىمە؟ — دىدى. بىنىڭ گېپىمنى چۈچۈتتى:

— نىمىلەنى دەپ يۈرۈيسەن! مەن شۇنداق نورمال. — دىدىم

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

ئاچچىقلاپ. يېنىمدىكى بۇ مەخلۇق ئەمدى مېنى نېرۋا كىسەل قاتارىدا كىرىدىغان بولدى دەپ ئويلاپ قالدىم. ئۇ:

— ئۆمەر، بىز سۈرئەتنى تېزلىتىپ دەرھال يىشىل رەڭلىك خىرۇستالنى تاپمىساق بولمايدۇ. بولمىسا كىسىلىك ئېغىرلاپ كىتىدۇ. — دىدى نەرسە كېرەكلەرنى يۇغۇشتۇرغاچ. مەن ئۇنىڭغا:
— ماڭا قارا ئەلى. بىز ئالدى بىلەن ئادىلنى ۋە ئىمىننى تاپمىساق بولمايدۇ. مەن ھازىر ناھايىتى نورمال. — دىدىم زەردە بىلەن. ئۇ ماڭا خۇددى مېنى تۇنجى كۆرۈۋاتقانداك ھەيرانلىقتا بىر قارىۋەتكەندىن كىيىن:

— بولسۇن، بىراق ئۇلارنى تېپىشقا نىشانىمىز بارمۇ؟ ئۇلار قەيەردە؟ بۇنى بىلمەيمىز! ئەمما يىشىل خىرۇستالنىڭ نەدىلىكىنى بىلىمىز. ئۇنى تېپىپ بولغاندىن كىيىن ئىزدەيسەكمۇ بولىدۇ. بۇنداق بولغاندا بىزدە ئۈچ خىرۇستال تاش بولىدۇ. دىمەك ئۇلارنى تاش ئارقىلىقلا تاپالايمىز. — دىدى.

— سەندە باشقا خىرۇستال تاش بارما؟

— ياق. سەندە ئىككىسى بارغۇ؟

— مەندە پەقەت سۈزۈك رەڭلىكى بار.

— خاتالاشتىڭ. سەندە يەنە سېرىق رەڭلىك تاش بار. يەنى ھېلىقى زەنجىرشۇ.

— سەن مەندە زەنجىرنىڭ بارلىقىنى قانداق بىلسەن؟

— ئاخشام سەن مېنى ئويغاتقاندا كۆردۈم. ئۇ چاغدا سەن قىلىچنى

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

تاشنى زەنجىرنى تۇتۇپلىپ دەرەخلەگە قورقۇمىسراپ قاراپ تۇردۇڭ. خۇددى ئۇ دەرەخلەر سىنى يەيدىغاندەك. كىيىن ئۇخلاپ قالدىڭ شۇ.

— ئاخشامقىسى دەرەخ ئەمەس موردا ئىدى.

— قارا ئۆمەر، ھېلىتىن كىسىلىڭ ئەۋجىگە چىققىلى تۇردى. كىيىنلىكىڭنى ئويلىغىن. ماقۇلمۇ. بەلكىم ئۇ ئىككەيلەنمۇ ئەشۇ قەدىمىي شەھەردە بولشى مۇمكىن. — دىدى ئەلى. ئۇ ئەمدى مىنى ھەقىقىي ئاغرىق قاتارىدا كۆرىۋاتاتتى. بوپتۇ. ئۇنىڭ بىلەن بىللە مېڭىپ تاشنى قولغا چۈشۈرۋالاي دەپ ئويلىدىم.

— ماقۇل، تاشنى ئاغىلى بارايلى. — دىدىم. شۇنداق قىلىپ ئەلىنىڭ باشلامچىلىقىدا كىتىپ باراتتىم. مەنمۇ ئۆزۈمدىن سەل گۇمانلىنىپ قالدىم. راسلا سەل غەلىتە بۇلۇپ قالغانىدىم. ئەجەبا راسلا ئەلى دىگەندەك كىسەللىك ئالامىتى كۆرۈلۈشكە باشلىغانىدۇ؟ ئەمما خاتىرىدە ئېچىنىشلىق ئۆلىدۇ دەپ يېزىلىپتىكەنغۇ؟ كالامدا جىگىش خىياللار كىپىپ كىتىپ باراتتى. بىز داۋاملىق ماڭماقتامىز. شۇ ئەسنادا بىز بۇ ئورمانلىقتىن چىقىپ چەكسىز كەتكەن قۇملۇققا يۇلۇقتۇق. مەن:

— ئەلى، بۇيەردە قۇملۇق بارلىقى ھەققىدە خاتىرىدە بىرە گەپ يېزىلىپتىكەنمۇ؟ — دەپ سورىدىم. ئۇ:

— ياق. ئۇنداق دەپ يېزىلمىغان. ھەم بۇيەردە قۇملۇقمۇ يوق. —

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

دېدى. ئۇنىڭ گىپى مېنى ھەيران قالدۇرۇۋەتتى. ئەجەب ئۇ بۇ قۇملۇقنى كىرمەيۋاتامدىغاندۇ؟ ئۇنىڭ يەنە مېنى كىسىلىك ئېغىر دىمەسلىكى ئۈچۈن قۇملۇقنى كۆرگەنلىكىمنى ئېيتىمىدىم. نىمە ئۈچۈنكى تاڭ بۇ ئەلنىڭ سىياكىقىغا قىرۋالغان مەخلۇق مەن نىمىنى كۆرسەم شۇنى كۆرەلمەيتتى. بىز قۇملۇقتا ئېگىشقا باشلىدىق. ئۇنىڭ خۇددى ئورماندا مېڭىۋاتقاندا دەرخ شاخلىرىدىن ئېگىشىپ ماڭغىنىدەك مېڭىشلىرى كۈلگۈمنى كەلتۈرسىمۇ ئۆزۈمنى زورۇققا بېسىۋالاتتىم. شۇ ئەسنادا پۈتۈم قۇمغا كۈمۈلۈپ قالدى. خۇددى بىرى مېنى تارتىۋاتقاندا قۇم ئاستىغا ئاستا سۈرگەت بىلەن كىرىپ كىتىۋاتاتتىم.

17 - قىسىم سىر ئىچىدىكى «سىر» لار

ئەلى بولسا ماڭا قاراپ تۇرۇپلا قالدىدە:

— ھەي نىمىگە ئۇيەدە تۇرسەن ماڭە — دېدى. ئۇ ھەقىقەتەن بۇ ئەھۋاللارنى كۆرمىگەنىدى. مەن بولسام بارا بارا قۇم ئاستىغا كىرىپ كىتىۋاتمەن. ئاخىرى بۇنداق بۇلىۋەرسە چاتاق بولىدىغانلىقىنى پەملىدىمە:

— ئەلى! مېنى تارتىۋال — دىگىنىمچە ئۇنىڭغا قولۇمنى سوزدۇم. ئۇ قولۇمنى تۇتۇپ ئالدىغا تارتتى. مەن ئۇنىڭغا يېقىنلىدىم. بۇ قۇم مەن بىلەن بىللە سۈرۈلگەنىدى. بۇ مىنىڭ خىيالى تۇيغۇمۇ ۋەياكى ئەلى راسلا كۆرمەيۋاتامدۇ بىلمەيتتىم. قىزىق يېرى شۇكى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئەلى بىلەن ئىككىمىز يېقىن بولساقمۇ قۇم مىنى پەسكە
سۆرەۋاتاتتى. ئەلى بولسا بىمالال تۇراتتى. مەن ئاخىرى بۇنى بىر
خىيالى تۇيغۇ دەپ ئويلاپ قەدەم ئېلىش ئۈچۈن
تېرىشۋاتاتتىم. بىراق مىدىرلىيالىمدىم.

— ئۆمەر! ساڭا بىرە ئىش بولمىغاندۇ؟ — دېدى ئەلى. مەن:

— مەن مىدىرلىيالىمايۋاتمەن. بەدىنىم قېتىپنىقالغاندەكلا تۇردۇ
— دىيىم. ئۇنىڭغا قۇملۇقنىڭ گېپىنىمۇ دىيىمىدۇم. ئۇ:

— ۋاي ئاللا، بۇيەدە ئەمۋالار بارمۇ نەمە؟ — دېدى. بۇ گەپ
ئەندىشەم ئۈستىگە قورقۇنۇچىنى قويدى.

— بىز بۇيەردە بۇنداق تۇرىۋەرسەك بولمايدۇ. كىلە مەن سىنى
يۈدىۋالاي. — ئەلى شۇنداق دېگىنىچە مىنى يۈدىۋالدى. ھەرنىمە
بولسا كۆز ئالدىمىدىكى قۇمدىن ئاجىردىم. مىنىڭ سومكاممۇ خېلى
ئېغىر مەنمۇ ئۇنچە يېنىك ئەمەس. گەرچە بۇ ھەقىقىي ئەلى دەپ
ھېسابلىمىساممۇ ئۇنىڭ ھارغانلىقىنى سىزىپ ئىچىم
ئېچىشۋاتاتتى. بىز بىر ھازا ماڭغاندىن كىيىن تۇيۇقسىزلا كۆزۈمنى
بىر يۇمۇپ ئېچىشىمغىلا ئۆزۈمنى ئورماندا كۆردۈم. ئورمانلىق
شۇنچە قۇيۇق ئۆسكەن دەرەخلەر بىلەن بىزەلگەن بۇلۇپ جىمجىت
ئىدى. بۇنداق جىمجىت ئورماندا ئىككى كىشى يالغۇز ماڭسا
ئەلۋەتتە سۈر باسدۇدە. شۇندىلا مەن بايقى كۆرگەن قۇملۇقنىڭ
بىر خىيالى تۇيغۇ ئىكەنلىكىنى بىلىدىمە ئەلىگە:

— بولدى مىنى چۈشۈرۋەت ئەمدى ئۆزۈم ماڭالايمەن. —

تەرىپىگەن ئەمرۋاھ

دېدىم. ئەلىمۇ گىپىمنى ئاڭلاپ منى چۈشۈردى. مەنمۇ ئەمدى
ھەركەتلىنەلدىم. بىز بۇ ئورمان ئىچىدە داۋاملىق ئالغا
ئىلگىرىلەمەكتە ئىدۇق.

— ئۆمەر! — توساتتىن بىرىنىڭ منى چاقىرغانلىقىنى ئاڭلاپ
قالدىم كىمدۇ ئەتراپ قاراشقا باشلىدىم. بىراق ھېچكىم يوق
ئىدى. خاتا ئاڭلاپ قاپتىمەندە دەپ ئويلىدىم. بىراق يەنىلا قۇلاق
تۈۋۈمدە بىرىنىڭ چاقىرغانلىق ئاۋازى ئاڭلىنىۋاتاتتى.

— ئەلى! سەن بىرىنىڭ چاقىرغىنىنى ئاڭلىدىڭمۇ؟ — دېدىم
ئەلىگە. ئۇ:

— مەن ھېچنىمنى ئاڭلىمىدىمغۇ، بولدى. جىق ئويلاپ كەتمە بىز
تېزراق بېرىپ خىرۇستالنى تاپمىساق بولمايدۇ. — دېدى. مەن
ئۆزۈمنىڭ راستىنلا كىسەل بۇلۇپ قالغانلىقىمدىن گۇمانلىنىشقا
باشلىدىم. خىسەتلىك شارقىراتمىنىڭ سۈيىنى ئىچىش
چەكلەنگەن. ئەجەبە مېنىڭ كۆرگىنىم ئاڭلىغىنىم. ھەممىسى شۇ
سۈنى ئىچىپ قالغانلىقىمنىڭ زىيانلىق ئالامىتىمىدۇ؟ مەن شۇلانى
ئويلاپ ئەلدىن:

— ئەلى! سېنىڭ ئىنىڭمۇ بۇيەرگە كىلىپ شارقىراتمىنىڭ سۈيىنى
ئىچسە بولمايدىغانلىقىنى قانداق بىلگەندۇ؟ — دەپ سورىدىم. ئۇ:

— چۈنكى سەلىممۇ بۇ سۈنى ئىچىپتىكەن. — دېدى.

— ئەمەسە نىمىشقا خاتېرىدە بۇ توغۇرلۇق مەزمۇن يوق؟

— بار ئىدى. بىز بەك كۆپ ئىشنى بىلىپ ئەرۋاھلارغا پايدىسىز

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئىشلارنى قىلغىلى كىتىپ بارىمىز ئەمەسمۇ؟ ئىسىگىدىمۇ باشتا سىلەنىڭ يۈرىكىڭلاردىن مەسىلە چىققان، كىيىن سىلە بىلمەكچى بولغان مەزمۇنلارنى خاتىرىدىن تاپالمىدىڭلار دىمەك ئەمرۋاھلار ئۇ مەزمۇنلارنى سىلەنى كۆرەلمەس قىلىپ قويغان. بۇلارنىڭ ھەممىسى شۇ لەنتىلەنىڭ قىلغان ئىشى. — دىدى ئەلى. ئۇنىڭ بۇ گىپى ھەيرانلىقىمنى قوزغىدى:

— سەن ئۇچاغدا يېنىمىزدا بولمىساڭ، بۇلانى قانداق بىلىسەن. — دەپ سورىدىم. ئۇ يانچۇقىدىن بىردانە قىزىل رەڭلىك چىقاردىدە: — مانا بۇنىڭ بىلەن — دەپ تاشنى كۆرسەتتى. بۇ تاشنى بىرىدە كۆرگەندەك ئىسىمدە بار.

— بۇ تاشنى نەدىن تاپتىڭ. ئىسىمدە قېلىشچە بۇ ھېلىقى ياغاچ ئۆيدە كۆرگەن قىزىل رەڭلىك تاش شۇغۇ دەيمەن — دىدىم. ئۇ: — ياق بۇ ئۇ تاش ئەمەس. بۇ ئەمرۋاھلارنىڭ جېنى بولغان ھېلىقى ئەمرۋاھلارنىڭ تەخت ئۈستىدە نۇر چىچىپ تۇرغان تاش شۇ. — دىدى.

— نىمە؟ سەن ئۇنى ئالدىڭ؟

— شۇنداق. بۇنى ئېلىۋالسام بەزى خەتەرلەردىن قۇتۇلۇپ قالمەن. ئەتتىگەن ساڭا دېيىشنى ئۇنتۇپ قاپتىمەن. بۇ تاش ئارقىلىق بەزى سىرلارنى بىلگىلى بولىدۇ. بۇ تاش ئارقىلىق سىلەنىڭ نىمە قىلۋاتقىنىڭلانى بىلىدىم. يەنە تېخى بەزى خەتەرلەردىن قۇتۇلدۇم.

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

— بۇ تاش شۇنچە كارامەتلىك بولسا نىمىشقا مۇشۇ تاشنىڭ خىسلىتىدىن پايدىلىنىپ يەنە بىر تاشنى تاپمايمىز؟
 — ئەلۋەتتە تاپالايمىز، بىراق تۆت تاش بىرىەرگە كەلسە بولمايدۇ.
 — نىمىدىگەن ساراڭلىق بۇ. بىردەم بىرىەرگە كەلسە بولمايدۇ دىگەن بىردەم بىرىەرگە كىلىشى كېرەك دىگەن.
 — نىمە ساڭا كىم شۇنداق دىدى.

— ئىمىن شۇنداق دىگەن. بوۋىسى بىر ھاكەيە دەپ بېرىپتىكەن.
 — ئىسىڭدە بولسۇن! مەيلى نەدىلا كۆر تۆت تاشنى جەم قىلماسلىقىمىز لازىم. ھازىر بىزدە ئۈچى بار ئىككىسى سەندە بىرى مەندە. يەنە بىرنى تاپقاندا ئۇنى مەن ساقلاپ قۇيمەن. — ئۇنىڭ بۇ گىپىدىن ئۇنىڭ ھەقىقىي مەقسىدىنى ھېس قىلغاندەك بولدۇم. ئۇنى ھەقىقىي ئەلى ئەمەس بەلكى قان شورىغۇچىلار ئىكەنلىكىنى جەزىملەشتۈردۈم. ئۇنىڭدا ئەڭ كۈچلۈك ئىككى خىرۇستال تاش بولسا ھەقىقەتەن كۈچلىنىدۇدە. بىراق باشتا نىمىشقا مەن بۇيەرگە كىرەلمەيمەن دەيدۇ؟ قارىغاندا بۇ شۇ قان شورىغۇچىلارنىڭ قولچۇماقچىسى يەنى باشقا تائىپىدىن بولسا كېرەك.

— ھەراس، سەندىن سوراپ باقاي. بىز ھازىر يىشىل رەڭلىك تاشنى ئىزدەۋاتىمىز. سەن ئۇنىڭ نەدىلىكىنى بىلىمەن دىگەندىڭغۇ؟ ئۇ قەيەدە؟ — دەپ سورىدىم. ئۇقەيەردىلىكىنى دەپبەرسە بىر ئامال قىلىپ ئۇ تاشنى ۋە يەنە قىزىل رەڭلىك تاشنى ئېلىۋالسام ئەلۋەتتە

تۈرۈلگەن ئەمۋال

بۇ مەخلۇقلارنىڭ قولىغا چۈشۈرمەسلىكىنى ئويلىغانىدىم .
— ئەنە كۆردۈڭمۇ؟ ئاۋۇ تاغنىڭ چوققىسىدا — ئەلى شۇنداق دەپ
ئالدىمىزدىكى ئىگىز بىر تاغنى كۆرسەتتى . مەن :
— سەن ئۇنىڭ ئۈيەردە ئىكەنلىكىنى قانداق بىلسەن — دىدىم .
— مەن ئۈيەرگە بېرىپ باققان . — دىدى ئەلى . ئۇنىڭ بۇ گىپى
تېخىمۇ ھەيرانلىقىمنى قوزغىدى . ئۇنىڭ بىرىەر بىرىەرلىرىدىن
يىپى چىققىلى تۇردى دىسە . شۇ ئەسنادا تۇيۇقسىز ئەلى مېنى
تارتىپلا بىرىدەرەخنىڭ ئارقىغا ئۆتتۈ . ئۇنىڭ بۇ قوپاللىقىدىن
نارازى بولساممۇ ئۇنىڭ بىر نەرسىدىن ئەنسىرەپ ئەتراپقا
قارىشىدىن بىر ئىش بولغانلىقىنى چۈشەندىم . ئۇ :
— ئۆمەر ، سەندە نەچچە تال قىلىچ بار ، — دىدى . مەن :
— مەندە بىر خەنجەر بىلەن ئىككى تال قىلىچ بار — دىدىم . ئۇ
مەندىن بىرتال قىلىچنى ئالدىۋە ماڭمۇ بىر قىلىچنى تۇتۇشۇمنى
ئېيتتى . شۇ ئەسنادا قارشى تەرەپتە بىر قاپقارا كۆلەڭگىنى كۆرۈپ
ھودۇقۇپ كەتتىم . ئۇنىڭ كۆزلىرىدىن كۆك نۇر چاقناپ
تۇراتتى . دەرھال يېنىمغا قارىدىم . بىراق يېنىمدا ئەلى يوق تۇراتتى .
ئۇ كۆككۆزلۈك قارا كۆلەڭگە ھاۋادا لەيلىگىنچە ئاستا ماڭا
يېقىنلاپ كەلدى . مەنمۇ ئۇنىڭغا قىلىچ شىلتىغانىدىم . بىراق ئۇ
ئەرۋاھقا نە قىلىچ ئۆتسۈن . ئۇنىڭ قولىرى ئىسكىلتتەك ئىدى . ئۇ
مېنىڭ گىلىمدىن تۇتۇپ دەرەخكە تىرەپ تۇرۇپ چىڭ
سىقتى . نەپسىم بارغانچە قېيىنلىشىپ كىتىۋاتاتتى . ئۇنى

تۈرلۈك ئەرۋاھ

كۆزلىرىگە قاراپ قالدىم. ئۇنىڭ كۆزىدىن مەن ئاتا ئانىمى كۆردۈم. ئاپام ئاغرىپ يېتىپ قالغانىكەن. دادام ئاپامنىڭ يېنىدا تۇرغۇدەك. ئاپام دادامنىڭ قوللىرىنى چىڭ سىقىپ تۇرۇپ بىرنىلەنى دەۋاتقۇدەك. شۇنچىلىك قىسقا ۋاقىت ئىدە شۇ كۆرۈنۈشلەرنى كۆرۈپ بوشاپ قالدىم. ئەرۋاھمۇ قولىنى قۇيىۋەتتى. مەن يەردىلا يېتىپ قالدىم. خىيالىمدا نە ھايتتىم بولسۇن؟ دادامنى، ئاپامنى ئەسلەۋاتاتتىم. بىردىنلا ئۇلارغا بولغان سېغىنىشىم سەسسىلەپ ئاشتى. ئەرۋاھ ئىككىنچىلەپ ماڭا قولىنى ئۇزىتىۋىدى بىرنۇر چىقىپلا كۆزۈمنى ئاچالماي قالدىم. نۇر پەسەيگەندە ئالدىمدا ئەرۋاھ كۆرۈنمەيتتى. پەقەت ئەلى قىزىل خىرۇستال تاشنى تۇتۇپ تۇرغانىكەن. ئۇ يېنىمغا كىلىپ:

— ساڭا بىرە ئىش بولمىغاندۇ؟ — دىدى. مەنمۇ ھىچ بولمىغانلىقىنى ئېيتتىپ ئورنۇمدىن تۇردۇم. شۇنداق قىلىپ بىز يەنە داۋاملىق يوللىرىمىزغا ماڭدۇق. شۇ ئارىدا بىرسى قارا دىگەندەكلا ئورماننىڭ ئىچكىرىسىگە قاراپ ساپتىمەن. ئورماننىڭ ئىچكىرىسىدە ئاپامنى يۆلەپ تۇرغان دادام تۇراتتى. قارىسام ئاپام مېنى يېنىغا چاقىرۋاتقان دەك قىلاتتى. ئاھ خۇدا! نەدىن كەلگەن ھېسىياتكىن بىلمەيمەن. ئۇلارنىڭ يېنىغا يۈگۈردۈم. ئەمما نەچچە قەدەم ماڭمايلا ئەلى مېنى توسۇۋالدىدە:

— بۇنچە ئالدىراش نەگە ماڭدىڭ؟ — دىدى. كۆز چاناقلىرىمدىن ياش قۇيۇلۇۋاتاتتى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— مېنى قۇيۇۋەت ئەلى مېنى قۇيۇۋەت، قارا ئاپام دادام ئەنە ئاۋۇيەدە مېنى چاقىرۋاتىدۇ — دېدىم. ئەلنى ئىتتىرۋاتاتتىم. ھىسىيات تەسىردە مادارىمۇ يوق. ئەلى مېنى چىڭ قاماللىۋالغانىدى. ئۇ:

— ئۆمەر، ھۇشۇڭنى تاپ، ئۇ خىيالى تۇيغۇ بولدى قىل — دېدى. بىراق ئاتا ئانامغا بولغان كۈچلۈك سېغىنىشىم مېنى ئۇلارنىڭ يېنىغا بار دەپ ئۈندەۋاتاتتى.

— ھۇشۇڭنى تاپ ئۆمەر! — ئەلى شۇنداق دېگىنىچە يۈزۈمگە بىر تەستەك سالدى. بۇ بىر تەستەك بىلەن جىمپ قالدۇم. ئورمان ئىچكىرىسىدەمۇ ئاپام بىلەن دادام كۆرۈنمەيتتى. ئەلى:

— قارا قېرىندىشىم، سۇنى ئىچىپ قالدۇڭ. شۇڭا سۇ ساڭا تەسىر قىلىۋاتىدۇ. سەندە ھەرخىل خىيالى تۇيغۇ پەيدا قىلىدۇ. — دېدى. مەن:

— ئەلى، ماڭا شۇ كىسەل توغۇرلۇق سۆزلەپ بەرگىنە — دېدىم. ئۇ: — سەلىمنىڭ كۈندىلىك خاتىرىسىدە بار. ئالە مەن ئوقۇپ بېرىدى — دېدى. بىز بىر تۈپ دەرەخنىڭ يېنىدا ئولتۇردۇق. خاتىرىنى ئۇنىڭغا بەردىم. ئۇ خاتىرىنى ئوقۇشقا باشلىدى:

سىز بەلكىم خىسلەتلىك شارقىراتمىغا كەلدىڭىز. ۋەياكى كەلمەي تۇرۇپ بۇ قۇرلارنى ئوقۇۋاتىسىز. خىسلەتلىك شارقىراتما ئىسمى جىسمىغا لايىق خىسلەتلىك بۇلۇپ بەدىنىڭىز يارلانغانلا بولسا بۇ شارقىراتمىنىڭ سۈيىدە يۈيۈڭ. سۇ ناھايىتى تېزلا شىپا قىلىدۇ. ئەلۋەتتە ئازراق ئاغرىشى مۇمكىن. ئەمما سۇنى قەتئىي

تۈرۈلگەن ئەرۋاھ

ئىچىپ قالماڭ. سۇ يىشىل رەڭلىك خىرۇستالنىڭ كۈچى بىلەن مۇشۇنداق خىسلەتلىك بولغان. ئەگەر ئىچىپ قالسىڭىز ناھايىتى ئىچىنىشلىق ھالەتتە ئۈلۈپ كىتىسىز. ئالدى بىلەن سىزدە غەيرى ئەھۋال كۆرۈلۈشكە باشلايدۇ. مۇنداقچە ئېيتقاندا كىسەللىك ئالامىتى. باشتا سىز قىسمەن خاتىرىڭىزنى يۇقىتىشىڭىز مۇمكىن. بىرنەرسىدىن ئاسان گۇمانلىنىدىغان بۇلۇپ قالسىز. ۋاقىت سەل ئۇزارسا نىمىنى خىيال قىلىشىڭىز كۆز ئالدىڭىزدا شۇ پەيدا بۇلۇپ قالىدۇ. كۈندىن كۈنگە چۈشكۈنلىك ھېس قىلىسىز. باشقىلارغا ئاسان ئىشەنمەس بۇلۇپ قالسىز. بارا بارا سەۋدايى بۇلۇپ ئويلىمىغان ئىشلارنى قىلىپ قېلىشىڭىز مۇمكىن. بۇ سۇ سىزنى ھەرگىز ياخشى يولغا باشلىمايدۇ. بەلكىم سىز ئۆز قېرىنداشلىرىڭىزنى ئۆلتۈرۈۋېتىشىڭىزمۇ ھەتتا ئۆزىڭىزنى ئۆلتۈرۈۋېلىشىڭىزمۇ مۇمكىن. ئىچىنىشلىقى ئەرۋاھلار سىزدىن پايدىلانسا ئۇ چاغدا ئىنسانىيەتكە ناھايىتى چوڭ خەتىرى بار. مەيلى سىز نىمىلا سەۋەپ بىلەن بۇ سۇنى ئىچىپ قېلىڭ بۇنىڭمۇ داۋاسى بار. يەنى بۇ سۇنىڭ ئەسلى مەنبەسى بولغان يىشىل خىرۇستال. مەن ئەرۋاھلارنى ئويقۇغا بەند قىلغان ۋاقىتىمدا بۇ تۆت خىرۇستالنىڭ بىرى يەرگە كىلىپ قالماسلىقى ئۈچۈن ۋۇ ۋەھىمنىڭ ئوۋىسىدىكى ئۈچ ئىككى تاغقا ئىككى تاشنى قويۇپ قويغان. يەنە بىرىنى ئۆزۈم ياسىغان ئۆيگە يەنە بىرىنى ئەرۋاھلار ئوردىسىغا قويۇپ قويغانىدىم. چۈنكى بۇ تۆت تاش بىرىەرگە كىلىپلا قالسا

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

ئەرۋاھلار قايتا تېرىلدى. شۇنىڭ ئۈچۈن سىز كۈمۈش شەمشەرنى قولغا چۈشۈرۈڭ. شەمشەرنى ئېلىشتا پىشكەللىككە ئۇچراپ خىرۇستال يىغىشقا يول ئېچىلىپ قالسا سىز تۆت تاشنىڭ ئۈچىنى يەنى ئاق سېرىق يىشىل رەڭلىك خىرۇستال تاشلارنى ئېلىڭ ئەمما جۈپلەشتۈرمەڭ. قىزىل رەڭلىكنى ھەرگىز ئالماڭ. ئاندىن شۇلار ئىچىدىكى ئاق ۋە سېرىق رەڭلىك خىرۇستاللار ئارقىلىق شەمشەرنى قولغا چۈشۈرۈڭ.

— مانا بۇ ھەقتە مۇشۇنچىلىك يېزىلىپتۇ. — دېدى ئەلى خاتېرنى يېپىپ. مەن:

— بىز ئوقۇغاندا بۇ خاتېرىدە تۆت خىرۇستال تاش بارلىقىنى كۆرمىگەندۇق. سەن توقۇۋاتمايدىغانسەن؟ ئۇنىڭ ئۈستىگە شارقاتما ھەققىدىمۇ بىرە مەزمۇن تاپالمىدۇققۇ؟ — دېدىم. ئۇ:

— ھەي! ئەن دېدىمغۇ، سىلەنىڭ تاپالماسلىقىڭلارمۇ ئەرۋاھلارنىڭ ئۇيۇنى. ساڭا بىر گەپنى دەي. سەلىم مىنىڭ ئىنىم. ئۇ بۇيەردىكى ئىشلارنى بەش قولىدەك بىلىدۇ. ئۇ ئۆلۈپ كەتكەندە مەن خاتېرنى بىر يىل ئوقۇپ چىقتىم يەنى كەينى كەينىدىن. ئەلۋەتتە ھەقىقىي ئەسلى ئۆزگەرتىلمىگەن ۋاقتىنى ئوقۇدۇم. شۇڭا بەزى نۇرغۇن ئىشلانى بىلىمەن. يەنە بىز بۇيەرگە كىلىپ ئۇزۇن ئۆتمەيلا سىلەنىڭ ئاراڭلادىن غايىپ بولدۇم؟ بۇ ئۇلارنىڭ خاتېرنى ئۆزگەرتىشىگە پايدىلىق. ھە ياق ئۆزگەرتىش ئەمەس سىلەدە خاتا سىزىم پەيدا قىلىپ خاتا ئوقۇمنى سىڭدۈرۈشكە پايدىلىق. —

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

ددى. ئۇنىڭ بۇ گىپىدىن بەزى نەرسىلەرنى چۈشەنگەندەك بولدۇم.
— ئۇنداقتا خاتېرىنى ئەمۋاھلارنىڭ ئېلىۋېلىش كۇيىدا
بولدىغانلىقىمۇ ساختىمۇ؟

— ياق ئۇ راست، ئېلىۋېلىش كويىدا، خاتېرىنى ئەمەس مانا بۇنى —
ئەلى شۇنداق دېدىدە خاتېرىنىڭ بېشىدىكى ئىككى بەتلەك
ئەمۋاھلار يېزىقىدا يېزىلغان بەتنى كۆرسەتتى. مەن:
— بۇ خەتلە ھەققىدە نىمىنى بىلىسەن؟ — دېدىم ئۇ:

— بۇ بىر پۈتۈك. ئەمۋاھلارنىڭ يۇقۇلىشى ئۈچۈن پۈتۈلگەن پۈتۈك.
مەنىسىنى مەنمۇ بىلمەيمەن — دېدى.
— بۇنى كىم پۈتۈپتىكەن؟

— بىلمەيمەن. ئەمما كىيىنچە چۇقۇم بىلەلەيمىز. — ئەلى يۇقاپ
كەتكەندىن تارتىپ بىزنىڭ ئوقۇغىنىمىز ساختا خاتېرىلەر بولسا
ئۇنداقتا ھازىر ئەلى بار ھەقىقىسىنى ئوقۇيالايمەن. بۇنىڭغا
قىزىقىپ قالدۇم دە ئەلگە:

— سەن بولغاندىكىن خاتېرىنى ئوقۇسام بۇلار؟ — دەپ
سورىدىم. ئۇ:

— ياق، سەن ساقايغاندىن كىيىن ئوقۇغىن بولمىسا بەزى
گەپلەرنى ئوقۇغىنىڭدا ئويلىمىغان ئىشلارنى قىلىپ قۇيسەن. —
ددى. شۇ ۋاقىتتا كاللامدا بىرى «ئۇنىڭغا ئىشەنمە ئۇ يالغان
سۆزلەۋاتىدۇ ئۇ ئەلى ئەمەس. خاتېرىنى ئېلىۋېلىپ
ئوقۇغىن. ھەقىقىي ئىشلارنى سىنىڭمۇ بىلىش ھوقۇقۇڭ بار. ئۇنىڭ

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

مەقسىدى تۆت تاشنى بىراقلا ئېلىۋېلىش. شۇڭا سەن ئۇنىڭدىن بالدۇر تۆت تاشنى ئېلىۋېلىشىڭ كېرەك» دەۋاتقاندا بىرخىل ئوقۇم پەيدا بولدى. دەرھال كاللانى سىلكىدىم. ھەقىقەتەن كىسەللىك ئالامىتى ئېغىر كەن. ئەگەر سەۋدايى باسقۇچىغا كىرىپ قالسام ئەڭ خەتەرلىك. شۇڭا ئەلۋەتتە ئۆزۈمنى ئەركىن تۇتۇشۇم كېرەك. ئۆز ۋاقتىدا نىمىشقىمۇ تاشنى ئىشلەتكەندىمەن. دەرەخلەرگە يەم بولساممۇ بوپتىكەن. دەپ ئويلاپ قالدىم. شۇنداق قىلىپ بىز يەنە يولمىزنى داۋام قىلدۇق. مەن ئۆزۈمنىڭ بەك چۈشكۈنلىشىپ كىتىۋاتقانلىقىمنى ھېس قىلدىم. خۇددى ئەرۋاھلارنىڭ دەۋرىنى ئاخىرلاشتۇرۇشقا كۆزۈم يەتمەيدىغاندەك كۆڭلۈمدە بىرخىل ئەندىشە تۇغۇلۇشقا باشلىدى. بىز خېلى ماڭغاندىن كىيىن تاغ ئالدىغا يىتىپ كەلدۇق. تاغ ئوتتۇرسىدا يوغان بىر تاش ئىشىك بۇلۇپ ئەتراپىغا ئەرۋاھلار يېزىقىدا خەت ئويۇلغانىكەن. توساتتىنلا كەينىمدىن بىرى چاقىرغاندەكلا قىلدىدە كەينىمگە قارىدىم. قارىسام ئىمىن بىلەن ئادىل ماڭا ناھايىتى ئاچچىق بىلەن تىكىلىپ قاراپ تۇرغۇدەك ئىمىن ماڭا:

— سەن نىمىشقا بىزنى قۇتۇلدۇرغىلى بارمايسەن؟ ئەقلىڭنى تاپ، ئۇ ئەلگە ئوخشامدىكەن؟ سەن ھەقىقەتەن ئەخمەقكەنسەن — دەۋاتتى. ئادىلمۇ:

— سەن دوستۇڭغا يەنى بىزگە ۋاپاسىزلىق قىلىپ ئۇ ئەلنىڭ

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

سىياقىغا كىرۋالغان مەخلۇق بىلەن بىرلەشتىك. قارا ساڭا كۆرۈنگەن ھەممە ئۇنى ئەسكى دەۋاتسا سەن نىمىشقا ئۇنىڭ بىلەن بىرلىشىسەن — دىدى. شۇئان كاللامدا «راست!» دىگەن بىر ئوقۇم پەيدا بولدى. ئەجەبا بۇ ئەلى راستلا ساختىمىدۇ ياكى مەن ئىچكەن سۇنىڭ ئالامىتىمىدۇ؟

18 - قىسىم: سۇمىرۇغ قۇش

— ياق ياق، بۇ مىنىڭ خىالىم. يۇقۇلۇش! — ئۆزۈمنى تۇتۇۋالماي ۋارقىراپ كەتتىم. ئەلى ماڭا:

— ئۆمەر، ساڭا بىرە ئىش بولمىغاندۇ؟ — دىدى. مەن:

— ئۇ تاشنى تېزراق تاپساق بوپتىكەن. كاللامدا ھەرخىل خىيال بۇلۇپ بەزى سىمىلار كۆرىنىۋاتىدۇ. مىنى يامان ئىشقا زورلاۋاتىدۇ. — دىدىم. ئەلى:

— خاتىرجەم بول! مانا، ئازلا قالدۇق. مەن سىنى چوقۇم قوغدايمەن. سەن سۇدىن بەك كۆپ ئىچىپ سالغاقچا ئالامىتى ناھايىتى تېز بۇلىۋاتىدۇ. بىرنەرسىلەرنىڭ كىرىنىشىلا سەۋدىيى باسقۇچىنىڭ ئالامىتى. ۋاقتىنى چىڭ تۇتايلى. مەيلى كۆزۈڭگە نىمىلا كۆرۈنسۇن ھەرگىز ئىشەنمە. — دىدى. ئۇنىڭ بۇ گەپلىرى مىنى بىر ئاز خاتىرجەم قىلغانىدى.

— ھېلىقى ئاق رەڭلىك تاشنى ئېلىپ ئىشكىنى ئاچقىنە — دىدى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئەلى. مەنمۇ تاشنى ئالدىم. ئەمۋالار يېزىقىنىڭ ئاستىدىلا تاش شەكىللىك كامار بار ئىدى. خىرۇستال تاشنى شۇ جايغا قويدۇم. قۇيۇشۇمغىلا كۈچلۈك نۇر بىلەن تەڭ گۈلدۈرلەپ ئىشك ئېچىلدى. مەن تاشنى ئېلىۋالدىم. شۇنداق قىلىپ بىز ئىچىگە كىردۇق. ئىچى ھەقىقەتەنمۇ بەك قاراڭغۇ ئىدى. مەن: — سەندە مەشئەل ياكى قولچىراق دىگەندەك نەرسىلەر بارمۇ؟ — دىدىم ئەلىگە. ئۇ:

— بىزگە ئۇنىڭ لازىمى يوق. زەنجىرنى چىقار — دىدى. مەن زەنجىرنى چىقىرىپ ئەلىگە بەردىم. ئۇ يانچۇقىدىن قىزىل رەڭلىك خىرۇستالنى چىقاردىدە ناھايىتى ئېھتىيات بىلەن ئاستا زەنجىرگە يېقىن ئەكەلدى. ئىككى تاشنىڭ ئارىلىقى بىر سانتا قالغاندا توساتتىنلا زەنجىردىن كۈچلۈك نۇر چىقىپ ئەتراپ خېلى يورۇدى. ئەلى قىزىل خىرۇستالنى تانچۇقىغا سېلىۋىتىپ:

— قارا مانا بۇ بىزنىڭ قولچىرىقىمىز — دىدى كۈلۈپ. مەن: — ئەمدى قاياققا مېڭىشىمىزنى بىلەمسەن؟ — دەپ سورىدىم. ئۇ: — زەنجىرگە قاراپ تۇر ھە — دەپ زەنجىرنى ئۆزىنىڭ بويىدا كىتۈردى. زەنجىردىكى تاشنىڭ نۇرى تۇرۇپلا ئاجىزلاشقا باشلىدى. نۇر تۆۋەنلەپ ئاخىرى ئۈچۈپ قالدى. ھەيرانلىقتا يەنىلا جىم تۇردۇم. توساتتىن زەنجىر قايتىلاتتىن يورۇپ ئۇنىڭدىن خۇددى نازىل نۇردەك ئۇزۇن نۇر پەيدا بولدى. خۇددى ئارغامچىدەكلا ئۆڭكۈر ئىچىنى كۆرسىتىپ تۇراتتى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— قارا مانا بۇ بىزنى تاشنىڭ يېنىغا ئاپىرىدۇ؟ — دىدى ئەلى. مەن ھەيرانلىقتا ئاغزىمنى ئېچىپلا قالدىم. بۇنداق ئىشلارنى پەقەت كىنۇلاردىلا كۆرەتتۇق. مانا ھازىر ئۆز كۆزۈم بىلەن كۆردۈم. شۇنىڭ بىلەن بىز تاشنىڭ كۆرسەتكەن نۇرى بۇيىچە ماڭدۇق. بىز خېلى ماڭغاندىن كىيىن ئالدىمىزغا بىر پەلەمپەي ئۇچىرىدى. نۇرمۇ پەلەمپەي ئۈستىگە قارىغانىدى. بىز پەلەمپەيدىن ئۈستىگە قاراپ چىقىشقا باشلىدۇق. ئاخىرى پەلەمپەينىڭ ئاخىرى چىقتى. بىراق بىز بىر ئاسما كۆۋرۈك ئالدىغا چىقىپ قالغاندۇق. كۆرۈك ناھايىتى بوش بۇلۇپ لىڭشىپلا تۇراتتى. ئازراقلا دىققەت قىلمىساق كۆۋرۈك لىڭشىپ ئۈشتى ئاستىغا ئۆرۈلۈپ بىز پەسكە چۈشۈپ كىتىشىمىزمۇ مۇمكىن ئىدى. قېرىشقاندىكى نۇرمۇ كۆۋرۈكنىڭ قىرغىقىنى كۆرسىتىپ تۇراتتى. ئامالسىز ناھايىتى ئاستا قەدەملىرىمىز بىلەن كۆۋرۈكتىن ئۆتۈۋاتتۇق. مىنىڭ كەينىمدە ئەلى مېڭىۋاتاتتى. كۆۋرۈكنىڭ ئوتتۇرسىغا بارمايلا يەرگە قاراپ ساپتىمەن. شۇ زامانلا بېشىپ قېيىپ پېرقىراپ كەتتى. كاللامدا ھەرخىل ئويلار بۇلۇپ بىرسى «ئەلىنى ئىتتىرىپ چۈشۈرۈۋەت» دىسە يەنە بىرى «مەلىنى ئۆلتۈرۈۋەت» دىگەندەك ئاۋازلار قۇلاق تۈۋىمىدە ياڭراشقا باشلىدى. ئۆزۈمنى تۇتۇۋالاي مەي كۆۋرۈكنىڭ ئارغامچا تۇتقىچىنى تۇتۇۋالدىم. دەلدەڭشىگىنىمچە كۆۋرۈككە مۇددىرلاپ كەتتى. ئەلى:

— نىم بولدىڭ ئەلى، ئۆزۈڭنى تۇتۇۋال چىڭ تۇت ئارغامچىنى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

بولمىسا چۈشۈپ كىتىمىز — دەۋاتاتى. كاللام قايمۇقۇپلا كۈننىرۇللۇقۇمنى يۇقاتتىم. كۆۋرۈك بولسا ھەدەپ سىلجىيتتى. بۇددى ئىلەڭگۈچتەك تەۋرەيتتى. ئەگەر سىلجىش توختىمىسا كۆۋرۈكنىڭ كۆمۈرلۈپ قېلىش ئېھتىمالى چوڭ ئىدى. مەن ئاخىرى قولۇمنى قويۇۋەتتىم. سىلجىش بىلەن بىرگە كۆۋرۈكتىن قاڭقىپ چىقىپ كەتتىم. پەسكە چۈشۈپ كىتىۋاتقان شۇ دەقىقىدە ئەلى قولۇمنى تۇتۇۋالدى. ئىككىمىزنىڭ ئېغىرى كۆۋرۈكنىڭ بىر تەرىپىدىلا بولغاچقا كۆۋرۈكمۇ بارا بارا لىڭشىپ ئاستى ئۈستىگە بۇلۇپ ئەلى ئىككىمىز تەڭلا چۈشۈپ كەتتۇق. كاللام جايدا بولمىغاچ كۆۋرۈكتىن يەرگە چۈشمەيلا ھۇشۇمدىن كىتىپتىمەن.

بىرچاغدا كۆزۈمنى ئاچتىم. پۈتۈن بەدىنىم ئاغرىپ كىتىۋاتاتتى. سۈڭەكلىرىم قۇل جۇل بۇلۇپ سۇنغاندەك سېرىقراپ كىتىۋاتاتتى. قارىسام بېشىمدا قان قېتىپ قاپتۇ. قارىغاندا بېلى ئۇزاق يېتىپ قالغان ئوخشاي مەن. بېشىمنى ئاران مىدىرلىتالىدىم. ئەتراپ شۇنچە قاراڭغۇ ئىدى. 10 سانتا يىراقلىقىمۇ كىرگىلى بولمايتتى. ئەلى قەيەردە؟ مەن مىڭ تەسلىكتە ئورنۇمدىن ۋايىلاپ قوپۇپ ئەتراپنى سىلاپ يۈرۈپ سومكامنى تېپىۋالدىم. ئاخشۇرۇپ سەرەڭەنى ئالدىم. بىرتالىنى يېقىپ ئەتراپقا قارىدىم. گەرچە يورۇقلۇقى كۈچلۈك بولمىسىمۇ بىر نەرسىنى ئىلىغا قىلغىلى بولاتتى. سەرەڭگە تېلى كۈيۈپ بولغۇچە ئارلىقتا يەردە يېرىمى

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

كۈيۈپ ئۈچۈپ قالغان مەشئەلنى ككروپ قالدېمدە خۇشلۇقۇڭمدا
ئۇنى ئېلىپ يۇرۇتتۇم. ئەمدى ئەتراپىم خېلى يورۇغاندى. قارسام
ھېچ ئەلى كۆرۈنمەيدۇ. يەردە قېتىپ قالغان قان، تاملاردىمۇ
سۈركەلگەن قان ئىزى تۇراتتى. تۇيۇقسىزلا سەل نېرىراقتا بىر
لاتنى ككروپ قالدېمدە بېرىپ قۇلۇمغا ئالدىم. قارسام بۇ ئەلنىڭ
كېيىمىنىڭ يېرىمى ئىكەن. بىرسى يىرتىۋەتكەندەك تىتىلىپ
كەتكەندى. شۇ زامان بۇيەردە بىرسى بىلەن قاتتىق ئۇرۇش
بولغانلىقىنى ھېس قىلدىم. بىراق نىمىشقا ماڭا چىقىلمىغاندۇ؟
بەدىنىم بەك ئاغرىپ كىتىۋاتاتتى. يەردە قان دېغى بار بىر قىلىچ
تۇراتتى. بۇ دەل مىنىڭ قىلىچىم ئىدى. قىلىچنى ئالدىم. سومكامنى
ئاستىم. قارغاندا مەن بېلى چۇڭقۇر يەرگە چۈشۈپ كەتكەن
ئوخشايىمەن. بىراق مەن ھايات قالدېم. بۇ قانداقمۇ مۇمكىن
بولسۇن؟ تۇيۇقسىزلا كەينىمدە بىرى:

— ھۇ ئەخمەق! — دىدى. دەرھال قارسام يەنە ئادىل بىلەن
ئىمىنىكەن. ئىمىن ماڭا:

— سەن نىمە دىگەن دۆت. قارا ھالىڭغا، مانا ئەلى زەنجىرنىمۇ
ئېلىپ كىتىپ قالدى. ئۇ سىنى چالا ئۈلۈك قىلىپ قۇيۇپ يىشىل
خىرۇستالنى ئېلىپ كىتىپ قالدى. — دىدى. ئادىل:

— بىچقارە ئۆمەر! بىزدەك دوستلىرىڭنى تاشلاپ مۇشۇ ھالغا قالدېڭ
مانا — دىدى. مەن:

— سىلە راسلا ئادىل بىلەن ئىمىنمۇ؟ — دىدىم.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— شۇنداق دوستۇم. بۇياققا كەل. بىز بىلەن ماڭ. — ئادىل قولنى ماڭا سوزدى. مەن قولۇمنى ئۇنىڭغا بېرىش ئۈچۈن ئاپاردىمىيۇ شاپپىدە تارتىۋالدىم دە قىلىچ بىلەن كىز ئالدىمكى بۇ سىمالارغا ئوردۇم. شۇ زامات بۇ سىمالارمۇ غايىپ بولدى. ئاھ خۇدا! نىمە ئىش بۇ؟ مەن نىمىش قىلىشىمنى بىلمەيتتىم. بۇ يەردىن قانداق چىقىپ كىتىشىمۇ؟ ئەلنىڭ نەدىلىكىنىمۇ بىلمەيتتىم. خۇددى خاتىرىسىنى يۇقاتقان كىشىدەك جايىمدا تۇرۇپ قالدىم. كاللامدا ھەرخىل خىيال مىنى قىيىنماقتا ئىدى. بىرى ئەلنى ئۆلتۈر دىسە بىرى ئۇندا قىلما دەۋاتاتتى. تۇيۇقسىزلا كاللامغا بىر ئىش كەلدىدە يامقۇقۇمنى ئاقتۇردۇم. خۇداغا شۈكۈرى ئاق خىرۇستال بار ئىكەن. مۇشۇنىڭ ئارقىلىق چىقىپ كىتىشىنى ئويلىدىم. بىراق بۇ تاش يالغۇز بولسا قانداقمۇ كۈچىنى كۆرسەتسۇن؟ مەن بىرە ئىشىك تىپىلىپ قالار دەپ تام ياقىلاپ تاملارنى بويلاپ ماڭدىم. تامدا ھەرخىل خەت ۋە رەسىملەر تۇراتتى. رەسىملەر ئارىسىدا بىر رەسىم مىنىڭ ئالاھىدە دىققىتىمنى تارتتى. رەسىمدە بىر ئەجدىرھا بۇلۇپ ئۇنىڭغا بىر شەمشەرنى تۇتىۋالغان كىشى مىنىۋالغانىدى. مەن بۇ شەمشەرنى كۆمۈش شەمشەر شۇ بولشى مۇمكىن دەپ ئويلىدىم. يەنە بىر پارچە رەسىمدە ناھايىتى چوڭ، پەيلىرى ئۇزۇن، خۇددى ھېكايە چۆچەكلەردىكى سۇمۇرغۇدەك بىر قۇش بۇلۇپ قۇشنىڭ بويىنىدا بىر زەنجىر تۇراتتى. بۇ زەنجىر قارىماققا مەن تىپىۋالغان زەنجىر شۇدەك قىلاتتى. مەنزىدەپ يۈرۈپ ھەقىقەتەن بىر

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

ئىشكىنى بايقىدىم. بۇ ئىشكىمۇ باشقا ئىشلەردەك خىرۇستال تاش ئارقىلىق ئېچىلدى. مەن مەشئەلنى تۇتۇپ ئىشكىتىن كىردىم. بۇيەرمۇ شۇنچىلىك قاراڭغۇ ئىدى. ماڭسام ماڭسام ھېچ يولنىڭ ئاخىرى چىقاي دىمەيتتى. بەك ئۇزۇن ماڭدىم. ھېلىمۇ يولدا بىرە ئەمۋاھ ئۇچراپ قالدى. شۇ مېڭىشىمدا تەخمىنەن ئىككى سائەت ماڭدىمىكىن، ئەھۋالىم ناچار بولغاچقا بەكلا چارچاپ ھېرىپ كەتكەندىم. شۇنداقتىمۇ ھاياتلىق ئۈچۈن تىرىشىپ بولمايدۇدە. ئاخىرى بۇ يولنىڭ ئاخىرى چىقىپ ئالدىمغا تۆت ئىشك ئۇچۇردى. ھەربىر ئىشكىتىن ۋەھىمە پۇراپ تۇراتتى. يەنە ھەربىر ئىشكىگە ئوخشىمىغان رەسىملەر سىزىلغان بۇلۇپ 1- ئىشكىگە مەن بايا كۆرگەن ئەجدىرھانىڭ رەسمى، 2- ئىشكىگە سۇمۇرۇغنىڭ، 3- ئىشكىگە خىرۇستال تاشنىڭ. 4- ئىشكىگە ئەمۋاھلارنىڭ رەسمى سىزىلغانىدى. قارىغاندا رەسىمدىكى نەرسىلەر شۇ ئۆيلەردە بار بولشى مۇمكىن دەپ ئويلىدىم. مەن ئەڭ ئېھتىياجلىق بولغان خىرۇستال تاشنىڭ رەسمى سىزىلغان ئۆيگە ئىككىلەنمەستىلا كىردىم. ئۆيدە ئىككى تۈۋرۈك پاراللېل بۇلۇپ تۇرغانىدى. ئىچكىرىدىكى بىر ئىگىز تاشنىڭ ئۈستىدە نۇر چىقىپ تۇرغان يىشىل رەڭلىك خىرۇستال تاش تۇراتتى

بۇداغا مەڭ شۈكۈرلەرنى ئېيتتىم. بۇ تاشنىمۇ ئاخىرى تاپتىم. يۈگرەپ باردىمدا تاشنى قولۇمغا ئېلىۋالدىم. شۇ زامان يەر

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

تەۋرەشكە باشلىدى. ئىشنىڭ چاتاقلىقىنى پەملىدىمە تاشنى ئېلىپلا يۈگۈرگىنىمچە ئىكيدىن چىقتىم. بىراق ھەممىلا يەر تەۋرەپ ئۈستىدىن تاشلار چۈشۈشكە باشلىدى. قانداق قىلىش كېرەك؟ كەينىمگە يانساممۇ ئوخشاشلا چىقىش يولى يوق. دەيھال ئۆيگە قايتىپ كىردىمە تاشنى جايغا قويدۇم. شۇنىڭلىق بىلەن يەر تەۋرەشمۇ توختاپ قالدى. بۇ تاشنى زادى قانداق ئالسام بولىدىغاندۇ؟ شۇ ئەسنادا خىرۇستال تاش قويۇلغان ئىگىز تاشنىڭ ئاستىدىكى ئەمرۋاھلار يېزىقىدىكى بەتكە ۋە رەسىمگە كۆزۈن چۈشۈپ قالدى. رەسىمدە بىر كىشىنىڭ شۇ تاشقا تازىم قىلىپ تۇرغانلىقى تۇراتتى. يېنىدىكى رەسىمدە خىرۇستال تاشنىڭ ئۇ كىشىنىڭ قولىدا نۇر چىچىپ تۇرغانلىقى تۇراتتى. قالغىنىنىڭ ھەممىسى خەتلەر ئىدى. قارغاندا تاشقا تازىم قىلسا ئۇندىن بولىدىغان ئوخشايدۇ؟ بىراق مەن قانداقمۇ بۇ تاشقا تازىم قىلاي. كاللام قېتىپ تۇرغان شۇ پەيتتە سىرتتىن بىرىنىڭ ئېياق ئاۋازى ئاڭلاندى. خۇددى كىنۇلاردىكىدەك ناھايىتى ئاستا ھەم ئېنىق ئاياق تىۋىشى ئىدى. يۈرۈكۈم قىسىلىپ تېز سوقۇشقا باشلىدى. بۇ تىۋىشمۇ بارغانچە يېقىنلاپ كەلمەكتە ئىدى. مەن قورقۇنچۇمدا قىلىچنى قولۇمغا ئالدىمە ئىشككە قاراپ تۇردۇم. بىر قەدەم، ئىككى قەدەم، ئۈچ قەدەم... ئاخىرى بۇ ئاۋازمۇ ئىشكىنىڭ يىنىغا كىلىپ توختىدى. ئىشكىمۇ ئوچۇق ئىدى. مەن كىزلىۋىمىنى ئىشكىگە تىكىپ قاراۋاتتىم. ئاخىرى ئىشك ئالدىدا ناھايىتى بەتەشرە

تۈرۈلگەن ئەمىرۋاھ

بۇلۇپ كەتكەن مەخلۇق كۆرۈندى. ئاھ خۇدا! بۇ بىر موردا ئىكەن. ئۇ ماڭا قاراپ خىرىس قىلىپ كىلىشكا باشلىدى. مەن چاققانلىق بىلەن بېرىپ ئۇنىڭ كاللىسىنى ئۈزۈپ تاشلىدىم. بىراق بۇ موردا يەنىلا ھەركەتتىن قالماي مېڭىۋاتاتتى. شۇنىڭ بىلەن مەن قىلىچىمنى موردىنىڭ ئۈزۈلگەن بېشىنىڭ قاپ ئوتتۇرغا توغۇرلاپ چىقتىم. «سېچ» قىلغان ئاۋاز بىلەن مىڭسىدىن قان سېرىغىپ چىقتى. موردىنىڭ تىنىمۇ شۇ زامان ھەركەتتىن قىلىپ يىقىلدى. ئەمدىلا ئۇھ! دەپ تۇرشۇمغا يەنە بىرمۇنچە ئاياق تىۋىشى ئاڭلاندى. دەرھال سىرتقا چىقىپ قارىسام نۇرغۇن موردىلار مەن تەرەپكە قاراپ كىلىۋاتاتتى. ئەمدى ئىش چاتاق. دەرھال كىرىپ ئىشىكنى ئىچىدىن تاقاپ قويدۇم. موردىلارمۇ ئىشىك ئالدىغا كىلىپ ھەدەپ ئىشىكنى ئۇرۇۋاتاتتى. بۇنداق كىتىلىۋەرسە ئۇلار ئىشىكنى چىقىپ كىرىشى مۇمكىن ئىدى. بارغانچە تىت تىت بۇلۇپ كىتىۋاتاتتىم. كىز ئالدىمدىكى يىشىل رەڭلىك خىرۇستالنىڭ بىرە كارامەت چىقىرىشىنى ئۈمۈد قىلاتتىم. دەرھال ئىسىمگە بىر ئىش كەلدىدە يېنىمدىكى ئاق رەڭلىك تاشنى چىقىرىپ ئېيەتتىيات بىلەن يىشىل رەڭلىك تاشقا تەككۈزدۈم. گەرچە بەك بوش تەككەن بولسىمۇ «تىك» قىلىپ چىققان ئاۋاز خۇددى تۈمۈرنى تاشقا ئۇرغاندەك چىك چىققاندى. شۇنىڭلىق بىلەن يىشىل رەڭلىك تاش ئۆز رەڭگىدە يىشىل نۇر چىقىرىشقا باشلىدى. نۇر بىلەن تەك كۈچلۈك شامال

تۈرلۈك ئەمۋال

چىقىۋاتاتتى. شۇ ئەسنادا تاش ئاستا كۆتۈرۈلدى. ئاستا پېرقىراشقا باشلىدى. شۇ ئەسنادا قولۇمدىكى تاشمۇ خۇددى بىرسى تارتىۋاتقاندا قۇلۇمدىن ئاجراپ يىشىل رەڭلىك تاشنىڭ يېنىغا باردى. ئىككى تاش يانمۇ يان تۇرۇپ بىر نۇر بىلەن تەڭ بىرلىشىپ كەتتى. بىرلەشتىۋى ئىككىلىسى نۇرغا ئايلىنىپ ناھايىتى كۈچلۈك بۇلۇپ كەتتى. كىزلىرىمنى ئاچالمايلا قالدىم. بىر چاغدا تارق تۇرۇق قىلغان ئاۋاز بىلەن تەڭلا مۇردىلار بېسىپ كىردى. تاش بار يەرگە قارىسام ھىچ تاش يوق بەلكى پارقىراپ تۇرغان بىر قىلىچ تۇراتتى. قارىغاندا بۇ ئىككى تاش بىرلىشىپ كۈچى بۇ قىلىچقا مۇجەسسەملەنگەندەك قىلاتتى. شۇنىڭ بىلەن مەن قىلىچنى ئالدىمدا ئالدىمىدىكى بىر مۇردىغا شىلتىپ بوينىنى ئۈزۈپ تاشلىدىم. بىراق بۇ قىلىچنى بىر شىلتىشىم بىلەن قىلىچتىن بىستەك نۇر چىقىپ تاكى ئەڭ ئاغرىغىچە بېرىپ نۇرغۇن مۇردىلارنىڭ بېشىنى تىنىدىن جۇدا قىلدى. شۇنداقلا مەن بۇ قىلىچنىڭ كۈچىنى ھېس قىلدىم. قىلىچنى مۇردىلارغا قارتىپ شىلتىدىم. قىلىچتىن چىققان نۇر بىلەن بېلى مۇردىلار يىقىلغانىدى. شۇنداق قىلىپ مەن مۇردىلار بىلەن تىرىشىپ بۇ ئۆيدىن چىقتىم. ئەمما مەن كەلگەن تەرەپتىن نۇرغۇن مۇردىلار ھۆركىرىگىنىچە مەن تەرەپكە قاراپ كىلىۋاتاتتى. قىلىچنى بىر شىلتىسام ئەڭ ئاز دىگەندە 70 - 80 چە مۇردا يىقىلاتتى. بىراق كۆز ئالدىمدا 1000دىن ئارتۇق مۇردىلار تۇرسا بۇ قىلىچ بىلەن

تۈرلۈك نەرسەلەر

ئۇرۇشقىلى تۇرسامۇ مەن يەنىلا ئاجىز كىلىپ قالمەن دە. شۇ ئەسنادا سۇمۇرۇغنىڭ رەسمىي سىزىلغان ئۆيگە كىرىش ئۇيغۇغا كەلدىم دە چاققانلىق بىلەن شۇ ئۆيگە كىردىم. بۇيەر شۇنچىلىك گۈزەل بۇلۇپ ئۈنچە مارقانلار تامدا ئېسىقلىق، مەرۋايىتلار بىلەن زىننەتلەنگەن بۇلۇپ ئادەمنىڭ كۆزىنى قاماشتۇراتتى. كەينىمدىكى ئىشىكىنى مۆردىلەر كۈچەپ ئۇرماقتا ئىدى. ئۆينىڭ ئىچكىرىسىگە قارىسام يەنە بىر ئىشىك تۇراتتى. ئىشىكىمۇ ئوخشاشلا ئالتۇن مەرۋايىتلاردا بىزەلگەنىدى. مەن بېرىپ ئىشىكىنى ئېچىپ ئىچىگە كىردىم. بۇيەر تېخىمۇ گۈزەل بۇلۇپ ئىچكىرىسىدە ناھايىتى يوغان تۇخۇم شەكىللىك ئالتۇن رەڭدە بىر تاش نۇر چىچىپ تۇراتتى. بۇنىڭ چىقارغان يورۇقلۇقىدا ھەممىلا يەر يورۇپ كەتكەنىدى. بۇ تاش ئەمەس ئالتۇن ئىكەن دەپ ئويلىدىم. ھەقىقەتەن ناھايىتى چوڭ ئىدى. مەن قىلىچ بىلەن كىز ئالدىمدىكى غايەت زور «ئالتۇن» نى چىكىپ باقتىم. بىراق خۇددى ئىچى كاۋاكتەكلا ئاۋاز چىقتى. مەن قايتىلاتىن كەينى كەندىن ئۈچ قېتىم چەكتىم. شۇندىلا بۇ ئالتۇن مىدىردى. ئەسلى بۇ ئالتۇن ئەمەس بىر تۇخۇم ئىكەن. تۇيۇقسىز بۇ ئالتۇن تۇخۇم يېرىلىشقا باشلىدى. ئۆزۈمنىڭ چوڭ بىر بالا تېرىپ قويغانلىقىمنى بىلدىم. تۇنۇم ئىچىدىن چوڭ مەخلۇق چىقسا ھاياتىم تۈگىدى دىگەن گەپ. بىردەمدىلا تۇنۇم ئىچىدىن ناھايىتى يېقىملىق قۇشنىڭ سايرىغان ئاۋازى ئاڭلاندى دە تۇنۇمدىن ئاجايىپ يوغان بىر

تۈرلۈك نەرسەلەر

قۇش چىقتى. قۇش خۇددى رەسىمدىكىگە ئوپمۇ ئوخشاش ئىدى. ئۇ قاناتلىرىنى كېرىپ كۈچەپ سايىراپ كەتتى. كەينىدىكى مۇرەببەلەر ئالاقچان ئىشكىنى بۇزۇپ كېرىپ بولغانىدى. شۇ ھامان مەن سۇمۇرۇغنىڭ ئۈستىگە چىقىپ مېنىڭ سۇمۇرۇغىم بۇددى مېنىڭ مېنىڭ ساقلىغاندەك مېنى بۇلىشىمغا قاناتلىرىنى كېرىپ كېتىۋالدى. قۇشنىڭ بىرچۇپ كۆزىدىن كۈچلۈك نۇر چىقىپ تورۇسنى تەشتى. قۇش كۆتۈرۈلدى. ئۇشۇ ۋەھىمە ئۇشۇسنى ئەشۇ مۇرەببەلەرغا تاشلاپ بېرىپ بۇ تاغ قايتىلىدىن چىقىپ كەتتى. ئاھ بۇدا ئاخىرى بىخەتەر بولدىم. رىۋايەتلەردىكى سۇمۇرۇغقا مېنىڭ ھاياجاندىن بەدىنىمنىڭ ئاغرىقىنىمۇ ئۇنۇتقاندىن. قۇشۇمۇ كۆتۈرۈپ ئورماننىڭ ئۈستىدە ئۇچۇپ كېتىۋاتتى. قۇشنىڭ ئۇچۇش سۈرئىتىمۇ شۇنچىلىك تېز بولۇپ بىز بىردەمدىلا ئورمانلىقتىن ئايرىلىپ چىقىپ قەبرىستانلىققا يېتىپ كەلدۇق. بۇ قەبرىستانلىق شۇنچىلىك ۋەھىملىك ئىدى. قۇشۇمۇ بارا بارا تۆۋەنلەپ مۇشۇيەرگە قوندى. ئەتراپتىن ھەرخىل غەلىتە ئاۋازلار كېلىۋاتتى. مەن قۇشنى نەچچىنى تەپكەن بولساممۇ مېنىڭ مۇشۇيەردە جىم تۇردى. بايا تېخى مۇرەببەلەردىن قۇتۇلغانىدىم. ئەمدىلىكتە بۇ قەبرىستانلىقتا يەنە قانداق ئىشقا ئۇچىرامەن؟ شۇ ئەسنادا كۆز ئالدىمدا ئىمىن بىلەن ئادىل پەيدا بولدىدە:

— ناھايىتى ياخشى قىلدىڭ ئاغىنەن. بۇيەرگە كەلگىنىڭنى

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

قارشى ئالمىز. بەكلا توغرا ئىش قىلدىڭ — دەۋاتاتتى. ئاھ خۇدا!
 مەن زادى نىمە ئىش قىلىپ قويغان بولغۇيتتىم. ئەمدى بۇ
 قەبرىستانلىقتا نىمە ئىشلار بۇلار؟ قايىققا مېڭىشىمىمۇ
 بىلمەيمەن. كۆز ئالدىمدىكى ئىمىن بىلەن ئادىل ناھايىتى
 رەزىللەرچە ماڭا قاراپ ئۆزۈمنىڭ ياخشى قىلغانلىقىمنى سۆزلەپ
 كۈلىشىۋاتاتتى. شۇئەسنادا بۇ ئىككىيلەننىڭلا ئەمەس يەنە
 باشقىلارنىڭمۇ كۈلىشىۋاتقانلىقىنى ھېس قىلىپ قالدىم....

19 - قىسىم: سىرنىڭ بېشىلىشى

ھەقىقەتەن ئەتراپتىن نۇرغۇن كۈلكە سادىلىرى
 ئاڭلىنىۋاتاتتى. ئەتراپقا قارىسام ھېچ كىشى يوق. بېشىمنىڭ
 ئاغرىقى تېخىمۇ ئەۋجىگە چىقىپ كىتىۋاتاتتى. ئاچچىقىمدا
 قولىمدىكى قىلىچ بىلەن كۆز ئالدىمدىكى ئىمىن بىلەن ئادىلغا
 شىلتىدىم. ئۇلار شۇنىڭلىق بىلەن يۇقاپ كەتتى. بۇلار مىنىڭ
 خىيالىم دەپ شۇنچە قىلساممۇ قۇلاق تۇۋىمدا يانغان كۈلكە
 ئاۋازلىرى يۈرىكىمنى مۇجۇيتتى. ئاخىرى چىدىيالىماي ئالدىمغا
 قاراپ يۈگۈردۈم. كۆزۈمنى يۇمىۋېلىپ قۇلۇمدىكى قىلىچنى چىڭ
 تۇتقىنىمچە يۈگۈردۈم. كۆزۈمنى يۇمۇۋالغىچقا بىر قەبرە ئىچىگە

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

چۈشۈپ كەتكەندىم. قەبرىدىكى ئۈستىخانلىرىمۇ چىرىپ كەتكەن ئىسكىلىت مىدىراپ ماڭا قاراپ كۈلۈپ كەتتى. مەن تېزلا لەھەت ئىچىدىن چىقتىم. زادى نىمە ئىش بولغانلىقىنى بىلەلمەيۋاتاتتىم. بۇ ئەمۋاھلارغا زادى قايسى ياخشى ئىشنى قىلىپ بەرگەنلىكىمنى ئاڭقىرالمايۋاتاتتىم. ئەجەبە مەنىڭ سەۋەبىمدىن مۇشۇ قۇش تۇغۇلۇپ ئەمۋاھلارغا پايدىلىق بولغانىدۇ؟ ئاھ خۇدا! كاللام قايمۇقۇپ كىتىۋاتاتتى. شۇ ئارىدا شۇنچىلىك كۈچلۈك بوران چىقىپ كەتتى. كىزۈمنى ئاچالمايلا قالدىم. ھەتتا مەنمۇ تۇرغان جايىمدىن كەينىمگە نەچچە قەدەم داچىپ كەتتىم. بىردەمدىن كىيىن كۈچلۈك بورانمۇ توختىدى. كۆزۈمنى ئېچىپ ئەتراپقا قاراپ قورقۇپ كەتتىم. چۈنكى پۈتۈن ئەتراپىمدا قاپقارا پىلاچ ئارتىۋالغان يېنىپ تۇرغان ئىككى كۆزىدىن بۆلەك باشقا جايلىرىنى پەرىق قىلغىلى بولمايدىغان، قۇرۇپ ئىسكىلىتتەك بۇلۇپ كەتكەن قوللىرى بار نۇرغۇن ئەمۋاھلار ماڭا قاراپ تۇراتتى. ئۇدۇلۇمدا قەلئەدىكى تەخت، تەختتە بىر ئەمۋاھ ئولتۇراتتى. شۇنى ھېس قىلدىمكى مەن ھازىر ئەمۋاھلار قەلئەسىدە ئىكەنمەن. ئالدىمدىكى بۇ ئەمۋاھلار كىزلىرىنى ماڭا تىكىپ تۇرۇشماقتا ئىدى. ئەمما ئۇلار مىدىرلىمايتتى. توغرا بۇ ئەمۋاھلار ئۇيقۇغا كەتكەن. قېتىپ قالغان كۈچلۈك ئەمۋاھلار. ئاھ خۇدا! ئەجەبە مەنىڭ كۆرگەنلىرىم ئەمەلىيەتتە بولىدىغان كۈن دەل بۈگۈن بولغىمىدى؟ مەن ئەمۋاھلارنى تىرىلدۈرەمدىم؟ ياق، مەن بۇيەردىن كىتىشىم كېرەك

تۈرۈلگەن ئەمۋال

مەن ئالدى بىلەن يەنىلا كۈمۈش شەمشەرنى ئېلىش نىيىتىمدىن يانمىدىم. ئەگەر مەن ھازىر قەلئەنىڭ 20 - قەۋىتىدە بولسام توغرا قۇدۇق ئاۋۇ تەرەپتە. ئۆزۈمنى قۇدۇق بار يەرگە قاراتتىم دە شۇ تەرەپكە قاراپ يۈگۈردۈم. نىمىشقىكىن پۈتۈن بەدىنىم ئاغرىۋاتاتتى. مەن ئۆزۈمنى قۇدۇققا تاشلىدىم. قۇدۇققا چۈشتۈم. يولمۇ يەنىلا بۇرۇنقىدەك ئىدى. شۇ بۇرۇن ماڭغان يولۇم بىلەن مېڭىپ قەلئە ئاستىدىكى شەھەرگە كىردىم. خۇددى كەينىمدىن بىر توپ ئەمۋالار يۇپۇرلۇپ كېلىدىغاندەك يۈرۈكۈم ئەندىشە ئىچىدە سوقماقتا ئىدى. بار كۈچۈم بىلەن شەھەر ئىچىگە قاراپ يۈگۈرۋاتىمەن. خېلى ماڭغان بولساممۇ بۇ يولنىڭ ئاخىرى تۈگەي دىمەيتتى. ھارغىنىمدىن يۈگۈرۈشكە ئامالمۇ قالمىدى. شۇ ئەسنادا بىر تەرەپتىن قۇلۇقۇمغا ناھايىتى بوش ھالەتتە بىرىنىڭ ئېڭرىغان ئاۋازى ئاڭلىنىۋاتاتتى. بۇ ئەتراپتا يەنە باشقىلارمۇ بارمىدۇ؟ تېخىمۇ زەن قۇيۇپ ئاڭلاپ بۇ ئاۋازنىڭ سول تەرەپتىن كىلىۋاتقانلىقىنى ئاڭلىدىم دە شۇ تەرەپكە قاراپ ماڭدىم. بۇ تەرەپتە خېلى كۆپ دەرەخلەر بار ئىدى. مەن:

— كىم بار؟ بۇ يەردە كىم بار؟ — دەپ ۋارقىرىدىم. بىرە مەخلۇق چىقىپ قالارمىكىن دەپ ئەنسىرەيتتىم. قەدەملىرىمنى ناھايىتى ئاستا ئېلىپ مېڭىۋاتتىم. شۇ ئارىدا بىر دەرەخنىڭ ئارقىسىدا ئىككى يەلەننىڭ ياتقانلىقىنى كۆردۈم. بۇ ئىككى يەلەننىڭ چىرايى قان يۇقى بۇلۇپ بەدەنلىرىنىڭ ھەممە يېرى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

زەخمىلەنگەندى. ئۇلارنىڭ يېنىدا تۇرغان بىر سومكىنى كىردۈمدە يۈرۈكۈم قارتلا قىپ قالدى. چۈنكى بۇ سومكا دەل ئىمىننىڭ ئىدى. مەن تېز بېرىپ ئۇلارنى يۆلىدىم. بۇ ھەقىقەتەن ئىمىن بىلەن ئادىل ئىدى. ئىمىننىڭ قەتئىي ھالى يوق جىملا ياتاتتى. ئادىل:

— جېنىم دوستۇم. بۇ سەنمۇ؟ — دەپ ماڭا قولىنى ئۇزاتتى. ئۇنىڭ ئەھۋالى ئىمىننىڭكىدىن خېلى ياخشى ئىدى. مەن ئۇنىڭغا:

— سىلەرگە نىمە بولدى، بۇيەردە نىمىش قىلىسىلەر؟ — دېدىم. ئۇ:

— ئۆمەر، مەن... مەن ساڭا ئالدىرماي دەپ بېرىمەن. بىراق ئاۋال

ئاۋۇ سومكىدىكى سۇداننى ئالغىنە — دېدى. مەن ئۇنىڭ سۇ

ئىچكۈسى كەپتۈدە دەپ ئويلىدىم دەرهال سۇ داننى ئېلىپ

بەردىم. ئۇ سۇنى ئۆزىنىڭ يارىلىرىغا سۈركىدى. ئۇ ھەر قېتىم

سۈركىگەمدە چىرايى شۇنچىلىك تاتىرىپ كىتەتتى. ئاخىرى ئۇنىڭ

يارىسى بارا بارا ئەسلىگە كىلىشكە باشلىدى. ئۇ بىر ئېغىر

تىنىۋالغاندىن كىيىن سۇنى ئىمىننىڭ يارىلىرىغا قويدى.

ئىمىننىڭ يارىسى ئەسلىگە كەلگەن بولسىمۇ ئۇ يەنىلا جىم

ياتاتتى. ئادىل:

— قارا ئۆمەر، بىز ھېلىقى دەرەخلەرنىڭ ئىچىگە كىرىپ كىتىپ

بەك كۆپ سىرلارنى بىلىپ قالدۇق. شۇنى بىلدۈرۈشكى ئەسلى بىز

بۇيەرگە بۇنداقلا كەلمىسەك بوپتىكەن. بىز ئالدىراشغۇلۇق

قىپتۇق. — دېدى. مەن:

— گەپنى ئېنىقراق دېگىنە زادى نىمىنى بىلىدىڭلار؟ — دېدىم. ئۇ

ماڭا قاراپ سۆزىنى باشلىدى:

— بىز ھېلىقى دەرەخنىڭ ئارىسىغا كىرىپ كەتتۇق. ئەسلى ئۇيەر بىر غار ئىكەن. غاردا بىر مۇنچە غەلىتە كىشىلەر بار ئىكەن. ئۇلارنى كىرۈپ دەسلەپتە قورقۇپ كەتتۇق. ئۇلارنىڭ سانىمۇ بەك ئاز ئىكەن. 10چە ئادەمدەك قىلاتتى. كىيىنىشىدىنلا ئۇلارنىڭ غاردا ياشايدىغان غار ئادەملىرى ئىكەنلىكىنى بىلدۈرۈپ بەردىن ھېكايە رىۋايەتلەردە غار ئادەملىرى گۆش يەيدۇ ئەمەسمۇ، يەنە كىلىپ خام گۆش. شۇڭا ئۇلارنى بىزنى يەمدىكىن دەپ ئويلاپ قاپتۇق. ئەمەلىيەتتە ئۇلار بىزدىن ياردەم سورىدى. ئۇلارنىڭ تىلى بىزنىڭكىگە ئوخشامايدىكەن. بىراق ئۇلاردا شۇنداق خاسىيەتلىك بىردانە ياپىلاق كەڭ بىر سۈزۈك تاش بار ئىكەن. ئۇ تاش ئەمۋالدار يېزىقىنى بىزنىڭ ئۇيغۇر يېزىقىمىزدا كىرىستىپ بېرىدىكەن. ئۇ ئادەملەر ئەمۋال يېزىقىنى ئىشلىتىدىكەن. شۇڭا ئۇلار خەت يازدى بىز ئەينەك ئارقىلىق ئۇلارنىڭ نىمە دىمەكچى. ئىكەنلىكىنى بىلدۈرۈپ. دىققەت بىلەن ئاڭلا. بىزنىڭ خاتىرىدە ئوقۇغىنىمىز، يەنە ھېلىقى ھېكايە ھەممىسى ساختا بىزگە قۇرغان قىلتاق ئىكەن. يەنە ھېلىقى قان شورغۇچىلارنىڭ ئېيتقىنىمۇ ساختا ئىكەن. بۇيەردە ئەڭ قورقۇنۇشلۇق مەخلۇق يەنىلا شۇ ئەمۋالدار ئىكەن. بىزنىڭ بىلگەنلىرىمىز ئىچىدىكى ئەڭ توغرىسى شۇكى بۇيەردە ئىلگىرى بىر قەبىلە كىشىلەر ياشىغان بۇلۇپ كىيىنچە بۇيەردە ئىچكى زىدىيەت توقۇنۇش كىتۈرلۈپ كىتىپتۇ. شۇنىڭ بىلەن بۇ بىر قەبىلە

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئىككى قەبىلە بۇلۇپ ئايرىلىپ كىتىپتۇ. بۇ قەبىلىنىڭ شۇنداق خاسىيەتلىك نەرسىسى بار بۇلۇپ ھېلىقى كۈمۈش شەمشەر ئىكەن. ئىككى قەبىلە شۇ شەمشەرنى تالىشىپ ئۇرۇش قىلىدىكەن. شۇ پۇرسەتتىن پايدىلانغان ئەمۋالار بۇلارنىڭ خىسەتلىك شەمشەرنى ئېلىۋېلىش ئۈچۈن تۆت دانە خىرۇستال تاشنى مەيدانغا چىقىرىپتۇ. بۇ تاش شۇنداق كۈچلۈك بولغاندىكىن بۇلارنىڭ قىلچى تەڭ كىلىپ بۇلالمىپتۇ. ئامالسىز ئەمۋالارغا يېڭىلىپ قايتۇ. ئەمۋالار بۇلارنىڭ شەمشەرنى ئىككىگە بۆلۈپ بىرنى قەبىلىسىنىڭ ئاستىغا يەنە بىرنى ئۆزىنىڭ قەبىلىسىگە سىرلىق يول ئارقىلىق تۇتاشتۇرۇپ غايىبانە قىلىپ قويۇپتۇ. يەنى ئەمۋالارنىڭ يولى ئارقىلىقلا بارغىلى بولىدىكەن. ھېلىقى شارقىراتما بار جاي شۇ. ئەمدى ئەمۋالار خىسەتلىك شەمشەرنى ئەسلىدىكىدىنمۇ مەڭ ھەسسە كۈچلەندۈرۈپ ئۆزلىرىنىڭ تامغىسىنى ئويۇپتۇ. شۇنىڭ بىلەن مۇشۇ شەمشەرنىڭ ئىچكىرىسىدىكى ئۆيگە قىلتاق قويۇپ ساقلاپ قويۇپتۇ. تۆت خىرۇستال تاشنى ئىككىدىن ئىككى شەھەرگە بۆلۈۋېتىپتۇ. پەقەت ئەمۋالارنىڭ شاھىلا بۇلارنى بىردەمدىلا بىرىەرگە يىغالايدىكەن. شۇڭا باشقىلارنىڭ ئېلىۋېلىشىدىن ئەنسىرەپ شۇنداق بۆلۈۋېتىپتۇ. شەھەردىكى كىشىلەرنى ئەمۋالار قەبرىستانلىققا كۆمۈپتۇ، مۇردىلارغا ئايلىاندۇرۇپ ئۆزىنىڭ قىلتاقلارنىڭ بىر قىسمىنى قىلىپتۇ. ماڭا ئۇچۇرغان 10 نەچچە

تۈرۈلگەن ئەمۋال

كشى دەل شۇ قەبىلىدىن بۇلۇپ ئۇلار ئەشۇ ھېلىقى يۇمىلاق تاشنىڭ كۈچى بىلەن ئۆزىنى خىسلەتلىك شارقىراتمىنىڭ ئەڭ ئاستىدىكى بىر غارغا سولسۇپتۇ. چۈنكى ئەرۋاھلارنىڭ ئۇلارنىمۇ ئۆلتۈرىشىدىن ئەنسىرەپتۇ. ئۆزلىرىنى بۇ شەھەرنى قايتىدىن قۇرۇپ چىقىدىغان ئەڭ ئاخىرقى ئۈمۈد ھېسابلاپ بۇ ئۈمۈدىنىڭمۇ يۇقاپ كىتىشىدىن ئەنسىرەيدىكەن. ئۇلار بۇيەردە نۇرغۇن كۈنلەرنى ئۆتكۈزۈپتۇ. شۇنداق كۈنلەردە بۇيەرگە سەلىم كىلىپ قايتۇ. ھېلىقى قۇتۇلۇپ قالغان كىشىلەر سەلىمنى يېنىغا ئەكىلىپ بارلىق ئىشلارنى چۈشەندۈرۈپتۇ. شۇنىڭ بىلەن سەلىم بۇلارغا ياردەم قىلىش ئۈچۈن مىڭ جاپادا ئاق رەڭلىك تاشنى تېپىپتۇ. ئۆزىنىڭ بۇلارغا تەڭ كىلەلمەيدىغانلىقىنى بىلىپ كىيىن بىرەسى كىلىپ قالسا ئۆزىنى داۋام قىلسۇن دەپ خاتىرە قالدۇرۇپتۇ. ھېلىقى كىشىلەر خاتىرىگە بىر پۈتۈك پۈتۈپ بېرىپتۇ. بۇ خاتىرىنىڭ يۇقاپ كەتمەسلىكى ئۈچۈن ھەم ئەرۋاھلارنىڭ يۇقىتتۇدەتمەسلىكى ئۈچۈن پۈتۈلگەن پۈتۈك ئىكەن. پۈتۈك ئۆز كۈچىنى جارى قىلدۇرۇپ خاتىرە يۇقالمىغان بولسىمۇ ئەمما ئەرۋاھلار خاتىرە بىزنىڭ قىلىمىزغا تەگكەندىن باشلاپ ئۆزگەرتىپتۇ. پۈتۈك بۇ ئىشقا كەلگەندە يارىمايدىكەن. شۇنىڭ بىلەن بىز ئۆزگەرتىلگەن خاتا مەزمۇنى ئوقۇپ كالىمىزغا خاتا ئىدىيەنى سىڭدۈرۈپتۇمىز. ئەلى بولسا خاتىرىنىڭ ھەممىسىنى ئوقۇپ بولغانىكەن. شۇڭا ئەرۋاھلار ئۇنى بىزدىن ئايرىۋىتىپتۇ. ئۇ ھازىر نىمىش قىلىۋاتىدۇ

تۈرلۈك نەرسەلەر

بىلمەيمىز. بىزنىڭ بۇيەرگە كىلىپ قېلىشىمىزدىكى سەۋەپ بىز سىنى، ئەلنى تاپىمىز دەپ. ھېلىقى كىشىلەر بىزگە ياردەم قىلىش يولىدا ئۆلۈپ كەتتى. ئەرۋاھلار بىزنىڭ ھەقىقىي ئەھۋالىنى بىلگىنىمىزنى ئوقۇپ ئەمدى قۇتۇردى. سەلىم بولسا خىرۇستالىلار ئارقىلىق ئەرۋاھلارنى ئۇيقۇغا بەند قىلغانىكەن. ئەمما ئەرۋاھ شاھىنىڭ تىنى قەلئەدە بولسىمۇ ئۇنىڭ روھى تىنىدىن چىقىپ ھەركەت قىلىدىكەن. ئەمما ئانچە كۈچلۈك ئەمەس. شۇنداقتىمۇ ئۇنىڭدىن ئېھتىيات قىلمىساق بولمايدۇ. سەلىمنى ئۇ سەۋەبى قىلىپ ئۆلتۈرۈۋەتكەن. قەستەن بوغۇزلانغان ساختا مەيدانى ھاسىل قىلغان. بۇيەرگە كىرىدىغان ئۆڭكۈرگە جەسىدىنى ۋە خاتىرىنى قويۇپ قويغان. خاتىرىنى ئۆزگەرتكەن. ئەمما ئەرۋاھنىڭ كۈچى بۇ يەردىن چىقىپ كەتكەندىن كىيىن ئىشلىمەي خاتىرە ئەسلى ھالىتە كۆرۈنگەن. ئەرۋاھنىڭ بۇنداق ئۇيۇنى ئوينىشى يالغان مەزمۇنلارنى ئوقۇپ بىزنى مۇشۇيەرگە ئەكىلىپ تۆت خىرۇستالىنى بىرىەرگە ئەكەلدۈرۈپ ئۆزىنى قايتا تىرىلدۈرۈش. بىز نەچچە ۋاقىتتىن بېرى ئەرۋاھلار خاتىرىنىڭ كۆيىدا دەپ ئويلاپ كەپتۇق. گەرچە بىز كىلىشتىن ئىلگىرى ھەقىقىي مەزمۇنلارنى ئوقۇغان بولساقمۇ يەنىلا كىلىشنى قارار قىلدۇق. ئىلىمۇ باشقا گەپ قىممىغان. بۇيەرگە كىلىپلا ئۇزۇن ئىكتەي ئۇ يۇقاپ كەتتى. ئەمدى بىزنىڭ ھاياتىمىز تېخىمۇ خەۋپ ئىچىدە. بىزنىڭ ھازىر بىرىنجى بۇلۇپ قىلىدىغان ئىشىمىز ئەلنى تېپىپ بۇزۇلمەت

تۈرلۈك نەرسەلەر

ۋە ۋەھىمىنىڭ ئۇۋىسىدىن چىقىپ كېتىش. شۇنداقلا قايتىدىن تەييارلىنىپ پۇختا تەييارلىق بىلەن قايتىپ كېلىش. — ئادىل شۇنداق دەپ سۆزىنى ئاخىرلاشتۇردى. ئۇنىڭ بۇ گەپلىرى مىنىڭ بېشىمنى تېخىمۇ بەك قايىدۇرۇۋەتتى. نەچچە ۋاقىتتىن بېرى قىلغانلىرىمىز ھېچنىمىگە ھېساب بولماپتۇ ئەمەسمۇ؟ دېمىسىمۇ بىز نېمىش قىلدۇق؟ شەمشەر ئىزدەيمىز دەپ ئاۋارە بولۇپ يۈرۈپتۇق. مەن ئادىلغا:

— بۇلارنى قانداق بىلىدىكەن — دېدىم. ئۇ:

— ھېلىقى كىشىلەرنىڭ يۇمىلاق تېشىدا ھەممە بۇلىنىۋاتقان ئىشلار كىرىدىكەن. ئۇلار بىزنىڭ بارلىق ئىشلىرىمىزنى بىلىپتۇ. شۇڭا ئۇلار بۇ گەپلەرنى بىزگە دەپبەرگەن. مەن ئېقىتماي تېمىتماي سەڭدا دېدىم. — دېدى. مەن:

— ئۇنداقتا بىز قانداق تەييارلىق قىلىشىمىز كېرەك؟ — دېدىم.

— بىز نەچچە ۋاقىتتىن بېرى كۈمۈش شەمشەرنى تاپساقلا ھەممىنى تۈگىتەلەيمىز دەپ قارايتۇق. ئەمما بىزدە خىرۇستال تاشلار بولمىسا كۈمۈش شەمشەرنى ئالالمايدىكەنمىز. ھازىر ئەلدىدە بىرتال تاش، سەندە ئۇچتال تاش بار. ئەلنى تاپساق تۆت تاش تەل بولىدۇ. تىكت تاشنى تۆتىمىز ساقلايلى. شۇنداق بولغاندا بىرىكىپ كىتىشنىڭ ئالدىنى ئالالايمىز. بۇيەردىن چىقىپ كىتىپ تۆت خىرۇستال تاشنى ئۆزىمىزگە بوي سۇندۇرۇشىمىز كېرەك. ئۇلارنىڭ كۈچى زور. ئەگەر بىز ئۇنى بويىسۇندۇرالمىساق تاش بىزنى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

بويىسۇندۇرىدۇ. تاشنى ئۆزىمىزگە بويىسۇندۇرغاندىن كىيىن قايتىپ كىلىپ شەمشەرنى ئالىمىز. — دىدى ئادىل .

— ئۇنداقتا ماڭا ئۇچۇرغان ئەلى ھەقىقەتەن راست ئەلى ئىكەندە — دىدىمەن .

— نىمە؟ سەن ئەلنى ئۇچراتتىڭما؟ — دەپ سورىدى ئادىل. مەن ئۇنىڭغا بولغان ئەھۋاللارنى بىرمۇ بىر ئېيتىپ بەردىم. ئادىل ماڭا:

— قارا، ئىمىنىمۇ شارقىراتمىنىڭ سۈيىنى ئېچىپ قالدى. شۇڭا ھازىرغىچە ھۇشسىز. يەنە سىنىڭ ئىككى تاشنى بىرلەشتۈرۈۋەتكىنىڭ، پەقەت بولماپتۇ. ساڭا ئاڭلانغان كۈلكە ئاۋازىمۇ شۇ ئىككى تاشنىڭ بىرىكىشىپ كەتكەنلىكى ئۈچۈندۇر. بۇ ئەرۋاھلارغا پايدىلىق ئەمەسمۇ، ھېلىقى سۇمۇرۇغنى ئويغىتىۋەتكىنىڭمۇ چاتاق ئۇ ئەجدىرھانى ئويغىتىپ قويسا بىزنىڭ قىلغانلىرىمىز بىر كۈپۈكچىلىكىمۇ بولمايدۇ. شۇڭا سۈرئەتنى تېزلىتىۋېلى — دىدى ئادىل .

— ئەمەس ئەلنى قولۇمدىكى ئۈچ تاش ئارقىلىق تاپساق ئەڭ ئاسان بولىدۇ — دىدىمەن . شۇ ئارىدا ئىمىن ئويغاندى. ئۇ:

— مەن قەيەردە؟ بۇ قەيەر — دىگىنىچە كۆزىنى ئاچقاندى. بىز خۇشاللىقىمىزدا ئۇنىڭ يېنىغا بېرىپ ئۇنى يۆلىدۇق. ئۇ ئىككىمىزگە خۇددى بىزنى تۇنجى قېتىم كۆرىۋاتقانداق قاراپ تۇراتتى. مەن دەرھال بىر شۇنملۇقنى سەزگەندەك بولدۇمدە ئادىلغا:

— ئىمىن خاتېرىسىنى يۇقاتمىغاندۇ ھە؟ — دىدىم. ئادىل:

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

— ئىمىن ، ماڭا قارا مىنى تونىدىڭمۇ؟ — دەۋاتاتتى . ئىمىن :
 — سىلەر كىم ؟ — دېۋىدى كالىمىز پېرقىراپ كەتتى . دىمەك ئۇ
 ھەقىقەتەن خاتېرىسىنى پۈتۈنلەي يۇقاتقاندى . مەن ئىمىنغا
 ئۇنىڭ كىملىكىنى بۇيەرگە نىمىشقا كەلگىنىمىزنى ھەممىسىنى
 ئېنىق چۈشەندۈردۈم . بىراق ئۇ بىرىنىمۇ ئەسلىيەلمەيۋاتاتتى . ئادىل
 ماڭا :

— بۇنىڭ بىرە داۋاسى يوقمىدۇ ؟ — دىدى مەن :
 — شۇنچە نەرسىنى بىلىپ كىلىپ مۇشۇنىڭ داۋاسىنى
 بىلىمىدىڭما ؟

— مەن ئۇيەردە كىسەلنىڭ داۋاسىنى ئەمەس ھەقىقەتنى بىلىپ
 كەلدىم . ئەرۋاھلار بىلەن ئۇرشۇش جەريانىدا ئىمىن كۆلگە چۈشۈپ
 كەتتى . شۇ ئاندىن بىز قېچىپ يۈرۈپ بۇيەرگە
 كىلىۋالدۇق . بۇيەردىمۇ ئۇرشۇپ يۈرۈپ ئىمىن بۇ ھالغا
 قالدى . قانداقمۇ كىسەل داۋاسى ئىزدەشكە پۇرسەت بولىدۇ .

— يىشىل رەڭلىك خىرۇستال تاش بىلەن داۋالايدىكەنمىز . —
 دىدىمەن .

— نىمە ؟ يىشىل رەڭلىك خىرۇستال بىلەنما ؟ قانداق داۋالايمىز ؟
 — بىلمەيمەن ، ئەمما مەنچە ئۇنىڭ نۇرى داۋالامدىكىن . چۈنكى
 مەن ھازىر خېلى ياخشى بۇپ قالدىم . بىراق ھازىر ئىككى تاش
 بىرلىشىپ كەتتىدە

— ئەمەسە قانداق قىلىمىز ؟

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ھازىر خاتىرىمۇ ئەلنىڭ قولىدۇ. بىر تاشمۇ شۇنىڭ قولىدا. ئۇنى تېپىشىمىز ئانچە تەسەمۇ ئەمەس. ئەلۋەتتە ئەمۋاللار پۈتۈلۈشىمىزلا شۇڭا تېز ھەركەتلىنەيلى — دېدىم. شۇنىڭ بىلەن بىز ئەۋال ئەلنى تېپىشنى ئويلىدۇق. يېنىمىزدىكى بۇ ئىمىن بىزنىڭ گەپلىرىمىزگە ھاڭىتاڭ قېلىپ قاراپ ئولتۇراتتى. ئۇنىڭ كاللىسى راسلا قۇرۇق بولۇپ قالغانمىدۇ؟ ئەگەر ئۇ سەۋدايى باسقۇچىغا كىرىپلا قالسا يەنە بالا بولىدىغان گەپتە ھەي! يەنە نىمە كۈلپەتلەر بىزنى كۈتۈۋاتقاندۇ؟

20 - قىسىم ئەمۋال بىلەن جەڭ

— ئەلنى قانداق تاپساق ئەڭ تېز بولىدۇ؟ — سورىدى ئادىل مەندىن.

— قولىمىزدىكى ئۈچ تال تاش ئارقىلىق ئەلنىڭ قولىدىكى تاشنىڭ ئورنىنى بەلگىلەيمىز. يىشىل تاشنى تاپىدىغانىمۇ ئەلى ئىككى تاشنى سۈركىۋىدى تاش نۇر ئارقىلىق ئورنىنى كىرىستىپ بەرگەن. — دېدىم. شۇنىڭ بىلەن مەن يېنىمىزدىكى زەنجىر يەنى سېرىق رەڭلىك خىرۇستال تاشنى چىقاردىمەن ئىككى تاشنىڭ بىرلىشىش مەھسۇلى بولغان قىلىچقا خۇددى ئەلنىڭ قىلىغىنى بۇيىچە ناھايىتى ئېيتىيات بىلەن يېقىن ئەكەلدىم. شۇ تاپتا بىرخىل ماگىنت كۈچ ئىككى قولىمنى بىر يەرگە

تۈرۈلگەن ئەمۋال

تارتىۋاتاتتى. شۇنداقتىمۇ ناھايىتى مەزمۇت ھالەتتە تۇتىۋاتاتتىم. شۇ ئەسنادا زەنجىرنىڭ تېشىدىن نۇر چاقناشقا باشلىدى. قىلىچقا تىگىشى بىلەنلا كۈچلۈك نۇر چاقنىدى. شۇندىلا مەن ئىككى قولۇمنى ئاجىرتىپ قىلىچنى تارتىۋالدىم. زەنجىردىن چىقىۋاتقان نۇر بارا بارا كۈچىيىشكە باشلىدى. ھەتتا كۆزۈمىزنىمۇ ئاچالماي قالدۇق. بىر ئازدىن كىيىن نۇر پەسىيىپ ئاخىرى بىر تۈز سىزىق ھالىتىدە مەن كەلگەن تەرەپنى كۆرسىتىپ تۇردى. شۇنچىلىك خۇشال بۇلۇپ كەتتىم دە:

— مانا قارا، بۇ نۇر دەل قىزىل رەڭلىك خىرۇستالنىڭ ئورنىنى كۆرسىتىۋاتىدۇ. مۇشۇ نۇر كۆرسەتكەن نىشاننى بويلاپ ماڭساقلا چوقۇم ئەلنى تاپالايمىز. — دېدىم ئادىلغا. ئۇ:

— ئەگەر خىرۇستال ئەلدىدە بولمىسچۇ؟

— نىمىشقا بولمىغۇدەك، ئۇنىڭدا ئىكەنلىكىنى ئۆز كۆزۈم بىلەن كۆرسىگەن تۇرسام.

— سەندىن ئايرىلغاندىن كىيىن يۇقاپ كەتكەن بولسا ۋەياكى ئەمۋالار ئېلىۋالغان بولسا قانداق قىلىمىز؟

— ئۇنىمۇ بىرنىمە دىگىلى بولمايدۇ. بىراق بىزنىڭ ھازىر مۇشۇ نىشاننى بويلاپ مېڭىشتىن باشقا يەنە يولىمىز بارمۇ؟ يەنىلا مېڭىپ باقايلى. ھېچ بولمىسا بىزنىڭ نىشانىمىز بار ئەمەسمۇ؟

— بولىدۇ ئەمەس. — دېدى ئادىل. شۇنىڭ بىلەن بىز يولىمىزغا قاراپ ماڭدۇق. ئىمىن:

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

— بىز ھازىر نەگە ماڭدۇق؟ — دېۋىدى ئادىل:

— يەنە بىر ئاغىنىمىزنى ئىزدەپ ماڭدۇق. ئاندىن ئۆيگە قايتىپ سىنىڭ خاتىرىڭنى ئەسلىگە كەلتۈرىمىز. — دېدى. ئىمىنىمۇ ئارتۇقچە گەپ سورىماي بىز بىلەن بىللە مېڭىۋاتاتتى. مەن كىتىۋاتقاچ ئادىلدىن:

— ھە راس، ھېلىقى خىسلەتلىك شارقىراتمىنىڭ سۈيىنى قانداق قىلىپ ئېلىۋالدىڭ؟ — دېدىم ئۇ:

— شۇ ھېلىقى بىزگە ئۇچۇرغان ئوننەچچە كىشى بىلەن ئەرۋاھلارغا يۇلۇقۇپ قاغان ۋاقتىمىزدا يارلانغاندۇق. شۇڭا شارقىراتمىنىڭ سۈيىدە يارىمىزنى ساقايتىلى دەپ كەلساك يەنە ئەرۋاھلار ئارام بەرمىدى. شۇ جەرياندا ئىمىن كۆلگە چۈشۈپ كەتتى. ئىمىننى قۇتقۇزۇپ سۇدىن ئېلىۋېلىپ بۇيەرگە كەلگەن. — دېدىدە يەنە: — بىز قارغاندا يەنە قەلئەگە كىرىدىكەنمىزدە؟ — دېدى. مەن:

— توغرا، نۇر شۇ تەرەپنى كۆرسىتىۋاتىدۇ. بىز بۇ شەھەردىن چىقىپ كىتىشىمىز كېرەك. — دېدىم. شۇنداق قىلىپ بىز بىز كىرگەن تەرەپتىن چىقتۇق. بۇيەرگە كىرىدىغان پەلەمپەي بار ئۈچ ئاچا يول ئالدىغا كەلگەندە زەنجىردىن چىققان نۇر ئوڭ تەرەپتىكى ئۈستىگە قارىغان بىر يولنى كۆرسەتتى.

— قارغاندا قەلئەگە كىرمەيدىغان ئوخشىمىز شۇ تەرەپكە ماڭايلى. — دېدىم دە نۇر كىرسەتكەن تەرەپكە قاراپ ماڭدۇق. بۇيەردىن چىقىشىمىزغا ئالدىمىز يەنە بۈك باراقسان ئورمانلىق

تەرىپلىگەن ئەمىر ۋاھ

بولدى. نۇر يەنە ئۇدۇلنى كۆرسىتىپ تۇراتتى. بىز مېڭىۋەردۇق. شۇ ئەسنادا كەينى تەرىپىزدىن خۇددى چاشقان كىتىرلاپ ماڭغاندەكلا ئاۋاز چىقتى. بىز بۇرلۇپلا كەينىمىزگە قارىدۇق. ئەمدى خۇددى بىزنى بىرى ئەخمەق قىلۋاتقاندەك يەنە ئارقىمىزدىن ئاۋاز چىقتى. ئۈچىمىز ئۈچ تەرەپنى كۆزىتىۋاتاتتۇق. شۇ ئەسنادا ئالدى تەرىپىمدىكى دەرەخنىڭ كەينىدىن ناھايىتى تېزلا ئۆتۈپ كەتكەن بىر قارا سايىنى كۆرۈپ قالدۇم. بۇ ماڭا شۇنچىلىك تونۇش ئىدى. ئەسلىگەنچە يۈرىكىم سېلىپ كىتىۋاتاتتى. توساتتىن ئۆشۈپ كۆلەڭگە ئىككىنچى قېتىم قايتىدىن ماڭا كۆرۈندى. بۇ دەل داۋاملىق ماڭا كۆرىنىپ مىنى قورقۇتۇپ كېلىۋاتقان قىزىل كۆزلۈك ئەمىر ۋاھ، تېخىمۇ توغرىسى ئەمىر ۋاھلارنىڭ شاھى ئىدى. شۇ ھامان ئىشنىڭ چاتاقلىقىنى پەملىدىم:

— كۆپچىلىك قولۇڭلارغا قۇراللىرىڭلار ئېلىڭلار، بۇ قېتىم ئەھۋال چاتاق — دىدىم. سومكامدىن بىر قىلىچنى ئېلىپ ئىمىنغا بەردىم. ئۆزەم يەنە بىرنى ئالدىم. شۇ تاپتا يۈرۈكۈم ھېلىلا قېپىدىن چىقىپ كىتىدىغاندەك تېز سوقماقتا ئىدى. چۈنكى بۇ قېتىم بىز پۈتۈن ئەھۋاللارنى بىلىپ قالدۇق. ئەمىر ۋاھ ئەمدى بىزنى بوش قۇيىۋەتمەسلىكىمۇ مۇمكىن. توساتتىنلا چاقماق كەبى سۈرئەت بىلەن كەلگەن قاتتىق بىر زەربە مىنى 3مىتىرچە نېرىغا ئۇچۇرتۇپ يىقىتىۋەتتى. زادى ماڭا نىمە تەڭكەنلىكىنىمۇ بىلمەيتتىم. ئادىل:

تۈرۈلگەن ئەرۋاھ

— ساڭا بېرە ئىش بولمىغاندۇ؟ — دېدەنچە يېنىمغا كەلدى. مەن بېشىمنى لىڭشىتتىم. شۇ ئەسنادا ئادىلنىڭ كەينىدىن بىر ئەرۋاھ قولىنى شىلتىدە بىر نۇر چىقىپ كۆزنى يۇمۇپ ئاچقۇچە ئادىلنىمۇ ئۇچۇرتىۋەتتى. قارىغاندا بۇ قېتىم ھەقىقەتەن كۈچلۈك دۈشمەنگە يۇلۇققان ئوخشايمىز. مەن قولۇمدىكى خاسىيەتلىك قىلىچىمنى تۇتۇپ قايسى تەرەپتە ئەرۋاھنىڭ كۆرۈنىدىغانلىقىغا قاراپ تۇردۇم. دەرۋەقە ئالدىمدىكى دەرەخنىڭ ئارلىقىدىلا بىر ئەرۋاھ كۆرىنىۋىدى مەنمۇ چاققانلىق بىلەن قىلىچىمنى شىلتىدىم. قىلىچىمنىڭ بىسىدىن چىققان ئەگمە نۇر بېرىپ ئۇ ئەرۋاھقا تەگدىدە ئەرۋاھمۇ كۈلگە ئايلىنىپ كەتتى. قىلىچىنىڭ كارامىتىدىن ئەمدى كۈلىشىمگە ئۇشتۇمتۇتلا كەينىمدىن ھۇجۇمغا ئۇچۇردۇم. بۇ قېتىم بىرى مېنى كۆتۈرگىنىچە قارىسىنى كۆرسەتمەي ناھايىتى تېزلىك بىلەن ئورمان ئىچىگە ئېلىپ ماڭدى. قىلىچىم بىلەن دۈمبەمدىن تۇتۇۋالغان نەرسىگە ئۇردۇم. ئەمما ھېچ بىرنەرسىگە تەگكەندەك قىلمايتتى. شۇندىلا مېنى بىرسىنىڭ كۆتۈرمەيۋاتقانلىقىنى، ئۆزۈمنىڭ لەيلەپ كىتىۋاتقانلىقىمنى بىلدىم. مەن لەيلەپ يۈرۈپ ئاخىرى بىرىەرگە كىلىپ توختاپ يەرگە چۈشتۈم. ئەتراپىمنىڭ ھەممىلا يېرى دەرەخ ئىدى. قولۇمدىكى قىلىچىمنى چىڭ سىقىمداپ تۇراتتىم. توساتتىن ئەتراپتىن بىرىنىڭ گەپ قىلغان ئاۋازى كەلدى:

— سېنىڭ ئەجىلنىڭ توشتى، ئەمدى ھەرگىز قايتىپ

كتەلمەيسەن! ھاھاھا!

بۇ ئاۋاز دەل قىزىل كۆزلۈك ئەرۋاھنىڭ ئاۋازى ئىدى. شۇ ئەسنادا كەينىدىنلا قاتتىق بىرنەرسە ئۇرۇلدى. ئەتراپقا قارىسام ھېچ كىشى يوق ئىدى. بۇ ئەرۋاھلارنىڭ يۇشۇرۇن ھۇجۇم قىلغىنىدىن ئاچچىقلاندىم:

— نوچى بولساڭ يېنىمغا كەلمەيسەن؟ مۈكۈنىۋالماي! — دەپ ۋارقىرىدىم. دەپ بۇلۇپلا دىگىنىمگە پۇشايمان قىلىپمۇ ئۈلگۈردۈم. گىپىم تۈگمەيلا تۆت تەرەپتىن بىرمۇنچە ئەرۋاھلار كىلىشكە باشلىدى. ھەممىسى بىر بىرسىگە ئۈپمۇ ئوخشاش ئىدى. قىلىچىمنى شىلتىپ باققان بولساممۇ قىلىچتىن چىققان نۇر ئۇلارغا تەسىر قىلمىغانىدى. دىمەك بۇلارنىڭ ھەممىسى بىر تۇيغۇ! ماڭا كۆرۈنگىنىدىن پەقەت بىرلا ھەقىقىي ئەرۋاھ ئىدى. ئۇلار ماڭا يېقىنلاپ كەلگەنچە قىلىچىمنى ناھايىتى تېزلىك بىلەن چىچەمبەر شەكىلدە ئايلاندۇردۇم. نۇر ھەممىسىگە تىگىپ ئۈتۈپ كەتتى. بۇلارنىڭ ھەممىسى ھەقىقىسى ئەمەس ئىدى. شۇ ئەسنادا يەنە ئاۋاز كىلىشكە باشلىدى:

— ئەنسىرمە! سىنىڭ جەسىدىڭ بۇيەردە قالمايدۇ! سەنمۇ سەلىمگە ئوخشاش قىلتىقىمنىڭ بىرقىسمى سۈپىتىدە يۇرتۇڭغا قايتىسەن ھاھاھا!

ئۆزۈمنىڭ بۇ ئەرۋاھلار ئارىسىدا نەقەدەر ئاجىز ئىكەنلىكىمنى ھېس قىلىپ قالدۇم. ئەلۋەتتە مەن يالغۇز بولغانلىقىم ئۈچۈندۇ. شۇ

تەرىپىگەن ئەمىر ۋاھ

تەرىقىدە بۇ ئەمىر ۋاھلارمۇ غايىپ بولدى. ئەمما ماڭا ھازىر ھەقىقىي ئەمىر ۋاھ كۆرۈندى. ئۇ ناھايىتى ئاستا يېقىنلىشىۋاتاتتى. ئۇنىڭ بىرچۈپ قىپقىزىل كۆزىگە قارىغانچە بېشىم ئاغرىپ كىتەتتى. ئۇنىڭ كۆزىدىن بەزى كەچۈرمۈشۈم كاللامغا كىلىۋاتاتتى. ئۇ ئەمىر ۋاھمۇ ئاخىرى يېنىمغا كەلدىدە:

— كۆزۈمگە قارا! — دىگەن بىر ئېغىز گەپنىلا قىلدى. مەنمۇ ئىختىيارسىز ئۇنىڭ كۆزلىرىگە قاراپ ساپتىمەن. ئۇنىڭ كۆزىدىن ئاپامنى كۆردۈم. ئاپامنىڭ ھالى شۇنچىلىك خاراپ ئىدى. قوپقىدەك ماجالى يوق ئولتۇراتتى. دادامنىڭمۇ روھى چۈشكۈن ئىدى. تويۇقسىز ئۇنىڭ كۆزىدىن ئوت يالقۇنىنى كۆردۈم. بارلىق نەرسىلەر يۇقاپ ئەمدى ئۆزۈمنى كۆردۈم. مەن يەردە ياتقان كەنمەن. ئىمىن كۈمۈش شەمشەرنى تۇتۇۋالغان بۇلۇپ كىلىپلا كۆكرىكىمگە سانجىۋەتتى. قورققىنىمدىن كۆزۈمنى يۇمىۋالدىم. چىلىق چىلىق تەرگە چۈمۈپ كەتكەندىم. بەش مىنۇتچە ئۆزۈمنى تىنىچلاندۇرماي كۆزۈمنى يۇمۇپ تۇردۇم. 5 مىنۇتتىن كىيىن كۆزۈمنى ئاچتىم، ئەتراپ شۇنچىلىك جىمجىت ئىدى. ئەمىر ۋاھمۇ يوق ئىدى. توساتتىن ئادىلىنىڭ، ئىمىننىڭ ۋارقىرىشىنى ئاڭلىدىم دە شۇ ئاۋاز چىققان تەرەپكە يۈگۈردۈم. قارىسام ئىمىن يەردە سۇنايلىنىپ ئېگىرىغىنىچە ياتقان كەن. ئادىل بولسا ئىككى ئەمىر ۋاھنىڭ ھۇجۇمىغا ئۇچراۋاتاتتى. قىلىچىمنى چىقىرىپ ئۇشۇ قېرىنداشلىرىمنى قېيناۋاتقان ئىككى ئەمىر ۋاھقا قارىتىپ شىلتىدىم. قىلىچ بىسىدىن

تۈرۈلگەن ئەمۋال

چىققان نۇر ناھايىتى تېزلىك بىلەن ئۇ ئىككى ئەرۋاھنىمۇ كۈلگە ئايلاندۇرۇۋەتكەنىدى. دەرھال ئادىلنىڭ يېنىغا باردىم. ئۇنىڭ دۈمبىسىمۇ كۆكرىكىمۇ يارلانغانىدى. ئىمىنىڭمۇ مۆرىسى بىلەن دۈمبىسى يارلانغانىدى. ئادىل سومكىسىدىن سۇدانى ئالدىدە ئىمىنىڭ يارىسىغا سۈركەپ ئاندىن ئۆزىنىڭكىگە سۈركىدى.

— سىنىڭ قايىرىڭ يارلاندى؟ — دەپ سورىدى مەندىن. قارىسام سۇمۇ ئاز قالغانىدى. گەرچە مىنىڭمۇ دۈمبەم يارلانغان بولسىمۇ:

— مىنىڭ بەك ئېغىر ئەمەس، تېرەم ئازراق سۈرلۈپ كەتتى. قالغىنىنى ساقلاپ قوي. ئەلنى تاپقىچە يەنە نىمە ئىشلار بولىدۇ بىلمەيمىز. ئېغىرراق يارىلىرىمىزغا ئىشلىتەيلى. — دىدىم. ئۇ بېشىنى لىڭشىتىدە سونى سومكىسىغا سالدى. ئىمىنىڭمۇ يارىسى ئەسلىگە كەلگەنىدى.

— ئەمدى يولمىزنى داۋام قىلايلى! — دىدىم مەن. ئادىل:

— ھەي! قولۇڭدىكى زەنجىر قېنى؟ — دىدى. شۇندىلا زەنجىرنىڭ بايا چۈشۈپ قالغانلىقىنى بىلدىم:

— ئاپلا! زەنجىر بولمىسا بولمايتتى، تېز ئىزدەيلى — دىدىم. ئىمىنىمۇ، ئادىلمۇ ئەتراپنى ئىزدەشكە باشلىدى. مەن ئۆزۈم قەدەم باسقان ھەربىر جايىنى ئىزدىدىم. ئەمما ھېچ تاپالمايۋاتاتتىم. شۇ ئەسنادا ئىمىن:

— قاراڭلا! ئاۋۋىيەردە ئىكەن! — دىدىدە ئىگىز ئۆسكەن بىر دەرەخنى كۆرسەتتى. دەرەخنىڭ 5مىتىر ئىگىزلىكىگە شېخى يوق

بۇلۇپ ئۇنىڭ ئۈستىدىن باشلاپ شاخ تارتقاندى. زەنجىر دەرەخنىڭ
 بىر شېخىغا ئېسىلىپ قالغاندى. ئەسلى مەن باشتا ئەرۋاھنىڭ
 ھۇجۇمىغا ئۇچراپ يىقىلغاندا قولۇمدىن قاڭقىپ چىقىپ كىتىپ
 شۇيەرگە ئېسىلىپ قالغانىكەن.

— ئاپلا! ئۇيەرگە قانداق چىقامىز — دىدى ئادىل. مەن:

— بۇ ئانچىمۇ تەس ئەمەسكەن. ھەرنىم بولسا بەك ئىگىزگە
 چىقىپ كەتمەپتۇ، سەن مېنى كۆتۈرگىنە، ئىككىمىزنىڭ
 ئىگىزلىكىنى قوششاقمۇ 4 يېرىم مېتىرچە كىلە، ئۇنچە پاكىرمۇ
 ئەمەس، قولۇمنى سوزسام ئاللىغۇدەكمەن. — دىدىم. شۇنداق
 قىلىپ ئادىل مېنى كۆتۈردى. ئۇمۇ بەك ئىگىز
 كۆتۈرەلمىگەندى. ئىمىنمۇ تەڭ كۆتۈردى. قولۇمنى شۇنچە
 سوزساممۇ يەتمەيۋاتتى.

— تېخىمۇ ئىگىزرەك كۆتۈرۈڭلار! — دىدىم مەن. ئادىل:

— قىلىچىڭنى ئىشلەتسەڭ بولمامدۇ؟ — دىدى.

— قىلىچىنى ئىشلەتسەم زەنجىرىمۇ بىرلىشىپ كەتسە قانداق
 قىلىمەن!

— ئەمەسە مېنىڭ قىلىچىمنى ئىشلەت — دىدىدە قىلىچىنى ماڭا
 سۇنۇپ بەردى. قىلىچ بىلەن زەنجىرنىمۇ ياخشى
 ئاللىدۇق. زەنجىرنىڭ تېشى ئۈچۈپ قالغان بۇلۇپ مەن قايتا
 يورۇتتۇم. شۇنداق قىلىپ بىز يەنە نۇرغا ئەگىشىپ سەپىرىمىزنى
 داۋام قىلدۇق. مېڭىۋاتىمىز ئەمما ھېچ بۇ ئورماننىڭ ئاخىرى چىقاي

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

دېمەيتتى. شۇ ئەسنادا ئىمىن مېڭىشتىن توختاپ قالدى. ئۇ خۇددى ئالدىدا بىرسى باردەكلا جىم تۇراتتى. مەن ئۇنىڭ يېنىغا باردىم دە: — ئىمىن؟ ساڭا نىم بولدى! — دېدىم. تۇرۇپلا ئىمىن كۆزىنى قولى بىلەن ئىتتىۋېلىپ «ياق! ياق!» دەپ يەرگە يىقىلدى. ئۇ يەردە ئۇياقتىن بۇياققا دوسلاپ «ياق! ياق! ئۇنداق ئەمەس!» لا دەيتتى. مەن ئىمىننى چىڭ تۇتۇۋالدىم دە:

— ئىمىن! ساڭا نىم بولدى! جىم بول! — دەيتتىم. ئادىلمۇ كىلىپ ئىمىننى تىنچلاندۇرۇشقا تېرىشۋاتاتتى. بىردەمدىن كىيىن ئىمىن تىنچلاندى دە:

— ماڭا راست گەپ قىلىڭلا! مەن زادى كىم؟ سىلە زادى كىم؟ بۇيەر قەيەر؟ مەن نىمىشقا بۇيەرگە كەلدىم؟ ماڭا راست گەپ قىلىڭلار! — دەپ ۋارقىراپ كەتتى. شۇندىلا مەن ئىمىندە كىسەل ئاسارتىنىڭ بولۇۋاتقانلىقىنى ھېس قىلدىم دە ئادىلغا:

— ئادىل! قارىغاندا ئىمىندە خىسەتلىك سۇنىڭ كىسەل ئاسارتى كۆرىلىۋېتىپتۇ. — دېدىم.

— ئەمەسە قانداق قىلساق بۇلار! — دېدى ئادىل.

— سۈرئەتنى تېزلىتىپ ئەلنى تاپمىساق بولمايدۇ. خاتىرە بولمىسا بىز ھىچ ئىش قىلالمايمىز. — دېدىم.

— مەن سىلەدىن گەپ سوراۋاتمەن — دەپ ۋارقىردى ئىمىن. مەن ئۇنى تىنچلاندۇرۇپ:

— ئىمىن، بىز ھەقىقەتەن سىنىڭ دوستلىرىڭ. بىز بۇيەرگە بايا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

سنى زەخمىلەندۈرگەن ئەمۋالارنى يۇقىتىش ئۈچۈن كەلدۇق. بۇيەردە خىسەتلىك شارقىراتما بار ئىدى. بايقىق سۇ دەل شۇ شارقىراتمىنىڭ سۈيى، ئۇنى ئىچىشكە بولمايتتى. سەن شۇ شارقىراتمىنىڭ كۆلىگە چۈشۈپ كىتىپ سۈيىنى ئىچىپ سالىدىك. بايا ساڭا كۆرۈنگىنى نىمە بۇلىشىدىن قەتئىي نەزەر، يەنە ساڭا نىمە دىگەن بۇلىشىدىن قەتئىي نەزەر ھەرگىز ئىشەنمە، ئۇ سنى باش ئەگدۈرۈپ ئويلىمىغان قورقۇنۇچلۇق ئىشلارغا مەجبۇرلايدۇ. بىز سىنىڭ ھەقىقىي چىن دوستلىرىڭ بىزگە ئىشەن، يەنە بىر دوستىمىز ئەلنى تاپساقلا خاتىرەڭنى ئەسلىگە قايتۇرۇمىز. — دىدىم. ئۇ جىمپ قالدى. كۆزلىرىدىن بىرخىل قايغۇ ئەندىشە ۋە قورقۇنۇچ چىقىپ تۇراتتى.

— بولدى، ئەمدى يولمىزغا ماڭايلى. — دىدى ئادىل. بىز يەنە يولمىزغا مېڭىشقا تەمشەلدۇق. ماڭغىچ ئىمىنغا يەنە:

— ئىسىڭدە بولسۇن، مەيلى كۆزۈڭگە نىمە كۆرۈنۈپ نىمىلا دىسۇن ھەرگىز ئىشەنمە — دەپ ئەسكەرتىپ قويدۇم. ئىمىنمۇ بېشىنى لىڭشىتىپ ماقۇللۇقىنى بىلدۈردى. زەنجىردىكى تاشنىڭ نۇرىغا ئەگىشىپ خېلى ماڭدۇق. ماڭغانچە بۇ يوللار ماڭا بىرخىل تونۇش تۇيۇلۇۋاتاتتى. خۇددى مەن ئىلگىرى بۇ يولدىن ماڭغاندەكلا ئىسمىمە ئىدى. بىز داۋاملىق ئىلگىرىلەپ كەتسەك، ئىدى. شۇ ئارىدا بىز بىر تاغ ئالدىغا كەلدۇق. نۇرمۇ تاغنى بويلاپ كۆرسىتىۋاتاتتى. بىز تاغنى بويلاپ مېڭىپ ئاخىرى بىر تاش

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

ئىشك ئالدىغا كەلدۇق. ئاخىرى مەن بۇ يولنى ئەسكە ئالالدىم. بۇ دەل يىشىل رەڭلىك خىرۇستالنى تاپقان جاي، كۆۋرۈكتىن چۈشۈپ كىتىپ ئايرىلىپ كەتكەن جاي شۇ ئىدى. بۇ يەردە ئەسلى بىر ئىشك بولۇشى كېرەك ئىدى. بىراق ئىشك يوق ئىدى. بۇمۇ ياخشى بولغىنى. ئاچقۇچ بولغان ئاق خىرۇستال يىشىل خىرۇستال بىلەن بىرلىشىپ كەتتى ئەمەسمۇ؟ بىز بۇ يەرگە كىردۇق. بىز قالدۇرغان ئىزلار بار ئىدى. ھېلىقى پەلەمپەي ئارقىلىق ئۈستىگە چىقتۇق. كۆۋرۈك بىز كۆمۈرۈپ قويغان پېتى تۇراتتى. ئەمدى بىزنىڭ بۇ كۆۋرۈكتىن ئۆتمىكىمىز بىر مۈشكۈل ئىش بولغانىدى. قېرىشقاندا نۇرغۇن كۆۋرۈكنىڭ يەنە بىر تەرىپىنى كۆرسىتىپ تۇراتتى. مەن:

— بۇ ئەلى بىلەن ئىككىمىز يېقىلىپ كەتكەن جاي، ئەسلى كۆۋرۈكمۇ تۈز ئىدى. شۇ چاغدا كىسىلىم تۇتۇپ قېلىپ ئۆزۈمنى تىتىۋالماي قالدۇم. كۆۋرۈك كۆمۈرۈلۈپ كىتىپ يېقىلىپ كەتتۇق. ھۇشۇمغا كەلسەم ئەلى يوق — دىدىم. ئادىل:

— ئۇنداقتا بىز بۇ كۆۋرۈكتىن قانداق ئۆتەرمىز؟ — دىدى. مەن:
— ئامال يوق، كۆۋرۈكنىڭ ئارغامچىسىغا چىڭ ئېسىلىپ قارشى تەرەپكە ئۆتەيلى. — دىدىم. شۇنداق قىلىپ مەن ئەڭ باشتا كۆۋرۈكتىن ئۆتمەكچى بولدۇم. كۆۋرۈكنىڭ ئارغامچىسىنى ناھايىتى چىڭ تۇتۇۋالدىم. پەم بىلەن سەكرەپ ئېسىلىۋالدىم. كۆۋرۈك مېنىڭ سەكرىشىم بىلەن ئېرىپ ئىككى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

يانغا سىلكىنەتتى. بۇنداق بولسا بۇنچە ئۇزۇن كۆۋرۈكتىن ئېسىلىپ ئۆتۈپ بۇلالىشىمىزمۇ مۇمكىن ئەمەس ئىدى. شۇنداقتىمۇ مەن ئېھتىيات بىلەن قولۇمنى ئېلىپ ماڭماقتا ئىدىم. توساتتىنلا سىلكىنىش بەك كۈچىيىپ كەتتى...

21 - قىسىم: ئەلنى قۇتۇلدۇرۇش

كۆۋرۈكنىڭ سىلكىنىشى كۈچەيگەنچە مەنمۇ مەزمۇت تۇرالمايۋاتاتتىم. خۇددى بىر خىل كۈچ بۇ كۆۋرۈكنى تەۋرىتىۋاتقاندەك قىلاتتى. مەنمۇ بار كۈچۈم بىلەن ئېسىلىپ مېڭىۋاتاتتىم. خېلى ھەپىلەشكەندىن كىيىن ئاخىرى ساق سالامەت قارشى قىرغاققا ئۆتۈۋالدىم.

— ھە ئەمدى سىلە ئۆتۈڭلار! — دەپ ۋارقىردىم ئادىل بىلەن ئىمىنغا. ئۇلار قارشى تەرەپتە بىر نىمىلەنى دېيىشكەندىن كىيىن ئاۋال ئىمىن ماڭدى. ئۇنىڭ چىرايىدىن ئازراق قورقۇۋاتقاندەك قىلىپ تۇراتتى. مەنمۇ بۇ تەرەپتە كۆۋرۈك ئارغامچىسىنىڭ بەك لىڭشىپ كەتمەسلىكى ئۈچۈن چىڭ تۇتۇپ تۇردۇم. ئىمىنمۇ ئاخىرى ئارغامچىغا ئېسىلىۋالدى. ئۇ ئازراق قورقۇۋاتقان بولسىمۇ

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ھەركىتى ناھايىتى سىپتا ۋە چاققان ئىدى. گەرچە خاتىرىسىنى يۇقاتقان بولسىمۇ قابىلىيىتى يۇقىمىغان بولسا كېرەك. مىنىڭ بۇ تەرەپتە ئارغامچىنى تۇتۇپ تۇرۇۋاتقانلىقىم ئۈچۈنمۇ ۋەياكى ئىمىنىڭ ھەركىتىنىڭ چاققانلىقىدىنمۇ كۆۋرۈك بەكمۇ لىگىشىپ كەتمىگەندى. ئۇ ئاستا ئاستا يېقىنلىشىپ ئاخىرى مەن تەرەپكە كىلىۋالدى. ئىككىمىز ئارغامچىنى تېخىمۇ مەزمۇت تۇتتۇق. ئادىلمۇ ئېسىلىپ ئاستا ئاستا بىز تەرەپكە قاراپ. ئىلگىرلىمەكتە ئىدى. ئادىل كۆۋرۈكنىڭ ئوتتۇرىغا كەلگەندە تۇيۇقسىز ئۇ ئېسىلغان ئارغامچا بوشىشىپ ئۈزۈلگىلى قەستلەپ تۇراتتى. مەن:

— ئادىل! تېز بول! ئارغامچا بەرداشلىق بېرەلمەيدىغاندەك قىلىدۇ!
— دەپ ۋارقىرىدىم. ئادىلمۇ تېزلىك بىلەن بۇ تەرەپكە قاراپ كەلمەكتە ئىدى. تۇيۇقسىزلا ئارغامچا ئۈزۈلۈپ كەتتى. ئادىلمۇ خېلى چاققان بولغان كۆمتۈرلۈپ كەتكەن كۆۋرۈكنىڭ دەسسەيدىغان يېرىدىكى ئارغامچىغا ئېسىلىۋالدى. ئۇمۇ ئاخىرى بۇ تەرەپكە ئۆتۈۋالدى.

— ئۇھ! ۋايىيەي! ھەجەپ قورقۇپ كەتتىم. بۇيەردىن چۈشۈپ كەتسەم پارە پارە بۇلۇپ كەتكۈدەكمەن — دىدى ئادىل ئۆتۈپ بۇلۇپلا. مەن:

— بولدى. ھەرنىمە بولسا ئۆتۈۋالدۇققۇ يولمىزغا ماشايلى. — دىدىم. بۇ چاغدا ئىمىن:

— نىمىشقا قولۇڭلاردىكى ئاۋۇ تاشنىڭ كۈچىدىن پايدىلىنىپ

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئۆتمەدۇق؟ — دېۋىدى ئۇنىڭغا قاراپلا قايتىمەن. چۈنكى ئۇنىڭ بىرجۈپ كۆزىدىنلا بىزگە بولغان گۇماننىڭ تېخىچە يۈتمىگەنلىكى چىقىپ تۇراتتى. زادى ئۇنىڭغا كۆرىنىپ ئۇنى قۇتۇرتىۋاتقان كۈچ كىمنىڭ سىياقىغا كىرىپ ئۇنى ئازدۇرۇۋاتقان بولغۇيدى.

— ھە! راست شۇنداق قىلساقمۇ بوپتىكەن. بىراق بىز قانداق قىلىپ بۇ تاشنى بىزنى ئۆتكۈزۈپ قۇيىدىغان قىلىمىز؟ تاشقا بىزنى ئۇياققا ئۆتكۈزۈپ قوي دىسەكلا بۇلامتى؟ بىزدىن ئۇنداق گۇمانلانما ئاغىنەم. بىز تېخى بۇ تاشلارنى كونتىرۇل قىلىشنى بىلمەيمىز. بىزگە ئىشەنگىن بۇلامدۇ؟ — دېدى ئادىل ئىمىنغا. ئىمىن ئۈندىمىدى. بىزمۇ نۇر كۆرسەتكەن تەرەپكە قاراپ ئىلگىرلەۋاتاتتۇق. خېلى ماڭغاندىن كىيىن ئالدىمىزغا بىر تاش ئىشك ئۇچىردى. ئىشكىنىڭ ئوتتۇرىسىدىلا خىرۇستال تاشنىڭ شەكلىدە كامار بار ئىدى. دىمەك بۇ ئىشكىنىمۇ ئاق رەڭلىك خىرۇستال تاش ئارقىلىق ئېچىشىمىز كېرەك ئىدى.

— ئەمدى قانداق قىلامىز! ئاق تاش بىلەن يېشىل تاش بىرلىشىپ كەتكەن تۇرسا ئىشكىنى قانداقمۇ ئاچارمىز؟ — دېدىمەن. ئادىل: — قىلچىنى ئەكىلە مەن بىر سىناپ باقاي! — دېدى. مەن قىلچىنى ئۇنىڭغا بەردىم. ئادىل كەينىگە ئازراق يېنىپ بىزنى چەتتە تۇرۇشقا ئۈندىدى. ئاندىن ئىشكىگە قارىتىپ قىلچىنى بىر شىلتىۋىدى. قىلچىتىن چىققان نۇر تاش ئىشكىنى پارە پارە

قىلىۋەتتى. ئادىل:

— ئوھۇيىي! ئالامەت قىلىچكەنغۇ بۇ — دىدى مەغرۇرلىنىپ.
 — بولدى. بۇنداق قىلىشىڭنى بىلگەن بولسام بەرمەيتتىم. بىرە
 چاتاق چىقسا قانداق قىلاتتىڭ — دىدىم ئاچچىقلىنىپ.
 — ھەي! ھىچ ئىش بولمىدى. ماڭا كىرىمىز. — دىدى ئاۋال
 ئالدىمدا كىرىپ. بىزمۇ ئۇنىڭ كەينىدىنلا كىردۇق. بۇيەر بىرە ئۆي
 بولماستىن بەلكى پەسكە چۈشىدىغان پەلەمپەي ئىدى. بۇنى
 كۆرۈپ ناھايىتى ئاچچىقىم كەلدىدە:

— ئوق... قانداق لايىھە بۇ! بايا تېخى ئۈستىگە چىقىپ مەڭ
 تەستە بۇيەگە كەلسەك پەسكە چۈش دەيدى! — دىدىم. زەنجىر
 تېشىدىن چىقىۋاتقان نۇرمۇ شۇ تەرەپنى كۆرسىتىۋاتاتتى. بىز
 پەلەمپەي ئارقىلىق پەسكە چۈشتۇق. بۇيەر خېلى چوڭ بۇلۇپ
 ئوتتۇردىلا بىردانە تاش ئورۇندۇق تۇراتتى. ئەتراپتىن ۋەھىمە،
 قاننىڭ ھېدى كىلەتتى. تويۇقسىز ئىشنىڭ چاتاقلىقىنى ھېس
 قىلىدىمە:

— ئاغىنىلە! ئىش چاتاق! ھۇشيار بۇلۇڭلار! — دىدىم. ھەممەيلەن
 قوللىرىمىزغا قىلىچلىرىمىزنى ئېلىپ ئەتراپنى كۆزىتىۋاتاتتىق. تاملاردا
 مەشئەللەر يېنىقلىق تۇراتتى. توساتتىنلا بىز كىرگەن جاي يوغان
 تاش بىلەن تاقىلىپ قالدى. شۇنىڭ بىلەن بىرگە يەرمۇ يېرىلىپ
 ئىككىگە بۆلىنىۋاتاتتى. يېرىلغان يەرمۇ خېلى چوڭ بولغاندىن
 كىيىنلا ئارلىقتىن ھەر ھەر مۇردىلار چىقىشقا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

باشلىدى. مۇردىلارنىڭ تىرىقلىرى ناھايىتى ئۇزۇن بۇلۇپ ھەممىسىنىڭ تىرىقى كۆك رەڭدە ئىدى. بىز بولساق قىلىچلىرىمىز بىلەن مۇردىلارنى چېپىشقا باشلىدۇق. بۇ مۇردىلار ئۇۋىسى بۇزۇلغان چۆمۈلدەك يەر ئاستىدىن چىقىۋاتاتتى. قارىغاندا يەنە بىر مەيدان چوڭ مۇردا جېڭى بولىدىغان ئوخشايدۇ. ئەمما بۇنداق چىقىلىۋەرسە بىز ھامىنى ھالاك بولىمىز.

— ئۆمەر! خىرۇستال تاشنى ئىشقا سالىساقچۇ! — دېدى ئادىل ماڭا مۇردىلارنى ئۆلتۈرۈۋېتىپ. مەنمۇ شۇنداق قىلماي ئامال بولمىغۇدەك دەپ ئويلىدىمەن نۇر چېچىپ تۇرغان زەنجىرنىڭ تېشىنى چىقىرىپ قىلىچنىڭ بىسىغا قاتتىق بىرنى ئۇرۇپ تېزلىك بىلەن تارتىۋالدىم. ھېلىمۇ تاس قالدى، بۇ زەنجىرمۇ قىلىچ بىلەن بىرلىشىپ كەتكىلى. شۇ ھامان زەنجىرنىڭ تېشىدىن كۈچلۈك نۇر چىقتىدە ئالدىنقى قېتىم بۆرىلەر بىلەن تۇتۇشۇپ قالغاندا پەيدا بولغان مۇھاسىرە چەمبىرىكى بىزنى ئوراپ بۇ قانخور مۇردىلارنىڭ ھۇجۇمىدىن ساقلاپ قالدى. شۇنىڭلىق بىلەن مۇردىلار بىزگە يېقىنلىشىۋالدى. قايسى بىر مۇردا يېقىنلاشماقچى بۇلۇپ مۇھاسىرە چەمبىرىكىگە تەگسىلا مۇردىلارنى توك سوققاندا تىترىپ قاچۇراتتى. ئەمما بۇ مۇردىلار شۇنداقتىمۇ داۋاملىق ئېرىلماقتا ئىدى. يەر ئاستىدىن توختىماي مۇردا چىقىۋاتاتتى. بۇ كەڭ يەرمۇ مۇردىلار بىلەن لىق تولغانىدى. ھەتتا بىزنىڭ قېچىش يولىمىزمۇ يوق ئىدى.

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

— مۇردىلارغۇ بىزگە يېقىن كىلەلمەيدۇ. ئەمما بىز ئەمدى قاياققا ماڭىمىز؟ ھىچ ماڭىدىغان يولمىز يوق! — دىدىمەن مەيۈسلىنىپ.

— توغرا! بۇ ئۇھاسىرە چەمبىرىكىمۇ بۇنداق تۇرىۋەرمەس ھەقەچان، بۇيەرگە قاپسىلىپ تۇرۇپ قالامىزمۇ؟ — دىدى ئادىل. بايا يېرىلىپ كەتكەن يەردىن توختىماي مۇردىلار ئۆمىلەپ چىقىپ قىسقىغىنە ۋاقىت ئىدە بۇيەرمۇلىق مۇردىلار بىلەن تولۇپ كەتتى.

— ھەي! بولمىسا مۇردىلار چىقىۋاتقان بۇ يەر ئاستىغا كىرىپ مېڭىپ باقمايلىمۇ؟ — دىدىمەن.

— ھەي، زەنجىرنىڭ نۇرى قايسى تەرەپنى كۆرسەتتى؟ — دىدى ئادىل. مەن زەنجىرگە قارىدىم. بىراق ھازىر ئۇنىڭدىن چىققان نۇر مۇھاسىرە چەمبىرىكى ھاسىل قىلغان بۇلۇپ يول كۆرسىتىدىغان نۇر چىقارمىغانىدى. ئادىل بۇنى كۆرۈپ:

— دىمەك مۇشۇ يولغا ماڭماي ئاماللىرىمىز يوقكەندە — دىدى مۇردىلار چىقىۋاتقان يەر ئاستىنى كۆرسىتىپ.

— بىراق بۇ مۇردىلار چۆمۈلىدەك مىغىلداپ چىقىۋاتسا، پەسكە قانداق چۈشمىز؟ — دىدى باياتىن بېرى گەپ قىلماي تۇرغان ئىمىن. — بىز يەنىلا ئاۋۇ تەرەپتىن ماڭايلى — دىدى ئىچكىر تەرەپنى كۆرسىتىپ.

— ئۇ تەرەپتە يول يوقكەنغۇ؟ — دىدى ئادىل. دىمىسىمۇ ئۇ تەرەپتە يول يوق ئىدى. قارىغاندا ئىمىننىڭ كۆزىگە يەنە خىيالى

تەرىپىگەن ئەمرۋاھ

مەنزىرە كۆرىنىۋاتقان بولسا كېرەك. شۇ ھامان يەنە بىر ئامال كاللامغا كەلدىدە دەرھال سومكامنى ئاڭتۇردۇم. سومكامدا پەقەت بىرتاللا بومبا تۇراتتى. مەن:

— بىز ئاۋۇ تەرەپتىكى تامنى پارتىلىتىپ چىقىپ كىتەيلى — دىدىم. شۇنىڭ بىلەن بىز تەسلىكتە شۇ تەرەپكە بېرىپ بومبىنى پارتىلاتماقچى بولغان تامنىڭ يېنىغارقاق قۇيۇپ پىلىكىنى تارتىپلا ئۆزىمىزنى قاچۇردۇق. بومبىنىڭ پارتىلاش كۈچىگە بىزنى ئوراپ تۇرغان مۇھاسىرە چەمبىرىكى بەرداشلىق بېرەلمىسە بىزمۇ بىللە ھالاك بولۇپ كىتەتتۇق. «گوم!» قىلغان ئاۋاز بىلەن تەڭ تاشلار گۆمۈرلۈپ ئالدى تەرىپىمىزدە يول ئېچىلدى. ھەرنىمە بولسا بومبىنىڭ پارتىلاش كۈچىگە بۇ زەنجىرنىڭ كۈچى تەڭ كىلەلدى. بىز خۇشاللىقىمىزدا شۇ تەرەپكە قاراپ ماڭدۇق. بۇ يول بىر كارىدۇردەكلا تار ھەم ئۇزۇن ئىدى. كەينىمىزدىن مۇردىلار ئىز بېسىپ كىلىۋاتاتتى. گەرچە بىزگە زىيان يەتكۈزەلمىسىمۇ ئەمما سانى كۆپ بولغاچقا مېڭىشىمىزغا سەل پۇتلىشىۋاتاتتى. بىز خېلى ماڭغاندىن كىيىن ئىمىن تۇيۇقسىزلا «ياق! ياق!» دىگىنىچە يەردە زوڭزىيىپ ئولتۇرۋالدى.

— قارىغاندا يەنە كېسىلى قوزغالغان بولسا كېرەك! — دىدى ئادىل. مەن ئىمىننىڭ قولىنى چىڭ تۇتۇپ:

— ئۆزۈڭنى بېسىۋال قېرىندىشىم، ئۆزۈڭنى بېسىۋال! سەن چوقۇم ياخشى بولۇپ كىتسەن! — دەپ ئۇنىڭغا تەسەللى

تۈرۈلگەن ئەمىرۋاھ

بەردىم. بىردىنلا ئۇ منى ئىتتىرۋىتىپ قىلىچىنى ماڭا قاراتتىدە:
— سەن ئاپامنى ئۆلتۈرگەن قاتىل! سەن ئاپامنى ئۆلتۈرگەن قاتىل!
— دەپ ماڭا قىلىچىنى تىقماقچى بولدى. شۇ ھامان ئادىل ئۇنى
تۇتۇۋالدى.

— ئۆمەر! ئۇنىڭغا بىر ئامال. قىلساق بولاتتى. — دىدى ئادىل. ماڭا.
ئۇنىڭ چىرايىدىن شۇنچىلىك ئاچچىق چىقىپ تۇراتتى.
— منى قۇيىۋەت! مەن ئۇنىڭ جېنىنى ئالمەن! — دەپ ۋارقىرايتتى
ئىمىن. شۇ چاغدا ئادىل ئۇنىڭ بېشىغا قىلىچىنىڭ دەستىسى بىلەن
بىرنى ئۇرۇۋىدى ئۇ يەرگە يىقىلدى.

— بۇ نىمە قىلغىنىڭ! — دىدىم ئادىلغا. ئۇ:

— بولدى! يولسىمىزنى داۋام قىلايلى. ئۇنى مەن
كۆتۈرۋالاي. مۇشۇنداق قىلمىسام ئۇ ساڭا قىلىچ ئۇراتتى. —
دىدى. مەن:

— بولدىلا! سەن سومكامنى كۆتۈرۋال، ئۇنى مەن كۆتۈرەي! ھە راس!
قىلىچىنىمۇ ئېلىۋال، ھۇشقا كىلىپ منى ئۆلتۈرۋەتمىسۇن. —
دىدىم. شۇنداق قىلىپ مەن ئىمىننى يۈدۈپ يەنە يولسىمىزغا راۋان
بولدۇق. خېلى ماڭغاندىن كىيىن ئالدىمىزغا ئىككى يول ئۇچراپ
قالدى. بىرى ئۇدۇلغا، يەنە بىرى سول تەرىپىمىزگە ماڭىدىغان يول
ئىدى.

— قايسى تەرەپكە ماڭايلى! — دىدىم مەن. ئادىل: بىز يەنىلا سول
تەرەپكە ماڭايلىمىكىن، قارىغىنا ئالدىمىزغا بىزنى كۈتۈۋالغىلى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

چىققانلاكەن — دىدى. مەن ئەجەبلىنىپ ئالدىمىزدىكى يولغا قارىدىم. ئۇيەردىن نۇرغۇن موردىلار بىز تەرەپكە قاراپ كىلىۋاتاتتى. — ئوف، بۇ موردىلارنىڭ ئۇۋىسىمۇ نىمە؟ — دىدىم دە سول تەرەپتىكى يولغا ماڭدىم. ئىككىمىز خېلى ماڭغاندىن كىيىن ئاخىرى بو يولنىڭ ئاخىرى چىقتى. ئالدىمىزدا يورۇقلۇق پەيدا بولىۋاتاتتى. بىز سۈرئەتنى تېخىمۇ بەك ئىلگىرلىتىپ ماڭدۇق. شۇ ئەسنادا كەينىمىزدىن كېلىۋاتقان موردىلارمۇ توختاپ ئارقىسىغا يېنىپ كىتىپ قالدى. بىز ئالدىمىزغا قاراپ مېڭىپ ئاخىرى بىر بوشلۇققا كەلدۇق. بۇيەردىمۇ مەشەللەر يورۇق بۇلۇپ، تاماق ئۈستىلى، ئورۇندۇق، گۈلخان ۋە بىر دۆۋە ئۈستىخانلار تۇراتتى.

— ئاداش! بىز غەلىتە مەخلۇقنىڭ ئۇۋىسىغا كىرىپ قالدۇقمۇ نىمە؟ — دىدى ئادىل. بۇيەردە ئىككى ئىشىك بار ئىدى. مەن بىر ئىشىكنىڭ يېنىغا كىلىپ ئاستا ئىتتىرىپ ئاچتىم. ئىچىدە بىر قەپەس بۇلۇپ قەپەس ئىچىدە بىرى تۇراتتى.

— ئادىل بۇياققا كەل — دىدىم ئادىلنى چاقىرىپ. ئىككى يىلەن ئېھتىيات بىلەن قەپەستىكى ئادەمگە ئاستا يېقىنلاشتۇق. ئۇ كىشى بىزگە بۇرلۇپ قارىۋىدى كۆزلىرىمگە ئىشەنمەيلا قالدىم. بۇ كىشى دەل ئەلى ئىدى.

— نىمە؟ سىلە بۇيەرگە قانداق كەلدىڭلار — دىدى ئەلى بوش ئاۋازدا.

— بىز سىنى ئىزدەپ كەلدۇق — دىدى ئادىل ھاياجانلىنىپ. ئەلى

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

بولسا خۇددى بىرى ئاڭلاپ قالدىغاندەك جىددى كەيپىياتتا باش
بارمىقىنى لىۋىگە يېقىپ:

— شۇش...! بوشراق گەپ قىل! ئۇ ئاڭلاپ قالمىسۇن. — دىدى.
— ئۇ؟ ئۇ دىگىنىڭ كىم؟ — دىدىم ھەيرانلىقىمنى باسالماي. ئەلى
بوش ئاۋازدا:

— بۇ ئالۋاستىنىڭ ئوۋىسى، ئالۋاستىنى بىلەمسەن گۆش
يەيدىغان. ئۇ ناھايىتى قەبىھ. ئۇ يەنە بىر ئۆيىدە
ئۇخلاۋاتىدۇ. ھېلىمۇ ياخشى قورسىقى توق ئىكەن. بولمىسا ئاللا
قاچان مېنى يەۋەتكەن بولاتتى. سىلە تۇيدۇرماي ئۇنىڭ قولىدىكى
ئۈزۈكنى ئېلىۋالساڭلا بىز بۇيەردىن ساق سالامەت چىقىپ
كىتەلەيمىز — دىدى.

— ئۈزۈك؟ — دىدۇق ئادىل ئىككىمىز تەڭلا ھەيران بۇلۇپ.
— شۇنداق ئۈزۈك، ئۇ ئۈزۈك بۇ قەپەسنى ئاچالايدۇ. بۇ قەپەسنى
شۇ ئۈزۈكتىن باشقا ھېچنەرسە ئاچالمايدۇ. ھەتتا ئاشۇ خىرۇستال
تاشمۇ ئاچالمايدۇ.

— ئۇنداقتا بىز ئۇ ئۈزۈكنى ئالايلى. — دىدىمەن ئىمىننى يەردە
ياتقۇزۇپ.

— ئۇنىڭغا نىمە بولدى؟ — دىدى ئەلى.

— ۋاي كىيىن دەپ بېرىلى. جىم تۇرۇپ تۇر ئۈزۈقنى
ئەپچىقايلى. — دىدى. ئادىل. بىز مېڭىشقا تەشەلگەندە ئەلى:

— ئىسىڭلاردا بولسۇن! ئۇنى ئويغىتىۋەتمەي ئۈزۈقنى ئالالساڭلا

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

ياخشى. ئەگەر ئويغىنىپلا كەتسە ئىش چاتاق. يىشىل خىرۇستال بولمىسا يىڭەلمەيمىز. — دىدى. مەن:

— مانا بۇ قىلىچ! بۇ يىشىل ۋە ئاق خىرۇستال بىرلىشىپ ھاسىل بولغان. — دىدىم قىلىچنى كۆرسىتىپ. بۇنى كۆرۈپ ئەلى ئاچچىقلاپ كەتتى:

— نىمە؟ سەن ئىككى تاشنى نىمىشقا بىرلەشتۈرۈۋىتىسەن؟ بوپتۇ ئەمەس ئەگەر ئالۋاستى ئويغىنىپ كەتسە ئۇنىڭ كۆكرىكىگە قولىڭدىكى قىلىچنى تىق. ئۇ ئۆلدى. بىرلەشتۈرۈۋەتمىگەن بولساڭ بىر نۇر بىلەنلا ئۆلەتتى. — دىدى. شۇنىڭ بىلەن بىز ئاستا قەدەم بىلەن بۇ ئۆيدىن چىقىپ بۇ ئالۋاستى ئۇخلاۋاتقان ئۆيگە كىردۇق. ناھايىتى چوڭ بەدەنلىك بىر مەخلۇق بېشىنى بىر تاشقا قويغىنىچە ئۇخلاۋاتاتتى. مەن:

— ئۇخلاۋاتقاندا ئالىمىز دىمەي ئۆلتۈرۈپلا ئالايلى. ئەگەر ئويغىنىپ كەتسە ئۆلتۈرمىز دىگىچە بىزنى يەۋەتكۈدەك. — دىدىم. ئادىلمۇ ماقۇل بولدى. مەن ناھايىتى ئاستا قەدىمىم بىلەن ئالۋاستىنىڭ ئالدىغا كەلدىم. ئۇنىڭ چىرايمۇ شۇنچىلىك بەتبەشرە بۇلۇپ، ئېغىزىدىن سېسىق پۇراق تارقىلىپ تۇراتتى. ئۇنىڭ كىيىۋالغان دۇبۇلغىسىمۇ ناھايىتى چوڭ ھەم مۇستەھكەمدەك قىلاتتى. مەن قىلىچنى چىڭ قاماللاپ ئۇنىڭ كۆكرىكىگە مەركەزلىدىم دە كۆزۈمنى چىڭ يۇمىۋېلىپ كۈچەپ بىرنى تىقتىم. ناھايىتى سەت ئېچىنىشلىق ۋارقىرغان ئاۋاز بىلەن

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

بۇ بەتەشەرە كۆزنى ئېچىپ ۋارقىغىنىچە ئورنىدىن تۇردى. قىلىچىممۇ ئۇنىڭ كۆكرىكىدە قالغانىدى. ئۇ بىزگە قاراپ ھۆركىرىگىنىچە قولىنى سوزدى.

— تېز قاچ ئادىل! — دەپ ۋارقىرىدىم ئادىلغا. ئىككىمىز سىرتقا قاراپ قاچتۇق. مەخلۇقنىڭ بويى ئانچە ئىگىز بولمىسىمۇ ئەمما ناھايىتى سېمىز بۇلۇپ بەستلىك كۆرىنەتتى. ئۇ بىر قولى بىلەن كۆكرىكىگە قالدالغان قىلىچىنى سۇغۇرۇپ ئېلىپ يەرگە ئېتىۋەتتى. — ئۆمەر سەن ئۇنىڭ كۆكرىكىگە تىقالمىدىڭمۇ نىمە؟ — دېدى ئادىل ماڭا. مەن:

— ئۇنداق ئەمەس. قارىغاندا قىلىچىنى كۈچەپ تىقالماي يۈرىكىنى تىشەلمىگەن ئوخشاي مەن. — دېدىم. بۇ ئالۋاستى ھەدەپ بىزنى قوغلاۋاتاتتى. قولىغا نىمە چىقسا بىزگە شۇنى ئاتاتتى. مەن بېرىپ قىلىچىنى قۇلۇمغا ئېلىۋالدىم. بۇ ئەسنادا ئادىلنى ئۇ ئالۋاستى تۇتۇۋالغانىدى. ئۇ ئادىلنىڭ بېشىنى ئاغزىغا ئەكىلىپ يەۋەتمەكچى بۇلۇپ تۇرغىنىدا مەن چاققانلىق بىلەن ئېتىلىپ بېرىپ بايا قىلىچ ئۇرغان يېرىگە قايتىدىن كۈچەپ قىلىچ ئۇردۇم. قىلىچتىن چىققان كۈچلۈك نۇر بىلەن بۇ مەخلۇق ناھايىتى ئېچىنىشلىق ۋارقىراپ ئادىلنى تامغا ئېتىۋەتتىدە يەرگە يىقىلدى. ھاتاق يېرى مەن ئۇنىڭ تېگىدە باسۇرلۇپ قالغانىدىم.

— ۋايىجان تېز مېنى تارتىۋال! بۇ مەخلۇق ھەجەپ ئېغىرىكىنا — دېدىم ئادىلغا. ئۇمۇ ئاران ئورنىدىن تۇرۇپ مېنى ئاران بۇ

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

مەخلۇقنىڭ تېگىدىن تارتىۋالدى. مەن مەخلۇقنىڭ قولىدىن ئۈزۈكنى ئالدىم. مەخلۇقنىڭ بىر بارمىقى مېنىڭ مۇشتۇمدەك بۇلۇپ ئۈزۈكمۇ شۇنداق يوغانىدى. مېنىڭ بىلىكىمگە سالىساممۇ خېلى يوغان كىلەتتى. شۇنىڭ بىلەن ئەلنىڭ يېنىغا كىردىم.

— ئۈزۈكنى ماڭا بەر — دېدى ئۇ. مەن ئۈزۈكنى ئەلىگە بەردىم. ئۇ ئۈزۈكنى تۇتۇپ قەپەسنىڭ قۇلىپىغا قارىتىپ بىرنى ئۇرۇۋىدى قۇلۇپ چېقىلىپ كەتتى. ئەلىمۇ قەپەستىن چىقتى.

— مەن سىلەگە تۇيدۇرماڭلا دېسەم بىردەمدىلا ئۇنى ئويغىتىۋىتىپسەلەدە — دېدى. دەل شۇ چاغدا بىر نەرسە قارتلا قىلىپ مۆرەمگە سانجىلىدە ئاغرىقتىن يىقىلىپ قالدىم. مېنىڭ ئاغرىقى شۇنچىلىك قاتتىق ئىدى. يىقىلغىنىمدا كۆردۈمكى ئىمىن كەينىمدە تۇرۇپ ھىجىۋاتاتتى.....

22 - قىسىم: پۈتۈكتىكى سىر

ناھايىتى قاتتىق ئاغرىق بىلەن بىر چاغدا كۆزۈمنى ئاچتىم. كۆز ئالدىمدا ئەلى، ئادىل ۋە ئىمىن ماڭا قاراپ تۇراتتى. مۆرەم ناھايىتى بەك ئاغرىۋاتاتتى. بەدىنىمدە ماغدۇر يوق ئىدى. مەن: — مەن... مە... مەن.. نىم بولىدۇم؟ — دىدىم ئاجىز ئاۋازىم بىلەن. ئەلى ماڭا:

— ھىچنىم بولمايسەن، تېزلا ساقىيىپ كىتسەن دەۋاتاتتى. مۆرەم بولسا قولتۇقۇمدىن يۆگىلىپ تېڭىلغان بۇلۇپ مايكام يوق تۇراتتى. مەن بولغان ئىشلارنى ئەسلىدىم. ئىمىننىڭ ماڭا قىلىچ ئۇرغانلىقىنىمۇ ئەسلىيەلدىم. مەن: — ئىمىن، سەن نىمىشقا بۇنداق قىلىسەن! — دىدىم ئىمىنغا، ئىمىن بىچارىلەرچە ماڭا قاراپ تۇراتتى. ئەلۋەتتە ئۇنىڭغىمۇ ئامال يوقتە. ئەمما بۇنچە ۋەھشىيلىشىپ كىتىشىنى كىم بىلسۇن؟ ئەتراپقا قارىدىم. بىز خىسلەتلىك شارقىراتمىنىڭ يېنىدا ئىكەنمىز. — شارقىراتمىنىڭ سۈيى يارامنى ئەسلىگە كەلتۈرەلمىدىمۇ؟ — دىدىم مەن. ئەلى:

— ئەلۋەتتە ئەسلىگە كەلتۈرەلەيدۇ. ئەمما بۇ قېتىم ساڭا قىلىچ سەل چوڭقۇر كىرىپ كەتكەچكە سەل ئاستا ساقىيىشنىڭ مۇمكىن. ھېلىمۇ باشقا يېرىڭگە تىقماپتۇ. — دىدى. مەن ھەيران قالدىم. ئەلى كەينىمدە تۇرۇپ ماڭا قىلىچ سالدى. ئۇنىڭ سول

تۈرۈلگەن ئەرۋاھ

مەيدەمگە تىقىپ منى بىراقلا ئۆلتۈرۈش پۇرسىتى تۇرۇپ يەنە نىمىشقا ئوڭ مۆرەمگە قىلىچ سالغاندۇ؟ مەنچە بۇ ھەرگىزمۇ تاساددىبىلىق ئەمەس. ئەجەبا بۇ ئىشتىمۇ ئەرۋاھلارنىڭ قولى بارمىدۇ؟ ئەگەر راستلا شۇنداق بولسا ئەرۋاھلار نىمىشقا ئىمىن ئارقىلىق منى كۆزدىن يۇقاتمايدۇ؟ ئۇلارنىڭ مەندىن ئالىدىغان ياكى تەلەپ قىلىدىغان نەرسىسى بارمۇ؟

بىز بۇيەردىن ساق سالامەت چىقىپ كىتەلمەسمىزمۇ؟ ئاھ خۇدا!
— نىمنى خىيال قىلىۋاتىسەن؟ — ئەلنىڭ بۇ گىپى منى خىيالىدىن توختاتتى.

— ھە... ھىچنەمە! ھەراس ئەلى، سەن ئۇ ئالۋاستىنىڭ يېنىغا قانداق بېرىپ قالدىڭ؟ كۆۋرۈكتىن چۈشۈپ كىتىپمۇ مەن ھىچنەمە بولماپتىمەن، بۇ نىمىش؟ — دەپ سورىدىم. ئەلى:

— ھە ئۇ ۋاقىتتا قىزىل رەڭلىك خىرۇستالنىڭ كۈچىدىن پايدىلانغانىدىم. كىيىن ئۆيەرگە چۈشۈپ ھۇشۇمدىن كىتىپتىمەن. ئەمدى ئويغىنىشىمغا ھېلىقى مەلۇق چىقىپ قالدى. ئۇنىڭ بىلەن ئۇرۇشقان بولساممۇ مەن ئوروق بوغاچ تەڭ كىلەلمەي تۇتلىپ قالدىم شۇ. ئۇ سىنى كۆمىدىمۇ تاڭەي سىنى ئامماي منى كۆتىرىپ ماڭدى دىسە. — دىدى. بۇ گەپ منى تېخىمۇ ئويلاپ قالدىم. دىمەك ھەقىقەتەن ئەرۋاھلار بۇ ئىشقا قول تىقىپتۇ. ھەي!

— ئەلى. ئىنىڭنىڭ خاتىرىسىنى چىقىرە ئەمدى ئوقۇسام بولا! —

تەرىپىگەن ئەمرۇۋاھ

دېدىم بەزى ئىشلانىڭ تېگى تەكتىنى بىلىش مەقسىتىدە.

— بولشىغۇ بولىدۇ. بىراق تولۇق ساقايدىڭمۇ يوق؟ — دېدى ئەلى. مەن:

— يىشىل رەڭلىك خىرۇستالنى قولۇمغا ئالغانىم. كىيىن ئىككى تاش قىلىچقا ئايلانغاندىن تارتىپ ھازىرغىچە مەندە خىيالى تۇيغۇ ياكى غەيرى ئەھۋال كۆرۈلمىدى. — دېدىم.

— يىشىل خىرۇستالنىڭ نۇرى ساڭا چۈشكەنمۇ؟

— قىلىچقا ئايلانغاندا چىققان نۇر چۈشكەن.

— ھە ئەمەسە ناھايىتى ياخشى. خىرۇستالنىڭ كۈچلۈك نۇرىلا ساقايتالايتتى. دېمەك ساقىيىپسەن. ئالا ئوقۇپ باق. — ئەلى شۇنداق دېگىنىچە خاتىرىنى ماڭە بەردى. مەن خاتىرىنى قولۇمغا ئېلىشىمغىلا يېنىكىگە شامال مىنى سىيىپاپ ئۆتۈپ كەتتى. مەن خاتىرىنىڭ بېشىنى ئاچتىم. خاتىرىدىكى رەسىم ۋە پۈتۈك (ھېلىقى ئەرۋاھلار يېزىقىدا يېزىلغان ئىككى بەتنى دېمەكچى) تىن باشقا ھېچقانداق خەت يوق ئىدى. ھەممە بەتنى ئاچتىم بىراق ئاپپاق تۇراتتى. مەن جىددىلىك بىلەن ئەلىگە خاتىرىنى كۆرسەتتىم. ئەلى بۇنى كۆرۈپ ھەيرانلىقىدىن ئولتۇرغان جايدىن تۇرۇپ كەتتى. سىنچىلاپ قارىدى. ئاندىن ئەتراپقا قارىۋەتكەندىن كىيىن ئاچچىق بىرنى كۈلگىنىچە ماڭا:

— ئۆلگۈر ئەرۋاھلارنىڭ ئىشى بولمامدۇ بۇ. ئۇلار ھەرۋاقىت يېنىمدىلا. خەتنى كۆرۈنمەس قىلىپ قويۇپتۇ. — دېدى. مەن:

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ئۇنداقتا ۋاقتنى چىڭ تۇتۇپ يولسىزنى داۋام قىلىپ كىتىپ

قالايلى. ئولتۇرۇۋەرسەك چاتاق بولىدۇ. — دىدىم. ئادىل:

— ئەمدى نىشانىمىز قاياق؟ — دىدى.

— ئەمدىكى نىشانىمىز ئەمۋالار قەلئەسى. — دىدىم.

— توغرا، شۇ قەلئە ئارقىلىقلا چىقىپ كىتەلەيمىز. — دىدى

ئادىلمۇ گىپىمنى تەستىقلاپ. بىراق شۇندىلا بىر ئىش ئىسىمگە كىلىپ قالدى.

— توختاڭلا، خاتىرىدە ئەمۋالار قەلئەسىنىڭ دەرۋازىسى بۇ

كىرىش ئىشىكى چىقىش ئىشىكى ئەمەس دەپ يېزىلغانىكەن. بىز

زادى قانداق قىلىشىمىز كېرەك؟ — دىدىم. ئەلى:

— ئۇ ۋاقىتتا ئوقۇغىنىڭ ھەقىقىي مەزمۇن ئەمەس. شۇڭا

ئىشەنمەسلىكىمىز كېرەك. — دىدى.

— ئۇنداقتا سىنىڭ پىلانىڭ بارمۇ؟ توغرا سەن خاتىرىنى تۇلۇق

ئوقۇغانغۇ بىز قانداق كىتەلەيمىز بىلەسەن؟

— بۇ. بۇ نىمە دىگىنىڭ. مەن خاتىرىنى يادلىۋالمايمەن. قىسمەن

يەلىرىنى بىلىمەن شۇ. قانداق چىقىپ كىتىش ھەققىدىكى ئىشلار

ئىسىمدە يوق.

— نىمە؟ سەن ئۇ خاتىرىنى كەم دىگەندە ئىككى ئۈچ قېتىم

ئوقۇغانسەن؟

— شۇنداق قايتىلاپ ئىككى قېتىم ئوقۇدۇم. بىراق ئىسىمدە يوق. بۇ

ئەمۋالارنىڭ چاڭگىلى تۇرسا ئۇلار خاتىرىدىكى مەزمۇنى

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

كۆرەلمەس قىپ قويۇپ تۇرۇپ مېنىڭ بىلىدىغانلىرىمنى
ئۇنتۇلدۇرالماسما بۇنىڭ ئەجەبلەنگۈدەك يېرى يوق.

— كىلىدىغاننى كىلىپ كىتەلمەيمەن دىگەن قانداق گەپ ئۇ —
دىدى بايىدىن بېرى گەپ قىلماي جىملا تۇرغان ئىمىن گەپكە
ئارلىشىپ. ئەلنىڭ ئاچچىقى كەلدىدە:

— سېنىڭ ياخشى ئاماللىك بارمىدى؟ — دىدى. ئىمىن:

— قولۇڭلاردا تۆت خىرۇستال تاش تۇرسىمۇ شۇنىڭ خىسلىتىدىن
پايدىلانمىسىلار؟ — دېۋىدى ئاغزىمىز تۇۋاقلنىپلا
قالدى. ئاچچىقتا ھەممىمىز بۇ تاشلارنى ئۇنتۇپ قاپتىمىز.

— تاشنى قانداق قىلىپ بىزنى ئۆيگە ئاپارغۇزالايمىز؟ بىزنى ئۆيگە
ئاپار دەپ بۇيرۇق بەرسەكلا بۇلامدۇيا — دىدىمەن ئەلىگە قاراپ.
ئەلۋەتتە تاشنىڭ خىسلىتىنى ئەلى ھەممىمىزدىن بەكەرەك بىلىدۇ.

— نېمىشقا ماڭا قارايسەن؟ — دىدى ئەلى ئوڭايىسىزلىنىپ.

— سەن بۇ ھەقتە بىرنىمە بىلەرسەن. ھازىر بىزنىڭ بۇيەر ھەقتە
بىرنەرسىگە ئېرىشىدىغان ئەڭ مۇھىم بولغان خاتېرىمىزغا قارا،
قوللىمىزدا بۇ تاشلا بار. ئەلۋەتتە سەن خاتېرىنى ئوقۇغان.
ئەرۋاھلارنىڭ سېنىڭ خاتېرىڭنى يۇيۇتتىشىدىن ئىلگىرى تېزراق
ئامال تاپ. — دىدىم ئۇنىڭ كاللىسىغا نۇقۇپ. ئۇ:

— بىزنىڭ بۇيەردىن چىقىپ كىتەلىشىمىز بەك مۇشكۈل. چۈنكى
قوللىمىزدا كۈمۈش شەمشەرى يوق. بۇ تاشلارغا كەلسەك قانداق قىلساق
ئاندىن چىقىپ كىتەلەيمىز بىلمەيمەن. — دىدى. شۇ تاپتا

تەرىپىگەن ئەمرۋاھ

قولۇمنىڭ ئاغرىقىغا بۇ ئىش قوشۇلۇپ مېڭەمدىن تۈتۈن چىقىپ كەتتى. شۇ دەققىدە تۇيۇقسىز كاللام يورۇپ كەتتىدە بىر ئامال تاپتىم.

— ئادىل! ھېلىقى تاشنى ئەكىلە. ھېلىقى غار ئادەملىرى ساڭا بەرگەن ئەمرۋاھ يېزىقىنى ئۇيغۇرچە كۆرسىتەلەيدىغان تاشنى دەيمەن. — دېدىم. ئادىل ماڭا يۇمىلاق ھەم سۈزۈك كەلگەن بىر تاشنى سۇندى. تاشنى ئالدىمدا سەلىمنىڭ خاتىرىسىنىڭ مۇقاۋىسىدىكى چوڭ ئەمرۋاھلار يېزىقىدىكى خەتكە تۇتتۇم. بىر ئازدىن كىيىن تاش خۇددى سۇدەك چەمبەر چەمبەر بۇلۇپ بارغانچە سۈزۈلۈپ ئاستىدا «خىسلەتلىك پۈتۈك» دېگەن خەت كۆرۈندى. بۇ خەتنىڭ مەنىسىنى بىلىپ تولىمۇ ھاياجانلىنىپ كىتىۋاتتىم. خاتىرىدىكى پۈتۈك بار يەرنى ئېچىپ تاشنى خەتكە تۇتۇپ ئاستا سېپىردىم. مەزكۇر ئىككى بەتتىكى ئەمرۋاھلار يېزىقىدا ئىپادىلەنگەن مەزمۇنلارنى ئوقۇشقا باشلىدىم:

ناھايىتى شەپقەتلىك ۋە مېھرىبان ياراتقۇچىنىڭ نامى بىلەن باشلايمەن. ئۇ ئەڭ كېرەملىكتۇر. بارلىق مەخلۇقاتقا مېھرىباندۇر. ئۆزى ياراتقان مەخلۇقاتلارنىڭ ئوتتۇرىسىدىكى ھەرقانداق بىر ئىشنى بىلىپ تۇرغىدۇر.

تەڭرىمىزگە شۇنداق ئېلىتىجالارنى قىلىمىزكى بېشىمىزغا چۈشكەن ھەربىر جەبىر جاپا، مۈشكۈل، قېيىن ئىشلار ھەممىسى ئۆز تەغدىرىمىزگە پۈتۈلگەن. ھەم ھەممىسى تەڭرىنىڭ سىنىقى

تەرىپلىگەن ئەمرۋاھ

بولغانلىقى ئۈچۈن ئاجىز بەندە ھىچقانداق ئىش قىلالمايمىز. بىزنىڭ بۇ شەھىرىمىز سىرتقى دۇنيا ئوتتۇرىسىدىكى تىلسىملىق قۇۋۋەت بىلەن ئايرىپ، شۇنچىلىك گۈزەل، بەھىش كەبى ھۇزۇرلۇق، بارلىق مەخلۇقاتلارنىڭكىدىن تولمىمۇ چىرايلىق قىلىپ يارىتىپ بەرگەن تەڭرىمىزگە مىڭ شۈكۈرلەرنى ئېيتىمىز. ئەلۋەتتە بىز گۇناھكار بەندىلەر ئۆزىمىزنى سورىمىدۇق، گۇناھ ئىشلاردىن، ھارامدىن ساقلىنالمىدۇق. بېشىمىزغا كەلگەن كۈلپەتلەر بۇ دۇنيادا قىلغان دۇناھلىرىمىزنىڭ جازاسى بولشى مۇمكىن. ھەربىر جانگىسىنىڭ ئۆز جېنىنى قوغداش زىيان زەخمەت يىتىشتىن ئەنسىرەش بۇ نورمال ئەھۋال بولش سۈپىتى بىلەن ھەربىرىمىزنىڭ ئەۋلادى قۇرپ كەتمەسلىكى ئۈچۈن ئۇلۇغ ۋە بۈيۈك تەڭرىمىزگە ئېلتىنچا قىلىمىز. ئۇنىڭدىن پاناھلىق تىلەيمىز. تەڭرىمىز ئۆزى ياراتقان ھەربىر مەخلۇقاتقا مېھرىبان. ئەلۋەتتە گۇناھ سادىر قىلىپ غەزىپىنى ئۆرلەتمىسەك. ئۆزىمىزنىڭ تەڭرىنىڭ ئېلتىپاتى بولغان مۇشۇنداق بىر گۈزەل شەھىرىمىزگە ئەرۋاھلاردەك تەڭرىنىڭ ئاجايىپ سىرلىق مەخلۇقىنىڭ قارا قولى سۇنۇلدى. ھەر بىرىمىزنىڭ ئۇرۇش جىددەل قىلىشى، بايلىقنى دەپ قان تۆكۈشى، تۆھمەت، ئاھانەت ۋە ھاقارەت قىلىشى، تەڭرىنىڭ ئېلتىپاتى كۆپ بولغانسىرى ئۆزىنى يۇقىتىپ، ئاجىزلا بىر بەندە ئىكەنلىكىنى ئۇنۇتقانلىق سەۋەبى ئۆزىمىزدىن كۈچلۈك دۈشمەنلەرگە بېسىلدۇق. ئەشۇ قارا قوللاردىن پاناھلىق تىلەيمىز.

تەرىپىگەن ئەمرۋاھ

ئەرۋاھ — ئۆزى ئاجايىپ سىرلىق مەخلۇق بۇلۇپ قولى ۋە كۆزىدىن باشقا يېرىنى كۆرۈپ باقمىدۇق. ئۆزىمىزنىڭ سىسلەتلىك قوراللىرىمىز ئارقىلىق تەڭ بۇلالىمىدۇق. شامالدىكى يۇشۇرۇن يۈرۈپ ئەھۋال ئىگىلىيەلەيدىغاندەك قۇدرىتى، ئىنسانلارنىڭ تىنى بىلەن بىرلىشىشى، ئۆزىنىڭ غايىپ كۈچلىرى ئارقىلىق زومىگەرلىك قىلىشى بىزدەك ئاجىزلارغا ھەقىقەتەن زور بۇلۇپ كەتتى. بىزنى قىيىنشى، ئۆز يېقىنلىرىمىزنى كۆز ئالدىمىزدىلا ۋاھشىيلەرچە ئۆلتۈرۈپ ئۆزىنىڭ بىر ئەزاسى قىلىۋېلىشىغا قاراپ تۇرالمىدۇق. ھەممىمىز شۇ ئەرۋاھلارنىڭ ماكانىمىزدىن چىقىپ كىتىشىنى تىلەيمىز. تەڭرىنىڭ قۇدرىتى بىلەن تىلىگەن تىلىكىمىز «خىسلەتلىك پۈتۈك» تە ئۆز كۈچىنى كۆرسىتىپ شۇ ئەرۋاھلارنى بىزگە يېقىن كەلتۈرمەسلىكىنى تىلەيمىز. پۈتۈك تەڭرىنىڭ بىزگە قىلغان ئېلتىپاتىدۇر.

بۇ پۈتۈكنى قولغا چۈشۈرۈپ ھەقىقىي سىرنى بىلىگەن كىشى شۇ ۋاقىتتى باشلاپ پۈتۈكنىڭ كۈچىدىن بەھرىلەنەلىشىنى تىلەيمىز.

ئەرۋاھلارنىڭ پۈتۈك بۇلۇنغان جايدا ئاجىزلىشىپ كىتىشىنى، ئوقۇلغان جايدا قىيىنلىشىنى ۋە پۈتۈك بۇلۇنغان كىشىگە زىيان يەتكۈزەلمەسلىكىنى، خاسىيەتلىك تۆت خىرۇستالنىڭ كۈچىنىڭ پۈتۈك تۇتۇلغان كىشىگە كار قىلماسلىقىنى، پۈتۈك بۇلۇنغان كىشىنىڭ خىسلەتلىك شارقىراتمىدا ئەڭ تېز سۈرئەتتە ئەسلىگە كېلىشىنى تىلەيمىز. بۇ پۈتۈكنىڭ پەقەت ۋە پەقەت تەڭرىنىڭ

تۈرۈلگەن ئەرۋاھ

ئىلتىپاتى سۈپىتىدە بىزدەك گۇناھكار بەندىلەردىمۇ ئوخشاشلا تەڭرىنىڭ قۇدرىتى بىلەن پۈتۈك ۋاستە بولۇشىنى تىلەيمىز. ھەقىقەتەن ئەرۋاھ ئۇ بىزگە بىر كۈلپەت بولدى.

ناھايىتى شەپقەتلىك ۋە مېھرىبان ئەڭ كەرەملىك ياراتقۇچىنىڭ نامى بىلەن ئاخىرلاشتۇرىمەن.

بۇ پۈتۈكنىڭ ئاساسى مەزمۇنىنىمۇ بىلىپ بولىدۇق. ئەمما بىزنى بۇ يەردىن ئېلىپ چىقالغۇدەك ھىچ بىر يېپىۋۇچى يوق ئىدى.

— چاتاق بولغۇدەك. — دىدىمەن. ھەممەيلەن ئاغزىمغا قاراپ قېلىشتى. — بىز خىرۇستال تاشنىڭ كۈچىنى ئىشلىتەلمىگۈدەكمىز. — دىدىم.

— نىمە؟ نىمىشقا ئەمدى؟ بىز باشتىن تارتىپ ھازىرغىچە ئىشلىتىپ كىلىۋاتىمىزغۇ؟ — دىدى ئادىل ھەيران بۇلۇپ.

— پۈتۈكنىڭ مەزمۇنىنى ئوقۇپ بەردىمغۇ دىققەت قىلىدىڭمۇ؟ بۇ پۈتۈك بىلەن خىرۇستال تاش ئۆز ئارا دۈشمەن ئىكەن. يەنە كىلىپ پۈتۈكنىڭ سىرىنى بىلىپ قالساق ئاندىن كۈچى بولىدىكەن. بىزدە بۇ خاتىرە بولسىلا ئەمدىدىن باشلاپ بىز خىرۇستال تاشنىڭ خاسىيىتىدىن پايدىلىنالمىمىز.

— نىمىدەكەن ئەمىقانلىق بۇ؟ قوللىمىزدا شۇنچە قۇدرەتلىك نەرسە تۇرسىمۇ شۇنىڭدىنمۇ ئوبدان پايدىلىنالمىساق نىمە دەپمىز بۇ ئىشنى ئۇق .. — دىدى ئادىل ئاچچىقلاپ.

— خاتالاشتىڭلار! — دىدى ئىمىن. ئۇنىڭ بۇ دەپىدىن ھەممىمىز

تۈرۈلگەن ئەمىرۋاھ

كۆزىگە قاراپ جاۋاپ كۈتىۋاتاتتۇق. ئۇ:

— خاتىرە بىلەن خىرۇستال تاش ئۆز ئارا زىت بولسا بۇ ئېنىقلا يالغان. خاتىرىدىكى پۈتۈك ئەمىرۋاھلارنىڭ پۈتۈك پۈتكەن كىشىلەرگە زىيان يەتكۈزەلمەسلىكى ئۈچۈن پۈتۈلگەن تۇرسا خىرۇستال تاش بىلەن نىمە مۇناسىۋىتى؟

— ئاڭلىمىدىڭمۇ؟ خىرۇستال تاشلار ئەمىرۋاھلارنىڭ خىسەتلىك نەرسىسى تۇرسا ئەلۋەتتە ئۇ ئارقىلىق ئادەملەرگە زىيان سالىدۇدە. شۇڭا شۇنداق يېزىلغان.

— ئادەملەر خىرۇستالنى قولغا چۈشۈرەلشى مۇمكىن ئىدىغۇ؟ سەلىم يالغۇز جېنىدا قولغا چۈشۈرگەن تۇرسا.

— سەن زادى نىمە دىمەكچى. گىپىڭچە پۈتۈكنىڭ مەزمۇنى ئۆزگەرتىلدى؟

— ئۇنداقمۇ ئەمەس. پۈتۈكنى ئۆزگەرتەلمەيدۇ. ئەمما بىزنىڭ كۆزىمىز خاتىرىنىڭ مەزمۇنىنى كۆرەلمەيدۇ. ئەلۋەتتە ئەمىرۋاھلارمۇ پۈتۈكنىڭ مەزمۇنىنى بىزگە باشقىچە كۆرسەتكەن بولشى مۇمكىن. شۇنداق ئەمەسمۇ؟

— ئىمىن توغرا دەيدۇ. — دىدى ئەلىمۇ. بەلكىم راستلا شۇنداق نولشى ئېھتىمالغا يېقىن.

— بولىدۇ. ئۇنداقتا بىز يەنە باشتىكى تىمىغا كىلەيلى! بۇيەردىن قانداق كىتىمىز؟

— بۇيەردىن كىتىش ئۈنچە تەس ئەمەس. بىز يەنىلا شۇ ئەمىرۋاھلار

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

قەلئەسىگە كىرىمىز. — ئىمىن شۇنداق دېۋىدى. ھەممىمىز ئۇنىڭغا ھاك تاك قالدۇق. ئۇنى بۇددى تۇنجى قېتىم كۆرۈۋاتقانداق قاراۋاتتىم. مەن:

— سە ... سە.. ن ئەرۋاھلار قەلئەسىنى قانداق بىلىسەن؟ — دېدىم. ئىمىن خاتېرىسىنى پۈتۈنلەي يۇقاتقان ئەمەسمۇ؟ قانداق بولۇپ بۇ ئىشلارنى بىلىدۇ؟

— بۇ نىمە دىگىنىڭ؟ مەن ئەلۋەتتە بىلىمەندە. بىز ئۇيەرگە بىللە بارغانغۇ ئۇنتۇپ قالدىڭمۇ؟ — دېدى. بۇ گەپلىرى تېخىمۇ بەك ھەيرانلىقىمىزنى قوزغىدى. ئەجەبا ئىمىننىڭ خاتېرىسى راسلا ئەسلىگە كەلگەنمىدۇ؟ مەن قانداق قىلىمىز دىگەن مەنىدە ئادىل بىلەن ئەلىگە قارىدىم. ئادىل:

— سىنىڭ خاتېرەڭ ئەسلىگە كەلدىمۇ؟ كەچمىشىڭنى ئەسلىيەلدىڭمۇ؟ — دېدى. ئىمىن:

— شۇنداق! — دېۋىدى. ئەلى مېنى بىر ياققا تارتىپ بوش ئاۋازدا: — بۇ قانداقمۇ مۇمكىن بولسۇن؟ ئۇنىڭ كىسىلى ئېغىرلىشىشتە يوق ياخشىلىنىپ كىتىۋاتىدۇ. ئاڭلىمىدىڭمۇ گەپلىرىنى. بىزنى قەلئەگە ئاپارماقچى. ئۇ چۇقۇم بىزنى بابلىماقچى بەلكىم. بۇمۇ ئەرۋاھلارنىڭ ئۇيۇنى بولسا كېرەك. — دېدى. مەن:

— مەن زادى چۈشەنمىدىم. ئەرۋاھلار زادى بىزدىن نىمىگە ئېرىشمەكچى. ئادىل ماڭا تۆت خىرۇستال جەم بولسا ئەرۋاھلار تىرىلىدۇ دىگەن. نىمىشقا قولىمىزدىن تارتىۋاپلا تېرىلىۋالمايدۇ؟

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

بىزگە نىمىشقا بۇنداق يالغان ۋەقەلىكنى بىلدۈرىدۇ؟ نىمىشقا بىزنى ئۆلتۈرۈۋەتمەيدۇ؟...

— نولدى قىلە نىمانداق جىق نىمىشقا بۇ. مەنمۇ بىلىمىدىم. ئىشقىپ بىز تۆت تاشنى جەم قىلمايلا بۇيەردىن كىتىپ قالايلى. — دىدى ئەلى گىپىمنىڭ بىلىگە تىپىپ.

— ئەجەبا ئەرۋاھلارنىڭ بىرەسى ئىمىننىڭ تىنىگە كىرۋالغانىدۇ؟ — دىدىم ئەجەبلىنىپ. بۇ گەپنى ئاڭلىغان ئەلىنىڭ چىرايى تاترىپ كۆزى مۆلدۈرلەپ كەتتى.

23 - قىسىم: ئەرۋاھلار قەلئەسىگە قايتىش

— ئەگەر راسلا شۇنداق بولسا مىش چاتاق دىگەن گەپ. — دىدى ئەلى.

— قانداق قىلساق بۇلا؟...

— ھەي نىمىگە كۈسۈرلىشىۋاتىسىلە — ئادىلىنىڭ گىپىدىن دەرھال سۆزۈمنى توختاتتىم.

— ھە ھىچنىمىگە... بىز... — نىمىشقىكىن يۈرۈكۈمنى بىردىنلا ئەنسىزلىك قاپلىۋالدى. گەپلىرىممۇ قولاشماي كىكەچلەپ قالدىم. ئاڭغىچە ئەلى ئالدىمغا ئۆتۈپلا:

— ھە مەنچە بىز راسلا قەلئەگە بارايلى. قولىمىزدا خىسلەتلىك تاشلارمۇ بار. بىز چۇقۇم شۇ يولدىن كىتىپ قالالايمىز. — دىدى.

تۈرلۈك نەمۇنە

ئۇنىڭ بۇ گىپى ئازراق ھەيرانلىقىمنى قوزغىدى. ئەلى گىپىنى تۈگىتىپلا ماڭا قاراپ كۆزىنى قىسىپ قويدى. ئۇنىڭ كۆزىنى قىسىپ قۇيىشنىڭ ھىچبىر نىمىنى ئىپادىلەيدىغانلىقىنىمۇ چۈشىنىشەلمىدىم. ئارىلىقتا ئەلى ئىمىنى گەپكە سېلىپ باقماقچى بولىدىمۇ ئىمىندىن قەلئەگە قانداق بارىمىز؟ دەپ سورىدى. ئەمەلىيەتتە ھەممىمىز قەلئەگە بارىدىغان يولنى ئېنىق بىلەتتۇق. چۈنكى قەلئەدىن مۇشۇ يەرگە كەلدۇق ئەمەسمۇ. ئىمىن: — بۇنى نىمىشقا مەندىن سورايىسىلەر؟ ھەممىڭلا بىلىسىلەرغۇ؟ ئەجەبا مەندىن گۇمان قىلىۋاتقان ئوخشىماسلىرىمىز؟ — دېدى ئىمىن تەرىنى تۈرۈپ.

— ھە ئۇنداق ئەمەس. شۇ جىددىيچىلىكتە تازا ئېنىق يادىمدا يوق شۇڭا سوراپقا تىمەن. — دېدىدە چاندۇرماستىن ئۆزىنىڭ ئۇنتۇپ قالغانلىقى گىپىنى يورغىلىتىپ يەنە مەندىن سورىدى. مەنمۇ كەلگەن يېرىمنى ئىما قىلدىم. شۇنداق قىلىپ بىز تەييارلاندىق. يەنە شۇ زۇلمەتنىڭ دەرۋازىسى بولغان «ئەرۋاھلار قەلئەسىگە» قاراپ مېڭىش ئۈچۈن تەييارلاندىق.

ئۇيەردە تاساددىبى يارىلىنىش ئەھۋاللىرى كۆرۈلۈپ قالسا تېزراق ساقىيىش ئۈچۈن خىسلەتلىك شارقىراتمىنىڭ سۈيىنى سۇدانلىرىمىزغا تولدۇرۋالدۇق.

— مەندە يىگۈدەك ياكى ئىچكۈدەك ھىچنەمە قالماپتۇ. — دېدى ئادىل سومكىسىنى ئاڭتۇرغاچ.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ھېچقايسىمىزدا قالمىدى. ھېلىمۇ قايتماقچى بولىۋاتىمىز. ئاللا خالىسا ئەتىگىچە ئۆيىگە كىرىپ بولىمىز. — دېدى ئەلى. ئىمىن ئەلىنىڭ سۆزىگە ئۇلاپلا:

— ئەتىگىچە؟ بۇيەردە كىچە كۈندۈزنى پەرىق قىلغىلى بولمىسا ئەتە بولىدىغانلىقىنى نەدىن بىلەتتىڭ. كىم بىلىدۇ شۇيەردىلا ئۆلەمدۇق تېخى. — دېۋىدى ئەمۋال ئۇچۇپ ئۇنىڭغا ۋارقىردىم:

— نىمە دەپ جۈيلىۋاتىسەن. ھە دىسە باتۇرلۇق، قورقماسلىق پەلسەپىسىنى سۆزلەيسەن. ئەمدىلىكتە ئۆلىمىز دەيسىنا ئۆزىڭ ئۆلەسەن. — دېدىم. بۇ گىپىمدىن ئىمىن «ھىم!» دەپلا كۈلۈپ قويدى.

بىز شارقىراتمىغا كىرگەن تاغدىكى ھېلىقى تونلىسىمان ئۆڭكۈرگە كىردۇق. ئالدىنقى قېتىمىمۇ بۇيەردە بىر ئەمۋالقا ئۇچۇرغانىدۇق. يەنە چىقىپ بىزنى ئاۋارە قىلىپ يۈرسە تەييارلىقسىز قالماسلىقىمىز ئۈچۈن قوللىرىمىزدا قىلىچلىرىمىزنى مەھكەم تۇتۇپ تۇشمۇتۇشتىن بۇلۇپ ماڭدۇق. بۇيەر شۇنچىلىك قاراڭغۇ ئىدى. پەقەت ئالدى تەرىپىمىزدىكى چىقىش ئېغىزىدىن ئازراق يورۇقلۇق كۆرۈنۈپ تۇراتتى. ياندۇرغۇدەك قولچىراقلىرىمىزنىڭ توكى يوق. ياكى قولىمىزدا مەشئەل يوق. كىچىك ھەم تېز قەدەملىرىمىز بىلەن ئۇدۇل نىشانغا قاراپ ئىلگىرلىمەكتە ئىدۇق. شۇ تاپتا توساتتىنلا بىر ياقىدىن ھېلىقى مەخلۇق چىقىپ كاپلا مۇرەمدىن تۇتۇۋالدىغاندەكلا تۇيغۇ بولىۋاتتى. ئەتراپ قاراڭغۇ ھەم

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ناھايىتى سۈرلۈك بولغاچقىمۇ سەل قورقۇۋاتاتتىم. كۆزۈمگە يەردە خۇددى ئۈلۈك مۇردىلار ياتقاندەك كۆرىنىپ كىتىۋاتاتتى. مېڭىۋاتىمىز، بۇيەردىن چىقىپ كىتىدىغانغىمۇ ئازلا قالغانىدى. شۇ ئەسنادا مەن ئەنسىرگەن ئىش ئاخىرى يۈز بەردى. تۇيۇقسىزلا ئەتراپىمىزدىن شەپە چىقىشقا باشلىدى. خۇددى ئالدىنقى قېتىمغا ئوخشاش ئۇياققا بۇياققا بىرىنىڭ ئۆتۈپ كىتىۋاتقان تېۋىشى ئاڭلىنىپ تۇراتتى. تۆتىمىز قىلىچلىرىمىزنى چىك تۇتقىنىمىزچە بۇ مەخلۇقنى كۆزەتمەكچى ئىدۇق. تۇيۇقسىزلا ئادىل «ۋايىجان!» دىگەن ۋارقىراش بىلەن كەينىگە يىقىلدى. قارىغاندا ئۇنى بىرى ئۇرغاندەك قىلاتتى. ئەھۋال ناھايىتىمۇ جىددى. چاتاق يېرى قولىمىزدا ھىچقانداق يورۇقلۇق يوق. بۇنداق تۇرىۋەرسەك بۇ غاردىن چىقىپ كىتەلمەيمىز. شۇ ھامان:

— ھەممەيەن چىقىش ئېغىزىغا قاراپ يۈگرەيلى. بىرىمىزمۇ قالماي، ھىچقانداق تەرەپكە قارىماي يۈگرەيلى! — دەپ ۋارقىردىمدا شۇ تەرەپكە قاراپ يۈگۈردۈم. ئالدىمدا نىمە بار نىمە يوق بىلگىلى بولمايتتى. پەقەت شۇ چىقىش ئېغىزى تەرەپتىن كەلگەن ئاجىز نۇرلا بار ئىدى. مەن شۇ تەرەپكە قاراپ توختىماي يۈگۈردۈم. ئەمما يۈگۈرگەنچە ناھايىتى ھاسىراپ ھېرىپ كىتەتتىم. خۇددى مەن جىملا تۇرغاندەك ئۇ تەرەپكە ھىچ يېقىن كىلەي دىمەيتتىم. شۇنداقتىمۇ توختىماي يۈگرەۋاتىمەن. شۇ تاپتا

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

قانداقتۇر بىر كۈچ مەنى كەينىمگە تارتىۋاتقاندا كالا بۇلىۋاتاتتى. مۇرەمنىڭ ئاغرىقى قوشۇلۇپ پىشانەمدىن تۈتۈن چىكەتتى. شۇ ئەسنادا بىرسىنىڭ «ئۆمەر! تېز يۈگۈر! تېز!» دېگەن ئاۋازنى بىلىنەر بىلىنمەس بوش ئاڭلاپ قالدىمۇ كالامغا تەككەن قاتتىق بىر كۈچ بىلەن يىقىلىپ قالدىم. ھۇشۇمدىن كەتمىگىنىم بىلەن مىڭم قوچىلىپ كەتكەندە كالا ئېلىشىپ ئاغرىۋاتاتتى. ئوڭ تەرىپىمدە بىر نۇر (چېقىش ئېغىزى) سول تەرىپىمدە بىرى تۇراتتى. ئاھ خۇدا! مەن كالامغا تەگكەن بىر تاياق بىلەن قايسى تەرەپتىن كىرگىنىمنىمۇ بىلەلمەيۋاتاتتىم. ئىككى تەرەپنىڭ مەن بىلەن بولغان ئارلىقىمۇ تەپمۇ تەڭ ئىدى. كالام ئاغرىپ زادى قايسى تەرەپتىن كەلگىنىمنى بىلەلمەيۋاتاتتىم. شۇ ئەسنادا كۆز ئالدىمدا ئىككى كىز چاقنىدى. قاراڭغۇلۇق پەقەت ئۇنىڭ چاقناپ تۇرغان قىپقىزىل كۆزىنىلا كۆرسىتىپ تۇراتتى. ئۇ ماڭا ئاستا يېقىن كەلدىدە بوش ئاۋازدا:

— ئاز قالدى! ئازلا قالدى! سەنمۇ كۆرۈپ قالسىەن ئىنسان بالىسى، ئۆز قولۇڭ بىلەن مىنىڭ دەۋرىمگە يول ياسايسەن. ھا ھا ھا! — دەپ رەزىللەرچە كۈلىپ كەتتىدە يەنە غايىپ بولدى. شۇ چاغدىلا مەن ئوڭ تەرىپىمدىن مەنى ئەلنىڭ چاقىرۇۋەتقانلىقىنى ئاڭلاپ شۇ تەرەپكە قاراپ ماڭدىمدا بۇ لەنتى غاردىنمۇ چىقىۋالدىم. ئەمما بىر ئىش پەقەت كالامدىن ئۆتمەيۋاتاتتى. بۇ ئەمۋاھ زادى مەندىن نىمىگە ئېرىشمەكچىدۇ؟ نىمىگە ئازقالغاندۇ؟ سەن مىنىڭ دەۋرىم

تۈرلۈك نەۋرۋاھ

ئۈچۈن يول ياسايسەن دەيدىيا؟ بۇ زادى نىمە دىگىنىدۇ؟ ئەجەبا ..!
ئەجەبا مەن راسلا ئەرۋاھلارنى تىرىلدۈرمەنمۇ؟ ياق! مەن ھەرگىز
ئۇنداق قىلمايمەن . ئازقالدى؟ زادى نىمىشقا ئازقالغاندۇ؟

كالىمدا مۇشۇنداق تۈگمەس ۋە جاۋاپسىز سوئاللار پېرقىرماقتا
ئىدى. بىز بولساق ھېلىقى بۆرە بىلەن تۇتۇشقان جايغا قاپ
ئىلگىرىلمەكتە ئىدۇق. شۇيەرگە بارساق ھېلىقى يوغان تاش
ئىچىگە كېرىپ يەنە شۇ ئۆلگۈر بۇزىلۇپ كەتكەن قىلتاقتىن يەنە
شۇ ئارغامچا بىلەن ئۆتسەك، ھېلىقى كەپىگە كىرسەك، ئاندىن
قەلئە ئاستىدىكى شەھەرگە كىرەلەيمىز. شۇ شەھەر ئارقىلىق
قەلئەگە كىرىپ ئۆيەردىن چىقىپ ئەرۋاھلار ئورمانلىقىنى بېسىپ
ئۆيىمىزگە كىتىشىلا ئويلاپ ئۈنسۈز ماڭماقتا ئىدۇق. ئەمما
بىزنىڭ باش ئاغرىق مەسىلىمىز بولسا ھېلىقى كەپە. ئىلگىرىمۇ شۇ
كەپىگە كىرىپ قېلىپ ئاستىدىن ئوت، لاۋا كۆيۈپ تۇرىدىغان
قىلتاقتا دۇچار بولغان. ئۇ شۇيەردىن شۇ كەپە ئارقىلىقمۇ چىقىپ
كىتەلمىگەن تۇرساق. ئەمدىلىكتە ئەشۇ ئىمىننىڭ گىپى بىلەن
ئۇنىڭ «كىرگەنكەنمىز، چوقۇم چىقىپ كىتەلەيمىز.» دىگەن
گىپى بىلەن باسقان ئىزىمىزنى قايتىلاپ مېڭىۋاتاتتۇق. ئەلۋەتتە
ئۆيەردىن كىتەلمەي قالساقمۇ ھەر ئىشتا بىر ھىكمەت بار ئەمەسمۇ!
شۇڭا يەنىلا ئامالسىز يولمىزنى داۋام قىلىۋاتىمىز. قولمىزدىكى
ئەڭگۈشتەرلەرمۇ بىزنى قوغدىيالايتتى .

خېلى ماڭدۇق. ھېرىپ ھالىمىزمۇ قالمىغانىدى. نەچچە ۋاقىتتىن

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

بېرى ھېچ ھېرىش ھىس قىلمىغان. نىمىشقىكىن ئەمدىلىكتە بەكلا ھېرىپ كىتىۋاتاتتۇق. ئۇ چاغدا قانچە سائەت مېڭىپ باسقان يول بولغۇيدى. بىز ماڭغىلىمۇ 6 - 7 سائەت بولاي دىگەندى. قورساق ئاچ، ئۇسسۇزلۇق، ئۇيقۇسىزلىق، ۋە قورقۇنۇچ ھەدەپ بېسىم قىلىپ ھالىمىزنى قويمايۋاتاتتى. دەم ئېلىپ مېڭىۋاتقان بولساقمۇ سۈر ئىتىمىز يەنىلا ئاستا. ئۇيەر بۇيەرلەردىن يەنە ئەمۋاھ، موردا ياكى يەنە ھېلىقى بۆرىلەر چىقىپ قالمىسىكەن دەپ دەككە دۈككە بىلەن ماڭدۇق. مېڭىۋاتقىنىمىزدا ئالدىمىزدا بىردىن ئىككىدىن بۆرىلەرنىڭ جەسەتلىرى ئۇچراشقا باشلىدى. شۇنچىلىك سېسىق ھەم قورقۇنۇشلۇق بولۇپ پارازىت ھاشارەتلەرنىڭ مەزىلىك ئوزۇقى بولىۋاتاتتى. بەزىلىرىنىڭ سۆڭەكلىرىلا قالغانىدى.

— ئاز قاپتۇق، تېزراق ماڭايلى. قاراڭلا مانا بۇ بىز ئۆلتۈرگەن بۆرىلەركەن. — دىدىم بۆرە جەسەتلەرنى كۆرسىتىپ. ھەممەيلەن تېخىمۇ تېز قەدەملىرىمىز بىلەن مېڭىپ ئاخىرى شۇ يوغان تاشنىڭ يېنىغا كەلدۇق. ئەمدىكى بىردىن بىر مەسىلە يەنە بۆرىگە ئۇچراپ قېلىشتىن ئىلگىرى بۇ تاشنى ئېچىش.

— ئاق رەڭلىك خىرۇستال قىلىچقا ئايلاندى. ئۇ بىردىن بىر ئاچقۇچ ئەمەسمىدى؟ قانداق قىلىمىز؟ — دىدى ئادىل.

— بۇنىڭمۇ ئامالى بار! — دىدى ئىمىن. ئۇ ماڭا:

— قىلىچ بىلەن تاشنى ئۇرۇپ باققىنا ئەمما بوشراق ئۇر توكلا

تەگسە بولىدۇ — دىدى. مەنمۇ قىلىچنى بوشقىنا تەككۈزدۈم. بۇ يوغان تاش تەككۈزۈشۈم بىلەن ئازراقلا مىدىرلاپ قۇيۇپ جىملا تۇردى. بۇ قېتىم. ئىمىن يەنە بىر قېتىم ئۇرشىمنى دەپ ئۆزى بىر قولىدا تاشنى تۇتتى. مەن يەنە بىر قېتىم ئۇرغىنىمدا تاش ئوتتۇردىن ئىككىگە بۆلىنىپ ئالدىمىزدا بىر ئۆي كۆرۈندى. ئەمما بۇيەر ئالدىنقى قېتىملىق تەۋرەشتە خېلى زەربىگە ئۇچۇرغاندەك قىلاتتى. ھەممە يەردە يوغان كىچىك تاشلار ئەمما بۇ چۈشكەن تاشلاردىن بۆلەك بۇيەر گۈرلۈپ كەتمەپتۇ. بىز بۇيەرگە كىرىپ تاش ئاتلاپ يۈرۈپ ھېلىقى قىلتاق با يەرگە كەلدۇق. بۇيەرمۇ بۇرۇنقىدەكلا ئىدى. بىز ئېسىپ قويغان ئارغامچا يەنە ھېلىقى كەپە ئۆيمۇ شۇ پېتى. بىز ئارغامچىغا ئېسىلىپ كەپە يېنىغا ئۆتۈلدۇق. دەل مۇشۇ پەيتتە ئىمىن:

— قىلىچنى كۆتۈرۈپ كىر قالىغانلار كەينىدىن ئەگشىپ كىرىڭلار. — دىدى. مەن قىلىچنى كۆتۈرۈپ تۇرۇپ كەپە ئۆيگە كىردىم. كىرىشىمگىلا قىلىچنىڭ ئۇچى يۈرۈپ كەتتى. كەينىمدىن ئەلى ئادىلمۇ كىردى. ئاخىردا ئىمىن كىرىپ ئىشىكنى يېپىپ بىردەم تۇرغاندىن كىينلا:

— ھە بولدى ئەمدى چىقىڭلا تېز تېز. — دىدىدە ھەممىمىزنىڭ ئالدىدا سىرتقا چىقتى. ھەقىقەتەن ئىشەنگۈمىز كەلمەيۋاتاتتى. بىز راسلا قەلئە ئاستىدىكى قەدىمىي شەھەرگە كىرگەندۇق. ھەممەيلەن تېز تېز قەدەم بىلەن قەلئە تەردىپكە مېڭىپ ھېلىقى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

يولغىمۇ كىردۇق. بىز چۈشكەن قۇدۇق ئالدىغىمۇ كەلدۇق. ئەمدىكى مەسىلە قانداق قىلىپ بۇ قۇدۇق ئارقىلىق ئۈستىگە چىقىش ئىدى. بىز سىيرىلىپ چۈشكەن ئارغامچا ساڭگىلاپ تۇراتتى. بىراق ئۇنىڭغا ئىككەيلەننىڭ ئىگىزلىكى قوشۇلسا ئاران يىتەتتى.

— قانداق قىلامىز؟ — دېدىم ئىمىنگە. ئىمىن:

— قىلىچىڭنى ئۈستى تەرەپكە قارىتىپ بىر شىلتىغىنە — دېدى. مەن:

— بۇنداق قىلساق قانداق بولىدۇ؟ تاشلار بېشىمىزغا چۈشۈپ ئۈلەيمىز؟ — دېدىم. ئۇ قەتئىي نىيەتتە نېرىراق تۇرۇپ قىلىشىمنى بۇيرۇدى. قالغانلارمۇ چەتكە ئۆتتى. مەنمۇ سەل دالدىغا بېرىپ بىسىمىلا دەپلا قىلىچىنى شىلتىۋىتىدىم كۈچلۈك نۇر بىلەن قۇدۇقتەك كىچىك تۆشۈك يوغىناپ تاشلار پەسكە چۈشتى. بىزنىڭ ئارغامچىمىزنىڭمۇ يېرىمى ئۈزلۈپ كەتكەن بولسىمۇ ئەمما تاشلارغا دەسسەسەك قالغىنىغا قولمىز يىتەتتى. بىز بىر بىرلەپ يامشىپ ئۈستىگە چىقىشقا باشلىدۇق. مەن يامشىپ چىقىۋاتقانچە يۈرۈگۈم شۇنچىلىك ئەنسىز سوقۇپ كىتەتتى. بىرسى مېنى سىقىۋاتقان دەكلا نەپسىم قىسىلىشقا باشلىدى. شۇنداقتمۇ چىداپ يۇقۇرغا چىقىۋالدىم. ئەڭ ئاخىرىدا ئىمىن قالغانىدى. مەن پەسكە قاراپ چۈچۈپلا كەتتىم. چۈنكى پەستە ئىمىن سۇنايلىنىپ ياتاتتى. نەچچە رەت چاقىرغان بولساممۇ جەۋەپ كەلمىدى. شۇ ھامانلا كۆڭلۈك بىر شۇملۇقنى سەزدى. ئەتراپقا

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

قارىدىم. ئالدىمغىراق مېڭىپ بۇ يەردىكى ئۆينىڭ ئوتتۇرىغا كەلدىم. قالغان ئىككى يەلەنمۇ مېنىڭ ئاتقاندىن كەلدى. توغرا! بۇ دەل ھېلىقى ئەمۋاھلار ئوردىسى شۇ. ئەتراپتىكى قېتىپ قالغان ئەمۋاھلار. تەختتە بىر ئەمۋاھ توراتتى. شۇ چاغدا قولمىدىكى قىلىچتىن كۈچەپ نۇر چىقىۋاتاتتى. ئەلنىڭ يانچۇقىدىكى قىزىل تاشتىنمۇ نۇر چىقىزغا باشلىدى. مېنىڭ يانچۇقىمىدىكى زەنجىر تېشىدىنمۇ نۇر چىقىپ يانچۇقىمىزدىنمۇ ئۆتۈپ يورۇپ كەتتى. ھەتتا يانچۇقىمىزدا مىدراۋاتاتتى.

— ئىش ئەمدى رەسمى چاتاق بولدى. — دېدى ئەلى. — قارغاندا ئىمىنگە ئالدىنىپ قاپتۇق. راسلا ئۇنىڭ تىنىگە ئەمۋاھ كىرۋاپتۇ. قولمىزدىكى خىرۇستاللار بىلەن ئەمۋاھلار ئويغانماقچى. — ئەمەسە قانداق قىلىمىز؟ — دېدىمەن جىددىيلىشىپ.

— ھەممەيلەن تېز قاچايلى! — دېدى ئەلى
— بىراق ئىمىن پەستە تۇرسا — دېدى ئادىل ئىمىننى كۆرسىتىپ.
ئەھ خۇدا بۇ نىمە كەلگۈلۈك بىزگە. ئەجەب مۇشۇ چاغدا كەلگۈچىلىكىمىدۇ بىزنىڭ سەپىرىمىز؟ زادى قانداق قىلىشنى بىلەلمەيۋاتاتتۇق. شۇ ئەسنادا قولۇمىدىكى قىلىچ قولۇمدىن يۇلقۇنۇپ چىقىپلا ئاۋاغا كۆتۈرۈلۈپ بىر نۇر بىلەنلا يىشىل تاش بىلەن ئاق تاش ئايرىلدى. يانچۇقىمىدىكى زەنجىرمۇ، ئەلنىڭ يانچۇقىدىكى قىزىل تاشمۇ چىقىپ تىكتىسى بىرىەرگە كەلدىدە ئاخىرى بىرلىشىپ بىردانە رەڭلىك تاش ھاسىل بولدى. مانا ئەمدى

تسرىلگەن ئەمرۋاھ

ئەڭ قورقۇنۇچلۇق ئىش بولدى. بۇ تۆت خرۇستال بىرلىشىپ كەتتى. يەنە كىلىپ ئەرۋاھ شاھنىڭ ئالدىدىلا. تۆت خرۇستال تاشنىڭ بىرلەشمىسى ئاستا لەيلەپ مىنىڭ قولىمغا چۈشتى. ئەمدى راسلا مەن بۇ ئەرۋاھلارنى تسرىلدۈردىغان ۋاقتىم يىتىپ كەلگەندى..

24 - قىسىم: ئاھ! مېھرى ئىسسىق ماكانغا كەلدۇق

ئاھ خۇدا! ئەجەبا راسلا ئەرۋاھلارنى مەن تسرۈلدۈرەمدىغاندىمەن؟ مەن بۇيەرگە نىمە دەپ كەلدىم؟ دەل شۇ ئەرۋاھلارنىڭ زامانىسىنى ئاخىرلاشتۇرۇش ئۈچۈن ئەمەسمىدى؟ ئەمدىلىكتە قولۇمدا خاسىيەتلىك خرۇستال تاش، ئالدىمدا ئەرۋاھلار. شۇ تاپتا مەن ھازىر ئۆزۈمنى كونتىرول قىلالمايۋاتاتتىم. بەدىنىم قولۇمدىكى ئۇشبۇ خرۇستال تاش تەرىپىدىن كونتىرول قىلىنغانىدى. بۇ خىل كۈچ خرۇستال تاشنى تۇتقان قولۇمنى كۆتۈرۈپ ئەرۋاھ تەرەپكە قاراتتى. تاشتىن تۆت خىل رەڭلىك نۇر چىقىپ ئەرۋاھلار شاھنىڭ بەدىنىگە كىرىپ كىتىۋاتاتتى. مانا ئاخىرى بۇيەردىكى بارلىق ئەرۋاھلارنىڭ كۆزى يورۇشقا باشلىدى. خرۇستال تاشمۇ نۇر چىقىرىشتىن توختاپ يەرگە چۈشۈپ كەتتىدە يەرگە چۈشۈپلا ئاق، قىزىل، يىشىل، ۋە سېرىق رەڭلىك شەكلى ئوپمۇ ئوخشاش تۆت

تۈرۈلگەن ئەرۋاھ

دانه خىرۇستالغا ئايلاندى . كۆلۈرۈمگە ئىشەنمەيلا قالدىم . ئەرۋاھلار مانا مۇشۇنداق ئاسانلا تېرلەمدۇ؟ پۈتۈن جاھان تىترەپ قاتتىق چاقماق چاقتى ، پۈتۈن يەرنى زۇلمەت قاراڭغۇلىقى قاپلىدى . مانا ئەمدى ئەرۋاھلارنىڭ يولىغا ئۇل سېلىپ بەرگەن مەن ۋە مېنىڭ دوسلىرىم قانداق بۇلۇپ كىتەر

ئۇدۇلۇمدىكى بۇ قىزىل كۆزلۈك ئەرۋاھ ئاستا ئورنىدىن تۇرۇپ يېنىمغا كەلدىدە بۇرۇنقىدەك قۇلۇقىمغا پىچىرلاپ:

— مەن ساڭا دىگەن ، سەن بۇيەرگە كەلمەسلىكىڭ كېرەك ئىدى ، ئەمدى ئۆلسەن ، ئاز قالدى دىگەندىم ، سەن ئۆز قۇلۇڭ بىلەن مېنىڭ دەۋرىمگە ئۇل سالىسەن ئازلا قالدى دىگەندىم . ئەمما بۇنچىلىك ئاز قالغانلىقىنى خىيالىڭىمۇ كەلتۈرۈپ باقمىغانسەن ئىنسان بالىسى ، ئاڭلا سېنىڭ بۇيەردىن كىتىپ قېلىشىڭ بىر خام خىيال! — دىدى . ئۇنىڭ گەپلىرى تۈگىگىچە بەدەنلىرىم تىكەنشىلىپ چىكەمدىن تەر چىقىپ تىترەپ كەتتىم . قورقۇنۇچ پۈتۈن بەدىنىمگە تاراپ كەتتى . ئۇنداقتا بىز مۇشۇيەردە ئۆلۈپ كىتەمدۇق؟ ئاستا كەينىمگە ئۆرلۈپ قالغان ئۈچەيلەنگە قارىدىم . ئىمىن بولسا يەردە سۇنايلىنىپ يېتىپتۇ . ئادىل بىلەن ئەلىنىڭ كۆزىدىن قورقۇنۇچ چىقىپ تۇراتتى . كۆز ئالدىمدىكى بۇ ئەرۋاھ يەردە چېچىلىپ تۇرغان تۆت خىرۇستالنى ئېلىش ئۈچۈن قولىنى سوزۇشقا تەمشەلدى . مۇشۇنداق جىددى پەيتتە كاللامدا چاقماق كەبى تېزلىك بىلەن بىر ئۈمۈد پەيدا بولىدىدە ئەرۋاھتىن

تۈرۈلگەن ئەرۋاھ

چاققان كىلىپ قىزىل، يىشىل، سېرىق رەڭلىك ئۈچ دانە خىرۇستال تاشنى قولۇمغا چۈشۈردۈمدە كەينىمگە داچىپ ئۈچ تاشنى ئەرۋاھقا قاراتتىم. ئاق رەڭلىك خىرۇستالنىمۇ ئېلىۋېلىشقا ئىمكان بولماي قالدى. ئەرۋاھ منىڭ نىيىتىمنى چۈشەندى بولغاي ئاق رەڭلىك خىرۇستالنى ماڭا قاراتتى. ئەرۋاھلار شاھى بولغان بۇ رەزىل قىزىل كۆزلۈك ئەرۋاھنىڭ قولىدىن نىمە بالا كەلمەيتتى؟ مەن ئۈچ دانە خىرۇستال تاشنى بىر بىرىگە كۈچەپ ئۇردۇم. ئۈچ تاشنىڭ مۇرۇلىشىدىن چىققان ئوتقاشتەك نۇر ھەممە ئادەمنىڭ كۆزىنى چاقنىتىۋەتتى. شۇنداق كۈچلۈك بىر نۇر بىلەن تەڭ بۇ ئۈچ خىرۇستال بىردانە نەپىس ۋە كۆركەم شەمشەرىگە ئايلىنىپ قولۇمدا پەيدا بولدى. شۇ زامان يانجۇقۇمدىن يۇمىلاق ئاق تاش (ئادىلغا ھېلىقى قەدىمىي ئادەملەر بەرگەن خىسلەتلىك تەرجىمان تاشنى دىمەكچى) نى ئالدىمدا ئەلىگە:

— تېز خاتىرىنى ئېلىپ يېنىمغا كەل — دەپ ۋارقىردىم. ئەلىمۇ چاققانلىق بىلەن خاتىرىنى ئېلىپ كەلدى. بۇ چاغدا بارلىق ئەرۋاھلار قوزغۇلۇپ منى قورشاپ بولغان بۇلۇپ ئالدىمدىكى ئەرۋاھ ماڭا ھۇجۇم قىلماقچى بولغىنىدا قولۇمدىكى شەمشەرنى ئۇنىڭ كۆكرىكىگە تاقىۋالدىم. خىيالىمدا بۇ شەمشەر ئۇنى يۇقتالماسلىقى مۇمكىن دەپ ئويلىغانىدىم. بىراق شەمشەرنى ئەرۋاھ شاھىنىڭ كۆكرىكىگە تاقىغان شۇ پەيتىمدە بارلىق ئەرۋاھلار ھەرىكىتىدىن توختىۋالدى. مەن يۇمىلاق سۈزۈك تاشنى

ئەلگە بەردىمىدە:

— پۈتۈك بار بەتنى ئېچىپ مىنىڭ ئوقۇشۇمغا ئەگىشىپ تاشنى سۈر — دىدىم. شۇنىڭ بىلەن مەن بۇ يەرنى ئوقۇشقا باشلىدىم. بۇنىڭ مەزمۇنىمۇ بۇرۇنقىدەكلا ئىدى. ئەمما ئەرۋاھلارنىڭ ھالى ئاجىزلىشىۋاتقاندا قىلاتتى. مەن ناھايىتى ئاستا ئوقۇدۇم. ئەرۋاھلارنىڭ يېنىپ تۇرغان كۆزلىرىنىڭ نۇرى پەسىيىشكە باشلىدى. ئىككى بەت نەرسىنى ئاستا ئوقۇپ دەل 4-مىنۇتتا تۈگەتتىم. بۇ چاغدا بۇيەردىكى بارلىق ئەرۋاھلارنىڭ كۆزلىرىدىكى نۇر يۇقالغانىدى. پەقەت ئالدىمدىكى بۇ ئەرۋاھ شاھىنىڭ نۇرىلا بوش يېنىپ تۇراتتى. قارماققا ئۇلار قېتىپ قالغاندەكلا تۇراتتى. مەن:

— تېز بۇلۇڭلار تېز! بۇيەردىن كىتىۋالايلى! — دىدىم. ئاق رەڭلىك خىرۇستالنىمۇ ئېلىۋالدىم. ئەلى بىلەن ئادىل ئىمىنى تەڭ يۆلەپ 20 قەۋەتتىن پەسكە چۈشۈۋاتتى. بىز ناھايىتى چاققانلىق بىلەن بۇ ئەرۋاھ ئۇۋىسىدىن قۇتۇلۇش ئۈچۈن تېرىشىۋاتاتتۇق. ئاخىرى 1 قەۋەتكە چۈشتۇق. ھەيۋەتلىك بۇ ئىشىك يەنىلا ھىم ئىتىكىلىك تۇراتتى. مەن ئەلى بىلەن ئادىلنى بىرچەتتە تۇرۇشنى ئېيتىپ قولۇمدىكى قىلىچ بىلەن كۈچەپ ئىشىككە بىرنى ئۇردۇم. ناھايىتى قاتتىق ئاۋاز بىلەن تەڭ بۇ غايەت زور ئىشىك ئوتتۇرسىدا بىر ئادەم بىمالال ئۆتەلىگۈدەك يار ئېغىز (بىر يەر گىسىلگەندەك شەكىلدىكى ئۇزۇنچاق تاتۇق شەكىللىك ئېغىزنى

تەرىپلىگەن ئەمرۋاھ

دېمەكچى) ئېچىلدى. بىز نۆۋەت بىلەن ئۆتۈپ چاققان قەدەملىرىمىز بىلەن قەبرىستانلىقتىن چىقىپ چىغىر يولغا چىقىۋالدۇق. چىغىر يولىنى بويلاپ مېڭىلىۋەردۇق. ئارىدا ھىچ بىر دەرسىمىز ھىچ بىر ئېغىزمۇ تىنىمدۇق. ھەممىمىزنىڭ يۈرىكى گەنسز سوقىۋاتاتتى. تاساددىبى ئەرۋاھلار ئويغىنىپ قالسا ئەمدى تۈگىشىمىز! ناھايىتى تېز مېڭىۋاتىمىز. بىر نەرسە يېمىگىلى ئىچمىگىلى خېلى بولغاچ ھالىمىز قالمايۋاتاتتى. شۇنداقتىمۇ تېرىشىپ يۈگرەپ مېڭىۋاتىمىز. كاشكى بۇ خىتروستالنىڭ سىرىنى بىلسەك تېزراق كىتەلىشىمىزدە ئۈمۈد تۇغۇلاتتى. ئەمما بىلمەيتتۇق. مېڭىۋاتىمىز. ئەنسزچىلىكتە قانچىلىك يول ماڭغىنىمىزنىمۇ بىلمەيمىز. ئارىدا ئىمىن كۆزىنى ئاچتى. ئۇنىڭ ھالى بەكلا خاراپ ئىدى. ئۇ:

— نىمىش بولدى؟ مەن نىم بولدۇم؟ — دېدى ناھايىتى بوشقىنا. دەل مۇشۇ ۋاقىتتا ئاندىن بىز ئېغىز ئېچىپ ئۇنىڭغا:
— ھىچ ئىش يوق. بىز ئۆيىگە كىتىۋاتىمىز. ئەنسىرمە — دەپ ئۇنىڭ كۆڭلىنى خاتىرجەم قىلدۇق. ئۇمۇ ئەمدى ئۆزى ماڭدى. بىراق ھال ئەھۋالى ياخشى بولمىغاچ بىز يېنىدا يۆلەپ ماڭدۇق. تۇيۇقسىز مەن ئەتراپنىڭ بارا بارا قاراڭغۇلىشىپ كىتىۋاتقانلىقىنى ھېس قىلىپ قالدىم. ئەتراپ بارغانچە قاراڭغۇلىشىپ كىتىۋاتاتتى. مەن ئاق خىرۇستالنى بۇرۇنقى ئۇسۇلدا نۇر چاچقۇزدۇم. ھەرنىمە بولسا بۇنىڭ نۇرىمۇ كۈچلۈككەن. ھازىر قاراڭغۇ چۈشكەندى. بىز نەچچە

تۈرلۈك ئەرۋاھ

ۋاقتتىن بېرى كىچە ئاسمىننى كۆرەپ باقمىدۇق. بۇ ئاسماندا ھىچ بىر گۈزەللىكتىن ئەسەرمۇ يوق ئىدىق. ئەكسىچە بىزگە تېخىمۇ بەك ۋەھىمە بېغىشلاۋاتاتتى. ئەتراپتىن تۇرۇپ تۇرۇپلا قاراس قۇرۇس قىلىپ دەرەخلەرنىڭ سۇنغان ئاۋازلىرى، تۇرۇپ تۇرۇپلا چىقىرىغان، كۈلگەن، يىغلىغان ئاۋازلار ئاڭلىنىپ تۇراتتى. شۇ ئەسنادا ئادىل ئولتۇرۋالدىدە ھاسىرغىنىچە:

— ئەمدى ماڭالمىغۇدەكمەن، قەتئىي ھالىم قالمىدى ئاغىنىيلەر. ئۇ ئەرۋاھمۇ قېتىپ قالدغۇ. مەنچە ئەمدى خېلى ئۇزۇنغىچە ئويغانمايدۇ. بىردەم ئام ئالساق بوپتىكەن. — دەپ تۇرۋالدى.

— شۇنداق قىلايلى. مىنىڭمۇ ماڭغۇچىلىكىم قالمىدى. ھېلىمۇ ئۈچىمىز ئىمىننى نۆۋەتلىشىپ يۈدۈپ ماڭغان بولساقمۇ ئۇنىڭ تىنى ئاجىز قارا چىرايى تاترىپ كىتىپتۇ. — دىدى ئەلىمۇ ئادىلنى قوللاپ.

— مەيلى ئەمەسە شۇنداق قىلايلى. چىغىر يولدىن، بىر بىرىمىزدىن بىر قەدەممۇ ئايرىلمايلى. — دىدىم. بىز يولنىڭ ئوتتۇرىسىدىلا ئولتۇردۇق. مەن يەنە تۇلۇقلاپ:

— نۆۋەتلىشىپ خاتىرىدىكى پۈتۈكنى بىرىمىز ئىككى قېتىمدىن ئوقۇپ تۇرايلى. بۇ پۈتۈك گەرچە بىزگە باشقىچە كۆرۈنسىمۇ ئەرۋاھلارنى قاتۇردى. شۇڭا ئوقۇپ تۇرايلى. — دىدىم دەپ بېشىدىلا مەن ئوقۇدۇم. شۇ بۇيىچە ئىمىندىن باشقىمىز نۆۋەتلىشىپ

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئوقۇدۇق. بۇ پۈتۈكتە ھەدىسە ئەرۋاھنىڭ گىپى بولغاچ بىز تېخىمۇ قورقۇنۇچ ھېس قىلىۋاتاتتۇق. خۇددى ھېلى ئۇيەردىكى دەرەخ كەينىدىن بىرى چىقىپلا گېلىمىزدىن سىقىدىغاندەك قورقۇنۇچ بىزنى ئوراپ تۇراتتى.

— ئۇ نىمە؟ — دىدى ئادىل كەينىمىزدە بىزنى كۆرسىتىپ. بىز كەلگەن تەرەپتىكى يولدا بىر گەۋدە بىزگە قاراپ تۇراتتى. ھەممىز تەڭلا ۋارقىراپ ئورنىمىزدىن تۇرۇپ كەتتۇق. ئۇ تەرەپتىكى گەۋدە يەنىلا بىزدىن كۆزىنى ئۈزمەي قاراپ تۇرىۋاتاتتى.

— تېز ماڭايلى، ئەلى سەن پۈتۈكنى ئوقۇ، مەن ئىمىنى كۆتۈرەي تېز ماڭايلى. — دىدىمە ھېلى ماڭدىم. ئەلىمۇ خاتىرىنى ئۈنلۈك ئاۋازدا ئوقۇپ ماڭدى. بىز ھەتتا كەينىمىزگە قاراشقىمۇ پېتىنالىماي يۈرۈۋاتاتتۇق. ماڭدۇق، مېڭىۋاتىمىز. ھىچ بىر يول ئاخىرى چىقاي دىمەيتتى. مەن ئاخىرى بىر جۈرئەتكە كىلىپ تاشنىڭ يورۇقىدا كەينىمگە قارىدىم. ھېلىقى گەۋدە يەنىلا بىز بىلەن بۇرۇنقى ئوخشاش ئارلىقتا قاراپ تۇراتتى. مەن يەنە بىر قېتىم:

— تېز ماڭايلى ئۇ يەنىلا كەينىمىزدىكەن — دەپ تېخىمۇ تېز ماڭدىم. ھەممىمىزنىڭ يۈرىكى ھېلىلا پارتىلاپ كىتىدىغاندەك دۈپۈلدەپ سوقىۋاتاتتى.

ئاخىرى دىگەندە بىز ھېلىقى تاغقا يىتىپ كەلدۇق. بىز پارتىلاتقان يەرمۇ شۇ پېتى تۇرۇپتۇ. ھەممىمىز خۇشلۇقىمىزدا

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

يۈگۈرگەن پېتى كىرىپ كەلدۇق. ئاھ بىزنىڭ ئانا ماكانىمىز! ئاھ ئەزىز يۇرتۇم! ئاھ سۈيۈملۈك تۇپراق. يەنە بىر قېتىم سەن بىلەن دىدارلىشالغىنىم ئۈچۈن ئاللاھقا شۈكۈرلەر بولسۇن.

بىز چەكلەنگەن ئورمانلىقنىڭ ئىچىدىن رىشاتكا ئاتلاپ چىقتۇق. ھەممەيلەن ئۇدۇل مىنىڭ ئۈيۈم تەرەپكە قاراپ ماغدۇق. ئاھ! ئۆز يۇرتىمىزنىڭ ساپ ھاۋاسى نىمىدىگەن يېقىشلىق! تۇلۇن ئاي چۆرىسىدە كۆزىنى چاقنىتىپ پارقىراپ تۇرغان ئۇششاق يۇلتۇزلارمۇ تۇراتتى. كىزلىرىمىزدە ياش! ئاخىرى ئۈيۈمگە كەلدىم. ئۈيۈمنىڭ دەرۋازىسى ئىچىدىن قۇلۇپلاقلق ئىدى. ئىشكىنى بەك چىڭ ئۇردۇم. خۇددى ھېلىلا كەينىمدىن ئەمۋاھ سۆرەپ ئەكىتىدىغاندەك قورقۇنچ ۋە سېغىنىش ئىلگىدە ئۇرۋاتاتتىم. كۆزلەرىم مەھرىبان ئانامنى ۋە جان دادامنى كۆرۈشكە ئىنتىزان بۇلۇپ دەريا قۇيىلىۋاتاتتى.

— ئانا دادا مەن كەلدىم! ئىشكىنى توختىماي ئۇرۋاتاتتىم. خۇددى بىر يىل ئۇرۋاتقانداك ئۇزۇن تۇيۇلدى. ئاخىرى بۇ ئىشك ئېچىلدى. ئالدىمدا كۆزۈمنىڭ نۇرى بولغان ئانام، جېنىمنىڭ راھىتى دادام تۇراتتى. ئۇلارنى باغرىمغا باستىم. كۆز ياشلىرىمنى توختىتىۋالدىم. ئانا ئانام بىرنىمىلەرنى دەۋاتاتتى. ئۇلارنىڭ گىپى قۇلىقىمغا كىرمەيتتى. بەلكى يۈرۈكۈم ئۇلارنىڭ يۈرىكى بىلەن تەڭ سوقۇپ ئىزىغا چۈشۈۋاتاتتى. ئانام بىلەن دادام ئەلى، ئادىل، ئىمىن بىلەنمۇ قۇچاقلىشىپ

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

كۆرۈشتى. ھەممەيلەننىڭ كۆزىدە خۇشاللىق يېشى ئىدى. بىز ئۆيگە كىردۇق. يېرىم كىچە بولغان بولسىمۇ مۇڭدۇش ئاتاتتۇق. مېھرىبان ئانام ئۆز قولى بىلەن تاماق ئەتتى. ئادىل ئۆزىنىڭ ئۆيىگە چىقىمەن دەپ تۇرۋالغان بولسىمۇ مەن قەتئىي ئۇنىماي ئۇنىڭ ئاتا ئانىسىنى يەنە ئىمىنىڭمۇ ئاتا ئانىسىنى تېلفۇن ئۇرۇپ چاقىرتتىم. ھازىر بۇ پەيتتە بىز ئايرىلساق يامان ئاقىۋەت كېلىپ چىقىشى مۇمكىن ئىدى. شۇنداق قىلىپ شۇنچىلىك گۈزەل بىر كۈننى ئۆتكۈزدۇق.

كىچىك پاراڭلىشىپ چىققاچ ئەتسى ئەتتىگەندە تۆتەيلەن ئۇيقۇغا كىتىپتىمىز. بۇ چۈشلەردىم شۇنچىلىك گۈزەل ئىدى. يېنىمدا ئۈچ ئاغىنەم ئاتا ئانام بىلەن بىللە ئىكەنمەن. ھەقىقەتەن بەختلىك بىر تۇرمۇشنى چۈشىگەندىم. ھەممەيلەن خۇشال كۈلۈپ تۇرغان شۇ پەيتتە ئاسمان قاراڭغۇلىشىپ نۇرغۇن ئەرۋاھلار پەيدا بولدىدە ھەممىمىزنى ئايرىۋەتتى. تويىمى ئانا، دادا دەپ توۋلايتتىم. قارا قول ئۇلارنى تارتىپ قاراڭغۇلۇق ئىچىگە ئەكىرىپ كەتتى.

ۋارقىرىغىنىمچە چۈچۈپ ئويغاندىم. يېنىمدا ئانام بېشىمنى سىلاپ تۇرغانىكەن. ئانامنىڭ قولىنى تۇتۇپ مېھرىلىك كۆزلىرىگە بېقىپ يۈرەكلىرىم ئىزىلىپ كەتتى. ئەمدىكى مۇھىم مەسىلە شۇكى بۇ بەختلىك كۈنلەرنى داۋاملاشتۇرۇش ئۈچۈن كۆردەش قىلىش.

قارىسام ئىمىننىڭ قولىنى تېڭىقلىق تۇراتتى. بېشىدا ئانىسى يۈز كۆزلىرىنى سۈرتۈپ قولىنى تۇتۇتاتتى. ئۇنىڭ ئەھۋالىمۇ ئاتا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئانىسىنى كۆرگەندىن كىيىن بېلى ياخشىلىنىپ قالغاندەك تۇراتتى. مەن كىيىمنى كىيىپ سىرتقا چىقتىم. ھازىر چۈش بولغانىكەن. قارىسام ئەلى بىلەن ئادىل بىر چەتتە تۇرۇپ پاراڭلىشىۋېتىپتۇ. مەن:

— نىمە دېيىشىۋاتىسىلەر — دېدىم دە پارىڭغا قېتىلدىم. ئادىل:
— مەن ئەمدى بۇ ھەركەتتىن قول ئۆزسەكمىكىن دەيمەن — دېدى. مەن:

— نىمىشقا ئەمدى؟ شۇنچە تېرىشىپ يېرىم يولغا كەلگەندە ۋاز كەچسەك قانداق بولىدۇ؟ — دېدىم. ئۇ:
— بىز مىڭ تەستە جېنىمىزنى قۇتۇلدۇردۇق. ئەمۋالارنىمۇ ئۇخلىتىپ قويۇپ كەلدۇققۇ ئەنە ئەمدى بارساق ئۆلۈپ كىتىشىمىز مۇمكىن. — دېدى. مەن:

— سەن شۇنچە بوشاڭما؟ سەن قايتىپ كىلىپ تەييارلىقنى پۇختا قىلىپ ئاندىن بېرىش تەكلىپىنى بەرگەن سەن ئەمەسمىدىڭ؟ ئەمدى نىمە بولىدۇڭ؟ سىنىڭ مەقسىدىڭ ئەسلى مۇشۇمىدى؟ — دېدىم ئاچچىقلاپ. ئەلى گەپ قىستۇرۇپ:

— بىز مىڭ جاپادا تېرىشىپ بۇ چاققا كەلدۇق. ئەمدى بىزنىڭ ئىشىمىز تېز سۈرئەتتە تۆت خىروستالنى بويسۇندۇرۇپ ئەمۋال يۇقىتىش جېڭىگە قايتا ئاتلىنىش. مەن ۋاز كېچىشكە قەتئىي قارشى. — دېدى. مەنمۇ ئەلىنىڭ گېپىنى قوللاپ:

— شۇ ئەمەسمۇ؟ ھەرگىز ۋاز كەچمەيمىز. ئەگەر ۋاز كېچمەن دەپ

تۈرۈلگەن ئەمۋال

تۈرۈلگەن ئەمۋال سىنى دوستۇم دىمەيمىز. دوست دىگەن ھايات ماماتتىمۇ بىللە بولىدىغان. — دىدىم دە كەينىمگە بۇرۇلۇپلا ئىمىن تەرەپكە كىتىپ قالدىم. ئەمەلىيەتتە مەنمۇ قورقۇناتمەن. مىنىڭمۇ بۇ خەتەرگە تەۋەككۈل قىلىپ جېنىمنى سېپى بېرىشنى خالىمايمەن. ئەمما نىمە چارە؟ بىز چوقۇم شۇنداق قىلىشىمىز كېرەك.

دەل مۇشۇ پەيتتە تۇيۇقسىز يەر تەۋرەشكە باشلىدى. مەن بىر ئاز قىددىلىشىۋاتاتتى. يەر تەۋرەشمۇ بەك كۈچلۈك ئەمەس ئىدى. ھەم ئازراق تەۋرەپلا توختىدى. گەرچە بەك قورقۇنۇشلۇق بولمىسىمۇ مۇشۇنداق جىددىي پەيتتە تەۋرىگەن يەر كۆڭلۈمگە يەنە چىكىت ئۇرۇپ قويدى. ئەجەب ئەمۋالار قۇتىرغانىدۇ.....

25 - قىسىم: سىرلىق ئادەم

ئۆيدىكىلەر ئارىسىدا ئازراق تەشۋىشلىك بولدى. ئۇزۇندىن بېرى بۇيەردە يەر تەۋرەپ باقمىغاچقىمىكىن ۋە ياكى قەلبىمنى ئەمۋالارنىڭ ۋەھىمىسى چىرمىۋالغانلىقى ئۈچۈنمۇ يۈرۈكۈم ئەندىشىگە چۈشۈپ قالدى. دەرۋال ئىمىننى چاقىردىم دە ئەلى ۋە ئادىلنىڭ يېنىغا باردىم. ئاڭغىچە ئىمىنمۇ كەلدى. مەن بوش ئاۋازدا: — ئىش چاتاق، بىز دەرھال ھەركەتكە كىلەيلى. ئەمۋالار بۇ تەرەپكە ئۆتۈپ قېلىشى مۇمكىن. — دىدىم. چىرايىمۇ تاتىرىپ

تۈرۈلگەن ئەرۋاھ

كەتكەندى. بۇنى كۆرۈپ ئەلىنىمۇ ۋەھىمە قاپلىدى بولغاي:

— سەن دىمەكچى، بۇيەرتەۋرەش ئەرۋاھ بىلەن مۇناسىۋەتلىكىمدۇ؟

— دەل تاپتىڭ. ئەرۋاھ بىلەن مۇناسىۋەتلىكلا ئەمەس بۇ ئىشنى دەل

ئەرۋاھ قىلدى. شۇڭا بىز ئۆيگە كىلىۋالدۇق ھىچ بولمايدۇ دەپ

ئولتۇرۋالماستىقىمىز لازىم.

— سېنىڭچە بىز نىمىش قىلساق بۇلار؟ — دىدى ئىمىن.

— بىز تۆت خىرۇستالنى ئايرىشىمىز كېرەك.

— بىز قانداق ئايرىمىز؟

— مانا بۇ ئارقىلىق ئايرىمىز — دىدىمەن سەلىمنىڭ كۈندىلىك

خاتىرىسىنى كۆرسىتىپ. — بۇ خاتىرىدە خىرۇستال ھەققىدە

بىرنەرسە يېزىلمىدىمۇ؟ ئەلۋەتتە يېزىلىدۇ. خىرۇستال ئەرۋاھنىڭ

جېنى تۇرسا. يۈرۈڭلار! — دىدىمەن سىرتقا قاراپ

يۈگۈردۈم. قالغانلارمۇ كەينىدىنلا يۈگۈرۈپ مېڭىشتى. مەن قوي

ئوتلىدىغان ئورمان ئالدىدىكى يايلاققا كىلىپ توختىدىمەن

يانجۇقۇمدىن تۆتدانە خىرۇستالنىڭ بىرلەشمىسى بولغان خىرۇستال

تاشنى چىقاردىم. چىم ئۈستىدىلا ئولتۇرۇپ خاتىرە مۇندەرىجىسىگە

قاراپ خىرۇستال ھەققىدىكى مەزمۇنى ئىزدەشكە

باشلىدىم. ئۈچەيلەنمۇ مېنى چۆرىدەپ ئولتۇردى. مەن ئاخىرى «تۆت

خىرۇستال تاشنىڭ خاسىيىتى» دىگەن تېمىنى تاپتىمەن شۇنىڭغا

ماس بەتنى ئېچىپ ئوقۇشقا باشلىدىم:

قىزىل، يىشىل، سېرىق، ئاق رەڭلىك تۆت دانە خاسىيەتلىك

خىرۇستال تاش ئەمۋاللىرى تۈرلۈك خىرۇستالنىڭ ئەڭ چوڭ ئاساس. يېشىل قىزىل خىرۇستال تۆت خىرۇستال ئارىسىدىكى ئەڭ قۇدرەتلىكى بولۇپ كۈمۈش شەمشەردىن قالسىلا 1- قۇدرەتلىك قۇرال ھېسابلىنىدۇ. يېشىل رەڭلىك خىرۇستال خىسەتلىك شارقىراتما سۈيىنىڭ جەۋھىرى بولۇپ بۇ تاشنىڭ نۇرى شارقىراتمىدىن ئايرىلسا شارقىراتما سۈيى شىپا قىلمايدۇ. سېرىق رەڭلىك خىرۇستال 3- سى بولۇپ بۇ خىرۇستالنىڭ كۈچى بىلەن ئاق رەڭلىك خىرۇستال ۋە ياكى يېشىل رەڭلىك خىرۇستال بىرلەشسە قۇدرەتلىك شەمشەرنى ھاسىل قىلالايدۇ. ئاق رەڭلىك خىرۇستال ئۇرۇش كۈچىگە ئىگە ئەمەس. ئەمما زۇلمەت ئارىلى بولغان بارلىق ۋەھىمە ئۇۋىسىدىكى ھەرقانداق بىر سىرلىق جاينىڭ ئىشىكىنى ئاچالايدۇ. ئەمۋال دۇنياسى ۋە ئىنسانىيەت دۇنياسىنى ئايرىيدۇ ۋە تۇتاشتۇرىدۇ. شۇڭا بۇ ئەڭ ئاجىز خىرۇستال ئەڭ مۇھىم.

ئەگەر تۆت خىرۇستال بىرلىشىپلا كەتسە ئەڭ چاتاق بولىدۇ. ئەمۋاللىرى ئىنسانىيەت دۇنياسىغا كىرىشكە باشلايدۇ. شۇڭا تۆت خىرۇستالنىڭ بىرلىشىپ كىتىشىنىڭ ئالدىنى ئېلىش ئۈچۈن سېرىق ۋە يېشىل رەڭلىك خىرۇستالنى خاسىيەتلىك قىلىچقا ئايلاندۇرۇپ بېلىش لازىم. شۇنداقلا باشقىللىرى بىلەن بىرلەشمەيدۇ. ئەگەر تۆت خىرۇستال بىرلىشىپ كەتكەن بولسا ئۇنى شۇ ئەمۋاللىرىدىن باشقىلار ئايرىيالمايدۇ. ئەلۋەتتە ئەمۋال ئۇنى

تۈرلۈك نەمرواھ

ئايرىمايدۇدە. بىرلىشىپ كەتكەن بولسا ئامال يوقتۇر.

بۇ نىڭدا پەقەت مۇشۇنچىلىكلا يېزىلغانىكەن. بۇنى ئاڭلىغان ھەممەيلەننىڭ چىرايى تاتىرىپ كەتتى. بارلىق ئۈمۈدىمىزنى باغلىغان بۇ خاتىرىمۇ كارغا كەلمىدى. مەن يەنە باشقا ئامال بۇلۇپ قالار دەپ مۇندەرىجىگە قارىدىم. بايىقى تىمىنىڭ ئاستىدىلا «خرۇستال تاشلارنىڭ ئايرىلىشى» دىگەن تىمىنى كۆرۈپ قالدۇم دەرھال ماس بەتنى ئېچىپ ئۇلاپلا ئوقۇشقا باشلىدىم:

تۆت دانە خرۇستال تاش بىرلىشىپ كەتسە ئۇنى ئايرىغىلى بولمىغىنى بىلەن ئىككى ياكى ئۈچ خرۇستال بىرلىشىپ كەتسە ئۇنى ئايرىغىلى بولىدۇ. يەنى ئىككى خرۇستال بىرلەشسە ئايرىش ئۈچۈن يەنە بىر خرۇستالنىڭ كۈچىدىن پايدىلىنىمىز. مەن خرۇستاللارنى قولغا چۈشۈرگەن چېغىمدا قىزىل رەڭلىكتىن باشقا ئۈچى بىرلىشىپ كەتكەنلىكى. مەن ئايرىماقچى بولغان خرۇستالنى يەرگە قويۇپ چەتتەرەك تۇرۇپ قىزىل رەڭلىك خرۇستالنى سىقىمداپ تۇرۇپ ئۇنىڭ نۇرىنى بىرلەشكەن ئۈچ خرۇستالغا چۈشۈردۈم. شۇ دەقىقىدە قىزىل رەڭلىك خرۇستالنىڭ قۇدرىتى بىلەن ئۈچ خرۇستال ئايرىلدى. ئەمما سېرىق رەڭلىك خرۇستال بىر كۈمۈش زەنجىرگە ئايلىنىپ قالغانىدى. بۇ ئارقىلىق خۇددى GPRS ئۈسكۈنىسىدەكلا يوللارنى پەرىق قىلىپ ماڭالىغانىدىم. بۇ شۇنى چۈشەندۈرىدۇكى بارلىق خرۇستاللارنىڭ كۈچى پەقەت ۋە پەقەت نۇر بىلەنلا بولىدۇ. سىزمۇ ئايرىماقچى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

بولغان تاشنى يەرگە قويۇپ يەنە بىر خىرۇستالنىڭ نۇرى ئارقىلىق تاشلارنى ئايرىيالايسىز. بۇنىڭ ئۈچۈن چوقۇم خىرۇستال تاشلارنىڭ كۈچىنى كونترول قىلىش زۆرۈر.

بۇ مەزمۇنى مۇشۇنچىلىكلا ئىدى. بۇ ئاڭلىغان ئادىل:

— ۋايۋوي! نىمانچىۋالا چۈشىنىكسىز گەپلەر بۇ! بەربىر يۆگەپ ئەكەلسەك خىرۇستالنى ئايرىيالمىدىكەنمىزغۇ؟ — دىدى. مەن ئۈندىمىدىم. ئەمەلىيەتتە مىنىڭمۇ ھىچبىر ئاماللىم قالمىغانىدى. قولۇمدىكى خاتىرىنىڭ مۇندەرىجىسىنى يەنە بىر قېتىم سەپسىلىپ ئوقۇدۇم. شۇ ئەسنادا «سەرلىق پۈتۈكنىڭ خاسىيىتى» دىگەن تېمىغا كۆزۈم چۈشۈپ قالدى. شۇنىڭ بىلەن بۇ تېمىنى ئوقۇشقا باشلىدىم:

كىتابنىڭ بېشىدىكى ئەمۋالار يېزىقىدا يېزىلغان بەت بولسا بىردانە پۈتۈك بۇلۇپ پۈتۈك زۇلمەت ئارىلىدىكى قەدىمكى ئىنسانلارنىڭ ئەمۋالارنى يۇقىتىش ئۈچۈن پۈتكەن پۈتۈكى. مەزمۇندا ئەمۋالارنىڭ ئاجىزلىقى كۆزدە تۇتۇلۇپ خىرۇستال شەمشەر ئالاھىدە تىلغا ئېلىنغان. بۇ پۈتۈكنى ئەسلى تىلى بويىچە ئوقۇيالىسىڭىز ئەمۋالار پۈتۈن ھەركەتتىن توختايدۇ. ئەمما قانچىلىك ۋاقىتتىن كىيىن ئەسلىگە كېلىدۇ بۇنىسى نامەلۇم. ئەگەر سىز كۈمۈش شەمشەرنى قولغا چۈشۈرەلمىگەن بولسىڭىز بۇ پۈتۈك دەل سىزنىڭ ئەڭ ياخشى قۇراللىڭىز بۇلۇپ قالالايدۇ. ئەگەر سىزدە ئىككىلا خىرۇستال بۇلۇپ

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئىككىسى بىرلىشىپ كەتكەن بولسا، ھەمدە ئۇنى ئايرىماقچى بولسىڭىز پۈتۈكنىڭ 2 - بېتىدىن باشلاپ ئوقۇسىڭىز ئايرىلىدۇ. بۇ بەتتە خىرۇستال تاشلارنىڭ بويىسۇندۇرلىشى يېزىلغان. پۈتۈك ئارقىلىق سىز ئەمۋالارنى ئۇخلىتىپ قويماقچى بولسىڭىز ئەمۋالارنىڭ سىزگە ئۆچمەنلىك قىلىشىنى ھەسسىلەپ ئاشۇرغان بولىسىز. شۇنىڭ ئۈچۈن ئەڭ ياخشى چارە يەنىلا شۇ كۈمۈش شەمشەر.

بۇ مەزمۇننىمۇ ئوقۇپ بولىدۇم دە كۆڭلۈمدە بىرخىل ئۈمۈد تۇغۇلغاندەك:

— بىزمۇ سىناپ باقمايلىمۇ؟ — دېدىم. ئەلى:

— بىراق بۇ ئىككىلا خىرۇستالغا دېيىلگەن گەپكەن. ھەم تېخى باشتىلا تۆت خىرۇستال بىرلىشىپ كەتسە ئامال يوق دەپتۇ. يەنىلا بولدى قىلساق بۇلارمىكىن — دېدى. مەن قەتئىيلىك بىلەن:

— ئۆلمىگەن جاندا ئۈمۈد بار دەپتىكەن. سىناپ باقساق ھېچنىمە بولماس. سىلەر ئۈنۈمسىزلىك ئۆزۈم سىناپ باقاي. — دېدىم. ئەلى:

— قېنى قىلىپ باققىنە، ئايرىلمىسىمۇ بىر ئىش بۇپ قالار — دېدى. مەن تۆت دانە خىرۇستالنىڭ بىرلەشمىسىنى ئېلىپ تۆتىمىزنىڭ ئوتتۇرىغا قويدۇم دە پۈتۈكنى ئېچىپ ھېلىقى يۇمىلاق تاش ئارقىلىق ئوقۇشقا باشلىدىم. مەن خاتېرىدە دېيىلگەندەك 2 - بەتتىن باشلاپ ئوقۇدۇم. ئەمما تاكى ئوقۇپ بولغۇچىمۇ تاشتا ئىنكاس بولمىدى. شۇنداقتىمۇ مەن ئىككىنچى قېتىم قايتىلاپ

تەرىپىگەن ئەمرۋاھ

ئوقۇدۇم. بۇ چاغدا خىرۇستال تاش نۇر چىقىرىشقا باشلىدى. مەن قايتا قايتىلاپ ئۈچ قېتىم تەكرار ئوقۇغاندا خىرۇستال تاشنىڭ نۇرى كۈچىيىپ يەر يۈزىدىن يۇقۇرىغا ئۆرلەشكە باشلىدى. تاش ئۆرلەپ بۇيۇمدىن ئاشقاندا توساتتىن قايسى تەرەپتىن كەلگەنكىن كۈچلۈك بىر بېسىپ بىلەن تەڭ خۇددى ئارىمىزدىلا بىر بومبا پارتىلىغاندەك كەينىمىزگە ئۇچۇپ كەتتۇق. قارىسام يىراقتىن بىرى كېلىۋاتاتتى. ئۇ ئۈستىگە قارا پىلاچ ئارتقان، قاڭشارلىق، بۇغداي ئۆڭ، ئازراق ساقاللىق بىر ئادەم بۇلۇپ قاپقىدىن مۇز يېغىپ تۇراتتى. ئۇ ئاستا خىرۇستال تاش تەرەپكە كەلدىدە خىرۇستال تاشنى قولىغا ئالدى. مەنمۇ يىقىلغان جايىمدىن قوپتۇمدە دەرھال ئۇنىڭ ئالدىغا بېرىپ:

— كىمسەن! — دەپ ۋارقىرىدىم. ئۇ مىنىڭ گىپىمنى ئاڭلىمىغاندەك پەرۋاسىزلاشقا كۆزىنىڭ قۇيرۇقىدا قاراپ قۇيۇپ خىرۇستالنى ئىككى قولى بىلەن چىڭ تۇتتىدە كۈچلۈك بىر نۇر چىقىپ ھەتتا كۆزۈمنى ئاچالمايلا قالدىم. قارىسام ئۇنىڭ قولىدا تۆت دانە خىرۇستال تۇراتتى. دىمەك ئۇ خىرۇستاللارنى ئايرىۋەتكەنىدى. بىر تەرەپتىن خۇشال بولساممۇ بىر تەرەپتىن قورقۇنۇچ ھېس قىلىۋاتاتتىم. چۈنكى خاتىرىدە پەقەت ئەۋاھلارنىڭلا خىرۇستال تاشنى ئايرىيالايدىغانلىقى يېزىلغانىدى. شۇ ئەسنادا ئادىل، ئىمىن ئەلىمۇ يېنىمغا كەلدى. ھەممەيلەن بۇ كىز ئالدىمىزدىكى نايۇنۇش كىشىنىڭ بىزگە چۈشەنچە بېرىشى

ئۈچۈن ئاغزىغا قاراپلا قالغاندۇق .

— ئاخماقلار! بۇنداق قىلىشنىڭ خەتەرلىك ئىكەنلىكىنى بىلمەمسىلەر؟ ئەگەر خىرۇستالنىڭ كۈچى تىنىڭلارغا كىرىپ قالسا قانداق قىلاتتىڭلار! — دىدى ئۇ ئاخىرى ئېغىز ئېچىپ. ئۇنىڭ گەپلىرى بىزنى تېخىمۇ قورقۇتۇشقا باشلىدى .

— سەن زادى كىم؟ — دىدى ئادىل ئۇنىڭغا زەردە بىلەن!

— مېنىڭ كىملىكىمنى بىلىشتىن ئىلگىرى بۇنى ئېلىپ يانجۇقۇشقا سېلىۋال — دىدى ئۇ ئاق رەڭلىك خىرۇستالنى ئۇنىڭغا تەڭلەپ. ئادىل ئالايىمۇ ياق دىگەندەك ماڭا قارىدى . مەن نىمە دىيەلەيتتىم . كۆڭلۈمدە بىرخىل ئەندىشە . ئاسماندىن چۈشكەندەك ناتۇنۇش بىرى ئوتتۇرغا چىقىپلا ئەرۋاھلار ھەققىدە سۆز ئاچقىلى تۇرسا قورقماي تۇرالايتتىممۇ؟ ئادىل ئۆزىنى بىلىپ خىرۇستالنى ئالدى . سېرىق رەڭلىك خىرۇستالنى ئەلىگە ، يىشىل رەڭلىك خىرۇستالنى ئىمىنگە بەردى . قىزىل رەڭلىك خىرۇسىيالىنى ماڭا تەڭلىدىدە:

— ئىسىڭدە شۇنى تۇتقىنىكى ئەرۋاھلارنىڭ جېنى بۇ خىرۇستال بىلەنلا چەكلىنىپ قالغان ئەمەس . ھەم كۈمۈش شەمشەر بولسىلا ئۇنى يۇقتالايمەن دەپ ئويلىما . سەلىممۇ شۇنداق ئويلىغانىدى . ئۇمۇ شۇنداق ئاددىي ئويلىغانىدى . نەتىجىسى قانداق بولدى؟ ئېچىنىشلىق ھالدا ئۆلتۈرۈلدى . يەنە تېخى سىلەرنى قايمۇقتۇرىدىغان بىر ئۇيۇننىڭ باشلامچىسى بولدى . شۇڭا بىلىپ

تۈرلۈك ئەمۋال

قالغىنىكى، ئەمۋاللارنى يۇقىرىقىچە ئۆزۈڭلارنىڭ چۈشەنچە بولۇشى كېرەك. — دېدى.
ئۇ كەينىگە بورۇلماقچى بولۇپتۇ مەن ئۇنى تۇتۇپتۇ:
— كەچۈرسىز ئەپەندىم! سىزنىڭ كىملىكىڭىزنى، قانداق
ئادەتلىكىڭىزنى ۋەياكى نىمە مەقسەتتە، بىزنى قانداق
تاپقانلىقىڭىزنى، نىمىشقا بۇ گەپلەرنى بىزگە
دەيدىغانلىقىڭىزنى بىلمىدۇق. بايا ئەدەپسىزلىك قىلىپ
قويغىنىمىزنى كەچۈرۈڭ. چۈنكى بىز ئۆزۈڭلارنىڭ خىرۇستالىنى
ئايىرىغىنىڭىزدىن سىزنى ئەمۋالدىن دەپ قاپتىمىز. — دېدىم
سىپايلىق بىلەن. گەرچە ئۇ كىشى ماڭا ناتۇنۇش، مەقسىتى
ئېنىق بولمىسىمۇ ئەمما يەنىلا ماڭا ياردىمى تېگىدۇ دەپ
قارىغاندىم. ئۇ:

— ھېچقىسى يوق! خالىساڭلار بۇ يەردە ئولتۇرساڭلار! — دېدىدە
چىمنىڭ ئۈستىدە ئولتۇردى. بىز ئولتۇردۇق. مەن بىرگەپ قىلاي
دەپ ئاغزىمنى ئۆمەللەپ تۇرىشىمغا ئادىل:
— ئەپەندىم! ئېغىر كۆرمىسىڭىز ئۆزىڭىزنى تونۇشتۇرۇپ
قۇيالارسىزمۇ؟ — دېدى. ئۇنىڭ گىپى تۈگە تۈگمەيلا ئەلى ئېغىز
ئېچىپ:

— يەنە ئىنىم سەلىمنى قانداق تونۇيدىغانلىقىڭىزغا چۈشەنچە
بېرەلەرسىزمۇ؟ — دېدى. ئارقىدىنلا ئادىل:
— سىز شادى نىمە ئادەم؟ بۇ يەردە نىمە سەۋەپ ۋە مەقسەت بىلەن

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

كەلدىڭىز؟ — دىدى. ئارقا ئارقىدىن كەلگەن بۇ سوراقلار ئۇنى بىزار قىلدى بولغاي:

— خاپا بولمىساڭلار بىر باشتىن كەلسەك! — دەپ ھەممەيلەننىڭ ئاغزىنى توۋاقلدى. ئۇ:

— مېنىڭ ئىسمىم مۇھىم ئەمەس، ئاۋال ئۆزۈمنىڭ نىمە ئادەملىكىمنى ئېيتسام بەلكىم سەلىمنىڭ خاتىرىسىنى ئوقۇغانسىلەر؟ ئۇ خاتىرىگە مەن توغۇرلۇق يازغاندۇ؟ يېزىشى مەنچە چۇقۇم مۇقەرەر. مەن ئۇنىڭ ئەرۋاھلار ئورمانلىقىدا تونۇشقان يېقىن ئاغىنىسى. بۇيەرگە... — ئۇنىڭ گىپى تۈگمەيلا ئەلى چاچراپ قوپتىدە ئاچچىقلاپ:

— سەن ھېلىقى باتىرىدە دىيىلگەن ئەرۋاھ شۇما؟ بۇيەرگە نىمە دەپ كەلدىڭ؟ نىمە مەقسەتنىڭ بار؟ — دەپ ئۇنىڭ ياقىسىغا ئېسىلدى. مەن دەرھال ئۇنى توسۇشقا ئورۇندۇم. ئۇ:

— ھاي بالىلار ئۆزۈڭلارنى بېسىۋالامسىلەر؟ مەن تۈپتىن ئەرۋاھمۇ ئەمەس، تۈپتىن ئىنسانمۇ ئەمەس، مۇنداقچە ئېيتقاندا ئەرۋاھ بىلەن ئىنساننىڭ ئەۋلادى!

— نىمە؟؟؟؟ — ئۇنىڭ بۇ گىپىدىن ھەممىمىز تەڭلا چۈچۈپ كەتتۇق. ئەجەب ئۇ شۇ ئەرۋاھلارنىڭ بۇيرۇقىغا بىنائەن بۇيەرگە ئىنسان سۆرىتىدە كەلگەنمىدۇ؟ ھەممىمىز ئۇنىڭدىن يىراقلىشىشقا باشلىدۇق. ئۇ:

— مەندىن قورقماڭلار! مەن ھېچكىمگە زىيان يەتكۈزمەيمەن.

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

پەقەت سىلەرگە ياردەم قىلاي دەپلا كەلگەن .

— قوي ئۇنداق ياردىمىڭنى! بىزگە قايسى بىر ئەرۋاھنىڭ قولىدىن ياخشىلىق كىلەتتى!

— مەن راس دەۋاتىمەن . سىلەرگە ۋەدە بېرىدى .

— قۇرۇپ كەتسۇن ئۇنداق ۋەدىلەر! ئەرۋاھلار شۇ رەزىللىكنىڭ ئەلچىسى سۈپىتىدە ياشاۋاتقانلار

ئارىدا شۇنداق پاراڭلار بولىۋاتماقتا ئىدى . كاللام قۇپقۇرۇق . قورقۇۋاتىمەن ، ئەنسىرەۋاتىمەن . مانا ئەمدىلىكتە ئەرۋاھلار ئارىمىزغا كىرىشكە باشلاپتۇ . ئەجەبا خاتىرىدە يېزىلغىنىدەك بۇلامدۇ؟ راسلا پۈتكۈل ئەرۋاھلار ئىنسانىيەت دۇنياسىغا كىرىپ كىتىرمۇ؟ ئۇنداقتا ئۇ نىمىشقا خىرۇستالنى ئايرىۋىتىپ يەنە بىزگە قايتۇرۇپ بېرىدۇ؟ زادى نىمە مەقسىتى بار؟ ئاھ خۇدا!

شۇ تاپتا كاللامدا شۇنچىلىك تۈگۈن چىگىلىپ كىتىۋاتاتتى . چارىسىزلىق ئادەمنى تۈگەشتۈرۋىتىدىكەن . يەنە نىمە ئىشلار مىنى ساقلاپ تۇرۋاتقاندۇ؟

26 - قىسىم: سەلىمنىڭ پاجىئەسى

تۇيۇقسىز ئالدىمدىكى بۇ كىشىنى ئارىمىزغا كىرگەن
 ئىشپىيۇنىمىكىن دەپ ئويلاپ قالدىم. ئۇنىڭدىن:
 — ئەرۋاھ بىلەن ئىنساننىڭ ئەۋلادى دىگەن گەپنى چۈشەنمىدىم!
 نىمە دىمەكچىسىز؟ — دەپ سورىدىم.
 — رۇخسەت قىلساڭلار بىر - بىرلەپ كىلەيلىمۇ؟ قېنى ئولتۇرۇڭلار!
 — دىدى. ئۇ ئادەمنىڭ گەپ سۆزلىرىدىن مۇلايىملىقى چىقىپ
 تۇرسىمۇ ئۇشتۇمتۇت ئالدىمىزدا پەيدا بۇلۇپ قالغىنىدىن ھەممىمىز
 ئەنسىرەۋاتاتتۇق. ئۇ:
 — سىلەرنى تۇلۇق چۈشىنىپ تۇرۇۋاتمەن. مىنىڭ كىملىكىمنى؟
 نىمە مەقسىتىم بارلىقىنى؟ نىمىشقا كەلگەنلىكىمنى
 بىلمەكچىسىلەر. ئەمدى مىنىڭ كىملىكىمنى دىسەم شۈبھىسىزكى
 مەن بىلەن قارشىلىشىشقا ئارانلا تۇرسىلەر. ئەگەر خالىساڭلار
 سەلىمنىڭ پاجىئەسىنى سۆزلەپ بېرەيمۇ؟ — دىدى. نىمىشقىكىن
 ئاغزىمغا گەپمۇ كەلمەيۋاتاتتى. قالغان ئىككىيلەنمۇ مەندەك
 ھېسسىياتتا بولسا كېرەك، سۈكۈتتە تۇرماقتا ئىدى. ئالدىمىزدىكى بۇ
 كىشى شۇنداق دەپ ئەينى چاغدىكى ئىشلارنى سۆزلەشكە باشلىدى:
 — سىلەر ھازىرغىچە يا ئويلىدىڭلار ياكى جىددىيچىلىكتە
 ئويلىمىدىڭلار ئۇنى بىلمەيمەن. ئالدى بىلەن مۇنۇ ئىشلارنى
 ئايدىڭلاشتۇرۇۋېلىڭلار. يەنى سەلىم ئۆلۈشتىن بۇرۇن ئۆزىنىڭ

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئۆلىدىغىنىنى خاتىرىگە قالدۇرغان. ئەمۋالار دۇنياسىدىكى ھەربىر نەرسىلەرنى تەپسىلىي بولمىسىمۇ بىلگىنىچە يېزىپ خاتىرىلىگەن. ئۇ خاتىرىنى نەدىن تاپتى؟ ئۇنىڭ دەپتىرىدىكى پۈتۈكنىچۇ؟ سەلىم ئۆيەرگە نىمىشقا باردى؟ ئەمۋالارنىڭ ھەقىقىي مەقسىدىنى بىلىپ تۇرۇپ نىمىشقا يالغۇز تاقابىل تۇرماقچى بولدى؟ نىمىشقا ئەمۋالار قەلئەسىدىن تارتىپ قەلئە ئاستىدىكى قەدىمى شەھەرگىچە، ھەتتا نەدە قىلتاق بار، نە بىخەتەر دىگەنلەرنى، خىرۇستالارنىڭ قۇدرىتىنى بىلدى ھەم خەتەرلەردىن قۇتۇلۇپ نىمىشقا كەتمەي خاتىرە يازدى؟ ئۇ نىمە سەۋەپتىن ئۆلدى؟ نىمىشقا ئۆلۈپ 2 يىلدىن كىيىن بۇ ئۆلۈم سىلەرنىڭ ئەمۋالار دۇنياسىغا كىرىشىڭلارغا سەۋەپچى بولدى؟ نىمىشقا بۇ ئۆلۈم پاجىئەسى بىرخىل ئۇيۇن ئىچىدە داۋاملىشىدۇ؟ نىمىشقا سىلەرگە يالغان ئەھۋال بايان قىلىنىدۇ؟ سىلەرنى نىمىشقا ئۆلتۈرمەيدۇ؟ ھەقىچان بۇ سوئاللاردىن كالاڭلار قايىمۇقۇپ كەتتى بولغاي. بۇنداق ساناپ كەلسەم بىرمۇنچە «نىمىشقا» لار ئوتتۇرغا چىقىدۇ. چىقىدىمۇ؟ جاۋابىنى تېپىش نۇشكۈل بولۇپ قالىدۇ. ھازىر سىلەر ئۆز ئۆيۈڭلاردا! ئەمۋالار سىلەرگە چىقىلمىدى. بەلكى ئۇلار بۇ ئىنسانلار دۇنياسىغا چىقماقچى. بەلكى ئۇلار پۈتكۈل ئىنسانىيەتنى يۇقاتماقچى. بەلكى ئۇلار پۈتكۈل ئالەمدە «ئەمۋالار ئىمپىرىيەسى» نى قۇرۇپ چىقماقچى. مەيلى ئۇلارنىڭ مەقسىدى نىمىلا بولمىسۇن. ھامىنى ئىنسانىيەتكە زىيان يەتكۈزمەي قالمايدۇ. ئەمدى باشقا قايتىپ

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

سۆزلىسەم سەلىمنىڭ ئۆلتۈرۈلۈشى ھەقىقەتەن سىلەرنى ئەرۋاھلار دۇنياسىغا باشلاپ كىرىش ئىدى. ئەمما سىنىڭ داداڭ قاتارلىق مەھەللىدىكى بۇ «سەلىم پاجىئەسى»دىن خەۋەردار كىشىلەر سۈكۈتتە تۇرۇپ ھىچكىمگە بىلدۈرمىدى. شۇ سەۋەپ سىلەر 2 يىل كىچىك بۇ ئەرۋاھلار دۇنياسىغا كىردىڭلار. ئەمما ئەرۋاھلارنىڭ خىيالىدەك بولمىدى. يەنى پەقەت سىلەر تۆت كىشىلا كىردىڭلار. بۇنىڭدىن ئەرۋاھلارنىڭ پىلانى سۇغا چىلاشتى. سىلەرنىمۇ ئۆلتۈرۈپ باشقىلارنى بۇيەرگە كىرگۈزمەكچى بولسا يەنە شۇ سۈكۈتتە تۇرامدىكىن دەپ ئەرۋاھلار شۇنداق يالغان ئۇيۇنى ئوتتۇرغا چىقىرىپ سىلەرنى بۇ زۇلمەت ئارىلىدا بىر مەزگىل تۇتۇتۇپ قالدى. سەلىمنىڭ خاتىرىسىمۇ ئەمەلىيەتتە ئەرۋاھلارنىڭ ئۇيۇنىنىڭ بىرقىسمى. سىلەرنىڭ ئىدىيەرىڭلارغا سەلىمنىڭ خاتىرىسىنى ئۆزگەرتىپ كۆرسىتىپ خاتىرىنىڭ مۇھىملىقىنى سىڭدۈردى. ئەمما بۇنىڭغا بۇ شەھەرنىڭ ئۆتمۈش كىشىلىرى قول تىقىپ خاتىرىگە 2 بەتلىك پۈتۈكنى قىستۇرۇپ قويدى. سەلىم قىلتاقلاردىن ئامان قالدى. چۈنكى ئۇ كۆرگەن يۇلۇققانلىرىنى ئۆز قولى بىلەن خاتىرىلىمىسە بولمايتتى. بولمىسا سىلەردە خاتىرىگە نىسپەتەن گۇمان پەيدا بولىدۇ. مەنمۇ سەلىمگە مەقسەتلىك يېقىنلاشقان. ئەمما مىنىڭ قارشىم ۋە ئەرۋاھلارنىڭ قارشى زىت بۇلۇپ قالغاچ سەلىمنىڭ خاتىرىسىگە ئەرۋاھلار ئورمانلىقىدا ئۇچۇرغان ھەرقانداق ئادەمگە يېقىنلاشماڭلار، ھەتتا سايەڭلاردىنمۇ

تۈرۈلگەن ئەمۋال

گۇمانلىنىڭلار دىگەندەك گەپلەر قىستۇرۇلدى. ئەمۋالار ھەرقانداق زەرەچىلىك ئىشقىمۇ كۆڭۈل بولىدۇ. شۇۋەجىدىن مۇشۇ ئىككى جۈملە سۆزدىنمۇ سىلەرنى خالى قىلماي ئالدىڭلارغا بىر «جاسۇس»نى چىقاردى. سىلەر بىر مەزگىل ئۆيەردە تۇرۇپ خىرۇستال تاشلارنى بايقىدىڭلار. ئەلۋەتتە بۇمۇ مەقسەتلىك. ئەمما سىلەرنىڭ ئۆيەردە تۇرىشىڭلارغا ئەگىشىپ ئەمۋالارغا نىسپەتەن سىلەر بىلىشكە تىگىشلىك بولمىغان بەزى بىر ئىشلارنى بىلىپ قالدىڭلار. يەنى بىلىدىغىنىڭلار جىق بۇلۇپ كەتكەچكە ئارىلىقتا سىلەرگە بىرقاتار ئاۋارچىلىقلار يۇلۇقتى. مىسالەن خىسەتلىك شارقىراتمىنىڭ سۈيىنى ئېچىپ كىسەل بۇلۇش، دېۋىگە ئۇچراش، سۇمۇرۇغقا مىنىش دىگەندەك. ئەسلى شۇچاغدا سۇمۇرۇغنى تۇخۇمدىن چىقارمايدىغان ئىشتى. بۇمۇ بىزنىڭ كىيىنكى ئىشلىرىمىزغا ئاۋارچىلىق ئېلىپ كېلىدۇ. ئەمدى سىلەر خىسەتلىك كۈمۈش شەمشەر ھەققىدە ئۇچۇرغا ئېرىشتىڭلار. ئەمما مەن باشتا دىگەندەك كۈمۈش شەمشەر ئەمۋال ئۆلتۈرۈشنىڭ مىگىزى ئەمەس. ھەتتا بۇ خىرۇستالمۇ شۇ. ئەمۋالارنى يۇقۇتۇشنىڭ ئەڭ ئۈنۈملۈك ھەم ئىشەنچلىك ئۇسۇلى بار. ئەمما ئۇ ئەمۋالار قەلئەسىدە بىر خاتېرىگە خاتېرلەنگەن. ئۇ ناھايىتى مەخپىي ساقلىنىدۇ. سىلەرنىڭ باشتىن ئوتتۇرىغىچە قىلغان ئىشلىرىڭلار ئۇيۇن ئىچە قونچاق بولغان بىلەن ئوخشاش بۇلۇپ قالدى. ئەمما بۇخىل قونچاقلىق ئىچىدىمۇ بەزىبىر ئىشلارنى بىلىپ قالدىڭلار. مىسالەن

تەرىپلىگەن ئەرۋاھ

قىلغىنىڭلارنىڭ شۇ ئۇيۇنغا قونچاق بولغىنىڭلارنى بىلىپ قېلىش دىگەندەك. شۇنىڭ بىلەن مەركىزىڭلارنى خىرۇستالنى ۋاستە قىلىپ شەمشەرنى تېپىشكە قاراتتىڭلار. ئارىلىقتا بىرىرىڭلارنى ئىزدەش، قۇتۇلدۇرۇش دىگەندەك توسالغۇلار بىلەن ۋاقىت ئۇزۇراپ ئەرۋاھلار ئۆزلىرىنىڭ پىلاندىن ۋاز كېچىشتى. يەنى ئىنسانلارنى ئۆز دۇنياسىغا ئېلىپ كىرەلمىگەندىكىن ئۆزلىرى ئىنسانلار دۇنياسىغا چىقىشنى قارار قىلدى. شۇنىڭ بىلەن ئارىلىقتا كىچىككەنە ئىش بىلەنلا ئەرۋاھلارنىڭ ھوزۇرىغا بېرىپ قالدىڭلار. ئەسلى سىلەر ئەقىلىڭلارنى ئىشلىتىپ پۈتۈكنى ئوقۇمىغان بولساڭلار بەلكىم ئاللاچان ئۆلۈپ بولغان بولاتتىڭلار. شۇنىڭ بىلەن ھازىر مانا مۇشۇيەردە گىپىمنى ئاڭلاپ ئولتۇرۇپسىلەر. نەچچە ۋاقىتنىڭياقى قىلغان - ئەتكىنىڭلارنىڭ ماھىيىتىنى چۈشەندۈرۈپ بەردىم. — ئۇ شۇنداق دەپ بىر تىنىۋالدى. ئارىلىقتا مەن ئۇنىڭدىن:

— ئۇنداقتا سىزنىڭ مەقسىتىڭىز نېمە؟ — دەپ سورىدىم. ئۇ:
— ئەمدى مېنىڭ مەقسىتىم بولسا ئەرۋاھلارنى ئىنسانلار دۇنياسىغا ئېلىپ كىرمەسلىك ھەم ئىنسانلارنى ئەرۋاھلار دۇنياسىغا ئەكىرمەسلىك. ئىككى قەۋىم ئۆز ئېلىدە شۈكۈر - تەسبىھ بىلەن ياشاپ كەتسۇن. گەپنىڭ راستىنى دېسەم مەن سىلەرنىڭ ئەرۋاھلارنى تۈپتىن يۇقتىۋىتىشىڭلارنى خالىمايمەن ھەم سىلەر ئۇنداق قىلالمايسىلەر. سىلەر پەقەت ۋە پەقەت، ئەرۋاھلارنى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

توختاتساڭلارلا بولدى. ئەگەر قوشۇلمايدىكەنسىلەر زىيان تارتقۇچىلاردىن بۇلۇپ قالسىلەر.

— سىز بىزگە تەھتت سېلىۋاتامسىز؟ — دېدىم ئۇنىڭ گەپلىرىدىن نارازىلىق ھېس قىلىپ. ئۇ:

— توغرا دەيسەن ئۆمەر ئەپەندى. مەن سىلەرگە تەھتت سېلىۋاتمەن. شۇنى ئىسىڭلاردا چىڭ تۇتۇڭلاركى سىلەر ئاددىي كالاڭلار، ئىپتىدائىي قۇرالڭلارغا تايىنىپ ياراتقۇچىنىڭ ياراتنىڭ بىر قۇۋمىنى يۇقتالمايسىلەر. بۇنى ئوبدان بىلىسىلەر. — دېدى.

— بەلكىم دىگەنلىرىڭ ئورۇنلۇقتۇ. ئەمما مەن بۇ ئىشنى ئىنسانىيەتكە بىلدۈرۈشنى خالىمايمەن، چۈنكى ئىنسانلار ئارىسىدىكى بىر قىسىم ئەسكى، قارانىيەت كىشىلەر بۇ ئىشنى كۆچىلىشى مۇمكىن. شۇ ۋەجىدىن بىز تۆتىمىز ئەرۋاھلارغا سېلىشتۇرغاندا ناھايىتى ئاجىز بولىشىمىز مۇمكىن. ئەمما بىز ئۇنداق دۆت ئەمەس، ھەم ئىرادىسىز، ئىشەنچسىزلاردىن ئەمەس. شۇڭا بىز ئۆزىمىزنى ئەرۋاھلار بىلەن تامامەن تەڭ تۇرالايمىز دەپ قارايمەن. ئەرۋاھلارنىڭ نىشانى نىمىلا بولمىسۇن بىز ئۇلارنى ئۈزۈل كىسىل ئىنسانىيەت ئارىسىدىن يۇقتالمىساقمۇ چىقىرىپ تاشلايمىز. — دېدىمەن كەسكىنلىك بىلەن. ئالدىمىدىكى بۇ كىشىنىڭ چىرايىدا ھېچ بىر ئۆزگىرىش بولمىدى. ئۇ:

— سىلەرگە دېسەم ئەرۋاھلار بۇيەرگە كىلەيلا دەپ قالدى. شۇڭا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

سىلەر دەرھال تەييارلىق قىلمىساڭلار بولمايدۇ.

— ئەلى، ئىمىن، ئادىل! سىلەرمۇ ئۆيۈڭلاردىكىلەر بىلەن كۆرۈشۈپ ئەڭ ياخشى قۇراللاردىن قۇراللىنىڭلار. ئۇلار تونۇش بىلىش دوست بۇرادەرلىرىدىن سورامدۇ ياخشى قۇرال - ياراغ تېپىپ بەرسۇن. — دىدىمەن ئورنۇمدىن تۇرۇپ. ماڭا ئەگشىپلا ھەممەيلەن ئورنىدىن تۇردى. ھېلىقى كىشى بىزگە:

— سىلەرنىڭ ئۇ ئىپتىدائى قۇراللىرىڭلار ئەسقاتمايدۇ. شۇڭا ئۆيۈڭلارغا قايتىپ ئۆزۈڭلارغا قۇۋۋەت بولىدىغان يىمەكلىك ئېلىۋېلىڭلار. يىمەكلىكتىن باشقا نەرسە ئالىمەن دىمەڭلار! لازىملىك قۇراللار مەندە بار. — دىدى. ئىمىن:

— بىز ساڭا قانداق ئىشنىمىز؟ بىزنى قۇرۇق قول قىپلا يۇقاتماقچىمۇيا! — دىدى. ئۇ:

— ھا، ھا، سەن خېلى زېرەككەنسەن. ماڭا قانداق ئىشەنەتتىڭلار؟! ئەلۋەتتە ئىشەنسىلەر، ھەم ئىشەنمەيمۇ ئامالسىز يوق. سىلەرنى ئۆلتۈرۈش نىيىتىم بولسا بىرمۇنچە ۋاتىلداپ يۈرمەيتتىم. ئەگەر ئاتالمىش ئىشەنچىڭلار بىلەن ماڭا قارىيالمىساڭلار خالىغىنىڭلارچە قۇراللىنىپ كەسەڭلار بولىدۇ. مەن ئۈچۈن بەربىر. پەقەت ئارتۇق يۈك بولمىسۇن دىگەن يېرىملا با شۇ.

— بولىدۇ! قېنى كۆرەمىز! — دىدى ئىمىن.

— بىز نەدە ئۇچۇرىمىز؟ — دىدىمەن. ئۇ:

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— تەييارلىقنى قىلىپ مۇشۇيەرگە كەلسەڭلار بولىدۇ. — دىدى.
بىز گەپ - سۆزسىز بۇرۇلۇپ ئۆي تەرەپكە قاراپ ماڭدۇق. بىز خېلى
ئۇزىغاندىن كىيىن تۇيۇقسىز ئادىل مەندىن:

— ئۆمەر، ئېيتقىنە؟ بىزنىڭ راسلا ئەشۇ ئەمۋال پۇشتىدىن بولغان
ئادەمگە ئىشىنىشتىن باشقا چارىمىز يوقمۇ؟ — دىدى. مەن:

ئەلۋەتتە بار، بىراق بىز ئىككى خىل تەييارلىق بۇيىچە ئىش
كۆرەيلى. ئۇنىڭ ئېيتقىنى يالغان بولسا بىز ئۇلارغا قارشى
چىقساقمۇ بولىدۇ. ئۇبىزگە چىقىلالمايدۇ. قولىمىزدا خىرۇستال
تاش بار. — دىدىم. ئاغزىمدا بۇنداق دەپ قويغىنىم بىلەن،
ئەمەلىيەتتە مەنمۇ ئەنسىرەۋاتاتتىم.

شۇنداق قىلىپ بىزمۇ ئۆز ئۆيلىرىمىزگە كىتىپ قالدۇق. مەن
ئۆيگە كىرىپلا دادامغا بولغان ئىشلارنى قىسقىلا قىلىپ سۆزلەپ
بەردىم. دادام ئەھۋالنى چۈشەندى بولغاي مىنىڭ قايتىدىن
سەپەرگە چىقىشىمغا رۇخسەت قىلدى. بىر كېچە ئاتا ئاتام بىلەن
قانغۇچە مۇڭدۇشۇۋالغاندىن كىيىن ئەتىسى ئەتتىگەندە
يىمەكلىكلەرنى سومكامغا سالىدىم. ھەر ئېھتىمالغا قارشى ئۆتكۈر
بىر خەنجىرىمنى ئېلىۋالدىم. شۇنداق قىلىپ ئۇ كىشى دىگەن
يەرگە يول ئالدىم.

بېرىپ قارىسام ئىمىن بىلەن ئادىل كىلىپ بوپتۇ. مىنىڭ
كەينىمدىنلا ئەلىمۇ كەلدى. تۇيۇقسىزلا يېنىمىزدا ئۇ كىشى پەيدا
بولدى. شۇ ئەسنادا ئۇ ھەممىمىزگە بىر گۇمان نەزىرى بىلەن قاراپ

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

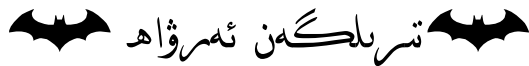
چىقتى. ئۇ ماڭا تىكىلىپ قارىۋىدى سومكامنىڭ سېرىتمىسى ئېچىلىپ تېز سۈرئەتتە خەنجىرەم ئۇنىڭ قولىغا ئۆتۈپ بولدى. ئىمىنىڭ كەينىگە تىقىۋالغان ئىككى تاپانچىسى، ئادىلىنىڭ ئۆتكۈر بىسلىق قىلىچى، ئەلىنىڭ بىردانە گىراناتى ئۇنىڭ ئالدىدا لەيلەپ تۇراتتى. ئۇ بىزگە شۇنداق بىر ۋەھىملىك كۆز بىلەن تىكىلدى.

— ماڭا ئىشەنمەپسىلەدە! راستىنلا قوراللىنىپ كەپسىلە، ئەمما بۇلار ئەسقاتمايدۇ دېدىمغۇ!

ئۇ بىزنىڭ بارلىق قوراللىرىمىزنى ئېلىۋالدى. ئەمدى ھەممىمىز قۇرۇق قوللا قالدۇق. ئۇنىڭ كۆزلىرىگە قارىغانچە ۋەھىمە بىزنى چىرمايتتى. ئۇ مىيىقىدا بىرنى كۈلۈپ قويدى...

27 - قىسىم: ئەمۋاھلار دۇنياسىغا قايتا سەپەر

— بوپتۇ ماڭا ئىشەنمىگەن بولساڭلار، ئەلۋەتتە بۇمۇ توغرا، ئەمدى مىنىڭ تۇرالغۇمغا بېرىپ كۆزۈڭلانى ئېچىپ قۇياي. — ئۇ شۇنداق دېدىدە ئالدىمىزدا ئورمان ئىچىگە كىرىپ كەتتى. توساتتىنلا بىزنىڭ قوراللىرىمىز ئۇچۇپ كىلىپلا ئۆز ئورنىغا قويۇلدى. ھەرھالدا كۆڭلىمىزدىكى ئازراق ۋەھىمە ئۈنتۈلدى. بىز خېلى ماڭغاندىن كىيىن ناھايىتى سۈرلۈك ھەم ھەيۋەت بىلەن

سېلىنغان 4قەۋەتلىك داچا ئالدىغا كەلدۇق .

— مانا بۇ مېنىڭ تۇرالغۇم . كىچىك بولغىنى بىلەن ھەرھالدا ياخشى . — دىدى ئۇ . ئەلى :

— نىمە؟ شۇنچىلىك چوڭ بىر داچا ئىكەنغۇ بۇ يەنە كىچىك دەيدىيا؟ — دىدى ھەيرانلىق بىلەن . ئالدىمىزدىكى بۇ ئەمرۋاھ پۇشتىدىن بولغان ئادەمنىڭ چىرايىدۇ ئەزەلدىن كۆرلۈپ باقمىغان ئۆزگۈرۈش بولىدە دەرھال :

— ھە .. ئەسلى ... مەن دىمەكچى بۇيەر چوڭ بولغىنى بىلەن مىنىڭ نەرسە كېرەكلىرىم سىغمايدۇچۇ شۇڭا دەيمىنا! — دىدى . مەن ئۇنىڭ گىپىنى ئۈزۈپلا سورىدىم :

— بىز ھازىرغىچە سىزنىڭ ئىسمىڭىزنىڭ نىمە ئىكەنلىكىنى بىلمەيمىز . سىزنى نىمە دەپ چاقىرساق بۇلار؟ ئىسىم بولمىسا سىزنى «ھەي! ھۇي!» دىگەندەك ئىما سۆزلىرى بىلەن چاقىرىش ئەدەپسىزلىك بولمىسۇن دەيمەنغۇ ئەمدى!

— ھە ... ئۇنداقتا مىنى سەلىم دەپ چاقىرساڭلار بولىدۇ . — دىدى ئۇ . ئەلى :

— نىمە؟ نىمىشقا ئۇنداق چاقىرمىز؟ — دىدى ھەيرانلىقنى يۇشۇرالمى .

— مىنى تۇنجى كۆرگەندىمۇ شۇنداق چاقىرىپ يۈرۈپتتىڭلار! ھېلىھەم شۇنداق چاقىرساڭلارمۇ ھىچنىمە بولمايدۇ . ئەگەر مۇۋاپىق كۆرمىسەڭلار ئالىم ، جۈرئەت ، ئەخمەت دىگەندەك ئۆزىڭلار

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

بىلىدىغان ئۇيغۇرچە ئىسىملار بىلەن ئاتىساڭلارمۇ بولىۋېرىدۇ. مەن ئۈچۈن ئىسىمنىڭ كارايىتى چاغلىق. بولدى ۋاقتىنى چىڭ تۇتايلى. — ئۇ شۇنداق دېدە ئۆز ئۆيىنىڭ ئىشىكىنى ئاچقىلى يۈرۈپ كەتتى. تۆتەيلەن تۇرۇپلا قالدۇق.

— ئۆز ئىسىمنىمۇ دەپپىرىشنى خالىمايۋاتسا قانداق ئىشىنىمىز؟
— دېدى ئىمىن.

— شۇ ئەمەسمۇ؟ — دېدى ئادىلمۇ ئىمىننىڭ گېپىنى تەستىقلاپ. مەن:

— قېنى قاراپ باقايلى. بىزنىڭ ئۇنىڭغا ئىشىنىشتىن باشقا چارىمىز يوق. — دېدىم دە ئۇنىڭ يېنىغا ماڭدىم.

— ئۇنداقتا ئۇنى نىمە دەپ چاقىرىمىز؟ — دېدى ئەلى ماڭا.

— سەلىم! — دېدىم دە ئىشىكىنى ئېچىپ ئاللىقاچان ئۆيگە كىرىپ بولغان «سەلىم» نىڭ كەينىدىن ماڭدىم. (ئەمدىدىن باشلاپ ئەسىرىمىزدىكى بۇ پېرسۇناژ سەلىم دەپ ئاتىلىدۇ.)

بىز ئۆيگە كىردۇق. ئۆي ئىچى ناھايىتى كەڭ - كەڭرى بۇلۇپ ناھايىتى رەتلىك سەرەمجانلاشتۇرۇلغانىدى. تام - تورۇسلاردا جىنچىقراق ئېسىقلىق ئىدى. سەلىم ئىچكىرىكى بىر ئۆيىنىڭ ئالدىغا كىلىپ:

— بۇياققا كىلىڭلا! — دەپ ۋارقىردى. ھەممىمىز ئۇنىڭ يېنىغا بېرىپ شۇ ئۆيگە كىردۇق. بۇ ئۆيدە بىردانە تام رەسىمدىن باشقا ھېچقانداق نەرسە يوق ئىدى. رەسىمدە ھېلىقى قىزىل كۆزلۈك

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

ئەرۋاھ شاھنىڭ بىردانە بوۋاقتى كۆتۈرۈلغانلىق قىياپىتى تۇراتتى .

— ئۇ سىنىڭ داداڭما؟ — دەپ سورىدى ئەلى . سەلىم:

— ھەئە شۇنداق! ئۇ بوۋاق بولسا دەل مەن — دىدى ئۇ رەسىمنى ئېلىۋەتكەچ . رەسىمنىڭ ئارقىدا بىر چوڭ كامار بۇلۇپ بىر ئادەم تامامەن سىغاتتى .

— ھەممىڭلا كىرىڭلا بىرەسىڭلارمۇ قېپ قالماڭلا بولمىسا ئارماندا قالسىلەر — دەپ ئۆزى كامارغا كىرىپ كەتتى . ئارقىدىن مەنمۇ كىردىم . بۇيەر شۇنچىلىك قاراڭغۇ بۇلۇپ ئۇدۇلۇمدا كىچىككىنە يورۇقلۇق كۆرۈنۈپ تۇراتتى . مەن ماڭغانچە يورۇقلۇقمۇ كۈچەيدى . ئەسلى بۇ بىر چىقىش ئېغىزى بۇلۇپ يوغان بىر شوتا يۈلەپ قۇيۇلغانىكەن . بۇيەرمۇ 7 - 8 مېتىر ئىگىزلىكتە بۇلۇپ شوتا ئارقىلىق پەسكە چۈشتۈم . قارىسام ھەممىلا يەردە ئېسىل ئېسىل قۇراللار تۇراتتى . قىلىچ تۈردىكى قۇراللاردىن تارتىپ ، تاپانچا تۈردىكى قۇراللارغىچە ھەممىسىلا تېپىلاتتى . كەينىمدىن ئۈچەيلەنمۇ چۈشتىدە ئاغزىنى ئېچىپلا قالدى .

— قېنى ئەمەسە يارىغىنىنى تاللىۋېلىڭلا . ئۆزەڭلارنىڭ قۇرالنى ئاۋۇ ئىشكاپقا تىزىپ قۇيۇڭلا بۇ قۇراللار ئۇنىڭدىن مىڭ ياخشى . — دىدى سەلىم . — تاللىغاندا كۈچى زور ئېغىرى ئاز قۇراللارنى تاللاڭلا جۇمۇ مەسىلەن ماۋۇنىڭدەك — دىدە بىردانە كىچىك سەل توم كالتەكنى كۆرسىتىپ .

— نىمە؟ شۇنچە قۇراللار ئىچىدە مۇشۇ كالتەكنى ئالىمىزما؟

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

بۇنىڭدىن ئۆيۈمدىكى كەتمەن ياخشىتى. — دىدى ئادىل نارازى بۇلۇپ. سەلىم قولىدىكى كالتەكنى بىر سىلكىۋىدى توم يېرىدىن ئىككىگە بۆلۈنۈپ ئورۇققىنا بىر يۇمىلاق كالتەككە ئايلاندى.

— قاراڭلا بۇ كالتەكنىڭ ئۈستىدە بىردانە كۈنۈپكا بار. بۇنى باسساق مانا مۇنداق بولىدۇ. — دىدىدە كۈنۈپكىنى بېسىۋىدى كالتەك ئۈچىدىن ئوت چاقناپ ئۆچتى. ئۇ:

— ئەگەر ئۇزۇنراق بېسىپ تۇرساڭلا ئوت كۈچى تېخىمۇ كۈچىيىدۇ. ھازىرقىدەك بېسىپلا قويىۋەتسەڭلار مانا مۇشۇنداق بولىدۇ. دىدى. مەن بۇ كالتەكتىن ئىككىنى ئېلىۋالدىم. قول تاپانچىدىن ئىككىنى ئېلىۋالدىم. ئادىل مېنى بىر چەتكىراق تارتىپ:

— ئۆمەر، قارا بۇيەردىكى قۇراللارغا، مەن بۇلار ئىچىدىكى نۇرغۇنلىرىنى كۆرۈشتۈگۈل ئاڭلاپمۇ باقمايتىمەن. بەزىلىرىنىڭ راسلا ئەمەلىيەتتە بارلىقىدىن گۇمان قىلىۋاتىمەن. سەن دەپ باقە بۇ قۇراللار نەدىن كەلگەن؟

— بولدى ئادىل! قارا بۇ كىم؟ ئۆزىچە پوچىلىق قىلىپ بىزگە قوقاق سېلىۋاتقان بىر ئەمۋاھ پۇشتى. ئەمۋاھ دىگەن كىم؟ بۇنى بىلەسەن ئۇنىڭ قولىدىن ئۈلۈكنى تىرىلدۈرۈشتىن باشقىسى كېلىدۇ. بەلكىم ئۆزى ياسىغاندۇ! — دىدىمەن.

شۇنداق قىلىپ بىز تۇلۇق، پۇختا قۇراللىنىپ تەييار بولدۇق. بۇ ئۆيدىن ئايرىلىپ بىز دەسلەپتە كەلگەن شۇ تاغ ئارىسىدىكى كىچىك غارغا يىتىپ كەلدۇق. قارنىڭ ئۇ تەرىپىدىكى ئەمۋاھلار

تەرىپلىگەن ئەمرۋاھ

ئورمانلىقى بۇرۇنقىدىن نەچچە ھەسسە سۈرلۈك، نەچچە ھەسسە قورقۇنۇشلۇق بۇلۇپ كەتكەن بۇلۇپ، بۇرۇنقى جىمجىتلىقتىن ئەسەرمۇ يوق. بەلكى ھازىر بۇيەردە قاغىلارنىڭ ئۈزۈپ ئۈزۈپ قاقىلداشلىرى، ئۇيەر بۇيەردىن شاراق شۇرۇق چىقىۋاتقان ئاۋازلار، يىنىك ھەم مۇدەھىش شامالنىڭ تەسىرىدە لىگىشىۋاتقان دەرەخنىڭ ئاۋازى، شامال تەسىرىدە يولدا ئۇيان بۇيان يەلپۈنۈپ، ئۇچۇپ يۈرگەن غازاڭلار ئادەمگە تېخىمۇ بەك سۈر بېغىشلايتتى. بىز بۇ ئورمانلىققا كىرىپ كىتىۋاتاتتۇق.

— سىلە كەتكەندىن كىيىن — دەپ سۆز باشلىدى سەلىم. — بۇيەر تېخىمۇ ۋەھشىيلەشتى. يەنى ئەرۋاھلار ئۆز قۇدرىتى بولغان تۆت دانە خىرۇستالنى يۇقىتىپ قويغانلىقىدىن غەزەپلەندى. شۇڭا ھازىر ئۇنىڭ نەزىرى خىرۇستال شەمشەردە. ئۇ خىرۇستال شەمشەرنى قوغدىماقتا. بەلكىم ئۇ ئەڭ قەبىھ قىلتاقلارنى قوللىنىشى مۇمكىن. شۇ ۋەجىدىن

— ئا.....ئا.....ئا.....ئا.....ئا.....ئا.....ئا.....

سەلىمنىڭ گىپى تۈگىمەيلا يېنىمدا تۇرغان ئادىل قاتتىق ۋارقىراپ كەتتى. ئۇ ئورمان ئىچىدىگە تىكىلىپ قاراپ تۇرىۋاتقان بۇلۇپ مەنمۇ شۇ تەرەپكە قارىدىم. ئۇ تەرەپتە دەرەخلەرگە نەچچە يۈز قۇش قۇنىۋېلىپ قاقىلدىشىۋاتقان بۇلۇپ ئۇلارنىڭ نەزىرى بىزدە ئىدى.

— چاتاق بولدى! تېز قۇراللىقلارنى قوللىنىڭلارغا ئېلىپ تەييارلىنىڭلار

— دەپ ۋارقىردى سەلىم. بۇ قۇشلار بىزگە قاراپ توپ توپ بۇلۇپ ئۇچۇپ كېلىشىۋاتاتتى.

ئۇلارنىڭ سانى ھەقىقەتەن جىق ئىدى. مەنمۇ دەرھال قۇرالىمنى ئېلىپ ئۇلارغا ئوق چىقىرىشقا باشلىدىم. ئەلۋەتتە ئۇلارغا ئوق ئېتىش ھەقىقەتەن بىر ئاخماقلىق ئىدى. ھەممەيلەن ھېلىقى ئوت چاچىدىغان كالتەكنى چىقاردۇق ئاڭغىچە ئۇلار بىزگە يېقىنلىشىپ بولغانىدى. ئۇلارغا توختىماي ئوت پۈركۈيتتۇق. ئۆلگىنى ئۆلۈپ بېشىمىزغا چۈشىۋاتاتتى. بىراق ئۇلارنىڭ سانى ئازلاشتۇرۇلۇپ تېخىمۇ جىقىۋاتاتتى. بىزنىڭ قولىمىزدا ئوت بولغاچقىلا ئۇلار يېقىن كېلىۋاتاتتى.

— كۆپچىلىك مېنى ئوتتۇراڭلارغا ئېلىۋېلىڭلار تېز بۇلۇڭلار — دېدى سەلىم يېنىمىزغا كېلىپ. شۇنچىلىك جىددىيچىلىكتە تۆتەيلەن سەلىمنى ئوتتۇرمىزغا ئالدۇق. ئۇ:

— مەن قېچىڭلار دەپ ۋارقىرغاندىلا ھەممىڭلا تېزلىك بىلەن ئالدىڭلارغا قېچىڭلار — دېدىدە قوينىدىن نىمىنىدۇر بىرنىمنى ئېلىپلا «قېچىڭلار!» دەپ ۋارقىردى. گەرچە ئۇنىڭ مەقسىتىنى بىلمىسەكمۇ جىددىي پەيتتە ئۇنىڭ دىگىنىدەك قىلدۇق. تۇيۇقسىزلا گۈم قىلغان ئاۋاز بىلەن تەڭ مېنى بىر كۈچ ئالدىمغا ئىتتىرۋەتتە يولدىن چىقىپلا بىر دەرەخكە ئۈسسەپ يەرگە يىقىلدىم. ئۈستۈمگە توختىماي قاغىلارنىڭ جەسىدى چۈشىۋاتاتتى.

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

— ھەممىڭلار قاغىلارنىڭ تىرنىقىغا تىگىشتىن ئېيتىيات قىلىڭلا. تىرنىقىدا زەھەر باركەن! — دەپ ۋارقىردى ئەلى. مەن باشمىنى كۆتۈرۈپ ئەلىگە قارىدىم. ئۇ بىر دەرەخنىڭ دالدىسىغا بىلىكىنى تۇتۇپ ئولتۇراتتى. ھەممىلەن ئۆزىمىز يېقىن يەردىكى دەرەخ دالدىسىغا بېرىپ قاغىنىڭ پۈتىنىڭ بىزگە تىگىپ كىتىشىدىن ساقلىنىدۇق. ئەلىنىڭ چىرايى تاتىرىپ كىتىۋاتاتتى. سەلىمنىڭ قانداق ھېلە ئىشلەتكەنلىكىنى بىلمىدىم. بومبا تاشلىسىمۇ بۇنچىۋالا بولماس ئىدى.

— يەنە قايسىڭلا يارلاندىڭلار! — دەپ ۋارقىردىم مەن. قارىسام ئەلىدىن باشقىلار يارلانماپتۇ. قوشلار كۆپ بولغاچ 3مىنۇتچە ئۈستىمىزدىن قۇشنىڭ جەسىدى چۈشۈپ ئاخىرى تۈگىدى. مەن ئەلىنىڭ يېنىغا باردىم دە ئۇنىڭ بىلىكىگە قارىدىم. قارىسام ئۇنىڭ بىلىنى قۇشنىڭ تىرنىقى تىلىۋەتكەندەك قىلاتتى. سومكامدىن دەرھال داكىنى ئالدىم دە ئۇنىڭ بىلىكىنى تېگىپ قويدۇم.

— بۇنداق خەتەرلەر بۇندىن كىيىن داۋاملىق ئۇچراپ تۇرىدۇ. بۇندىن كىيىن تېخىمۇ ئېھتىيات قىلىشىمىز لازىم. — دېدى سەلىم.

— قاراڭلا ئاۋۇ نىمە؟ — دېدى ئەلى يولىنىڭ ئىچكىرىسىنى كۆرسىتىپ. بىز تەرەپكە قاراپ نۇرغۇن كىشىلەر ياق، مۇردىلار كىلىۋاتاتتى.

— دەرھال تەييارلىق قىلىڭلا! تېز بۇلۇڭلا تېز! — دېدى سەلىم

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ناھايىتى جىددىي تەلەپپۇزدا. ھەممىمىز قوللىمىزغا قوراللىرىمىزنى ئېلىپ ئالدىمىزغا ئاستا ئىلگىرلىدۇق. موردىلار بىزگە يېقىنلاشقانسىمۇ بىز سەل جىددىيلىشىشكە باشلىدۇق. ئۇلارنىڭ سانى نۇرغۇن ئىدى. بىز ئۇلارغا قاراپ ئوق چىقىرىشقا باشلىدۇق. ئەگەر ئوق ئۇلارنىڭ يۈرىكىگە تەگمەي باشقا يېتىگە تەگسە ئۇلار يەنىلا ئۆلمەيتتى. بىز ئۇلار تەرەپكە قاراپ ئىلگىرلىدۇق. ئوق ئېتىش ئارقىلىق ئۇلارنى ئۆزىمىزگە يېقىنلاشتۇرماي ئارىسىغا كىرىپ ئۇ تەرەپكە ئۆتۈپ كىتىشنى ئويلىغاندۇق. بىراق ئۇلار ناھايىتى كۆپ ئىدى.

— ئۇلارغا تەڭ كىلىپ بولالمىغۇدەكمىز! — دىدىمەن سەلىمگە. — بولدى قىزىل خىرۇستالنى ماڭا بار. — دىدى. مەن ئۇنىڭغا بەردىم. ئۇ قىزىل خىرۇستالنى چىڭ سىقىپ ئۇنىڭغا تىكىلىپ قارىۋىدى ئۇنىڭ كۆزىمۇ قىزىرىپ كەتتى. ھايال ئىكتمەيلا كۆز ئالدىمىزدىكى بۇ موردىلارنىڭ كۆزلىرىمۇ قىپقىزىل تۈسكە كىرىدە ئۇلار جايىدا قېتىپلا قېلىشتى.

— خېلى كارامەتلىرىڭ باركەن ھە؟! — دىدى ئادىل ئۇنىڭغا. — شۇنداقراق! ئەمدى بىز يوللىمىزغا ماڭايلى. بۇيەر تېخى ئۇزۇن. قەلئەگە كىرەلمەي قالساق چاتاق بولىدۇ. — دىدى.

— نەمە؟ نىمىشقا كىرەلمىگۈدەكمىز؟ — دىدىم ھەيران بۇلۇپ. — كەچ كىرىپ كەتسە كىرەلمەيسەن. سىلەر بۇيەردە شۇنچە تۇرۇپ شۇنىمۇ بىلەلمىدىڭلارما؟ ئاي يورۇقىدا قەلئەنىڭ ئىشىكى

تسرىلگەن ئەمرۋاھ

ئېچىلمايدۇ. — دىدى ئۇ.

— شۇنداقمۇ؟ بىز كۈندىزى كىرگەن. شۇڭا بۇنى نەدىن بىلەي.
ئەمدىكى مەقسىتىمىز. تېز بو موردىلار ئارىسىدىن ئۆتۈپ، قەلئەگە
كىرىش. ئاندىن تۆت دانە خىرۇستالنى قەلئەدىكى تۆت ئورۇنغا
يەنى خىرۇستالنىڭ ئەسلى جايىغا قويۇپ قويۇش.

— ئەجەبا ئەرۋاھلار بىزگە قاراپ تۇرارمۇ؟ — دىدىم ئۇنىڭ بۇ
گىپىدىن غەيرىلىك ھېس قىلىپ.

— ئەلۋەتتە قاراپ تۇرمايدۇ. شۇڭا مەن سىلەرنى قوغداپ تۇرىمەن.
جايىغا قويۇپ قويغاندىن كىيىن كۈمۈش شەمشەرنى ئالغىلى
بارىمىز.

— ئۇ شەمشەرنىڭ بىزگە لازىمى بارمۇ؟ — دىدى ئەلى.

— شۇنداق، لازىمى بار. قالدى گەپنى بارغاندا دېيىشەمىز. — دىدە
ئالدىمىزدا يۈرۈپ كەتتى.

بىز يولسىمىزنى داۋام قىلدۇق. خېلى ماڭدۇق. ئەرۋاھلار
ئورمانلىقىدىن چىققاندىن كىيىن، ئاخىرى ئەرۋاھلار
قەبرىستانلىقى ئوتتۇرىسىدىكى ھەيۋەتلىك قەلئەگە كەلدۇق.
بۇچاغ دەل قۇياش پاتاي دەپ قالغان ۋاقىت ئىدى...

28 - قىسىم: كۈمۈش شەمشەرنى قولغا چۈشۈرۈش

قۇياش پاتاي دەپ قالدى. شۇڭا بىز ناھايىتى تېزلىك بىلەن ئاق رەڭلىك خىرۇستال ئارقىلىق دەسلەپكى ئۇسۇلغا ئوخشاش دەرۋازىنى ئاچماقچى بولدۇق. ئەمما يەنىلا كىچىك قالغاندۇق. ھەتتا كەچكى شەپەق چۈشكەن ۋاقىتتىمۇ دەرۋازا يەنىلا ئېچىلمايدىكەن. ئەلۋەتتە بىز بۇ قەبرىلەرنىڭ ئارىسىدا نىر كىچىنى ئۆتكۈزۈمىز دىسەك ناھايىتى خەتەرلىك ئىدى.

— بىز بۇيەردە تۇرىۋەرسەك بولمايدۇ. قانداق قىلساق بۇلا؟ — دىدىمەن سەل ئەندىشىگە چۈشۈپ.

— سېرىق رەڭلىك خىرۇستاللا بولىدىكەن بولدى بۇيەردە تۇرىۋېرەلەيمىز. ئەمما ناھايىتى تىنچ ھالدا جىمجىتلىقنى ساقلايلى. بىر كىچە جىمجىت تۇرۇپ ئۆتۈپ كەتسۇن. چىداڭلار! جىمجىت ئۇخلىساڭلارمۇ مەيلى. ئىشقىپ ئاۋاز چىقارماڭلار. — دىدى سەلىم خاتىرجەم ھالدا. — ئۇيقۇڭلار كەلسە ئۇخلاڭلار. مەن كۈزەتچىلىك قىلىسام بولىدۇ.

— مەيلى ئەمەس، بىز ئاۋۇياقتىراق قەلئەنىڭ يېنىدا ئولتۇرايلى. ھېلىتىن ئۇيقۇمىز كەلمەيدۇ. — دىدى ئەلى. شۇنداق قىپ بىز شۇ تەرەپكە ئاستا قەدەم بىلەن باردۇق. قەلئە تېمىغا يۆلىنىپ ئولتۇردۇق. ۋاقىتمۇ ئاستا ئاستا ئۆتۈۋاتاتتى. بۇ كەچ ھەقىقەتەن بىر ئۇزۇن كىچە بولىدىغاندەكلا قىلاتتى. خېلى ۋاقىت ئۆتكەندىن

كېيىن مەنمۇ ئۇيغۇخلاپ قاپتىمەن . بىر غەلىتە چۈشنى كۆردۈم .
ئۆزۈم بىر ناتۇنۇش يەردە ئىدىم . يېنىمدا ئەلى ، ئىمىن ، ئادىل بار
ئىدى . قارىسام ئەتراپتا بىرمۇنچە موردىلار تۇرغۇدەك . بىز
قوللىرىمىزدىكى كۈمۈش شەمشەر بىلەن ئۇ موردىلارنى يۇقاتتۇق .
ئەرۋاھلارنىمۇ ئۆزىمىزگە تەسلىم قىپتۇدەكمىز . شۇ ئەسنادا
ئەلىنىڭ قولىدىكى شەمشەرنىڭ دەستىسىدىن قارا ئىس چىقىپلا
توختاپ قالدۇدە ، بىر ئىشنى ئويلاپ بولغۇچە ئۇ ماڭا شەمشەرنى
تەقدىۋەتتى . شۇنىڭ بىلەن تەڭلا چۈچۈپ ئويغىنىپ كەتتىم . يەنە
شۇ ئىمىننىڭ مېنى ئۆلتۈرۈۋەتكەنلىك چۈشنى كۆرۈپتىمەن .
جىددىيچىلىكتە ئىمىنغا ئەنسىزلىك بىلەن تىكىلدىم . ئۇ
جىمىقتىن دۈمكىسىغا بېشىنى قۇيۇپ ئۇخلاۋاتاتتى . قارىسام
سەلىم نېرىراقتا ئاسمانغا قاراپ ئولتۇرۇپتۇ . ئاسماندا ئورغاق ئايدىن
باشا بىرە يۇلتۇزمۇ كۆرۈنمەيتتى . سۈتتەك ئاينىڭ يورۇقى ئەتراپىنى
خېلى يورۇتۇپ تۇراتتى . مەن ئاستا ئۇنىڭ يېنىغا بېرىپ :

— بىرە نەرسىنى خىيال قىلىۋاتامسەن ؟ — دەپ سورىدىم . ئۇ :
— شۇ ، ئەرۋاھلارنى يىگەلمەي قېلىشىمدىن ئەنسىرەپ قالدۇم .
خىرۇستالنى قەلئەدىكى تۆت ئورۇنغا قۇيۇپ قويمىساق بولمايدۇ .
ئەگەر جايىغا قۇيۇپ قويساق ، كۈمۈش شەمشەرنى ئېلىشىمىز
مۈشكۈل ، ئەگەر قۇيۇپ قويمىساق ئەرۋاھلار بەك قۇتراپ كىتىشى
مۇمكىن . زادى قانداق قىلىشىنى بىلەلمىدىم . — دېدى چۇڭقۇر ئۇھ
تارتىپ .

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

— سەن ئەمۋاھقۇ؟ ئەجەبا سەن ئاللامسەن؟ سەننىڭ كۈچۈك يەتمەمدۇ؟

— ياق! مەن ئۇنداق كۈچلۈك ئەمەس. مەننىڭ كۈچۈم يەر ئاستى شەھەرنىڭ قىلتاقلىرىنى يېڭىشكە يەتمەيدۇ. بايىقى مۇردىلارغىمۇ تەڭ كەلمەي قىزىل خىرۇستالنى ئىشلەتتىم. خىرۇستاللا بولسا ئېلىش ئاسان. بولمىسا تەس شۇ!

— ئۇنداقتا بىز يەنىلا كۈمۈش شەمشەرنى قولغا چۈشۈرۈۋېلىپ، ئاندىن خىرۇستالنى قۇيۇپ قۇيايلى. خىرۇستال بولسا قۇتىرىغان ئەمۋاھلارغىمۇ تاقابىل تۇرالايمىز مېنىڭچە.

— بەلكىم. — ئۇ شۇنداقلا دەپ گەپنى ئۈزدى. ئارىمىزدا بىرقانچە مىنۇت سۈكۈت ھۈكۈم سۈردى. كىيىنتۇيۇقسىزلا يەر تەۋرىگەندەكە بىگىلۇپ كەتتى. مەن سەل جىددىيلىشىپ:

— يەر تەۋرىدىمۇ ياكى.... — دېدىم گىپمەننىڭ ئاخىرنى چىقارماي. ئۇ:

— تېز ئاستا بېرىپ ئۇلارنى ئوۋغات، قوللىرىغا قۇراللىرىنى ئالسۇن. — دېدى سەلىم. ئۇنىڭ كۆزلىرى ئەندىشە ئالىمىتى چىقىپ تۇراتتى. مەن بېرىپ ئۈچەيلەننى ئويغىنىپ قويمىزغا قۇراللىرىمىزنى ئالدۇق. تۇيۇقسىز ئالدىمىزدىكى قەبرىلەردىن قۇرۇپ، چىرىپ كەتكەن، بەزىلىرى سېسىپ كەتكەن، ئىنتايىن بەتەشەرە ۋە يىرگىنچىلىك مۇردىلار چىقىشقا باشلىدى. يېنىمىزدىكى قەبرىلەردىن چىقىپ بىزگە يېپىشىشقا باشلىدى.

سەلىمگە بايا قىزىل خىرۇستالىنى بېرىپ ئېلىۋالمىغاندىم. ئۇ خىرۇستال ئارقىلىق بايلىقىدا كىلا مۇردىلارنى قاتۇرغان بولسىمۇ، كىيىن قەبرىدىن چىققان مۇردىلارغا يەنىلا تەسىرى بولمىدى. بىر قەبرىدىن كەم دىگەندە تۆت مۇردا ئۆمىلەپ چىقىۋاتاتتى. سەلىم سەلىم ئەلىنىڭ يېنىغا بېرىپ سېرىق رەڭلىك خىرۇستالىنى بېرىشنى ئېيتتى. ئەلى ئۇنىڭغا خىرۇستالىنى بەرگەندىن كىيىن سەلىم بايلىقى ھەرىكىتىنى قايتىلاپ خىرۇستالىنى چىڭ سىقىنىچە ئۇنىڭغا تىكىلىپ قاراپ ئېغىزىدا بىرنىمىلەرنى دەۋاتاتتى. شۇنىڭ بىلەن توساتتىنلا خىرۇستالدىن سېرىق رەڭلىك نۇر چىقىپ يەلپۈگۈچتەك يېيىلىپ، دەسلەپتە بىزنى ۋەھشىي بۇرىنىڭ ھۇجۇمىدىن ساقلاپ قالغاندەك چەمبەر شەكىلدە قوغداشچان نۇر دەستىسى ئېچىلدى. مۇردىلار يېقىن كىلىپ تىگىشى بىلەن ئۇلارنى غايىپ بىر كۈچ ئىتتىرۋەتكەندەك كەينىگە ئۇچۇپ كىتەتتى. ئۇلارنىڭ ھۇجۇمىدىن قۇتۇلغان بولساقمۇ؟ ئەمما سەت كاكىراشلىرى يەنىلا بېشىمىزنى ئاغىرتىپ ئارامىمىزنى قويمىدى. شۇنچە ۋاراڭچۇرۇڭ ئىچىدە مۈگدەپ يېتىپ بىر كىچىنى ناھايىتى تەسلىكتە ئۆتكۈزدۇق. قۇياش چىقىشى بىلەن مۇردىلار ئاستا ئاستا قەبرىلىرىگە كىرىپ كەتتى. بىز سومكىلىرىمىزنى ئېسىپ، قەلئەگە كىرىشكە تەييارلاندىق. ئاق رەڭلىك خىرۇستال ئارقىلىق دەرۋازىنى ئېچىپ قەلئەگە كىردۇق. 1-قەۋەت يەنە ئوخشاشلا بۇرۇنقىدەك ئىدى. بىز ھېلىقى ئۇزۇن كارىدوردىن ئۆتتۇق. غەلىتە

تۈرلۈك ئەرۋاھ

يېرى شۇكى، ئەينى چاغدا بىز بۇيەردە بىرمۇنچە موردىلارنى بومبا تاشلاپ يۇقاتقان ئىدۇق ھەم قارشى تەرەپتىكى تاش ئىشكىنى چىڭ يېپىۋەتكەندۇق. ئەمما بۇيەردە ھازىر بىرمۇ جەسەت يوق بۇلۇپ، قارشى تەرەپتىكى تاش ئىشكىمۇ ئوچۇق ئىدى. بىز پەلەمپەي ئارقىلىق 20 - قەۋەتكە چىقتۇق. ئالتۇن كۇرسا جايىدا، بىراق ئەتراپتا ھىچ ئەرۋاھنىڭ سايىسىمۇ كۆرۈنمەيتتى. بىز ھېلىقى قۇدۇق ئارقىلىق پەسكە چۈشۈشكە تەمىشلىۋاتقان شۇ دەقىقىدە بىراۋنىڭ قۇلقىمىنىڭ تۈۋىدە بىرنىمە دىگەنلىكىنى ئاڭلاپ چۈچۈپ كەتتىم .

— ھەي سىلەر ئاڭلىدىڭلارمۇ؟ بۇيەردە بىر ئەرۋاھ بار ئوخشايدۇ. مەن ئېنىڭ گېپىنى ئاڭلىدىم — دىدىم. ئەمما ھەممەيلەن ئاڭلىمىغانلىقىنى بىلدۈرۈشتى. سەلىم يېنىمغا كىلىپ:

— بۇيەردە ھەرقانداق بىر ئەرۋاھ سىنى قورقۇتۇش، ئىرادىڭنى بوشىتىش ئۈچۈن بىرنىمىلەرنى سەڭا ئاڭلىتىدۇ... شۇنداقتىمۇ سەن ئاڭلىماسقا سېلىپ قۇلقىڭنى يۇپۇرۇۋال. — دىدى. مەن بېشىمنى لىگشاتتىم. بىز قۇدۇق ئارقىلىق پەسكە چۈشۈپ، يەرئاستى شەھىرىگە كىرىپ بولغان چاغدا قۇلقىمغا يەنە شۇ ئاۋاز ئاڭلاندىم بۇ قېتىم ناھايىتى ئېنىق بۇلۇپ «سەن ئۆلسەن، ئەڭ يېقىن دوستۇڭ تەرىپىدىن ئۆلتۈرۈلسەن!» دىگەن گەپ ئىدى. مېنى سەل سۈر بېسىشقا باشلىدى. قانداق قىلىشىم كېرەكلىكىنى بىلەلمەيۋاتاتتىم. شۇڭا دەماللىققا ئۇلارغا ئېيتىمىدىم.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

بىز تىمىتاس، ھىچ بىر ئېغىز پاراڭلاشماي يولسىزغا قاراپ ماڭدۇق. خېلى ماڭدۇق. ئەمما ئەتراپتىكى ئالتۇندىن ھەل بېرىلگەن بۇ ئۆيلەردىن باشقا ھىچنەرسە ئۇچۇرمايتتى. يەنە كىلىپ بۇ ئۇزۇنغا سوزۇلغان يولنىڭ يا ئايىغى چىقمايتتى. بىز مېڭىۋاتىمىز، مېڭىۋاتىمىز. قۇلقىمغا تۇرۇپ تۇرۇپلا ئەشۇ «سەن ئۆلسەن، ئەڭ يېقىن دوستۇڭ تەرىپىدىن ئۆلتۈرۈلسەن!» دېگەن گەپ ئاڭلىنىپ تۇراتتى. شۇنداقتىمۇ مەن يەنىلا باشقا ئىشلارنى ئويلىۋالدىم. سەلىم دېگەندەك ئۇنۋە خەتەرگىمۇ ئۇچۇرمىدۇق. جىمجىتلا كىتىپ باراتتۇق. خېلى ئۇزۇن ماڭدۇق. بىردەيلەن بىرە ئېغىز گەپ قىلاي دىمەيتتى. ئاخىرى مەن چىدىماي ئېغىز ئاچتىم: — نىمىشقا ھىچقايسىڭلار گەپ قىلمايسىلەر؟ — دىدىم. بۇنى ئاڭلىغان تۆتەيلەن ماڭا تىكىلىشتى. ئۇلار ئاغزىنى مىدىرلىتىپ بىرنىمىلەرنى دەۋاتاتتى. ئەمما قۇلقىمغا ھىچنەرسە كىرمەيتتى. پەقەت تۇرۇپ تۇتۇپ بايقى بىر جۈملە سۆز ئاڭلىنىپ تۇراتتى. — سەلە نىمە دەۋاتىسىلەر؟ مەن ھىچنىمنى ئاڭلىيالىمىدىم. قۇلقىمدا ئەرۋاھنىڭ تەھتىدىلا جاراڭلاۋاتىدۇ — دىدىم. سەلىم ئىشنىڭ ماھىيىتىنى چۈشەندى بولغاي، گەپ قىلماسلىقىمنى، يولنى داۋام قىلىپ مېڭىشىمنى، قولى بىلەن شەرتلەپ ئۇختۇردى. مەن ئۆزۈمنىڭ گاس بۇلۇپ قالغانلىقىمدىن قورقۇۋاتتىم. قۇلاق تۈۋۈمدە پەقەت شۇ گەپلا جاراڭلاپ تۇراتتى. بىز خېلى ئۇزۇن ماڭغاندىن كىيىن ئاخىرى ئۇدۇلدا ھەشەمەتلىك بىر ئۆينى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

كۆردۇق. ئۆينىڭ ئىچىگە ئاۋايلاپ كىردۇق. كىرىپ ئىككى قەدەم مېڭىشىمىزغا پۈتمىزنىڭ تۈۋىگىلا نەخ بەش دانە يا ئوقى چۈشتى. ئەگەر ئازراقلا چوڭ قەدەم ئالغان بولساق بەلكىم يا ئوقى بىزگە سانجىلىپ كەتكەن بولاتتى. بۇ ئۆيگە كىرىشىمىزغا قۇلقىم ئېچىلغاندەكلا بولدى. بايقى ئاۋازمۇ توختاپ قالدى. دىمەك مېنىڭ قولىم ئاڭلىيالايدىغان بولغانىدى.

ئالدىمدا ئۈچ شىرەگە قۇيۇلغان ئۈچ دانە شەمشەر تۇراتتى. ئىسمىدە قېلىشچە خاتىرىدە» ئىككى شەمشەر بۇلىشى مۇمكىن، ئەمما ھەقىقەي كۈمۈش شەمشەر بۇيەردە ھەرگىز نۇر چىقارمايدۇ» دەپ يېزىلغانىدى. بىزنى چۈچۈتكىنى بۇ ئۈچ شەمشەرنىڭ ھەممىسىلا ئوخشاش يورۇقلۇقتا نۇر چىقىرىپ چاقناۋاتاتتى. — بۇلارنىڭ قايسىسى ھەقىقىي شەمشەر؟ — دىدى ئەلى. مەنمۇ مېنىق بىلمەيتتىم. دەرھال سەلىمگە قارىدىم. ئۇنىڭ كۆزلىرىدە بىرخىل ئەندىشە چىقىپ تۇراتتى.

— ئاۋۋىيەردە بىرنەسەرسە چاقناۋاتامدۇ قانداق؟ — دىدى ئادىل سول تەرىپىمىزدىكى بىر كىچىك ئىشىكنى كۆرسىتىپ. ئىشىك ياغاچتىن ياسالغان ئارلىقلىق بۇلۇپ ئىچىدە بىرشەمشەر چاقناپ تۇراتتى. ئۇمۇ ئوخشاشلا بايقى ئۈچ شەمشەردەك ئىدى. ئەمما تېخىمۇ نۇرلۇق، تېخىمۇ كۈچلۈك نۇر چىچىۋاتاتتى.

— قانداق قىلساق بۇلار؟ — دىدىمەن. سەلىم:

— ئاۋۋ ئۆيدىكى شەمشەرنى ئالايلى. ئاندىن ماۋۇ ئۈچ شەمشەردىن

تۈرلۈك نەرسەلەر

سەلەر بىرنى تاللاڭلار. ئىككىنى ئېلىۋالايلى. ئىككىسىنىڭ بىرسى راست چىقىپ قېلىشى مۇمكىن. ھەممىنى ئالايلىمىكىن دېسەم بىرە چاتاق چىقىپ قېلىشىدىن ئەنسىرەيمەن. — دېدى. شۇنىڭ بىلەن ئۇنىڭ گىپى بويىچە ئايرىم تۇرغان شۇمشەرنى ۋە تاللاپ تاللاپ، ئاخىرى ئۈچ شەمشەردىن ئوتتۇردا تۇرغان شەمشەرنى ئېلىشنى قارار قىلدۇق. مەن ئايرىم تۇرغان شەمشەرنى ئېلىش ئۈچۈن ئاستا ئۇ ئۆيگە كىردىم. ئۆيدە شىرەگە قويۇلغان شەمشەردىن باشقا ھېچ نەرسە يوق ئىدى. مەن جىددىيلىك ئىلكىدە ناھايىتى ئاستا ئۇ شەمشەرنى قولۇمغا ئالدىم. ئەمدى ئېلىپ كەينىمگە بۇرۇلۇشۇمغا بىر بەتبەشىرە موردا مىنىڭ بويۇمغا ئېسىلدى. ناھايىتى چۈچۈپ كەتكەندىم. تېزلىك بىلەن قولۇمدىكى بۇ شەمشەر بىلەن موردىنىڭ بېشىنى كىسىپ تاشلىدىم. تۇيۇقسىز كەلگەن بۇ ئىشتىن يۈرۈكۈم قاتتىق سوقۇپ كەتكەندى. ئىمىنىمۇ ئۇ شەمشەرنى ئالغانىدى. تۇيۇقسىز يەربىر تەۋرەپلا توختاپ قالدى.

— تېز بۇلۇڭلار بۇيەردىن ئايرىلايلى! — دېدى سەلىم. —
ئىمىنىڭ ئالغىنى ساختا شەمشەركەن.

— بىز تېزلا بۇ ئۆيدىن چىقتۇق. ئەمما بىزنى چۈچۈتكىنى بۇ ئالتۇن ئۆيلەردىن بەسبەستە موردىلار چىقىشقا باشلىدى. قوراللىرىمىز بىلەن ئۇلارغا ئوق ئۈزدۈك. بۇيەر ناھايىتى ۋەھشىي بىر مەيدانغا ئايلىنىپ قالغان بۇلۇپ بەشەيلەننى نەچچە مىڭ موردىلار

قورشىۋالدى .

— سەلىم بىر ئىش قىلساڭچۇ! — دىدىم جىددىيلىشىپ . ئۇ:
 — كۈمۈش شەمشەرنى ماڭا بەر! تېز ماڭا بەر! — دىدى . مەن
 ئۇنىڭغا شەمشەرنى بەردىم . ئۇ شەمشەرنى بىرخىل ئەنسىزلىك
 ئىچىدە قولغا ئالدى . شەمشەر ئۇنىڭ قولغا چىقىشى بىلەن
 شەمشەر دەستىسىدىن قارا بىر تۈتەك چىقىپلا يۇقاپ كەتتى .
 بۇنىڭدىن بىراز غەلىتىلىك ھېس قىلىپ ئۇنىڭغا قارىدىم . ئۇ:
 — ئەخمەقلەر! ئەمدى مۇشۇيەردە ئۈلۈمۈڭنى كۈتۈپ يېتىش! —
 دىگىنىچە غايىپ بۇپ كەتتى . بۇ تۇيۇقسىز زەربىدىن كاللام
 تۇرمۇزلىنىپلا قالدى . ئەتراپتا بىزنى نەچچە مىڭ مۇردىلار قىستاپ
 كىلىۋاتاتتى . ئاھ خۇدا! بىز بۇيەردە ئۆلۈپ كىتەرمىزمو؟

29 - قىسىم: ناتۇنۇش قىزچاق

— ئۆمەر، بىر ئامال قىلساڭچۇ! — دىدى ئادىل كۈچلۈك ئاۋازدا
 ۋارقىراپ . ئۇمۇ ھازىر كۆز ئالدىدىكى بۇ مۇردىلانىڭ يۈرىكىنى
 تىشىش بىلەن ئالدىراش ئىدى . ئەمما مەن قانداق قىلىمەن؟ مەن
 ئورنۇمدا قىمىرلىمايلا تۇرۇپ قالدىم . مىنىڭ يېنىمغا ئېتىلغان
 مۇردىلارنى ئۈچەيلەن ئۆلتۈرمەكتە ئىدى . مەن كاللىسى
 تۇرمۇزلىنىپ قالغاندەك جىمىپ قالدىم . كاللامدىن: « بولمىدى!
 بولمايدۇ . بىز ئەلۋەتتە بۇنداق تۇرىۋەرسەك بولمايدۇ . بىز

تۈرلۈك نەرسەلەر

ۋەزىپىمىزنى ئورۇنلىيالىمىدۇق. ئىزچىل ئەرۋاھلارغا ئالدىنىپ كەپتىمىز. توغرا بىز سەلىم خاتىرىسىگە خاتىرىلىگەن بىر جۈملە سۆزنى ئۇنتۇپ قاپتىمىز. ئەمدى ئىسمىمگە كەلدى. يەنى سەلىم: «ئۆزۈڭلارنىڭ سايبىسىنى كۆرسەڭلارمۇ، ئۇنىڭدىن گۇمانلىنىڭلار» دېگەن ئەمەسمىدى؟ بىز نىمىشقا بۇنچە تېز بۇ جۈملىنى ئۇنتۇپ قالدۇق؟ ئەجەب بىزنىڭ ئەجلىمىز مۇشۇيەردە تويۇنمۇ؟ ياق، ياق، ھەرگىز! بىز بۇيەردىن ئەلۋەتتە ئايرىلىشىمىز كېرەك. «دېگەن خىياللار ئۆتمەكتە ئىدى. شۇنىڭلىق بىلەن مەن ئىمىن ئالغان بۇ شەمشەرگە كۆز تىكىم. ئۇنىڭ قولىدىكى شەمشەر يەنىلا نۇر چىقىرۋاتاتتى. ئۇنىڭ نىمىشقا نۇر چىقىردىغىنىنى زادى بىلەلمىدىم. مەن ئۇنىڭ قولىدىكى خەنجەرنى ئالدىمدا سومكامدىن سەلىمنىڭ خاتىرىسىنىمۇ ئالدىم. ھېلىقى ئىككى بەتلىك پۈتۈكنى شەمشەر ئۈستىگە قويدۇم. شۇ ئان شەمشەردە ئىنكاس پەيدا بولدى. شەمشەرنىڭ تۇتقۇچىدىن يىشىل ئىس چىقىپ توختاپ قالدى. مەن قولۇمغا ئالدىم. قولۇمغا چىقىشى بىلەن شەمشەر دەستىسىدىن ئاپپاق ئىس چىقىپ يۇقاپ كەتتى.

— مېنىڭ كۆزۈمگە قارا. ... كۆزۈمگە قارا. — تۇيۇقسىز قۇلاق تۈۋۈمدە شۇنداق ئاۋاز جاراڭلاپ كەتتى. ئەرۋاھمۇيا دېدىم. ئەمما يېنىمدا مۇردىلارلا بار ئىدى. قارىسام شەمشەرنىڭ دەستىسىدە بىردانە كۆزۈمۈنچاق بار ئىكەن. مەن ئۇنىڭغا قارىدىم. تىكىلىپ

تۈرلۈك نەرسەلەر

قارىدىم . سۈپۈزۈك مونچاقتىن نۇر چاقناشقا باشلىدى . شۇ ئەسنادا بىزنى قوررشىۋالغان بۇ موردىلار جايدا قېتىپ قالدى . مەن چۈشەنمىدىم . بۇ ساختا شەمشەرنىڭ نىمىشقا بىزگە بۇنداق ئەسقاتىدىغىنىنى بىلمىدۇق . ئەجەب ، سەلىمنىڭ ئېلىپ كەتكىنى ساختىسىمىدۇ؟

تۇيۇقسىز شەمشەردىن چىققان نۇر كۈچىيىپ كىتىشكە باشلىدى . ھەتتا ئۇنىڭغا بىرە دەققە قاراپمۇ تۇرالمايتتۇق . تۇيۇقسىز يەر تەۋرىدى . ئۈستىمىزدىكى ئاسماننىڭ ئورنىدا تۇرۋاتقان ئەينەك چىقىلدى . پارچە - پارچە بۇلۇپ يەرگە چۈشۈۋاتتى . ئەتراپتىكى ئۆيلەرمۇ گۈمۈرلۈپ چۈشۈشكە باشلىدى .

— تېز يۈگرەڭلار تېز! — دەپ ۋارقىردىم مەن . ھەممەيلەن ئالدىمىزغا قاراپ يۈگۈردۇق . بىز تىگىپ كەتكەن موردىلار يەنە ئەسلىگە كىلىپ بىزگە ئېتىلاتتى . تۇيۇقسىزلا ئۈستىدىن ناھايىتى يوغان تاشلار چۈشۈشكە باشلىدى . نەچچە ۋاقىتتىن بېرى بۇيەرنى يورۇتۇپ تۇرغان ئۈستىمىزدىكى ئەينەكنىڭ ھەممىسىلا چىقىلىپ يەرگۈ چۈشۈپ كەتكەچكە ئەتراپ قاراڭغۇ ئىدى . ئەمما شەمشەردىن چىقىۋاتقان نۇر خېلى يەرنى يورۇتۇپ بېرىۋاتتى . شۇ ئەسنادا تاشلار چۈشۈپ بىز ئالدىمىزغا ماڭالمىدۇق . ئوڭ سول تەرەپكە ئەگىلەلمىدۇق . بۇ تەرەپتىكى ئۆيلەر بىر بىرىگە تۇتاشقانكەن .

تەرىپىگەن ئەمرۇۋاھ

— ئاۋۇ ئۆيگە كىرىۋالايلى! — دىدى ئەلى ئوڭ تەرىپىمىزدىكى ئىشىكىگە توغرا بەلگىسى ئۇرۇلغان بىر ئۆي تەرەپكە يۈگۈرۈپ. بىزمۇ ئۇنىڭ كەينىدىن يۈگۈرۈپ شۇيەرگە كىرىۋالدۇق. بىزنى ھەيران قالدۇرغىنى شۇكى ئۆي ئىچى جىمجىت بولۇپ ھىچ يەر تەۋرەۋاتقاندەك ئەمەس ئىدى. مەن ئىشىك تەرەپكە قارىدىم. بىز بايا كىرگەندە ئىشىكنى ياپقاندەك قىلىمىدۇق. ئەمما ئىشىك يېپىق.

— بىز يەنە بىرە قىلتاققا چۈشتۈقمۇ نىمە؟ — دىدى ئادىل.

— بىز قاچان قىلتاققا چۈشمەي باققان. — دىدى ئىمىن. ئۇ بېرىپلا ئىشىكنى ئاچتى. سىرت بايقىدى دەھشەتلىك گۇمران بولۇۋاتقان شەھەر بولماستىن، بەلگى گۈل گىياھ بىلەن قاپلانغان، ھەرخىل مېۋىلىك دەرەخلەر مەي باغلاپ مېۋە بەرگەن، شاخلىرىدا قۇشلار سايرىشۇۋاتقان، كىپىنەكلەر ئۇچۇپ يۈرگەن ناھايىتى گۈزەل بىر باغ ئىدى. بىز چىقتۇق. چىقىپلا بۇيەرنىڭ خۇشپۇي پۇرىقى دىمىغىمىزغا ئۇرۇلدى. تۇغۇلۇپ ھازىرغا قەدەر بۇنداق گۈزەل جاينى كۆرۈپ باقمىغانىدىم.

— ھەي! ئۆي قېنى؟ — دىدى ئەلى. بىز دەرھال كەينىمىزگە قارىدۇق. بايا بىز چىققان ئۆي يوق ئىدى. ھەم بايا شەمشەردىن چىقىۋاتقان نۇرمۇ يوقاپ، شەمشەردىن نۇر چىقمىدى. مەن شەمشەرنى ئەپچىللىك بىلەن سومكامغا سالىدىم.

— بىز ھازىر قەيەردە؟ — دىدى ئىمىن. بۇيەرنىڭ گۈزەللىكىدىن

تۈرۈلگەن ئەمۋال

گاھ ھەيران بولساق، بۇ ئەرۋاھلار دۇنياسىنىڭ بىر قىسمى ئىكەنلىكى ياكى ئەمەسلىكىدىن گۇمانلىنىۋاتاتتۇق. ئەرۋاھلار ئەزەلدىن زۇلمەتكە، ۋەھىمگە ئىنتىلەتتۇغۇ؟ ئەمما بۇيەردە نە ۋەھىمە، نە زۇلمەت بولسۇن؟ جەننەتكەلا گۈزەل ئىدىكى، دەرەختە پىشىپ كەتكەن ئالمىلارنى كۆرۈپ ئۈزۈپ بىرنى چىشلىۋالغۇمىز كىلىپ كەتتى.

— ئۆمەر! قارا ئەلنىڭ قولىدىن قان چىقىپتۇ! — دىدى ئادىل مېنى نۇقۇشلاپ. مەن ئەلنىڭ قولىغا قارىدىم. بىلىكىدىن قان چىقىۋاتقان بۇلۇپ كىمى قان بۇلۇپ كەتكەنىدى.

— مۇردىلار زەخمىلەندۈردىمۇ؟ — سورىدى ئادىل. ئەلى جاۋاپ بېرىپ بولغۇچە مەن ئۇنىڭغا دىدىم:

— ياق، بۇ ھېلىقى قۇشلارنىڭ تىرنىقى يارلاندىرغان جاراھەت ئىكەن. — دىدىم ئەلنىڭ يىڭىنى قايرىپ تېڭىپ قويغان داكىنى ئېلىۋەتتىم دە بىلىكىگە قاراپ قورقۇپلا كەتتىم. ئۇنىڭ يارا ئېغىزى ئېچىلىپلا قالغان بۇلۇپ سۆڭىكى مانا مەن دەپلا كۆرۈنۈپ تۇراتتى. يارا ئېغىزىنىڭ ئەتراپى سېسىپ كەتكەن بۇلۇپ، رەڭگىمۇ ئۆزگىرىپ كەتكەنىدى.

— شۇنچە بۇلۇپ كەتكۈچە بىزگە نىمىشقا ئېيتىمىدىڭ؟ — دىدىم ئۇنىڭغا.

— بىلىمىدىم، دەسلىپىدە ئاغرىمىغانىدى. قارىسام ھازىر قان چىقىپ كىتىپتۇ. — دىدى ئۇ.

ئۇنداقتا ھازىر ئاغرىۋاتامدۇ؟

— بىلمەيمەن! راستىمنى ئېيتسام بۇ يەردە پەقەت سىزىم قالمىدى. بۇيەرنىڭ تۇتساڭمۇ سەزمىدىم. — دىدى ئۇ يارا ئېغىزىنى كۆرسىتىپ.

— ئېغىزىنى تىكىپ قۇيامدۇق قانداق؟ — دىدى ئادىل.

— بولمايدۇ! — دىدى ئىمىن ئەلنىڭ بىلىكىنى سىلىق تۇتۇپ بېقىپ. — كۆرمەيۋاتامسەن؟ سۆڭەك ئەتراپىدا گۆشمۇ قالماپتۇ؟ ئەتراپىنى يېپىپ تىككىلى بولمايدۇ؟ سېسىپ كەتكەن گۆشنى كىسىپ ئېلىۋەتمىسەك، تېز سۈرگەتتە تاراپ كىتىشى مۇمكىن.

— ئۇنداقتا كىسىۋىتىمىزمۇ؟

— مەن بىلمىدىم. ئۇ سېسىپ كەتكەن گۆشنى كىسىۋەتسەك سۆڭىكىنىچۇ؟ ئۇنى قانداق ياپىمىز؟ مەن قەتئىي بىلمىدىم. — دىدى ئىمىن ھەسرەت بىلەن. ئۇنىڭ چىرايىدىن ئۇنىڭ ناھايىتى كۆڭلى يېرىم بولىۋاتقانلىقى چىقىپ تۇراتتى. ئۇنىڭ دىگىنىمۇ توغرا!

— ئەمەسە ئۇنى قانداق قىلىمىز؟ ئۇنىڭ ئۆلۈپ كىتىشىگە قاراپ تۇرىمىزما؟ — دىدى ئادىل. ئۇنىڭ كۆز قارچۇغى ئۈچەي دەپ قالغان شامدەك مىدىرلاپ تۇراتتى.

— كىم ئۇنى ئۆلىدۇ دەيدۇ؟ بىز چوقۇم ئامال قىلىمىز! — دىدىم مەن كەسكىنلىك بىلەن.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— كىم ئۆلدىكەن؟ — بۇ گەپتىن ھەممىمىز چۆچۈپ كىتىپ ئارقىمىزغا بۇرۇلدۇق. كەينىمىزدە شۇنچىلىك گۈزەل بىر قىز بۇلۇپ، چاچلىرى قوندۇزدەك بۇلۇپ، كۆزلىرىدىن ئىللىقلىقى چىقىپ تۇراتتى. — ئۆلدىكەن؟ دىگەن گەپنى ئاڭلاپ قالدىم! بىرەسى يارىدار ئوخشىمامدۇ؟ — دىدى ئۇ مۇڭلۇق ئاۋازدا. ئۇنىڭ ئاۋازى ناھايىتى زىل بۇلۇپ شۇنداق يېقىملىق چىقىۋاتاتتى. — ئە... يا.. — ئىمىن گەپ قىلالمايلا قالدى. مەن ئۇنىڭ ئاغزىنى تۇتۇۋالماي:

— ھە.. ئەسلى ئۆلدىكەن دىمىدۇق... بۇ.. — نىمىشكىن تاڭ، مېنىڭ ئېغىزىمۇ گەپكە كەلمەيۋاتاتتى. — بىزنىڭ دوستىمىز ناھايىتى ئېغىر يارلاندى! بىزگە ياردەم قىلالاسىزمۇ؟ — دىدى ئادىل قىلچە ئىككىلەنمەي. بۇنى ئاڭلىغان قىزنىڭ چىرايىدا شۇن ئۆزگىرىش بولدى. ئۇ يەردە ئولتۇرۇپ قالغان ئەلنىڭ يېنىغا كىلىپ ئۇنىڭ قولىغا قارىدىدە:

— ئاپلا! بۇ نىمىش؟ ئۇنىڭ يارىسى ئادەتتىكى يارا ئەمەسكەن! تېز ئۇنى كۆتۈرۈڭلا! مېنىڭكىگە بارىمىز! — دىدىدە ئالدىمىزدا ماڭدى. ئادىل بولسا بىزدىن بۇرۇن ئەلنى كۆتۈرۈپ ئۇ قىزنىڭ كەينىدىن ماڭدى.

— ئىمىن، — دىدىمەن ئىمىننى يېنىمغا تارتىپ. — سەنچە بىز بۇ قىزغا ئىشىنىشىمىز كېرەكمۇ؟ — دىدىم. مەن ھەقىقەتەن ھازىر بۇ ئەمۋالار دۇنياسىغا چىتىلىدىغان ھەربىرىدە ئۇچراتقان

كشىدىن گۇمانلىنىدىغان بولغانىدىم. ئىمىن ئۇمۇدسىزلەنگەن
ھالدا:

— بىلمەيمەن ئۆمەر، ئەمما بىزنىڭ باشقا تاللىشىمىز يوق.
بىزنىڭ ھازىر بۇ قىزغا ئىشىنىشتىن باشقا چارىمىز يوق. ھەم ئۇنىڭ
كۆزلىرىدىن شۇنداق ئىللىقلىقنى ھېس قىلدىم. مەنچە ئۇ ياخشى
قىز. — دېدىدە ئادىلىنىڭ كەينىدىن يۈگۈردى.

ئامالسىز مەنمۇ ئۇنىڭ كەينىدىن ماڭدىم. بىز خېلى ماڭدۇق.
ئەتراپ قۇيۇق ئورمان بۇلۇپ، ئەمما ئەرۋاھلار ئورمانلىقى، ھەتتا
بىزنىڭ يېزىدىكى دەرەخلىكلەردىنمۇ خېلى پەرىقلىنىپ تۇرىدىغان
بۇلۇپ، يورۇق ھەم ناھايىتى گۈزەل ئىدى. مېۋىلىك دەرەخ،
مىۋەسىز دەرەخ، ھەرخىل گۈل گىياھ، قوشلار، ... ھەممىسىلا بار
ئىدى. بىز خېلى ماڭغاندىن كىيىن، بىر ياغاچ كەپىگە يېتىپ
كەلدۇق. ئەترەپى ياغاچ بىلەن قاشالانغان بۇلۇپ، 3قەۋەتلىك
چىرايلىق ئۆي ئىدى. بىز ئۇ ئۆيگە كىردۇق.

— ئۇنى ئىككىنچى قەۋەتكە ئېلىپ چىقىڭ! — دېدى قىز ئادىلىغا
يول باشلاپ. ئۇ ئىككىنچى قەۋەتتىكى بىر ئۆينى كۆرسىتىپ ئەلنى
كارۋاتتا ياتقۇزۇشنى ئېيتتى. مەن ئەلنىڭ كۆزىدىن غەيرىلىك
ھېس قىلىپ قالدۇم. قىز بولسا ئۆزى بىر دانە ياغلىق ئېلىپ
كەلدىدە بىر كىچىك قاچا ئەكىردى. قاچىدا شۇنداق سۈپسۈشۈك سۇ
بار ئىدى. ئۇ ياغلىقنى سۇغا سېلىپ سىقىماستىنلا ئەلنىڭ
يارىسىغا باستى. ئەلى جىمىدىلا ياتاتتى. قىز ياغلىقنى ئالدى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

قارىساق ئەلنىڭ كۆشلىرى چاپلىشىۋاتاتتى. شۇ ئەسنادا تۇيۇقسىز كاللامدا ھېلىقى خىسلەتلىك شارقىراتما كەلدى. توغرا ئۇنىڭ سۈيىنىڭمۇ مۇشۇنداق ئىقتىدارى بار ئەمەسمۇ؟ ئەجەب بىز شۇ شارقىراتمىنىڭ ئەتراپىدىمۇ؟ قىز ياغلىقنى يەنە سۇغا چىلدى. بۇ قېتىم ياغلىقنى سىقىپ، چىرايلىق قاتلاپ ئەلنىڭ كۆزىگە قويدى.

— ھەممىڭلا چىقىپ كىتىڭلا بۇلۇڭلا ئۇ ھازىر تىنچلىققا مۇھتاج! — دىدى بىزنى ئەلى ياتقان ئۆيدىن چىقىرۋەتتى. 10 مىنۇتچە ئۆتكەندىن كىيىن ئۇ چىقتىدە:

— بۇياققا كىلىڭلا! بىز دېشىدىغان گەپلە تېخى جىقكەن. — دىدە بىرىنجى قەۋەتكە چۈشتى. بىز ئۈستەلنى چۆرىدەپ ئولتۇردۇق. ئۇ:

— مىنىڭ ئىسمىم ئاينۇر، (بۇندىن كىيىن ئەسىرىمىزدە بۇ قىزنى ئاينۇر دەپ ئاتايمىز) بۇ مىنىڭ مەھەللەم. سىلە بۇيەرگە نىمىشقا؟ قانداق كەلدىڭلار؟ — دەپ سوراپ كەتتى. مەن:

— بىز دىسەك گەپ جىق! مۇھىمى بىز بۇيەرگە نىمىشقا؟ قانداق كەلدۇق ئەمەس بەلكى بۇزادى قەيەر؟ — دىدىم. ئاينۇر:

— دىدىمغۇ بۇ مىنىڭ مەھەللەم، بۇيەرنىڭ ئەسلا ئىسمى يوق. بۇ ئەتراپتا يەنە 50 نەچچە ئائىلە بار. مەن ئۇنىڭ يارىسىدىن قورقۇنۇپتىمىن، زۇلمەتنى ھېس قىلدىم. — دىدى.

— بىز ئەمۋالار دۇنياسىدىن كەلدۇق! — دىدى ئىمىن. بۇنى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئاڭلىغان ئاينۇر مەسخىرلىك كۈلدىدە:

— سىلە مىنىڭ تولا ئەخمەق قىلماڭلار! سىلە زادى نەدىن كەلدىڭلار؟ — دىدى.

— بىزگە ئىشىنىڭ بىز راسلا ئەرۋاھلار دۇنياسىدىن كەلدۇق. — دىدى ئىمىن يەنە .

— ھە.. بوپتۇ. ئەرۋاھلار دۇنياسىنىڭ نەرىدىن كەلدىڭلار؟ — دىدى ئاينۇر. بۇ گەپنى ئاڭلاپ ھەممىمىز چۆچۈپ كەتتۇق. — بۇ نىمە دىگىنىڭىز؟ — دىدىمەن .

— بۇمۇ بىر ئەرۋاھلار دۇنياسى. ئەجەب سىلە بىلمەمسىلەر؟ — بىز تېخى بايىلا زۇلمەتلىك قەلئە ئاستىدىكى شەھەردىن قۇتۇلۇپ كەلدۇق. — دىدىمەن. بۇنى ئاڭلىغان ئاينۇر غەزەپلەندىدە ئورنىدىن تۇرۇپ كەتتى.

— سىلە زۇلمەت قەلئەسى ئاستىدىكى زۇلمەتلىك شەھەردىن كەپسىلەدە؟ ئۇ دوستۇڭلانى ئېلىپ نەدىن كەلگەن بولساڭلار شۇيەرگە كىتىڭلار؟ بۇيەر سىلەرنى قارشى ئالمايدۇ؟ — دىدىدە يۈگۈرگەن پېتى بىردانە ئالتۇن رەڭلىك شەمشەرنى ئېلىپ چىقتى. — نىمە قىلماقچىسىز؟ — دىدىمەن. ئۇ:

— بىز مۇردىلارنىڭ پاراكەندىچىلىك قىلىشىنى خالىمايمىز يوقۇلۇڭلا بولمىسا زىيان تارتقۇچىلاردىن بۇلۇپ قالسىلەر! — دىدى. ئۇنىڭ قولىدىكى شەمشەردىن سېرىق رەڭلىك ئىس چىقىپلا يۇقاپ كەتتى.

30 - قىسىم: ئاينۇرنىڭ ئەسلىمىسى

— چۈشەندۈرۈشۈمنى ئاقلاڭ، بىز يامان نىيەتلىك كىشىلەردىن ئەمەس، ھەرگىز سىزگە ئاۋارچىلىق تاپمايمىز. — دىدىمەن ئاينۇرغا چۈشەندۈرۈشكە تېرىشىپ.

— ئەينى چاغدىمۇ شۇنداق بوغان، بۇيەرگە بىز ئەمۋاھلار قەلئەسىگە ئاياغ باسقان ھەرقانداق بىر زاتنى يېقىن يوللاتمايمىز. — دىدى ئاينۇر ئاچچىقلاپ.

— ئەينى چاغدا؟ — دىدى ئىمىن ھەيرانلىقنى باسالماي. — بۇرۇن بۇيەرگە باشقىلارمۇ كەلگەنمۇ؟

— شۇنداق، سىلەرگە ئوخشاشلا شۇيەردىن كەلگەن. ئۆزىنى خەتەر ئېلىپ كەلمەيمەن دەپ نۇرغۇن سەپسەتلەنى قىلىۋىدى ئاقىۋەت بىزنىڭ بۇيەردىكى 300 كىشى ئۈلۈپ كەتتى. بولدى. سىلەرگە بۇنى دەيدىغان ۋاقتىم يوق. سىلەرگە زىيانكەشلىك قىلغۇمۇ يوق. بۇيەردىكى باشقىلار بىلىپ قالسا ئۆلتۈرۈلسىلەر. شۇڭا كىتىپ قېلىڭلار! — ئاينۇرنىڭ قولىدىكى شەمشەردىن نۇر چاقناشقا باشلىدى. بىز نىمە قىلارىمىزنى بىلەلمەي قالدۇق. ئىمىن: — بۇيەرگە كەلگەن كىشىنىڭ ئىسمى سەلىممۇ؟ — دىدى. ئۇ بۇنىڭدىن گۇمان قىلىۋاتقانداكى قىلاتتى. بۇنى ئاڭلىغان ئاينۇرنىڭ تېخىمۇ ئاچچىقى كەلدىدە:

— دىمەك سىلە ئۇنىڭ شېرىكى ئىكەنسىلەردە، قانداق كەلگەن

بولساڭلار شۇنداق كىتىڭلار. — دىدى

— ماڭا قاراڭ قىزچاق، سىزدە ئازراقمۇ ئادىمىلىك يوقما؟ بۇيەردە بىر ئادەم جان تالىشىۋاتىدۇ. سىز بولسىڭىز بىزنى قوغلاۋاتىسىز. ئۇ ئۆلۈپ كەتسۇنما؟ سىزدە ئازراقمۇ ئىچ ئاغرىتىش يوقما؟ — دىدى ئادىل ئېچىنغان ھالدا. بۇنى ئاڭلاپ ئاينۇر قوپال ئاۋازدا:

— ماڭا ئىچ ئاغرىتىشتىن، ئادىمىلىكتىن سۆز ئاچماڭلار. ئەينى چاغدا ئۇ 300 كىشى ئۆلگەندە كىم بىزگە ئىچ ئاغرىتىپتىكەن؟ ھىچكىم. ئەينى چاغدا شۇ سەلىم دىگەن ئادەمنىڭ دەستىدىن نۇرغۇن ئائىلىلىك ۋەيران بۇلۇپ كەتتى. ئۇلارغا كىم ئىچ ئاغرىتىپتىكەن؟ شۇ سەلىم دىگەن نىممۇ، قىلىدىغانى قىلىپ بىرچەتتە ئامالىم يوق دەپ قاراپ تۇردى خالاس. ماڭا بۇنىڭدىن دەرس بېرىدىغانغا سەللەڭلا يەتمەيدۇ. گەپنى ئۇزارتقاننىڭ پايدىسى يوق. كىتىپ قېلىڭلار. ئۇ سەلىم دىگەن بۇرادىرىڭلارغا ئېيتىپ قويۇڭلار. بۇيەردىكى ھەربىر خەلىقنىڭ ئۇنىڭغا ئاداۋىتى بار. ...

— سەلىم ئۆلگىلى 2 يىل بولدى. — دىدىمەن ئاينۇرنىڭ گىپىنى ئۈزۈپلا. بۇنى ئاڭلاپ ئاينۇر توختاپ قالدى. ئارىمىزنى بىراز سۈكۈي باسقاندىن كىيىن مەنبۇ جىمىقتىلىقنى بۇزۇپ سۆزلىدىم:

— سەلىم بۇيەرگە قانداق ئاۋارچىلىق ئېلىپ كەلگەن بۇلىشىدىن قەتئىي نەزەر بىزنىڭ ئۇ ئىشلار بىلەن قىلچىلىك ئالاقىمىز يوق.

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

ئۆلگەنلەر ئۈچۈن كۆڭلۈم يېرىم بولدى. بىراق بىز بۇيەرگە شۇ زۇلمەتنى، شۇ ۋەھىمنى، شۇ ئازاپنى يوقىتىش ئۈچۈن كۆرەش قىلغىلى كەلدۇق. ئەمما بىز ھازىر سىزنىڭ ياردىمىڭىزگە مۇھتاج. بىز نەچچە ۋاقىتتىن بېرى ئاشۇ ئەمۋاھ بىلەن، ئاشۇ نوردىلار بىلەن جەڭ قىلىپ كەلدۇق ھەم شۇ سەۋەپ بىلەن بۇ ھالغا قالدۇق. سىز ۋە بۇيەردىكى كىشىلەر شۇ زۇلمەتتىن قانچىلىك بىزار بولسا بىز ئۇنىڭدىن نەچچە ھەسسە بىزار. سىلەر بۇيەردە ئۇ زۇلمەتتىن قورقۇپ تۈگۈلگىنىڭلار بىلەن، بىز بۇيەرگە باتۇرلۇق بىلەن كۆرەش قىلغىلى كەلدۇق. بىز بۇ زۇلمەتكە ھەرگىز باش ئەگمەيمىز. سىلەر يەنە قاچانغىچە مۇشۇنداق ئەنسىرەش، قورقۇش ئىچىدە ئۆتۈپ كەتمەكچى؟ ئەجەبا مەڭگۈ مۇشۇنداق ئۆتمەكچىمۇ؟ ئۇ ئەمۋاھلار بۇيەرنى مەڭگۈ مۇشۇ پېتى قۇيۇپ قۇيارمۇ؟ ئەجەبا ئۇلار بۇيەرگە تاجاۋۇز قىلماسمۇ؟ قارىماققا چىچەن بىر قىز ئىكەنسىز. ئالدىڭىزدا تۇرغان بۇ ئادەملەر سىلەرگە ئاۋارچىلىق ئەمەس بەلكى ئازادلىقنى ئېلىپ كېلىدۇ. ئەگەر ھاياتلا بولساق ئاخىرغىچە كۆرەش قىلىمىز. شۇڭا بىزگە ياردەم قىلىڭ. — بۇ گەپلىرىم ئاينۇرنى ئېرىتتى بولغاي ئۇلۇغ كىچىك تىنىپ قويدى. — دىگىنىڭىز راسمۇ؟ راستىنلا بۇ زۇلمەتنى يۇقىتالامسىلەر؟ — دىدى ئاينۇر.

— مەن شۇنداق كاپالەت بېرىمەنكى، ئەگەر بۇيەردىكى ھەر بىر خەلق بىزگە ئىشىنىدىغانلا بولسا، بىز بۇ زۇلمەت بىلەن ئاخىرغىۋە

كۆرەش قىلمەز. — دىدىمەن.

— بولىدۇ. ئۇنداقتا تۇرۇپ قېلىڭلار. ئەمما بۇيەرنىڭ بەلگىلىك قاندىللىرىگە چۇقۇم ئەمەل قىلىشىڭلار لازىم. بۇياققا كىلىپ ئولتۇرۇڭلار. سىلەرگە ئازراق بىرنەرسە دەپ بېرەي. — دىدى ئاينۇر ئۈستەلگە ئالدىغا كىلىپ ئولتۇردى. بىزمۇ ئولتۇردۇق. ئاينۇر سۆز باشلىدى:

— سىلەرگە دىسەم بۇتۇن بۇيەرنى شۇنۇڭلىك ئاۋات بىر دۇنيا ئىدىكى بۇيەردىن بەخت كەتمەيتتى. شۇنچىلىك خۇشال خۇراملىق ئىچىدە ئادەملەر ياشايتتى. ئەمما بىزنىڭ بەختىمىز ئۇزاققا بارماي، دۇنيارىمىزغا زۇلمەت كەلدى. بىزنىڭ بۇيەردىكى كىشىلىرىمىز ئەرۋاھلارغا تەڭ كىلەلمىدى. شۇنىڭ بىلەن ئارىمىزدىكى ئەڭ ئۇستا كۈچلۈك بىر پېرخون بىردانە پارقىراپ تۇرىدىغان كۈمۈش شەمشەرنى ياساپ چىقتى. بۇ شەمشەر ئارقىلىق ئەرۋاھلارنى يۇقتالمىساقمۇ ئۇلارغا تەھتىد ئېلىپ كىلەلەيتتۇق. شۇنىڭ بىلەن ئەرۋاھلار بۇيەردىن چىقىپ كىتشتى. ئەمما بولدى قىلىشىمىدى. ئارقىدىن ئۆزلىرى 6 دانە كۈچلۈك خىرۇستال تاشلارنى ياساپ چىقتى. بۇ خىرۇستال تاش ئىچىدە ئىككىسى بىزنىڭ شەھرىمىزنىڭ كۈچىدە ياسالغان. شۇنىڭ بىلەن بىزنىڭ كۈمۈش شەھرىمىز بۇ 6 خىرۇستالنىڭ كۈچىگە تەڭ كىلەلمىدى. بىز مەغلۇپ بولدۇق. كۈمۈش شەمشەرنى سوققان پېرخون، ئۇنى شەھرىمىزدىكى ئەڭ ئىچكىر بىرىەرگە ئورۇنلاشتۇرۇپ، ئەتراپقا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

خىلمۇخىل مىخانىكىلىق قىلتاقلارنى ئورۇنلاشتۇرشتى. چۈنكى بۇ شەمشەرنىڭ كۈچى گەرچە 6 خىرۇستالغا يەتمىسىمۇ ئەمما بەلگىلىك دەرىجىدە خىرۇستال بىلەن باراۋەر بۇلالايتتى. شۇ سەۋەپ ئەمما ئۇلار بۇ شەمشەرنىڭ كۈچىدا بۇلىشتى. ئەمما ئۇلار شەمشەرنى ئالمايتتى. شۇڭا بىزنىڭ شەھىرىمىزنى ئىككىگە بۆلۈۋەتتى. شەمشەر يۇشۇرۇلغان تەرەپنى يەر ئاستىغا بەند قىلدى. ئۈستىگە ئۆزلىرى، زۇلمەتلىك قەلئە سېلىپ ئوردا قىلىشۇپلىشتى. پۈتۈن ئەتراپ زۇلمەت بىلەن تولغانىدى. شەھەرنىڭ يەنە بىر بۆلىكى يەنى بىز تۇرىۋاتقان يەرنى مىنىڭ دادام قوغداپ قالدى. ئەمما داداممۇ ئۈنچە كۈچلۈك بولمىغاچ ئۇلارغىمۇ تەڭ كىلەلمەي ئۈلۈپ كەتتى. ئۇلار مەقسىتىگە يەتتى. پۈتۈن ئەمۋال دۇنياسى شۇ زۇلمەتكە تەئەللۇق بولدى. بىز بولساق بىر مەزگىل مۈكۈنۈپ ياشىدۇق. ئەمۋالار نۇرغۇن ئادەملەرنى ئۆزلىرى كۈنتىرۈل قىلىشۇپلىپ تىرىك مۇردىلارغا ئايلاندۇرۇپ قويدى. كىيىن ئەمۋالارغا نىمىش بولدى بىلىمدۇق بىزنىڭ بۇ تەرەپنى قۇيۇپ بەردى. يەنى مۇشۇنچىلىك قىسمىدا بىز ياشىدۇق، ئەمۋالار بىزگە تەھتىد سېلىپ بۇيەردىن قەتئىي ئايرىلماسلىقنى، بولمىسا ۋەيران قىلىۋىتىدىغانلىقنى ئېيتتى. شۇنىڭ بىلەن بىز مۇشۇ يەردە ھازىرغىچە ياشاپ كەلدۇق. ئارىدىن خېلى ئۆتكەندىن كىيىن سەلىم ئىسىملىك بىر كىشى كەلدى. ئۇ ھەدەپ بىزنىڭ ئۆزىگە ياردەم قىلىشىنى، قوشۇن توپلاپ ئەمۋالار بىلەن جەڭ قىلىشىنى ئېيتىپ بىزنى دەۋەت قىلدى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئەركىنلىك ئۈچۈن بىزدىن نۇرغۇن كىشىلەر جەڭگە تەييارلاندى. ئەمما شۇ قېتىم 300 كىشى ئۆلتۈرۈلدى. ئۇ سەلىم دىگەن ئادەم بىرچەتتە قاراپلا تۇردى. ئۇ قېتىملىق جەڭدىن كىيىن ئۇلار تىنجىپ قېلىشتى. بىز مۇشۇ ھالدا ۋاشدۇق. كىيىن 6 خىرۇستالدىن ئىككىسى مېنىڭ قولۇمغا چۈشتى. بۇ ئىككىسى ئارقىلىق خىرۇستال شەمشەرنى قولغا چۈشۈرۈش ئۈچۈن بىز بىرنەچچە گۇرۇپپا بۇلۇپ تەشكىللەندۇق. ئەمما خىسەلتلىك شارقىراتما ئېغىزىدىكى ئۆڭكۈرگە كەلگەندە، مەغلۇپ بولدۇق. ھايات قالغانلىرى شۈيەردىكى تاغ ئارىسىغا مەككۇم بۇلۇپ قالدى. بەلكىم ئۇلار قۇرۇق ئۈستىخانغا ئايلىنىپمۇ بولغاندۇ. شۇتەرىقىدە مەن يەنە ھېلىقى سەلىم دىگەنگە ئۇچراپ قالدىم. ئۇنىڭ بىلەن بىرلىشىشتىن باشقا تاللىشىم يوق ئىدى. كىيىن ئۇ خىرۇستالنى ئېلىۋېلىپ غايىپ بۇلۇپ كەتتى. ھىچ ئىزدىرىكىنى بىلمەيتتىم. سىلەر ئۆلدى دەيسىلەر. ئىشقىلىپ بەكلا ئاۋارچىلىق ئېلىپ كەلگەن ئۇ بىزگە. مانا ئەمدى مەن قايتىپ كىلىپ بۇيەردە مۇشۇ پېتى جىمجىت ياشاپ قالدۇق. ئەمۋالار بىزگە پەقەت چىقىلمىدى. ئەمما مۇشۇنداق ئەھۋالدا پات پات تۈرۈك مۇردىلارغا ئۇچراپ قالىمىز. — سەلىم بىزنى بۇيەرگە باشلاپ ئەكىرگەن. — دىدىمەن ئاينۇرغا بەزى ئىشلارنى چۈشەندۈرۈپ قويۇشنى ئويلاپ. — ئۇ ئۆلۈپ كىتىپ 2 يىلدىن كىيىن بىز بۇيەرگە كەلدۇق. ئۇ ئاغرىپ ياتقان كىشى دەل شۇ سەلىمنىڭ ئاكىسى. سەلىم بىزگە بىر خاتىرە

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

قالدۇرۇپتىكەن. خاتېرىدە دىيىلگىنى بىلەن سىزنىڭ دىگىنىڭىز بىراز ئوخشىمايۋاتىدۇ. — دىدىمە سومكامدىن خاتېرىنى ئېلىپ ئاينۇرغا تەڭلىدىم. ئاينۇر خاتېرىنى قولغا ئېلىپلا خۇددى توك تەپكەندەك سىلكىنىپ كەتتىدە خاتېرىنى ئۈستەلگە تاشلىدى.

— بۇنىڭدا بىر سېھىر باركەن. — دىدى. مەن خاتېرىنى قولۇمغا ئېلىپ پۈتۈك بار يەرنى ئېچىپ قەزغا كۆرسەتتىم. ئۇ چۈشەندىم دىگەن مەقسەتتە بېشىنى لىگىشتىدە:

— دادام پۈتكەن پۈتۈك ئىكەن. ئەرۋاھلاردىن قوغدىنىش ئۈچۈن پۈتۈلگەن. بىراق كىيىن ئەرۋەھلار بۇنىڭغا ئۆزلىرىنىڭ زۇلمەتلىك كۈچىنىمۇ قوشۇپ قويۇشتى. بۇ ئۇلارغا ئاز تولا تەسىر قىلىدۇ. بىراق ئۇزۇنغا بارمايدۇ. — دىدى.

— بىز ھېلىقى خىرۇستاللىرىمۇ ئىشلىتىپ باقتۇق. ئەمما ئەرۋاھلار ئېلىۋالدى. مەن سىزگە بۇنى كۆرسەتتەي. — مەن شۇنداق دىگەچ سومكىدىن ھېلىقى ساختا كۈمۈش شەمشەرنى ئالدىم. بۇنى كۆرۈپ ئاينۇرنىڭ كۆشى چاقناپ كەتتى.

— بۇ كۈمۈش شەمشەر ئىكەنغۇ؟ — دىدى ئۇ.

— بۇ ساختىسى. ھەقىقىسىنى ئەرۋاھلار ئېلىپ كەتتى. — دىدىمەن.

— ھە؟ چاقچاق قىمماڭ؟ بۇ ئۇنداق ئاسان ئىش ئەمەس! كۈمۈش شەمشەرنى ئەرۋاھلار قانداقمۇ ئالالىسۇن؟

— بىزمۇ شۇ كىيىن بىلدۇق. ئەرۋاھلارغا ئالدىنىپ قاپتىمىز.

تەرىپلىگەن ئەمرۋاھ

شەمشەرنى بىز ئالدۇق، ئۇ تارتىۋېلىپ ئەكەتتى. قولىمىزدا مۇشۇ ساختىسىلا قالدى.

— ھە... ئەمەسە بەك چاتاق بوپتۇ. ئەمما ئۇنىڭغىمۇ ئامالسىز بار. لىكىن ۋاقىت قىس.

— سىز بايا سۆزلىدىڭىز. قارىسام سىز خېلى كۆپ ياشقا كىرگەن ئوخشايسىز ھە؟ — دېدى باياتىن بېرى گەپ قىلماي ئولتۇرغان ئادىل.

— ھەئە شۇنداق. ئادەتتە بۇيەردىكى پېرخونلار 300 يىلچە ئۆمۈر كۆرەلەيدۇ. — دېدى ئاينۇر. بۇنى ئاڭلاپ ھەممىمىز ھەيران قالدۇق.

— نىمە؟ سىز پېرخونما؟ — دېدى ئادىل.

— ھەئە شۇنداق، نىم بولدى؟

— سىز پەقەت پېرخونغا ئوخشىمايدىكەنسىز.

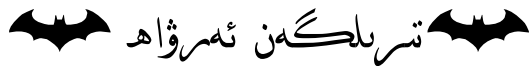
— بۇنىڭدىن بەك قانداق ئوخشىسام بولاتتى. ئىشقىلىپ مۇشۇ تۇرقۇمۇ بولىدۇ.

— ئۇنداقتا سىزنىڭ ئۇشۇن شىلەپىڭىز بارمۇ؟ سۈپۈرگىڭىز قېنى ئەمەسە؟ — دېدى ئادىل قىزىقىپ. ئىمىن بىرنەچچىنى نۇقۇپ قويغان بولسىمۇ ئۇ يەنىلا سورىدى.

— مەن سۈپۈرگىنى نىمە قىلمەن؟ — دېدى ئاينۇر ھەيران قېلىپ.

— ئۇچمامسىز؟

— ھە؟ سۈپۈرگە بىلەنما؟ بۇ... — بۇنى ماڭلىغان ئادىل گەپ

قىلالماي قالدى. ئىمىن ئۇنىڭغا ئۇلاپلا:

— ھە كۆڭلىڭىزگە ئالماڭ، بىز ياشاۋاتقان دۇنيادا پېرخون يوق. پەقەت خىيالىمىزدا تەپەككۇر قىلىپ پېرخونلارنى شۇنداق تەسەۋۋۇر قىلغان. — دىدى.

— نەدىمۇ سۈپۈرگە بىلەن ئۇچىدىغان ئىش باكەن؟ قاملاشمىغانلا گەپقۇ بۇ.

— ھە.. ئە... شۇ...

— بولدى. مەن بېرىپ سېمىز ئوت ئۈزۈپ كىلەي. جىن ئولتۇرۇپ تۇرۇڭلا. سىرتقا چىقماڭلا سېمىز ئوتنىڭ دوستۇڭلارغا پايدىسى بار.

شۇنداق قىلىپ ئۇ چىقىپ كەتتى. بىز ئۆيدە ئولتۇرۇپ قالدۇق. خىيالىمدا «سەلىمنىڭ خاتېرىسىدە نىمىشقا بۇ ئىشلار يوق؟ نىمەشقا ئاينۇتنىڭ دىگىنى بىلەن خاتېردە دىيىلگەن بەزى جايلار ئوخشىمايدۇ؟» دىگەن سوئال ئەگىپ تۇراتتى. شۇ ئەسنادا ئاينۇرنىڭ ئامالىمىز بار دىگەن گىپى ئىسىمگە كەلدى. ئۇ بىزگە چۈشەنچە بەرمەيلا نىمىشقا توساتتىنلا سېمىز ئوت ئۈزىمەن دەپ چىقىپ كىتىدۇ؟ ئىنىڭ قورسىقىدا جىن بارمۇ يوق؟

31 - قىسىم: كەچلىك تاماقتا

بىز بۇيەردە ئاينۇرنىڭ كېلىشىنى ساقلاپ ئولتۇردۇق. خېلى ۋاقىتتىن كىيىن ئاينۇر يىتىپ كەلدى. ئۇنىڭ قولىدىكى بىر سۈۋەتتە بىرمۇنچە سېمىز ئوت تۇراتتى.

— بولدى. مەن يىتەرلىك سېمىز ئوت ئۈزۈپ كەلدىم. بۇنىڭ زەھەر قايتۇرۇش رولى بار. مەن بۇنى سىقىپ سۈيىنى چىقىراي. سىلە ئەلنىڭ يېنىغا كىرىپ قاراپ بېقىڭلار. — دېدى ئاينۇر ئاشخانىسىغا كىرىپ كەتكەچ. بىز ئەلنىڭ يېنىغا كىردۇق. ئۇ تورۇسقا قاراپ يېتىۋاتقانكەن.

— قانداقراق تۇرسەن — دېدى ئىمىن. ئەلى:

— قولۇم ئېچىشىۋاتىدۇ. بىراق ھەرھالدا ياخشى. — دېدى.

— سەن تېزراق ساقىيىپ كەتسەڭ بۇلاتتى. بىزنىڭ ھازىرقى ئەھۋالىمىز ئىنتايىن ناچار. بىز ئوسال ئەھۋالدا قالدۇق. — دېدىمەن. ئۇ ھەيران بولغىنىچە:

— بىرە چاتاق چىقتىما؟ — دېدى بېشىنى كۆتۈرۈپ.

— ئۇكاڭ ھەممە ئىشلارنى خاتېرىلىمەپتۇ. بەلكىم ئۇمۇ ئەرۋاھلار تەرىپىدىن كونتىرۇل قىلىنىپ يازدىمۇ تېخى بۇنىسى نامەلۇم.

— نىمە؟ مەن چۈشەنمەيدىمغۇ؟

— ئاينۇر بىر پېرخونكەن. ئۇنىڭ دادىسى كۈمۈش شەمشەرنى سوققانكەن. يەنى سەلىمنىڭ خاتېرىسىدىكى شەھەر ئاھالىسى بۇ

ئايىنۇر ۋە شۇنىڭ ئۇرۇق تۇققانلىرى ئىكەن. يەنە باشقا كىشىلەرمۇ بار ئوخشايدۇ.

— دىمەك ھەممە كىشى مۇردىغا ئايلىنىپ كەتمەپتۇدە؟

— شۇنداق، بىراق بايا ئايىنۇر بىزنى كەتكۈزۈۋەتمەكچى بولدى. بۇنىڭ سەۋەبى سەلىم بۇيەردىكى 300 كىشىنىڭ ئۆلۈمىگە سەۋەب بولمىدەك. ئۇلار ئۆلۈپ كىتىۋاتسا سەلىم بىرچەتتە قاراپ تۇرۇپتۇ. يەنى سەلىم بىلەن ئايىنۇر كۆرۈشۈپ بېقىپتىكەن. — ئاڭغىچە ئايىنۇرمۇ يىتىپ كەلدى. ئۇ بىر قانچە قىزىق يىشىل رەڭلىك سۈنى ئەكىرىگەندى.

— سېمىز ئوتنىڭ سۈيى مۇشۇنداق رەڭدىمە؟ بىلىشىمچە بۇنداق قىزىق يىشىل ئەمەستى؟ — دىدىمەن ئايىنۇرغا. مەن ئىلگىرى سېمىز ئوتنىڭ سۈيىنى كۆرۈپ باققانىدىم. ئەمما بۇ قانچىدىكىسىدەك قىزىق بولماي بەلكى بۇنىڭدىن خېلىلا سۇس ئىدى.

— بۇنىڭدا باشقا نەرسىلەرمۇ بار. سېمىز ئوت پەقەت زەھەر قايتۇردۇ. يارىسىنى تېز سۈرگەتتە ئەسلىگە قايتۇرۇشىمىز لازىم. — ئۇ ئەلنىڭ يارىسىنى يەشتى. ھەيران قالدىم. چۈنكى تۈنۈگۈن ساقىيىپ كەتكەن يارا بۈگۈن يەنە ئېچىلىپ قايتۇ. يىرىڭداپ ئىشىشىمۇ كەتكەندى. ئايىنۇر ئوتنىڭ سۈيىنى ئۇچۇملاپ ئېلىپ ئەلنىڭ يارا ئېغىزىغا قويدى. سۇنىڭ قۇيىلىشى بىلەنلا ئەلى قاتتىق ۋارقىراپ كەتتى. بۇنىڭدىن ھەقىقەتەن ئاغرىغانلىقىنى

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

ھېس قىلغىلى بۇلاتتى. ئاينۇر يەنە بىر قېتىم قۇيدى. بۇنىڭلىق بىلەن ئەلنىڭ يارىسىدا ئىنكاس بولدى. يارا ئېغىزى ئىتىلىشكە باشلىدى. سۈڭەك ئەتراپىغا گۆش كىلىۋاتاتتى. يارا ئېغىزى ئاستا ئاستا ئەسلىگە كىلىپ ھەتتا بىرە تاتۇقمۇ قالمىدى.

ئاينۇر چىقىپ كەتمەكچى بولۇۋىدى مەن ئۇنى ئىشىك ئالدىدا توسۇپ قېلىپ:

— تۈنۈگۈنمۇ مۇشۇنداق بولغان. بۇ نىمە ئىش ئەمدى؟ — دەپ سورىدىم. ئاينۇر:

— تۈنۈگۈنكى سۇنى پەقەت ئاغرىق توختىتىپ تۇرسۇن، يارا ئېغىزىدىكى زەھەرنىڭ تاراپ كىتىشىنىڭ ئالدىنى ئالسۇن دەپ قويغان. ئۇ ۋاقىتتا مەندە سېمىز ئوت يوق ئىدى. ئۇ سۇ پەقەت سىرتتىن داۋالىيالايدۇ. بۇنىڭغا سېمىز ئوتنىڭ سۈيىنى، يەنە مىنىڭ باشقا رىستىپىلىرىمنى قوشۇپ تەييارلىغان. ئەمدى ئۇ تۇرۇپ كەتسە بولىدۇ. — دىدى.

— ئەلى ھۇشىدىن كەتتى! — دەپ پارقىرىدى ئادىل. دەرھال ئەلىگە قارىدىم. ئۇ راستىنلا جىمجىت ياتاتتى. ئاينۇر كىلىپ ئۇنىڭغا بىر قارىۋەتكەندىن كىيىن:

— ۋايۋوي سىلە نىمداق ئاجىز. شۇنچىلىك ئاغرىققىمۇ چىدىماي ھۇشىدىن كەتكەن بارمۇ؟ بولدى ئەنسىرەپ كەتمەڭلا، دورىنىڭ ئاغرىتىشىدىن ھۇشىدىن كىتىپتۇ. سەل تۇرۇپ ئويغىنىدۇ. مەن چىقىپ يىگۈدەك نەرسە قىلاي. — دىگىنىچە چىقىپ كەتتى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ئۇف! يىتەر ئەمدى. بۇيەرگە كەلگەننىڭ ياقى ئازراقمۇ خاتىرجەم بۇلۇپ باقمىدىم. — دىدى ئادىل نارازى بۇلۇپ.

— بىز يېڭىپ چىقمىغۇچە ھەرگىز خاتىرجەم بۇلالمايمىز. — دىدى ئىمىن ئادىلغا. شۇ گەپتىن كىيىن بىز سۈكۈتتە تۇرۇپ قالدۇق. مەن كاللامدا باشقا ئىشنى ئويلاۋاتاتتىم. بىز بۇيەردىن زادى قاچان كىتەلەيدىغانىمىز. بۇ زۇلمەتنىڭ ئاخىرى چىقامۇ؟ ئەرۋاھلارنى يېڭىپ كىتەلەرمىزمۇ؟ تېخى بۇ زىمىننىڭ زادى قانداق يەر ئىكەنلىكىنىمۇ بىلمەيمىز. ھازىر ئەرۋاھلار قانداق چوت سوقىۋاتقاندۇ. ئۇلار شەمشەرىگىمۇ خىرۇستالىغىمۇ ئېرىشتى. ئۇلار ئىنسانلار دۇنياسىغا تاجاۋۇز قىلارمۇ؟ ئويلىساممۇ تىنىم شۈركىنىدۇ. يېرىم سائەتلەردىن كىيىن ئاينۇر كىرىپ:

— غىزالىنىۋالامسىلەر؟ — دىدى. بىزمۇ بېشىمىزنى لىگىشتىپ ماقۇللىقىمىزنى بىلدۈردۇق. بىراق ئەلى تېخىچە ئويغانمايۋاتاتتى. — ئۇ زادى قاچان ھۇشىغا كىلىدۇ. — دىدىمەن. ئاينۇر ئۇنىڭ يېنىغا كىلىپ:

— تېخىچە ئويغانمىدىما؟ تازىمۇ بىر چىدامسىز بالىمۇ بۇ. — دىدىدە ئىككى قولىنى بىر بىرىگە سۈركىگەندىن كىيىن ئىككى قولى بىلەن ئۇنىڭ ئوڭ سول چىكىشىسىنى تۇتتى. 5 سېكۇنت بۇلا بولمايلا ئۇ قاتتىق ھاسىرغىنىچە كۆزىنى ئاچتى. خۇددى بىرنەرسىدىن قورقۇپ كەتكەندەك توختىماي ھاسىرايىتى. — بەك قورقۇپ كىتىپسىز. چۈشىڭىزدىمۇ ئەرۋاھلار ئارامىڭىزنى

تۈرۈلگەن ئەمۋال

قويماپتغۇ سىزنىڭ. ئۆزىڭىزنى ئەركىن تۇتۇڭ. شۇ ئىسسىڭىزدە بولسۇن مەن ئۆلۈپ كىتەرەنمۇ دەپ قورقماڭ. بەلكى ئۆلۈپ كىتشتىن ئىلگىرى نىمە ئىش قىلدىم دەپ قورقۇڭ. دىدى.

— ئۆزۈڭنى قانداقراق ھېس قىلىۋاتىسەن؟ — دىدى ئىمىن. ئەلى گۈرۈپ:

— ئازراق قارا بېسىپ قاپتۇ. لىكىن ناھايىتى ياخشى. يارامۇ ساقىيىپتۇ مانا. — دىدى.

— سىز ئۇنىڭ چۈشنى ھېس قىلدىڭىزما؟ — دىدىمەن ئاينۇرنىڭ قىلىقىغا ھەيران بولۇپ. ئۇ:

— شۇنداق، مەن باشقىلارنىڭ چۈشنى ھېس قىلالايمەن. ئەمما خىيالىنى ئەمەس. ئۇ ئۆزىنىڭ يارىسىن بەك ئەنسىرەپ كەتكەن ئوخشايدۇ. شۇڭا چۈشمۇ تازا ياخشى ئەمەسكەن. بولدى كۆپچىلىك ئەمدى پەسكە چۈشۈڭلا. مەن غىزانى قىزىق يېيىشنى ياقتۇرمەن. — دىدى ئاينۇر چىقىپ كەتكەچ. بىزمۇ ئۇنىڭ ئارقىدىنلا چۈشۈپ ئۈستەلنى چۆرىدەپ ئولتۇردۇق. ئالدىمىزدا تەخسىدە ئۈستىگە سېرىق سۇيۇقلۇق قويۇلغان، ئازراق كۈنجۈت زىرە چېچىلغان يۇمىلاق، پارچە پارچە قىلىپ توغرىغان گۆش تۇراتتى. قارىماققا ياغدا پۇشۇرۇلغاندەك قىلاتتى. ھەممىمىز ئىككىلىنىپ تۇرۇپلا قالدۇق.

— نىم بولدى؟ يىمەمسىلە؟ گۆشنى ياقتۇرمامسىلە يە؟ — دىدى ئاينۇر.

تۈرلۈك گۆش ئەرۋاھ

— بۇ نىمىنىڭ گۆشى؟ — سورىدى ئەلى.

— بۇ بىر ئادەمنىڭ گۆشى. ھې ھې. سىلە نىمە دەپ ئويلاپ قالدىڭلار. بۇ دىگەن توشقان گۆشى. ئۈستىدىكىسى ئۆردەك تۇخۇمنىڭ سېرىقى. ئادەتتە مەن مۇشۇنداق يېيشنى ياقتۇرمەن. يەنە كىلىپ خاتىرجەم يەۋېرىڭلار. بۇ تاماق سىلەنىڭ مىللەت مەدەنىيىتىڭلارغا ئۇيغۇن ھالدا تەييارلانغان. سىلەنىڭ گىپىڭلار بۇيىچە ئېيتقاندا ھىچ شۈبھى يوق. — دىدى ئاينۇر ئۆزى يىگەچ. بىزمۇ خاتىرجەم ھالدا يېيشكە باشلىدۇق. بۇ ھەقىقەتەن ئوخشىغا مىزلىك تاماق بولغانىدى.

— ئەمدى كەچۈرۈڭلار. بىز بۇ يەردە قوي كالا دىگەندەك ھايۋانلارنى كۆپ يىمەيمىز. ئۇلار بىزگە ئەسقاتىدۇ. يەمە كىلىپ توشقان گۆشى بەك مىزلىك. بىزنىڭ بۇ يۇرۇتتا ھەر مىللەت، ھەر خىل ئېتىقاد، ھەر خىل مەدەنىيەت، ھەر خىل قەبىلە ۋە ھەر خىل ئېرىق كىشىلىرى بار. ئۇلار ئۆز دائىرسىدە ياشايدۇ. بەزىلىرى بەك ئايرىمچى شۇڭا باشقىلىرى بىلەن ئارلاشمايدۇ. بەزىلىرى بەك مېھماندوست. شۇڭا... — قاتتىق بىر يەر تەۋرەش بىلەن ئاينۇرنىڭ سۆزى توختىدى. توساتتىنلا قاتتىق يەر تەۋرەپ توختاپ قالدى. نەچچە سىكۇنتلا تەۋرىگەن بولسىمۇ ئەمما تۇيۇقسىز بولغاچ بىزنى بەكلا قورقتىۋەتتى. ئاشخانا ئويدىكى نەرسىلەرمۇ چىقىلغاندەك قىلاتتى.

— نىمىش بۇ؟ — دىدىمەن.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— قارىغاندا ئەمۋالار ھەقىقىي قۇتۇرغاندەك قىلىدۇ. — دىدى ئىمىن ئورنىدىن تۇرۇپ.

— توغرا سىلەر شەمشەرنى تارتقۇشۇپ قۇيۇپلا چاتاق قىلغان. بۇلارنى بۇنداق تېز ھەرىكەتلىنەر دەپ ئويلىماپتىمەن.

— ئەمدى بىز قانداق قىلىمىز؟ بىرە پىلانىمىز بۇلىشى كېرەكتە. بولمىسا مەغلۇپ بۇلىشىمىز تۇرغانلا گەپ.

— كىم بىزنى پىلانى يوق دەيدۇ. — دىدى ئاينۇر ئادىلىنىڭ بۇ گېپىگە رەددىيە بېرىپ. — بىز ئەتە ئەتتىگەندىلا ئەمۋالار

ئورمانلىقىغا بارىمىز. ئۇيەردە بىزنىڭ ئالىدىغان نەرسىمىز بار.

— بىزنىڭ بۇيەردە ئولتۇرۇپ تاماق يېشىمىزنىڭ ئۆزىلا ۋاقىت ئىسراپچىلىقى. بىز دەرھال ھەرىكەتلىنىشىمىز كېرەك. بۇنداق قاراپ تۇرساق بولمايدۇ. — دىدى ئادىل.

— گېپىمنى ئاڭلاڭ! بىردەمدىن كىيىنلا قاراڭغۇ چۈزۈپ كىتىدۇ. بۇيەردە كىچىسى ھەرىكەت قىلساق بولمايدۇ. مەن سىزگە دەي. بۇ

ئورماننىڭ ھەممىلا يېرىدە موردىلار بار. تەرەپ تەرەپتە قۇتراپ يۈرۈيدۇ. بىز كىچىسى ئۆز جېنىمىزنىمۇ ساقلاپ قالالمايمىز.

— ئەمەسە بىز ئەتىنى ساقلامدۇق؟

— ئەجەبا سىزنىڭ بۇنىڭدىنمۇ ياخشىراق ئاماللىرى بارما؟ بۇيەردىكى موردىلار سىلەر ئۆلتۈرگەن ئۇ موردىلار ئەمەس. بۇلار

ئوخشىمايدۇ. سىلەر ئىلگىرى ئوڭ تەتۈرلا قىلىچ ئۇرۇپ ئۆلتۈرگەن بىلەن بۇلارنى ئۆلتۈرگىلى بولمايدۇ. بىز كۈن چىقىشىنى

كۈتۈشمىز لازىم .

— ئاينۇر توغرا دەيدۇ . بىزنىڭ بۇيەرگە ئائىت بىلىدىغىنىمىز جىق ئەمەس . ئۇنىڭ گىپىنى ئاڭلايلى . — دىدى ئىمىن . شۇنىڭ بىلەن بىز ئەتە ئەتتىگەندە ئەمۋالار ئورمانلىقىغا بارماقچى بولدۇق . تاماقتىن كىيىن :

— 2 - قەۋەتتە بىرلا ياتاق ئۆي بار . يەنى ئەلى ياتقان ئۆي .
 3 - قەۋەتتى 2 - لا ياتاق ئۆي بار . ئۆزۈڭلا قاراپ ئىككىڭلا بىر ياتاق ئۆيدە يېتىڭلا . ئىككىڭلا ئايرىم يېتىڭلا . بۇنى بىكىتىڭلا بولىدۇ . 3 - قەۋەت ئوڭ تەرەپتىكى 2 ئۆي شۇ . باشقا ئۆيگە چىقىلماڭلا . ياخشى چۈش كۆرەرسىلەر . — ئۇ شۇنداق دەپ ئۆز ياتاق ئۆيىگە كىرىپ كەتتى . ئەلى ئۆزى ياتقان ئۆيدە ياتتى . ئادىل ئايرىم يېتىشنى تاللىدى . شۇنىڭ بىلەن ئىمىن بىلەن مەن ئىككىمىز بىر ئۆيدە ياتتۇق . كىچىچە مەن پەقەت ئۇخلىيالىمدىم . ئاينۇرنىڭ زادى ئۇ ئورماندا ئالدىنغان نىمە نەرسىسى بار بولغىدى؟

32 - قىسىم: ئورمانلىقتىكى ياغاچ ئۆي

قاچانلاردا ئۇخلاپ قالغانلىقىمنى بىلمەيمەن. كۆزۈمنى ئاچسام تېخى تاڭ ئاتماپتۇ. يېنىمدا ئىمىن يوق ئىدى. تۇيۇقسىزلا كۆز ئالدىمدا قىزىل كۆزلۈك، ئاي پالتا تۇتۇپ تۇرغان بىر ئەمۋاھ پەيدا بولدى. قورققىنىمدىن ۋارقىراپ سالدىم. ئۇ ئاستا ماڭا يېقىنلاشتىدە:

— سەن ئۆلسەن! ئاز قالدى، ئازلا قالدى. سەن ئۆلۈپ كىتسەن. ئۆلگەن ۋاقتىڭدا چوقۇم قاتتىق ئازابلىنىپ كىتسەن. ھا ھا ھا! — دىگىنىچە قاقاھلاپ كۈلۈپ كەتتى.

چۈچۈپ كۆزۈمنى ئاچتىم. يېنىمدا ئىمىن ھەيرانلىق نەزىرى بىلەن ئاڭا قاراۋاتاتتى. ئەسلى چۈش كۆرۈپتىمەن. يەنە شۇ قاباھەتلىك چۈش. يەنە شۇ تەكرار ئۆلۈم سۆزى. بەدىنىمنى قارا تەر بېسىپ كەتكەندى. چۈشنىڭ ئاسارىتىدىن تېخىچە قۇتۇلۇپ بۇلالمىغاندىم.

— ساڭا بىرە ئىش يوقتۇ؟ قارا بېسىپ قاپتۇدە — دىدى ئىمىن.

— ھە ئە شۇنداق، يەنە شۇ تۈگمەس قاباھەت.

— ئەنسىرمە ئاز قالدى. بۇ ئىشلارمۇ ئاخىرلىشىدۇ. — دىدى ئىمىن ماڭا تەسەللى بېرىپ.

— ئەمدى ئورنىڭدىن تۇر. قۇياش چىقىپ بولدى. تېزراق تەييارلىق قىلمىساق بولمايدۇ. — دىدى ئىمىن ئورنىدىن تۇرۇپ.

ئۇ بالدۇر چىقىپ كەتتى. مەن تېخىچە ئۇ چۈشنى ئويلاپ ھاڭۋېقىپ تۇرۇپ قالغانىدىم. مەن راستىنلا بۇيەردە ئۆلۈپ كىتىمەنمۇ؟ بۇ چۈش ئەرۋاھنىڭ ئۇيۇنىمىدۇ؟ مەن بۇ ئىشنى پۈتتۈرەلمەي ئۆلۈپ كىتەرمەنمۇ؟ تۇيۇقسىز ئاينۇرنىڭ تۈنۈگۈن ئەلگە دىگەن: « مەن ئۆلۈپ كىتەرمەنمۇ دەپ قورقماڭ، ئۆلۈپ كىتىشتىن ئىلگىرى نىمە ئىش قىلدىم دەپ قورقۇڭ» دىگەن سۆزى ئىسمىگە كەلدى. توغرا! مەن ئۆلۈپ كىتىشىمدىن ئەمەس بەلكى ئۆلۈشتىن ئىلگىرى زادى قانچىلىك بىر ئىشنى قىلالىدىم؟ مېنىڭ قىلغان ئىشىم باشقىلارغا قانۇنلىق مەنپەئەت يەتكۈزدى؟ مەن زادى ياخشى ئىش قىلدىممۇ ياكى ئەسكى ئىشىمۇ؟ شۇنىڭدىن قورقىشىم كېرەك. ئۇنداقتا مېنىڭ ھازىر قىلىۋاتقىنىمچۇ؟ توغرا! مەن ھازىر ياخشى ئىش قىلىۋاتىمەن. شۇنداق دەپ ئۆزۈمگە توختىماي تەسەللى بېرەتتىم. مەنمۇ تەييار بۇلۇپ پەسكە چۈشتۈم. ئازراق ئاشتىدىن كىيىن ئاينۇر:

— ئۆيەرلەر بەك خەتەرلىك. سومكاڭلاردىكى قۇراللار خېلى ئەسقاتقۇدەك. بىزنىڭ بۇيەردىكى ئوۋچىللىرىمىز ئادەتتە ئوقيا ئىشلىتىشنى ياخشى كۆرىدۇ. شۇڭا مەنمۇ ئوقيا ئىشلىتىشتە خېلى ئۇستا. ئەمدى تېز قۇراللىنىڭلار. يولغا چىقايلى. — دېدى. بىز پۇختا قۇراللانغاندىن كىيىن ئاينۇرنىڭ يول باشلىشىدا يۈرۈپ كەتتۇق. ئاينۇر بىزنى قويۇق ئورمان ئىچىگە باشلاپ كىردى.

— ئەگەر بىرە بەتەشەرنى ئۇچرىتىپ قالساڭلا ئۇنىڭ يۈرىكى

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

چەنلەپ ئېتىڭلا. بولمىسا ئۆلمەيدۇ. — دىدى ئاينۇر. بىز يولمىزنى داۋام قىلدۇق. تۇيۇقسىز بىزگە بىر ئىككىدىن مۇردىلار ئۇچراشقا باشلىدى. بۇ مۇردىلار شۇنچىلىك كۈچلۈك، ھەم ناھايىتى تېز يۈگرەيدىكەن. ئازراقلا بىخەستىلىك قىلساق موردا بىزنى يارلاندىرىشى مۇمكىن ئىدى.

— كۆڭەنسە. بۇ مۇردىلار سىلەر ئۇچراتقانغا ئوخشىمايدۇ. بۇلۇپمۇ كىچىسى بۇلار بەك غالىجىلىشىپ كىتىدۇ. سىلەرنى بىرنى چىشلەشكە چاققان قۇتقۇزمىساق ئۇلاردەك بۇلۇپ قالسىلەر. شۇڭا ئېھتىيات قىلىڭلار. ئۇلارنىڭ ۋىرۇسى بەك تېز تارقىلىدۇ. — دىدى ئاينۇر بىزگە چۈشەندۈرۈپ. بۇ مۇردىلار ھەقىقەتەن بىز ئۇچراتقانغا ئوخشىمايتتى. ئاينۇر يەنە سۆزىنى داۋام قىلدى: — سىلەرگە دەپ قۇياي. بۇ مۇردىلار ھەرگىز دۆت ئەمەس. بەلكى بەك ئەقىللىق. ھەتتا بەزىلىرى قىلتاق قۇرىدۇ. شۇڭا ئەتراپىڭلارغا بەك دىققەت قىلىڭلار. ئۇ كەينىگە بۇرۇلۇپلا ماڭا ئوقياسىنى بەتلىدى. ھەيران قېلىپ گەپ قىلالمايلا قالدىم.

— ھەتتا ئالدى كەينىڭلارغىمۇ ناھايىتى دىققەت قىلىڭلار. — دىدىدە ئوق ئۈزدى. ئوق يىنىمنى سۈرۈپلا ئۈتۈپ كەتتى. ئەسلى كەينىمدە بىر موردا تىۋىشىسىز ماڭا ھۇجۇم قىلىش ئۈچۈن ماڭغانىكەن.

— مېنىڭ قۇلىقىم بەك ئۆتكۈر. بۇنداق مۇردىلارنىڭ ئۇيىنىغا ئالدىنمايمەن. ئەمما سىلەر بەك دىققەت قىلمىساڭلار بولمىغۇدەك.

تۈرۈلگەن ئەرۋاھ

ئۇلار شۇنداق ئاستا تۈش چىقارماي كىلىپلا ئېتىلىدۇ.

— بىلدۇق خانقىز. بىز ھەتتا ئەرۋاھلار بىلەنمۇ جەڭ قىلغان. ئۇلار خۇددىي چاقماقتەك كىلىپ شامال دەك كىتەتتى. شۇنداقتمۇ بىز ئۇلارنى مەغلۇپ قىلالىغانمىز. بۇنداق موردىلار بىز ئۈچۈن ئادەتتىكىچە. — دىدى ئىمىن. ئۇ شۇنداق دەپلا ئۇدۇلدىكى بىر دەرەخكە ئوق ئاتتى.

— ئۆزەڭنى بەك يامان چاغلىما ئوقنى ئايا. — دىدى ئادىل غۇدۇڭشىپ. تۇيۇقسىز ئۇ ئوق ئاتقان دەرەخنىڭ ئارقىدىن بىر مورددا يەرگە يىقىلدى.

— ۋۇيىۇ بۇ قۇرالىنىڭ كۈچى خېلى باركەن. تېخى دەرەخنىمۇ تىشىۋىتىپتۇ. قالتىسكەن. — دىدى ئاينۇر. بۇنى كۆرۈپ ئادىلنىڭ ئاغزى تۇۋاقلاندى. بىز خېلى ماڭغاندىن كىيىن بىر تاغ ئالدىغا كەلدۇق. بۇ تاغ ئوڭ سول تەرەپكە قاراپ سوزۇلغان بۇلۇپ چىكىنى تەسەۋۋۇر قىلماق تەس ئىدى. ئاينۇر تاغقا بىرقىن بېرىپ كۆزىنى يۇمىدىدە قولىنى تاغقا ياقتى. بىرازدىن كىيىن تاشلا يېرىلىپ، ئاينۇرنىڭ ئالدىدا ئادەم پاتقىدە تۈشۈك ئېچىلدى.

— بۇ تەرەپتىن ئۆتەيلى. ئەرۋاھلار ئورمانلىقىغا چىقىمىز. — دىدى ئاينۇر ئالدىمىزدا مېڭىپ. بىز ئەگىشىپ ماڭدۇق. ئالدى تەرەپتە يورۇقلۇق كۆرىنىپ تۇراتتى. بىز ئازراقلا مېقىپ قارشى تەرەپكە ئۆتتۇق. ئەمەلىيەتتە بۇ غار ئۈنچە ئۇزۇنمۇ ئەمەس ئىدى. مەن بۇيەردىن چىقىپلا كۆزۈمگە ئىشىنەلمەيلا قالدىم. قالغان

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

ئۈچەيلەننمۇ ھەيرانلىقىدا ئىچىگە تارتىشتى. مەن كەينىمگە قارىسام يەنە شۇ غار. دەرھال غارغا كىرىپ كەلگەن يەگە چىقتىم. ئەمما يەنىلا بىز كەلگەن ئورمان ئىدى. مەن ئاينۇتنىڭ يېنىغا كەلدىم. ئەمىلەتتە بۇيەر دەل بىزنىڭ ئۆز ماكانىمىزدىن بۇزۇلمەت ماكانىغا كىلىدىغان تۇنجى غار شۇ ئىدى. يولمۇ شۇ، بىز چىققان تاغىمۇ شۇ، ئەمما غارنىڭ ئۇ تەرىپى ئەمەس ئىدى. شۇڭا ھەممەيلەن ھەيرام قالغاندۇق. مەنمۇ قايتا كىرسەم ئۆز يۇرتۇمغا چىقامدىم يوق دەپ سىناپ باققاندىم. ئۇ:

— سىلەرگە نىم بولدى؟ نىمانداق قىلىق قىلىسىلەر؟ — دىدى. مەن:

— بۇرۇن بىز مۇشۇ غار ئارقىلىق بۇ يەرگە كەلگەن. بۇ غاردىن ئۆتسەكلا بىزنىڭ يۇرتىمىزغا بارغىلى بولاتتى. ئەمما ھازىر بۇ غار سىزنىڭ يۇرتىڭىزغا تۇتىشىدىغان بۇلۇپ قاپتۇ.

— بۇ تاغ بىر سىرلىق تونىل. مەندەك ۋە ئەرۋاھلاردەكلە بۇ تاغدىن مۇشۇنداق ئۆيەردىن بۇيەرگە تۇتىشىدىغان تونىل ئاچالايدۇ. خاتىرجەم بۇلۇڭ. كىتىدىغان ۋاقتىڭىزدا مەن ئۆزۈم يولغا سېپ قۇيمەن. — دىدى چۈشەندۈرۈپ. شۇنداق قىلىپ بىز يولمىزنى داۋام قىلدۇق. خېلى ماڭغاندىن كىيىن بىز تۇنجى قېتىم كەلگەندە سەلىمنىڭ خاتىرىسىدە تىلغا ئېلىنغان ياغاچ ئۆي تەرەپكە ماڭىدىغان يەردە توختىدۇق. ئەينى چاغدا بىز شۇ ئۆيدە ئارام ئالغاندۇق.

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

— قاراڭلا، ئەنە ئورمان ئىچىدە ئاۋۇ ياغاچ ئۆيدە ئىككى دانە خىرۇستال تاش بار. بىرى ... ھە راست، سىلەر ئەرۋاھنىڭ قولىدا تۆت خىرۇستال بار دىدىڭلار ھە؟ ھەي! يەنە شۇ سىلەنىڭ ئىشىڭلادە، ئۆيەردە ئىككى خىرۇستال باتتى. سىلە ئىككىلىسىنى ئېلىۋالغانما؟ — دىدى ئاينۇر. مەن دەرھاللا ئەينى چاغدىكى ئىشنى ئىسىمگە ئالدىم. ئۇ چاغدا بىز بۇ ئۆيدىن پەقەت بىرتاللا خىرۇستالنى ئالغاندۇق. يەنى ئاق رەڭلىك خىرۇستالنى.

— ياق، بىز پەقەت بىرنىلا ئالغان. سەلىم خاتېرىسىدە بىرنىلا ئېلىڭلا دەپ يېزىپتىكەن. شۇڭا ئاق رەڭلىكنى ئالغان. — دىدىمەن. ئاينۇر بىرنى ئۆھسىنغاندىن كىيىن:

— ھە ... ئەمەسە ياخشى، يۈرۈڭلا يەنە بىرسىنى ئېلىۋالايلى. ئۇ سەلىم دىگەن ئادەم بۇنى قاندا بىلىپ قالدىكەن؟ ھېلىمۇ كاللىسى ئىشلەپ بىرنى ئال دەپتۇ. بولمىسا سىلە دۆتلۈك قىلىپ ھەممىنى ئالا بولغۇيتتىڭلار. — دىدى. ھەممەيلەم ئۇ ياغاچ ئۆيگە كىردۇق. ئاينۇر ئىلگىرى بىز خىرۇستالنى ئالغان تورۇستىكى بىر ساندۇقنى كۆرسىتىپ:

— ئەنە ئاۋۇ يەردە بىر ساندۇق بار، شۇنى ئېلىڭلا — دىدى. ئىمىن مىنى كۆتۈردى. مەن ساندۇقنى ئېلىپ ئاينۇرغا تەڭلىدىم. ئىچىدە يەنە بىر ئاق رەڭلىك خىرۇستال تۇراتتى.

— مانا بۇ تۆت مەن سىلەرگە دىگەن ئالتە خىرۇستالنىڭ بىرى شۇ. بۇ خىرۇستال توختىماي رەڭ ئۆزگەرتىپ تۇرىدۇ. ھازىر ئاق رەڭگە

تۈرۈلگەن ئەمۋال

كۈرۈۋاپتۇ. ئەينى چاغدا سىلەرگە قىزىل رەڭدە ئۇچرىغانغۇ دەيمەن .

— ئە... مىنىڭ تازا ئىسىمدە قاماپتۇ. — دىدىمەن . ئاينۇر:

— ئەمدى ياخشى بولدى . بۇ خىرۇستال بىزنى سۇمۇرۇغنىڭ يېنىغا ئاپىرىدۇ . تېز بۇلۇڭلا . سۇمۇرۇغ بىزگە ياردەم قىلىدۇ . ئۇنى تۇخۇمدىن چىقىرىدىغان ۋاقىت بولغان . — دىدى ياغاچ ئۆيدىن چىقىپ . بۇ گەپنى ئاڭلاپ مەن ئاينۇرنى توستۇمدە:

— سۇمۇرۇغما؟ ئۇ خەتەرلىك ئەمەسمۇ؟ ئۇمى ئويغاتساق بولمايتتىغۇ؟ — دىدىم .

— كىم شۇنداق دىدى؟

— بىزگە ئۇچرىغان ھەربىرىلەن شۇنداق دەپ كەلدى .

— بولدى ئۆمەر! — دىدى ئىمىن . — ئوخشىمايدۇ . بۇرۇن ئۇچرىغىنى ئەرۋاھلار

— سۇمۇرۇغ ئەرۋاھلاردىن بىزار . ئەرۋاھمۇ سۇمۇرۇغدىن بىزار . شۇڭا شۇنداق دىگەن گەپ .

— ئەمما بىز سۇمۇرۇغنى ئويغىتىۋەتكەن .

— ھە؟ ئۇنى ئويغىتىۋەتكەنما؟ ئۇ نەگە كەتكەن؟

— بۇنى نىم بىلەي . ئۇ يا گەپ قىلالمىسا .

— ھە بوپتۇ . بەربىر بۇ خىرۇستال ئۇنى چاقىرىدۇ . شۇڭا....

ئا.... — تويۇقسىزلا ئاينۇتغا بىر موردا ئېتىلدا . مەن دەرھال ئاينۇرنى تۇتۇۋالغان موردىغا ئوق ئاتتىم .

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— سىزنى چىشلىۋامغاندۇ؟ — دېدىمەن ئۇنىڭغا. — سىزنىڭ قۇلقىڭىز بەك ئۆتكۈر ئىدىغۇ؟

— مەن مۇنداق دىققىتىمنى يىغسام بولىدۇ. بولمىسا مەن بىر كاللامنى ئوتتۇز يەرگە چاچالمايمەن. ئەتراپ خەتەرلىك! مۇردىلار بۇرۇنقىدىنمۇ كۆپىيىپ كەتكەن ئوخشايدۇ. — دېدى ئۇ.

— دەرۋەقە شۇنداقكەن. — دېدى ئادىل. ھازىر ئەتراپىمىزدا بىرمۇنچە مۇردىلا كىلىۋاتاتتى.

— تەييارلىق قىلىڭلار! مېنى قوغداشلا مەن سۇمۇرۇغنى چاقىراي. بىز ئاينۇرنى ئوتتۇرمىزغا ئېلىپ مۇردىلارغا ئوق ئېتىشقا باشلىدۇق. بۇ مۇردىلار ھەرنىمە بولسا ئاينۇرنىڭ يۇرتىدىكىسىگە ئوخشاش ئەقىللىق ئەمەس ئىدى. ئوق ئېتىشىمىزغا قارىماي بىزگە قاراپ كىلىۋاتاتتى. ئامما بەك كۆپ ئىدى.

— تېز بۇلۇڭ ئۇلار يېقىنلاپ قالدى! — دەپ ۋارقىردى ئەلى.

— گەپ قىلماي تۇرىڭە مەن تېرىشۋاتىمەن.

بىز ھەقىقەتەن بەرداشلىق بېرەلەيدىغاندەك قىلمايتتۇق. ئۇلار توختىماي كىلىۋاتقان بۇ پەيتتە ئاينۇرنى ئالدىراتماي بولمايتتى. ئاينۇر ئوتتۇرمىزدا خىرۇستالنى چىڭ سىقىمداپ بىرنىمىلەرنى دەۋاتاتتى. ئەمما ھېچ ئۈنۈمى بۇلاي دىمەيتتى. مۇردىلار بىزگە يېقىنلاشقىلى تۇردى.

— مېنىڭ ئوقۇم قالمىدى. — دېدى ئادىل.

— مېنىڭمۇ تۈگىدى. ھېلىمۇ ياخشى ئىككى قۇراللىق باركەن.

تۈرلۈك ئەمۋال

— دىدى ئىمىن. بىز توختىماي تېركىشىۋاتىمىز. ئاينۇرنىڭ قولىدىكى خىرۇستالدىن ھىچ ئىنكاس يوق ئىدى. تېخى ئەمدى كىلىپلا بىزنىڭ ئوقىمىز قالمىغىلى تۇردى. ھازىر مىنىڭمۇ ئوقۇم تۈگەي دىگەن ئىدى. ...

33 - قىسىم: ئاخىرقى جەڭ

بىز جىددىي تېركىشىۋاتقان شۇ پەيتتە ناھايىتى كۈچلۈك بىر ئاۋاز ئاڭلاندى. قاتتىق ئاۋاز بۇلۇپ كەينىدىنلا يوغان سۇمۇرۇغ قۇش ئۇچۇپ كەلدى. ئاينۇر ئورنىدىن تۇردىدە قولىدىكى خىرۇستالنى ئىگىز كۆتۈردى. شۇنىڭلىق بىلەن سۇمۇرۇغ قۇش بىز تەرەپكە قاراپ كەلدى. ئەتراپتا بىزگە ھۇجۇم قىلىشىۋاتقان مۇردىلارغا تۇيۇقسىز ئوت كەتتى. مۇردىلار ئېچىنىشلىق چىرقىرىشىغا كۈيۈۋاتاتتى. بۇ دەل سۇمۇرۇغنىڭ خاسىيىتى ئىدى. سۇمۇرۇغ قۇش بىزدىن سەل نېرىراققا قوندى. بىز ئەتراپتىكى مۇردىلارنى ئېتىپ ئۇ تەرەپكە ماڭدۇق.

— بۇ قۇش تۆتىمىزنى كۆتۈرەلەمدۇ؟ — دىدى ئادىل.

— بۇ قۇشنىڭ بەستىنى كۆرمىدىڭىزما؟ شۇنداق ھەيۋەتلىك قۇش سىزدەكتىن ئونى كۆتۈرۈپ ئۇچالايدۇ. — دىدى ئاينۇر. ئۇ قولىدىكى خىرۇستالنى ئاستا يەرگە سىرىدى. سۇمۇرۇغ يۈگۈنۈپ

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئولتۇردى. ئۇ شۇنداق ئولتۇرسىمۇ بىزنىڭ بويىمىزدىن ئىگىز ئىدى. قارىسام ئۇ بۇرۇنقىدىن خېلىلا يوغاناپ قاپتۇ. بىز بىر بىرىمىزنى تارتىپ سۇمۇرۇغقا مىندۇق. ئاينۇر ئەڭ ئالدىدا ئولتۇرۇپ سۇمۇرۇغقا قوماندانلىق قىلىۋاتاتتى. سۇمۇرۇغ قاننى قېقىپ كۆتۈرۈلدى. ئاينۇر خىرۇستالنى قايىققا بۇرسا سۇمۇرۇغ شۇ تەرەپكە ئۇچاتتى. ئاسماندىن پەسكە قارىساقمۇ زۇلمەت ماكانى يەنىلا شۇنچىلىك قورقۇنۇچلۇق، بۇرۇنقىدەك ۋەھىملىك كۆرۈنەتتى. سۇمۇرۇغ ئورماننىڭ ئىچى تەرەپكە قاراپ ئۇچىۋاتاتتى.

— نەگە بارىمىز؟ — دىدىمەن ئاينۇرغا. ئۇ:

— ئەرۋاھلار قەلئەسىگە — دىدى ئاينۇر.

— نىمە؟ ئۇيەردە ئەرۋاھلارغا تۇتسىلامدۇق؟

— بىز ئۇيەردە ئەرۋاھلار بىلەن جەڭ قىلىمىز.

— ھازىر ئۇلار بەك كۈچىيىپ كەتتى. بىز تەڭ كىلەلەيمىزمۇ؟

— ياق، بىراق كۈمۈش شەمشەرنى ئېلىۋالساق تەڭ كىلەلەيمىز.

— ئۇنى ئېلىۋېلىشقىمۇ بىزنىڭ كۈچىمىز يەتمەيدۇ.

— يېتىدۇ. بىزدە ئىككى دانە خىرۇستال بار. — دىدى ئاينۇر

قولىدىكى خىرۇستالنى كۆرسىتىپ. ھازىر ئۇ خىرۇستال پۈتۈنلەي

قىزىل رەڭدە ئىدى.

— بىزدە ئاران بىر خىرۇستال بار. يەنە بىرسىنى نەدىن تاپىمىز؟

— ئۇ ئەرۋاھلار قەلئەسىنىڭ چوڭ ئىشىكىدە. سىلەر كىرىپ

باققاندىكىن كۆرۈپ باققانىسىلەر. ئىشىكتە ئاپپاق رەڭلىك بىردانە

تۈرۈلگەن ئەمۋال

خىرۇستال بار. — ئىسىمگە كەلدى. ئەينى چاغدا بىز كىرگەندە ئىشكىنىڭ بىر قانتىدا ئاپپاق رەڭلىك بىر خىرۇستالنى كۆرگەندۇق. ئەمما بىز چىقىپ كىتىدىغان ۋاقىتتا ئىشكىنى پاقىلىۋەتكەن ئەمەسمۇ؟ توغرا! بىز ئىشكىنى چىقىۋەتكەن. بۇنداق بولسا ئۇ خىرۇستالنى قانداقمۇ تاپارمىز؟ بىرخىل ئەنسىرەش مەنى چىرمىۋالدى. مەن:

— بىز ئەينى چاغدا چىقىپ كىتىدىغاندا ئىشكىنى پاقىلىۋەتكەنتۇق. — دىدىم ئوڭايسىزلانغان ھالدا. ئاينۇر ھىچ ئىش بولمىغاندەك:

— سىلەر ئۇ ئەمۋالنى يۇقاتمىغۇچە بۇ قەلئە مەڭگۈ قەد كۆتۈرۈپ تۇرىۋېرىدۇ. سىلەر بۈگەن پاقىلىۋەتكەن بىلەن ئەتسى ئەسلىگە كىلىپ قالىدۇ. بۇ دىگەن ئەمۋاللارنىڭ زۇلمەتلىك ئوۋىسى. — دىدى. ھەرھالدا بۇ گەپ ماڭا خۇش ياقىتى. تۇيۇقسىز ئىمىن ماڭا: — مەن ئازراق بىئارام بولىۋاتقاندا قىلىمەن. — دىدى. قارىسام ئۇنىڭ چىرايى تاتىرىپ كەتكەنىدى.

— ئىگىزگە چىققاچقا كۆڭلىڭ ئېلىشىۋاتامدۇيە؟

— مەن ئەزەلدىن ئىگىزدىن قورقمايتتىم. بۇنداق ئىگىزگە چىقىمىغىلى ئۇزۇن بولغان. قارىغاندا شۇنداق ئوخشايدۇ. — دىدى ئىمىن. مەن ئۇنىڭدىن سەل ئەنسىرەپ قالىدىمەن ئاينۇرغا:

— بۇ قۇش تېزىرەك ئۇچالمىدۇ؟ تېزراق يەرگە قونساق بولاتتى. — دىدىم. ئۇ ماقۇللىقنى بىلدۈرگەندىن كىيىن قۇشنى تېخىمۇ تېز

ئۇچۇرتتى. خېلى ئۇچقاندىن كىيىن ئاخىرى مۇردىلار قەبرىستانلىقىنىڭ ئوتتۇرسىدا چوقچىيىپ تۇرغان قەلئەگە يىتىپ كەلدۇق. قۇش پەسكە قونغاندىن كىيىن بىزنى چۈشۈرۈپ قۇيۇپ ئۇچۇپ كىتىپ قالدى .

— ئۇ كىتەمدە؟ ئۇ كەتسە بىز قانداق قىلىمىز؟ — دىدى ئادىل سۇمۇرۇغنىڭ ئۇۋۇپ كەتكىنىگە قاراپ .

— لازىم بولسا چاقىرساق بولىدۇ. ھازىرچە ئۇنىڭ كەتكىنى ياخشىراق . — ئۇ شۇنداق دىدىدە قەلئەنىڭ چوڭ ئىشىكى ئالدىغا كەلدى. ئىشىك ھەقىقەتەن ئەسلىگە كىلىپ قالغانىدى. ھەم ئەينى چاغدىكى بىردانە خىرۇستالىمۇ شۇ پېتى تۇراتتى . ئاينۇر قولىدىكى خىرۇستالىنى ئىشىكتىكى خىرۇستالغا ئاستا يېقىن ئەكىلىپ تەككۈزۈۋىدى كۈچلۈك بىر نۇر بىلەن تەڭ ئىشىكتىكى خىرۇستال پەسكە چۈشتى. شۇنىڭ بىلەن بىرگە بۇ مۇستەھكەم ئىشىكمۇ ئېچىلىپ كەتتى. مەن قەلئە ئىچىگە قاراپ قەلئەنىڭ بۇرۇنقىدەكلا تىنچ ئىكەنلىكىنى كۆرۈپ ھەيرانلا قالدىم . ئۇلار شۇنداق كۈچلەنگەن تۇرۇقلۇق يەنىلا تىنچ ئىدى .

— بىزنىڭ ئەمدىكى ۋەزىپىمىز ئەرۋاھلار بىلەن جەڭ قىلىش — دىدى ئاينۇر بىزگە قاراپ كەسكىن تەلەپپۇزدا . — ئىسىڭلاردا چىڭ تۇتۇڭلار. بەلكىم سىلەر بۇيەردە ئۆلۈپ كىتىشىڭلار مۇمكىن. ياكى غەلبە قىلىپ قايتىپ كىتىشىڭلارمۇ مۇمكىن. ئەگەر ئۆلۈپ كەتسەڭلار جەسىدىڭلار خۇددى سەلىمدەك بىر

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

يەمچۈك بۇلۇپ قېلىپ يەنە بىر قېتىملىق پاجىمەنى مەيدانغا چىقىردۇ. سىلەرگە شۇنى دەپ قۇياي. ئىرادەڭلار مۇستەھكەم بولسۇن. بۇ سىلەرنىڭ ئەڭ ئاخىرقى ئۇرىشىڭلار بۇلۇپ قالدۇ. ھەرگىز ئۆلۈپ كىتىشتىن قورقماڭلار. بەلكى يېڭىلىپ قېلىشتىن قورقۇڭلار. بىزگە ئەمدى ياراتقۇچىدىن باشقا بىر كىم ھەمدەم بۇلالمايدۇ. مەيلى نىمە بۇلىشىدىن قەتئىي نەزەر قىزىل كۆزلۈك ئەمۋاھنىڭ پىشانىسىگە كۈمۈش شەمشەرنى تىقىڭلار. — ئۇنىڭ ئاۋازى شۇنچىلىك جاراڭلىق ئىدىكى ھەممىمىزنىڭ قەلبىنى تىترەتتى.

— بىراق بىزدە كۈمۈش شەمشەرى يوق.

— ئىچىگە كىرگەندە مەن سىلەرگە ئېلىپ بېرىمەن. مەن ئۇيەردىكى بىرە ئەمۋاھ بىلەنمۇ ئېلىشالمايمەن. پەقەت سىلەرگە شۇ شەمشەرنى ئېلىپ بېرەلەيمەن. شۇڭا چۇقۇم بەرداشلىق بېرىڭلار. — بولسۇن. بىز باشتىمۇ دىگەن. ئاخىرقى تىنىقىمىز قالغۇچە تېرىكىشىمىز.

— ئۇنداقتا ياخشى. قېنى كىرەيلى. سىلەر ئۇدۇل 20 - قەۋەتكى چىقىپ كىتىڭلار. مەن كەينىڭلاردىن چىقىمەن. — ئاينۇر شۇنداق دەپ قەلئە ئۇتتۇرسىدىلا قالدى. بىز ئەينى چاغدىكى تونىلدىن ئۆتۈپ پەلەمپەي بىلەن 20 - قەۋەتكە چىقتۇق. چىقىپلا تىنىمىز شۈركىنىپ كەتتى. ئالتۇن كۇرسىدا بەھەيۋەت قىزىل كۆزلۈك ئەمۋاھ ئولتۇراتتى. ئۇنىڭ ئەتراپىدا نۇرغۇن قاپقارا

تۈرۈلگەن ئەمۋال

پىلاچلىق ئەمۋاللار بار بۇلۇپ ھەممىسى بىزگە تىكىلدى. تۇيۇقسىزلا قۇلاق تۇۋىمىدە ئىنتايىن بوغۇق ھەم سەت ئاۋاز ئاڭلاندى: « ئاخىرى كەلدىڭ ئۆمەر. سىنى ساقلاۋاتقان ئىدىم. مەن ساڭا دىگەن ئىدىمغۇ. سەن مېنىڭ سەلتەنتىمگە ئۆز قۇلۇڭ بىلەن ئۇل سالىسەن دەپ. مانا سىنىڭ سايەڭدە مەن خىرۇستال شەمشەرنى قولغا چۈشۈردۈم. ئىسىڭدە بارمىكىن، مەن ساڭا سەن ئۆلسەن، ئۆلگەن ۋاقتىڭدا ئىنتايىن ئازابلىنىسەن، دىگەن ئىدىم. مېنىڭ دىگىنىم بىر-بىرلەپ بولىۋاتىدۇ. بۇمۇ ئەمەلگە ئاشىدىغانغا ئاز قالدى ئۇ چاغدا تىنىڭ ئەمەس يۈرىكىڭ ئاغرىيدۇ.» بۇ ئاۋازنى خۇددى ئاشۇ ئالتۇن كۇرسىدا ئولتۇرغان ئەمۋال دەۋاتقاندا تۇيۇلۇپ كەتتى. مەندە ئازراق قورقۇنۇچ پەيدا بولغان بولسىمۇ يەنىلا ئۇنىڭغا:

— مەن سەندىن قورقۇپ قالمايمەن. شۇنى ئىسىڭدە مەھكەم ساقلا! سەن مەغلۇپ بولمىساڭ، مەن ھەرگىز مەغلۇپ بولمايمەن! ... — گىپىمنىڭ ئاسىرنى دەپ بولغۇچە بىر غايىپ كۈچ مېنى كەينىمگە ئىتتىرۋەتتى. گوم قىلغان ئاۋاز بىلەن تەڭ تامغا كەينىچىلەپ ئۈسىدىم. ئەمۋال ئولتۇرغان يېرىدىن تۇردىدە: — سەنمۇ شۇنى ئىسىڭدە چىڭ تۇت! سەندەك ئاجىز ئىنسانلار مېنى مەغلۇپ قىلمەن دەپ خام خىيال سۈرۈشمىسۇن! — دىدى. ئۇ قۇرۇپ قاخشال بۇلۇپ كەيكەندەك دەرەخ شېخىدەك قوللىرىنى كۆتۈردى. شۇنىڭ بىلەن تەڭ مەنمۇ كۆتۈرۈلۈپ كەتتىم. ئىمىن

تەرىپىگەن ئەرۋاھ

ئەرۋاھقا قارىتىپ ئوق ئاتتى. ئوق ئۇنىڭغا تەگسىمۇ ئۇنىڭ بەدىنىدىن ئۈتۈپ كىتىۋاتاتتى. ئەرۋاھ مىنى يەرگە كۈچەپ ئاتتى. يەرگە چۈششەم بىلەن تەڭ ئاغزىمدىن ئوقتەك قان ئېتىلىپ چىقتى. ئۈچەيلەن ئۇنىڭغا قارىتىپ داۋاملىق ئوق ئاتقان بولىدىمۇ ھېچ بىر ئونىمى بولمايۋاتاتتى.

— ھۇ جۈپرەندىلە! — دىدى ئۇ رەزىل ئاۋازدا. — سىنىڭ بۇ ئەبگا قۇراللىك ماڭا كار قىلمايدۇ. — ئۇ شۇنداق دەپلا قولىنى بىر شىلتىۋىدى ئۈچەيلەن يىقىلدى.

— ھەرقايسىڭ ھازىر ئۈلۈشمەيسەن! مىنىڭ قۇدرەت تاپقان بۇ سەلتەنتىمنى كۆرىشىپ ئاندىن ئۈلۈشسەن. — ئەرۋاھ سۆزلەۋاتاتتى. ئىمىن ئاستا بېرىپ مىنىڭ سومكامنى ئاچتىدە ھېلىقى ساختا كۈمۈش شەمشەرنى ئالدى.

— ساڭا مانا ماۋۇ كار قىلىدۇ! — دىدە ئەرۋاھقا قارىتىپ شەمشەرنى ئاتتى. ئەمما ئەرۋاھ چاققان كىلىپ شەمشەرنىڭ يۆنىلىشىنى بۇرىۋەتتى. شەمشەر ئۇچۇپ بېرىپ يەنە بىر ئەرۋاھقا تىگىۋىدى ئۇ يەرگە يىقىلدى. ئانان تۈتۈنگە ئايلىنىپلا غايىپ بولدى.

— ئۇ ساختا شەمشەر ساڭا سىچ ئىش قىلىپ بېرەلمەيدۇ. — دىدى ئەرۋاھ. شۇ پەيتتە مەن ئورنىمدىن تۇرۇپ تېزلىك بىلەن بېرىپ ساختا شەمشەرنى قولۇمغا ئالدىمدە ئەرۋاھقا تەڭلىدىم. شۇ ئەسنادا ئەتراپتا تۇرغان ئەرۋاھلار ھەركەتكە كىلىپ بىزگە ھۇجۇم باشلىدى. ئادىلنىڭ ئوقى قالمىغاچ قولىدا بىر شەمشەر بىلەن

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئۇلارنى چېپىۋاتاتتى. شۇنى بىلىدىمكى بۇلارنى پەقەت شەمشەر ئارقىلىقلا يۇقاتقىلى بولىدىكەن.

— ھەممىگەلا قۇراللىقلارنى تاشلاپ شەمشەر ئېلىڭلار! — دەپ ۋارقىردىم ئۈچەيلەنگە. لىكىن ئۇلاردا نەدىمۇ شەمشەر بولسۇن. ئادىل قانداق قىلىپ تاپتى بۇنى بىلىدىم. ئەينى چاغدا ھېلىقى سەلىمنىڭ قىياپىتىگە كىرۋېلىپ بىزنى ئالدىغان ئەمرۋاھ بىزنى بۇيەرگە ئەكىلىشتە شەمشەرلىرىمىزنى قويۇپ قويۇشنى ئېيتقان. ئۇنىڭ مەقسىتىنى مانا ئەمدى چۈشەندىم.

— ساڭا بۇ پېرخون مەڭگۈ ياردەم قىلالمايدۇ! — دىدى ئەمرۋاھ كەينىمىزدىكى پەلەمپەينى كۆرسىتىپ. مەن دەرھال ئارقىمغا قارىدىم. ئاينۇر ھاسىراپ كەتكەن بولۇپ ئۇنىڭ پۈتۈن بەدىنىدىن قان ئېقىۋاتاتتى. قولىدا بولسا كۈمۈش شەمشەرنى تۇتۇۋالغان ئىدى. ئۇ:

— بۇنى تۇتۇتۇڭ! — دىدى ئاينۇر. ئۇ ماڭا كۈمۈش شەمشەرنى ئېتىپ بەردى. شۇنىڭ بىلەن تەڭلا يەرگە يىقىلدى. مەن چاققانلىق بىلەن ئۇنى تۇتۇۋالدىم. قولۇمدىكى ساختا شەمشەرنى ئىمىنغا ئېتىپ بەردىم.

— سەندە شەمشەر بولسا نىمە بوپتۇ؟ بۇ خىرۇستال بولمىسا سەن يەنىلا يېڭىلىسەن! — دىدى ئۇ قولىدا تۆت دانە خىرۇستالنى كۆرسىتىپ. دىمەك ئۇ خىرۇستالنى ئىشقا سالغۇدەك. كۈمۈش شەمشەرنىڭ كۈچى تۆت خىرۇستالغا يەتمەيدۇ. ئۇنداقتا بىز

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

يېڭەلەرمىزمۇ؟ توغرا بىز چوقۇم يېڭىمىز! مەن ئۆزۈمگە ئىشىنەتتىم. بۇ ئەمرۋاھ ئۈستىدىن غەلبە قىلىشقا ئىشەندىم. مەن چوقۇم غەلبە قىلىمەن!

36 - قىسىم: دىۋە

شۇ تاپتا ئەمرۋاھ ماڭا قاراپ خىرىس قىلماقتا ئىدى. ئۇنىڭ كۆزلىرىدىم زۇلمەت ئۇچقۇنى چاچراپ تۇراتتى. مەن بىر غەيرەتكە كەلدىم دە شەمشەرنىڭ كۈچىگە ئىشىنىپ شەمشەرنى بۇ ئەمرۋاھقا قارىتىپ بىر شىلتىدىم. شەمشەرنىڭ بىسىدىن يادەك نۇر چىقىپ ئەمرۋاھ تەرەپكە بارغان بولسىمۇ ئەمما ئەمرۋاھ ئۆزىنى چەتكە تارتتى. بۇ قېتىم مەن بۇ شەمشەرنى قانداق ئىشلىتىشنى ئۆگەندىم. شەمشەرنىڭ دەستىسىدىن چىڭ تۇتۇپ ئەمرۋاھقا ئېتىلغان شۇ پەيتتە غايىۋى بىر كۈچ مېنى ئۇردى. مەن كەينىمدىكى پەلەمپەيگىلا چۈشتۈم. شۇ دەققە بېشىمغا قاتتىق بىر نەرسە تەگكەندەك بولدىم دە كۆزۈم قاراڭغۇلىشىپ كەتتى....

بىرچاغدا كۆزۈمنى ئاچتىم. ئۆزۈمنى بىر قەپەستە كۆردۈم. يېنىمدا ئەلى، ئادىل، ئىمىن بۇلۇپ ئۇلار ھۇشسىز ياتاتتى. ھەتتا سومكىللىرىمىزمۇ، قۇراللىرىمىزمۇ بار ئىدى. تېخى ساختا خىرۇستال شەمشەرمۇ يېنىمدا ئىدى. ئۈچەيلەن ئېغىر يارلانغان بۇلۇپ، ھەممىلا يېرىدىن قان ئېقىپ تۇراتتى. مەن ئۇلارنى نۇقۇپ باقتىم.

تۈرۈلگەن ئەمرۋاھ

ئەلى بىلەن ئىمىن كۆزىنى ئاچتى.

— بۇ قەيەر ئەمدى؟ — دېدى ئىمىن ئاستا قوزغۇلۇپ.

— قارىغاندا بىز ئەسرگە چۈشكەندەك قىلىمىز. سىلەرگە زادى

نېمە بولدى؟ بىز بۇيەرگە نېمىشقا كىلىپ قالدۇق؟ — دېدىمەن.

— بىلىمدىم. ئەينى چاغدا سەن قاتتىق چۈشۈپ كىتىپ

ھۇشۇڭدىن كەتتىڭ. بىز قانچە كۈچەپ ئېلىشقان بولساقمۇ يەنىلا

مەغلۇپ بولدۇق. ئۇلار دېگەن شۇنداق كۈچلۈك تۇرسا. نېمىشقا

بۇيەرگە كىلىپ قالدۇق بىلىمدىم — دېدى ئەلى ئۇھسىنغان

ھالدا.

— ئاينۇر قېنى؟

— ئۇنى كۆرمىدۇق.

— ئۇ ئۆلمىگەندۇ؟

— بىلىمىمىز؟ ئاشۇ چاغدا شەمشەرنى ئېپ بېرىپلا يىقىلغان

ئەمەسمۇ؟

— ئۇنى ئايرىم قەپەسكە سولاپ قويغان گەپ!

— مەن بۇيەردە! — تۇيۇقسىز ئاينۇرنىڭ ئاۋازىنى ئاڭلاپ قالدۇق.

ھەيران بولۇشۇپ يۆت تەرەپكە قاراشتۇق. ئەمما كۆرۈنمەيتتى.

— مەن پەستە، پەسكە قاراڭلا؟ — دېدى ئاينۇر. بىز قەپەس

رىشاتكىشىنىڭ ئالدىغىراق كىلىپ قارىدۇق. يەردىمۇ بىر قەپەس

بولۇپ، ئاينۇر شۇ قەپەستە ئىدى.

— سىز نېمىش بولغانلىقىنى بىلەمسىز؟ — دېدىمەن ئاينۇرغا.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ھەئە. سىلە مۇشۇنداق ھۇشسىز ياتقىلى تەخمىنەن 3 سائەتچە بۇلۇپ قالدى. مەن سىلەرنىڭ ئويغىنىشىڭلارنى ساقلاۋاتمەن.

— ھە؟ 3 سائەت؟ ئۇلار بىزنى سولاپ قويۇپ نىمىش قىلماقچىكنا؟

— ئۇلار ئەجدىرھا تېغىغا كىتىپ قالدى. مەندە 2 خىرۇستال بار. بۇنىڭ ئارقىلىق چىقىپ كىتەيلى. بۇنداق تۇرۇۋەرسەك بولمايدۇ. بىزمۇ شۇ تاغقا بارىمىز.

— ئەجدىرھا دىدىڭىزما؟ ئەينى چاغدا ئۇنىڭ تۇخۇمىنى كۆرگەنتىم.

— بولدى قىلىڭە، بۇيەردىن چىقىپ قالغان گەپنى دىشەمىز. سەل ساقلاڭ — ئۇ شۇنداق دەپ خىرۇستالنى بىر ئىش قىلغىلى تۇردى. بىزنىمۇ تۆمۈر رىشاتكا توسۇپ تۇرغاچ ئېنىق كۆرەلمىدۇق. تۇيۇقسىزلا ئاپپاق نۇر چاقناپ كۆزۈمىمۇ ئاچالماي قالدىم. بىرازدىن كىيىن نۇرمۇ توختىدى. كۆز ئالدىمدا ئاينۇر تۇراتتى.

— كۆزۈڭلارنى يۇمىۋېلىڭلار — دىدى ئاينۇر. بىز كۆزۈمىزنى چىڭ يۇمىۋالدىق. شۇ ئەسنادا خۇددى بەدىنىمگە يىڭنە سانجىلغاندەك ئاغرىقنى سەزدىم. بىرازدىن كىيىن ئاينۇر كۆزۈڭلارنى ئېچىڭلار دېۋىدى ئۆزۈمنى قەپەس سىرتىدا كۆردۈم. ھەقىقەتەن خىرۇستالنىڭ كۈچى بار ئىكەن.

— ئادىل تېخى ئويغانمىدى. قانداق قىلامىز؟

— مانا ئەمدى ئويغىنىدۇ — دىدى ئاينۇر. ئۇ ئۇنىڭ يېنىغا كىلىپ ئىككى چىكىسىنى ئىككى قولى بىلەن چىڭ تۇتتى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئادىلمۇ خۇددى ئەلدەك ھاسرغىنىچە كۆزىنى ئاچتى .

— بولدى يۈرۈڭلا بۇيەردىن چىقىپ كىتەيلى . — دىدى ئاينۇر
ئالدىمىزدا مېڭىپ . بىز بۇ ئۆيدىن چىقتۇق . ئاينۇر ئالدىمىزدا
ماڭغاچ:

— بۇ قەلئەنىڭ 5 - قەۋىتى . بىز ئاۋۇ پەلەمپەي بىلەن چۈشەيلى .
ئاندىن سۇمۇرۇغقا مىنىپ ئەجدىرغا تېغىغا بارىمىز . ئەرۋاھلار
ئەجدىرھانى ۋەيسۇندۇرۇش بىلەن ئالدىراش .

— ئۇلار نىمىشقا سىزدىن خىرۇستالى ئېلىۋالدى؟ —
دىدىمەن ھەيران بولۇپ .

— ئەگەر ئېلىۋالغان بولسا بۇ خىرۇستال ئۇ ياغاچ ئۆيدە
تۇرمىغان بولاتتى . ئېلىۋالغان بولسا بۇ خىرۇستال قەلئە
ئىشىكىدە تۇرمىغان بولاتتى . ئەرۋاھلاردا قانچىلىك كۈچ بولسۇن ،
يەنىلا بۇ ئىككى خىرۇستالغا چىقالمايدۇ . ئەگەر بۇ ئىككى
خىرۇستالى ئۇلار بويىسۇندۇرالىسا ئۇنداقتا بۇ خىرۇستالدىنمۇ
كۈچلۈك نەرسە تېپىلمىغۇچە ئەرۋاھلارنى بىز يېڭەلمەيمىز دىگەن
گەپ .

— دىمەك بۇ ئىككىسىنىڭ قۇدرىتى ئەرۋاھنىڭ قولىدىكىدىنمۇ
چوڭكەندە؟

— ئۇنداق دىگىنىم ئەمەس . بۇ ئىككىسىنىڭ كۈچىنى
بىتلەشتۈرسەكمۇ ئۇنىڭ قولىدىكى بىرتال قىزىل خىرۇستالغا تەڭ
بۇلالمايدۇ . ئەمما ئەرۋاھنىڭ قولىغا چۈشۈپ كەتسە ھەممىدىن

تۈرلۈك ئەمۋال

كۈچلۈك بۇلۇپ كىتىدۇ. چۈنكى بۇ ئالتە خىرۇستال ئەمۋالنىڭ جىنى ھېسابلىنىدۇ. مىنىڭ دادام بۇ ئىككى خىرۇستالنى ئۇ تۆتىدىن ئايرىۋەتكەن. شۇڭا ۋاقتىنچە چىقىلالمايدۇ. — بىز قەلئەدىن چىقىپ مۇردىلار قەبرىستانلىقى ئالدىدا بىزنى ساقلاپ تۇرغان سۇمۇرغۇ قۇشنى كۆردۈق. — مەن ئالدىن ئۇنى چاقىرىپ قويغان. — دىدى ئاينۇر ئالدى بىلەن ئۇنىڭغا مىنىپ. بىزمۇ كەينىدىنلا سۇمۇرغۇ ئۈستىگە چىقتۇق. سۇمۇرغۇ ئاسمانغا كۆتۈرۈلدى. بىز خېلى ئۇچقاندىن كىيىن سىرلىق شارقىراتمىنى كىسىپ ئۆتتۇق.

— قاراڭلار! بۇ شارقىراتما يىشىل خىرۇستالنىڭ مەھسۇلى. خىرۇستالنى جايىدا ئىشلەتسەك، مۇشۇنداق پايدىلىق شارائىت ھازىرلىغىلى بولىدۇ. — دىدى ئاينۇر شارقىراتمىدىن ئۆتۈپ كىتىۋاتقاندا. بىز ئۇچۇپ ئۇزاق ئۆتمەي بىر ئىگىز تاغ يېنىغا قوندۇق.

— بۇيەر مىنىڭ ئىسمىمدا بار! بۇ بىز سۇمۇرغۇنى ئويغاتقان ھەم يىشىل خىرۇستالنى ئالغان جاي شۇ. — دىدىمەن. ئاينۇر:
— بۇيەردە بىر ئەجدىرھا بار. مەن بۇيەرگە كىرىپ سىلەرگە سەمدەمدە بۇلالمايمەن. كۈمۈش شەمشەر ئەمۋاللىرىنىڭ قولىدا. ئۇلار پۈتۈن دىققىتىنى ئەجدىرھانى بويىسۇندۇرۇشقا مەركەزلەشتۈرۋاتىدۇ. شۇڭا ئاسانلىقچە سىلەرنى تۇيمايدۇ. بۇنى ئېلىش. بۇ خىرۇستال سىزگە ياردەم قىلىپ ئەجدىرھانى بوي

تۈرلۈك ئەرۋاھ

سۇندۇرۇپ بېرىدۇ. ئاۋۇ غار بىلەن كىرىپ سول تەرەپكە ئەگىلسەڭلار پەلەمپەينى كۆرىسىلەر. ئەڭ ئۈستىگە چىقىپ كۆۋرۈك بىلەن قارشى تەرەپكە ئۆتۈپ يەنە پەلەمپەي ئارقىلىق پەسكە چۈشۈڭلار. ئۇ يەردە بىر ئىگىز دىۋە بار. ئۇ ئىلگىرى ئەجدىرھا بىلەن سۇمۇرۇغقا قارايتتى. ھازىر بەلكىم ئەرۋاھلار بىر ئىشلىنى قىلىپ جىمىقتۇرغاندۇ. ھەرھالدا ئېيتىيات قىلىڭلار. پەلەمپەيدىن چۈشۈپ ئۇدۇل ماڭساڭلا ئەينى چاغدا سىلە كۆرگەن ئەجدىرھا بار ئۆيگە يىتىپ كىلىسىلەر. خىرىستال ئارقىلىق ئەرۋاھقا تەھتىد سېلىپ ئەجدىرھانىڭ يېنىغا بېرىڭلار. ئىسىڭلاردا بولسۇن. ئۇنىڭ كۆزىگە ھەتگىز قارىماڭلار. ئەجدىرھانىڭ قانتىنىڭ دالدىسىغا ئۆتۈپ خىرۇستال بىلەن ئۇنى بويسۇندۇرالايسىلەر. يەنە شۇنى ئەسكەرتىپ قۇياي ھەرگىز كۆزىگە قارىماڭ، ھەرگىز.

— بولىدۇ. چۈشەندىم. ئەمەسە ئامان بۇلۇڭ. بۇنىڭ ئەڭ ئاخىرقى قېتىملىق كۆرۈشۈش بۇلۇپ قالماستىن ئۈمۈد قىلىمەن. — دىدىمدا غار تەرەپكە ماڭدىم. ھەر ئېھتىمالغا قارشى ساختا كۈمۈش شەمشەرنى قولۇمغا ئېلىۋالدىم. گەرچە ساختا بولسىمۇ خېلى پايدىسى تىگەتتى. ئۈچەيلەنمۇ ئەگىشىپ كىردى. بىز ئاينۇرنىڭ دەپ بەرگىنى بۇيىچە ماڭدۇق. بۇ يەردە ئۈزۈلۈپ كەتكەن ئاسما كۆۋرۈكنىڭ بىر ئۈچى ساڭگىلاپ تۇراتتى.

— بۇ يەردە كۆۋرۈك يوقكەنغۇ؟ — دىدى ئادىل ھەيران بۇلۇپ.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ئەينى چاغدا بىز كەلگەندە كۆۋرۈك ئۈزلۈپ كەتكەندى. قارا ئەنە ھازىرغىچە ساڭگىلاپ تۇرۇپتۇ.

— ئەمەسە بىز قانداق چۈشمىز؟

— بىز ئاشۇ كۆۋرۈكنىڭ يىپىغا ئېسىلىپ پەسكە چۈشەيلى. پەستە بىر يول بار. ئۇدۇللا ئەجدىرھا بار يەرگە چىقىمىز. دېۋنىڭمۇ دەخلىسىگە ئۇچۇرمايمىز.

— ئۇنداقتا مەن چۈشۈرۈپ قۇيماي! — تۇيۇقسىز چىققان بۇ توم ھەم سۈرلۈك غەلتە ئاۋازدىن ھەممىمىز چۈچۈپ كەينىمىزگە قارىدۇق. كەينىمىزدە شۇنداق يوغان ھەم بەتەشەرە بىر مەخلۇق تۇراتتى. بۇ دەل ئاينۇر دىگەن دېۋە شۇ ئىدى.

— مەن ياردەم قىلىپ چۈشۈرۈپ قۇيماي! — ئۇ شۇنداق دېدە بىزنى ئۇرۇپ كەينىمىزگە ئىتتىرۋەتتى. بىز بۇ چۇڭقۇر ھاڭغا چۈشۈپ كىتىۋاتتۇق....

گۈم قىلغان ئاۋاز بىلەن تەڭ يەرگە چۈشتۈق . بەدىنىم شۇنداق قاتتىق ئاغرىپ كىتىۋاتاتتى. ئەمما شۇنداق ئىگىز يەردىن چۈشكەن بولساقمۇ ھەممىمىز ساق ئىدۇق. ئاغرىقنى ھېسابقا ئالمىغاندا سالامەت ئىدۇق. ئەلۋەتتە ھەممىمىز بۇنىڭ مۇشۇ خىرۇستالنىڭ كارامىتى ئىكەنلىكىنى بىلەتتۇق. ئەمما كەينىمىزدىنلا بۇ مەخلۇقمۇ سەكرەپلا چۈشتى.

— سەن تېخىچە مىنىڭ ئىسمىمدە! — دېدى ئۇ ماڭا ھۆركىرەپ. — مىنى ئۆلتۈردۈم دەپ ئويلاشقانمىدىڭ؟ مەن ئاسانلىقچە

تەرىپلىگەن ئەمرۋاھ

ئۆلمەيمەن! ماما بۈگۈن ئۆز ئايىغىڭ بىلەن يېنىمغا كەپسەن!
ئەمدى ئۆلسەن! — ئۇ شۇنداق دىگىنىچە مېنى قاتتىق بىر مۇش
ئوردى. قولى شۇنداق يوغان بولغاچقىمۇ، شۇنچىلىك قاتتىق
تەگدى. مۇشتىڭ دەستىدىن كەينىمگە ئۇچۇپ كەتتىم دە تامغا
ئۈسسۈدۈم. ئىمىن قۇرالىنى چىقىرىپ ئۇنىڭغا ئوق ئاتتى. ئۇنىڭ
قاتتىق قاسراقلىق تېرىسىگە ئوق ئۈتەي دىمەيتتى. ئۇ ئىمىنغا
قاراپ شۇنداق كۈچلۈك ھۆركىردىكى ئەتراپ تىترەپ كەتتى. شۇ
پەيتتە مەن دەرھال ئورنۇمدىن تۇرۇپ شەمشەرنى ئالدىم دە بۇ يوغان
دىۋىنىڭ دۈمبىسىگە تىقتىم. قاتتىق چىقىرىش بىلەن تەڭ ئۇ
ئورۇلۇپلا مېنى يەنە بىر مۇش ئوردى. ئۇنىڭ بەدىنىدىن يىشىل
سۇيۇقلۇق ئېقىپ چىقتى. ئۇ مېنىڭ يېنىمغا كىلىپ مېنى
كۆتۈردى دە يەنە بىر مۇشت سالىدى. مۇشتىڭ زەربىسىدە كاللام
ئېلىشىپلا كەيكەندى. شۇ ئەسنادا قاتتىق بىر نەي ئاۋازنى ئاڭلاپ
قالدىم. بەلكىم بۇ ئاۋازدىن دىۋە قورقسا كېرەك ۋارقىرىغىنىچە
قوللىرىنى ئىتىپ يەردە ياتتى. پۇرسەتنى غەنىمەت بىلدىم دە
شەمشەرنى چىقىرىپ يەردە ياتان بۇ دىۋىنىڭ كاللىسىغا شەمشەر
ئوردۇم... شۇنداق قىلىپ بىز بىر مەخلۇقنى بولسىمۇ يۇقاتقان
بولدۇق.

— بولدى، تېز بۇلۇڭلار، بۇ تەرەپكە ماڭايلى. ئەرۋاھلار
ئەجدىرھانى كونتىرول قىلىۋالمايۇن يەنە! — دىدىمەن. ئوڭ
تەرەپتىكى غار ئېغىزى تەرەپكە مېڭىپ. دىۋە قاتتىق

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ئۈرۈۋەتكەچكىمۇ پۈتۈم سەل ئاغرىۋاتاتتى . شۇنداقتىمۇ ئاقساق
ئاران مېڭىۋاتاتتىم . خېلى ماڭغاندىن كىيىن بىز ئىككى ئىشك
بار ئۆيىنىڭ ئالدىغا كىلىپ توختىدۇق . ئەلۋەتتە ئوڭ تەرەپتىكىسى
ئېنىقلا ئەجدىرھانىڭ ئوۋىسى ئىدى . مەن ئىشكىنى ئاستا قىيا
ئاچتىم دە مارلاپ باقتىم . ئىچىدە بىر ئەجدىرھا ئاغزىدىن ئوت
پۈركۈپ تۇراتتى . مەرۋاھلار ئۇنىڭغا خىرۇستال بىلەن ھۇجۇم
قىلىۋاتقان ئىدى . شۇ دەقىقىدە تۇيۇقسىزلا ئەجدىرھانىڭ كۆزى
بىلەن مېنىڭ كۆزۈم ئۇچۇرشىپ قالدى . ئۆزۈمنى تۇتالمايلا
قالدىم . ئۇنىڭ كۆزىدىن ئوت ئۇچقۇنىنى كۆردۈم . قورققىنىمدىن
دەرھال كۆزۈمنى تارتىۋالدىم . يۈرۈكۈم قاتتىق سېلىپ
كىتىۋاتاتتى . ئۇنىڭ كۆزىگە قانداق بۇلۇپ قاراپ قالغانلىقىمنى
بىلمەيتتىم . ئۇنىڭ كۆزىدىن ئوت ئۇچقۇنىنىلا ئەمەس ، ئوت
ئىچىدە كۈيۋاتقان ئالتۇندەك ساپسېرىق بىردانە ئۈزۈكنىمۇ
كۆرگەندىم . ئۇ ئۈزۈك ئادەمگە ۋەھىمدىن بىشارەت بېرەتتى
داۋامى بار . . .

35 - قىسىم: ئاخىرلىشىش

ئەجدىرھانىڭ كۆزىدىكى ئۈزۈكنىڭ شولپىسىنى كۆرگەندىن كىيىن ، ئۈزۈك ماڭا ناھايىتى سىرلىق ھەم قورقۇنۇچلۇق تۇيۇپ كەتتى . تېخى ئۇ مېنى يېنىغا تارتىۋاتقاندا بىلىندى . ئۈزۈمنى تارتىۋالغاندىن كىيىنمۇ يۈرۈكۈم قاتتىق سېلىپ كەتتى .

— ساڭا نىمە بولدى؟ نىمىنى كۆرۈپ قالدىڭ؟ — دېدى ئىمىن ھاسىراپ كەتكىنىمگە قاراپ .

— ھە... ھېچنىمە بولمىدى . ئەمدى قانداق قىلارمىز؟ — دېدىم مەن گەپنى بۇراپ .

— مىنىڭچە — دېدى ئەلى سۆز قۇشۇپ ، — بىز ئەجدىرھانى بۇ ئەرۋاھلارنىڭ چاڭگىلى ئاستىدا ھەرگىز كونتىرۇل قىلالمايمىز . بىز ئاۋال ئەجدىرھاغا مىنىۋېلىپ بۇيەردىن چىقىپ كىتەيلى . ئاندىن ئاينۇر قانداق قىلىشنى دەپبەرسۇن .

— ھە بولىدىغان ئامال كەن . — دېدى ئىمىنمۇ ئەلىنىڭ گەپنى قوللاپ . — ئاۋال ئەرۋاھلارغا خىرۇستال تاشنىڭ بىزدە ئىكەنلىكىنى.... ئا...ئا... ئىمىننىڭ گەپى تۈگىگەچە بىر ئەرۋاھ ئالدىمىزدا پەيدا بۇلۇپ ئىمىننى قاتتىق ئىتتىرۋەتتى . بۇ تۇيۇقسىز زەربىدىن مەنمۇ چۈچۈپ كەتتىم دەرھاللا خىرۇستالنى چىقىرىپ ئۇنىڭغا قاراتتىم . ئىككىلى خىرۇستالدىن نۇر چىقىپ قىزىل رەڭگە ئۆزگىرىپ قالدى . ئەرۋاھ سەل كەينىگە

چىكىنگەندى.

— بۇلۇڭلار تېز كىرەيلى. — دىدىمەن. بىز بۇ ئەجدىرھانىڭ يېنىغا كىرگىنىمىزدە ئۇمۇ ھەيۋىسىنى توختاتتى. ئەتراپتىكى بارلىق ئەمۋاللار كەينىگە چىكىندى.

— ھەرقايسىڭ ئۇ خىرۇستال بىلەن مېنى قورقۇتماقچىما؟ — دىدى ھېلىقى قىزىل كۆزلۈك ئەمۋال شاھى. ئۇ قولى بىلەن قاپقارا تۈتەك چىقىرىپ ماڭا ھۇجۇم قىلماقچى بولىۋىدى قولىمىدىكى خىرۇستالدىن چىققان غايىپ كۈچ ئەمۋالنى نەچچە قەدەم كەينىگە چىكىندۈردى. ئۇ غەزەپ بىلەن گەپ سۆزسىز تۇرۇپ قالدى. بىز ئاستا ئەجدىرھانىڭ يېنىغا باردۇق. شۇنچە ئۆزۈمنى تۇتۇۋالساممۇ ئەجدىرھانىڭ كۆزىگە ئىككىنچى قېتىم قاراپ قالدىم. بۇ قېتىم ئۇنىڭ كۆزىدىن تېخىمۇ بەك چاقناپ تۇرغان ئالتۇن ئۈزۈكنى كۆردۈم.

— ئۆمەر! يەنە نىم بولدى؟ — دىدى ئىمىن مېنى نوقۇپ. — ئۇنىڭ كۆزىگە قاراپ سالىدىڭمۇ نىمە؟

— ھە...يا...ياق — دىگەن گەپنىمۇ دۇدۇقلىغىنىمچە ئاران دىيەلدىم. نەپەس يېتىشىمگەندەك ئۆپكەم قىسىلىپ كىتىۋاتاتتى. شۇنداقتىمۇ چاندۇرمىدىم. باياتىن بېرى ھەيۋە قىلىپ، ئەمۋاللارغا بوي بەرمىگەن غايەت زور بۇ ئەجدىرھا، بىزنى كۆرۈپ جىملا تۇراتتى. مەن ئاستا ئۇنىڭ يېنىغا كىلىپ، يەردە يېپىلىپ تۇرغان قانتىنى ئاستا تۇتتۇم. ئۇشتۇمتۇت ئىمىن

تۈرۈلگەن ئەمۋال

قولىدىكى شەمشەر بىلەن قولۇمنى تىلىۋەتتى. ھەيرانلىق نەزىرىدە ئۇنىڭغا قارىدىم.

— مەن ئازراق غەلتە تۇرىمەن — دېدى ئىمىن ۋەشەندۈرۈشنىڭ ئورنىغا. ئۇنىڭ چىرايى تاترىپ قان دىدارى قالمىغانىدى.

— نىمە قىلغىنىڭ بۇ؟ — دېدى ئادىلمۇ ئۇنىڭغا قاراپ.

— بېشىم بەك ئاغرىپ كىتىۋاتىدۇ. .. ئا... — ئۇ شۇنداق دەپلا

بېشىنى تۇتۇپ زوڭزىيىپ ئولتۇرۋالدى. شۇ ئەسنادا بۇنىڭ ئاشۇ

قەبىم ئەرۋاھنىڭ ئۇيىنى ئىكەنلىكىنى ھېس قىلىپ يەتتىم.

— مەن بۇ ئەجدىرھاغا مىنىۋالاي، ھېلى ئۈركۈپ كەتمىسۇن يەنە.

ئاندىن ئىمىننى يۆلەپ تارتىپ چىقىرۋالايلى. — دېدىمەن. مەن

ئاستا ئۇنىڭ قانتىغا دەسسەپ، ئۇنىڭ ئۈستىگە چىقىۋالدىم. ئەلى

بىلەن ئادىل ئىمىننى يۆلەشتۈرۈپ چىقاردى. ئاندىن ئۇلارمۇ

كەينىدىن چىقىشتى. بۇ ئەجدىرھانىڭ بۇنداق يۇۋاشلاپ كىتىشىنى

شۇ خىرۇستالنىڭ ئىشى دەپ ئويلىغانىدىم. بىز چىقىپ

بولشىمىزغىلا ئەجدىرھا قاتتىق بىرنى ھۆركىرەپ ئۈستىگە

كۆتۈرۈلدىدە، ئۈستىدىنى تىشىپلا تاغ چوققىسىغا چىقتى.

ئەجدىرھانى بىز قانداق كونترۇل قىلىشىمۇ بىلمەيتتۇق. ئۇ

ئۇچۇپ كىتىۋاتاتتى. نىمىشقىكىن ئەرۋاھلارمۇ ئەگىشىپ چىقماي

شۈيەردە قېلىپ قالدى. ئەجدىرھا ئاستا پەسلەپ يەرگە قوندى. بىز

ئەجدىرھادىن چۈشۈپ ئەتراپتىن ئاينۇرنى ئىزدىدۇق..

— ئۇنى باشقۇرالىدىڭلارمۇ؟ — دېدى ئاينۇر ئەتراپتىن چىقىپ.

تۈزۈلگەن ئەمىر ۋاھ

ئۇنىڭ قولىدا ئۈچ دانە شەمشەر تۇراتتى. — ئۇنى كونترول قىلىش ئاسان ئەمەس ئىدى.

— بىزنى بىلىمدۇق. ئۇ بىزنى كۆرۈپ جىملا بۇلىۋالدىغۇ؟! — دىدىمەن. ئاينۇر ئەلى، ئىمىن، ئادىلغا قولىدىكى شەمشەرنى تۇتقۇزغاندىن كىيىن، ھەيران بۇلۇپ:

— نىمە؟ بۇ قانداقمۇ مۇمكىن بولسۇن؟ بىرەرسىڭلار ئۇنىڭ كۆزىگە قاراپ سالىدىڭلارمۇيە؟ ئەرۋاھلارمۇ ئەگىشىپ چىقماپتىغۇ؟ — ياق، ئۇنىڭ كۆزىگە قارىمىدۇق. — دېيىشتى ئۈچەيلەن. مەنمۇ ئۇلارغا قوشۇلۇپ ققارمىغانلىقىمنى ئېيتتىم. ئاينۇرغا قاراپ سالغانلىقىمنى ئېيتات دەپ شۇنچە ئۇرۇنساممۇ، ئەمما بىرەرلىرىمدە بىرسى ئېيتما دىگەندەك توسىۋالدى. ئاينۇر مەندىن سىرۇستالنى قايتۇرۋالغاندىن كىيىن ئاستا ئەجدىرھاغا يېقىنلاشتى. كىيىن ئىككى خىرۇستالنى بىر بىرىگە قاتتىق ئۇرۇۋىدى، كۈچلۈك قىزىل نۇر چىقىپلا ئاينۇرنىڭ قولىدا كۈمۈش شەمشەرگە قۇيۇپ قويغاندەك ئوخشايدىغان بىردانە شەمشەر پەيدا بولىدى. بۇ چاغدا ئالدىمىزدا تۇرغان ئەجدىرھا ئۈركىدى. ئۇ ئۇچۇپ كەتمەكچى بۇلۇپ قاننىنى شۇنچە قاقسىمۇ ھىچ ئۇچالمىدى. بۇ چاغدا مەن ئۇنىڭ كۆزىگە ئۈچۈنچى قېتىم قاراپ سالىدىم. نىمىشقىلىقىنى بىلىمدىم. ئۇنىڭدىن ئۆزۈمنى شۇنچە قاچۇرساممۇ يەنىلا قاراپ سېلىۋاتاتتىم. ھەرقېتىم ئۇنىڭغا قارىسام يەنە شۇ بىردانە ئۈزۈكنى كۆرەتتىم. بۇ قېتىم ئەجدىرھا ناھايىتى قورقتى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

— ئۇنى ئۆلتۈرۈۋەتەمسىز؟ — دېدىم ئاينۇرغا.

— ياق، بۇ شەمشەرگە ئۇنىڭ قېنىنى ئاققۇزىمەن. ھازىر بىزدە كۈمۈش شەمشەر يوق، ئەمما ئەرۋاھلار قورقىدىغان بىردىنبىر خىرۇستال شەمشەر بار. بۇ شەمشەر بىلەن ئەرۋاھنى مەغلۇپ قىلىمىز.

— كىمنى مەغلۇپ قىلىشىمەن؟ — تۇيۇقسىزلا ئەتراپىمىزنى ئەرۋاھلار قورشىۋالدى. نەگىلا قارىساق ئەرۋاھ تۇراتتى. ئەجدىرھا بولسا ئۈچمەن دەپمۇ ئۇچالماي يۈگرۈپ قېچىشقا ئۇرۇنغانىدى. ئەمما ئەرۋاھلار پەيدا بۇلۇپ قورشالغاندىن كىيىن ئۇمۇ توختاپ قالدى.

— ئۆمەر، بۇ شەمشەرنى ئېلىڭ، ئەجدىرھانىڭ قېنى بۇ شەمشەرگە تەگكەندىن كىيىن ئەرۋاھنى مەغلۇپ قىلالايمىز. شەمشەرنى ئېلىپ ئەجدىرھانىڭ يېنىغا بېرىڭ! — دېدىدە شەمشەرنى ماڭا تۇتقۇزۇپ ئۆزى ئەرۋاھقا تاقابىل تۇرماقچى بولدى. ئەلۋەتتە ئۇ بىر پېرخون بولغاچ، ئەرۋاھ بىلەن ئازتولا ئېلىشىپ كىتەلەيدۇ. گەرچە ئۇنىڭ ئۆلۈپ كىتىش ئېھتىماللىقى يۇقۇرى بولسىمۇ يەنىلا مىنىڭ شەمشەرنى ئەجدىرھانىڭ قېنى بىلەن بويىشىمغا پۇرسەت چىقىرىپ بەرمەكچى بولىۋاتاتتى. ئەرۋاھلار ھەدەپ بىزگە ھۇجۇم قىلماقتا. بۇ چاغدا ئىمىنىڭمۇ ئەھۋالى سەل تەڭشەلگەن بۇلۇپ ھەممەيلەن قولىدىكى شەمشەر بىلەن ئەرۋاھلارنى يۇقاتماقتا ئىدى. ئۇ شەمشەر ئەرۋاھلارغا تىگىشى بىلەنلا ئەرۋاھلار تۈتۈنگە ئايلىنىپ غايىپ

تۈرۈلگەن ئەمۋال

بۇلاتتى. ئەمما ئەرۋاھلارنى بوش كەلمەي، ئۈچەيلەنگە قەتئىي يېقىن كەلمەي يىراقتىن ھۇجۇم قىلماقتا ئىدى. مەن بولسام ئەجدىرھانىڭ ئالدىدا شەمشەرنى تۇتقىنىمۇ تۇرۇپ قالدىم. ھازىر ئەجدىرھاغا قېچىشقا پۇرسەت بولسىمۇ، ئۇ قاچماي ھۆركىرەپلا تۇراتتى. مەن ئاستا ئۇنىڭغا يېقىنلاشتىم. بۇ قېتىم ئۇنىڭ كۆزىگە قاراۋەردىم. ھەم ھىچنىمىنىمۇ كۆرمىدىم ۋە ھېس قىلالىدىم.

— تېز بۇلۇڭ ئۆمەر! — دەپ ۋارقىردى ئاينۇر مىنىڭ ھاڭۋېقىپ تۇرغان ھالىتىمنى كۆرۈپ. نىمىشقىكىن ئەجدىرھاغا قىلىچ ئۇرۇشتىن قورقۇۋاتتىم. قالغانلارمۇ ھەدەپ مىنى ئۈندەۋاتاتتى. بىر غەيرەتكە كىلىپ ئەجدىرھاغا يېقىنلاشتىم. ئەجدىرھا قاننى بىلەن ئىنى ئۇرۇپ نەچچە مېتىر يىراققا يىقىتىۋەتتى. مەن ئورنىمدىن تۇرۇپ تېزلىك بىلەن يۈگۈردۈمدە، ئەجدىرھانىڭ كەينىگە ئۈتۈپ ئۇنىڭ قاننى تىلىۋەتتىم. قىلىچمۇ ئەجدىرھانىڭ قېنى بىلەن بويالدى. شۇ ئەندادا قىلىچنىڭ بىسى پۈتۈنلەي قان رەڭگىگە كىردى. كۈمۈشتەك پارقىراپ تۇتقان قىسمىدىن، پال-پۇل قىلغان ئۈزۈكنى كۆرگەنەكلا بولدۇم. ئۈزۈك بىلىنەر-بىلىنمەس كۆرۈنۈپ يۇقاپ كىتەتتى. خۇددىي مۇشۇنى كۈتۈپ تۇرغاندەك ئەجىرھامۇ ئۈچۈپ كىتىپ قالدى. كاللامدا نى جاۋاپسىز سوئاللار ئەگىپ تۇراتتى.

— ئۆمەر! تېز ئەرۋاھنىڭ بېشىغا شەمشەر ئۇرۇڭ! — دېدى ئاينۇر

تۈرۈلگەن ئەمۋال

ماڭا. ئۇنىڭ ھالىمۇ نۆۋەتتە شۇنچىلىك خاراپ ئىدى. شۇنچىلىك جىددى ۋە ھالقىلىق پەيتتە قانداق بۇلۇپ بۇنداق ھاڭۋاقتىلىشىپ قالدىم؟ شۇنچىلىك ھايات - ماماتلىق پەيتتە قانداق بۇلۇپ بۇنچە گالۋاڭلىشىپ كەتتىم؟ ھىچ ئۆزۈمۈ بىلمەيتتىم. شۇ ئەسنادا ئاينۇر كىلىپ ئىككى چىكەنى چىڭ سىقتى. شۇنىڭلىق بىلەن كالامدا ئەرۋاھقا شەمشەر ئۇرۇش نىشانى پەيدا بولىدىدە، ئەرۋاھقا ئېتىلدىم. ئەرۋاھمۇ ھىچ بوش كەلمەيتتى.

— سەن ئارقىدىن ئۇنىڭغا شەمشەر ئۇر، مەن ئالدىدىن ئۇنىڭ دىققىتىنى چىچىپ تۇراي! — دىدى ئىمىن. مەن دەرەخلىكنىڭ كەينىگە ئۆتۈپ مۈكۈنۈپ تۇردۇم. ئەرۋاھ بولسا پۈتۈن دىققىتى بىلەن ئاينۇرنىڭ كۈچىنى توسۇش ۋە ئىمىننىڭ خەنجىرىدىن ئۆشنى قاقچۇرۋاتاتتى. ئۇ ئازراقلا دىققەت قىلمىغان پۇرسەتتە مەن ئۇنىڭغا ئاستا يېقىنلاشتىم. شۇ تەرىقىدە ئۇنىڭغا يېقىنلا كەلدىم دە شەمشەرنى ئېگىز كۆتۈرۈپ ئۇنىڭغا تىقماقچى بولدۇم. شۇ پەيتتە ئەرۋاھمۇ كەينىگە بۇرۇپلا مەنى ئىتتىرۋەتتى. ئەمما بۇ چاغدا ئۇنىڭ پىشانىسىگە شەمشەر كىرىپ بولغانىدى. ئۇ يەرگە يىقىلدى. باشقا ئەرۋاھلار غايىپ بۇلىشتى. ئەمما بۇ ئەرۋاھ يەردە جىملا يېتىپ قالدى. ئۇنىڭ نۇرلۇق ئىككى كۆزىمۇ ئۆچتى. توساتتىنلا ئەجدىرھا پەيدا بۇلۇپ، ئۇنى چاڭگاللىغىنىچە كۆتۈرۈپ بايا بىز تىشىپ چىققان ياغ كامىرغا تاشلىۋەتتى. خەنجەرمۇ ئۇنىڭ بىلەن بىللە چۈشۈپ كەتتى. ئەجدىرھا بىرنى

تۈرۈلگەن ئەمىر ۋاھ

ھۆركىرۋىدى، تاغ كۈمۈرلۈپ چۈشتى. بۇ تاغ گۈمۈرلۈپ بۇرۇنقىدىن پەسلىدى. ئۇياققا كىرگۈدەك ھىچقانداق تۈشۈكمۇ قالمدى. ئەجدىرھا بولسا، تاغنىڭ ئۇ قېتىغا ئۇچۇپ كىتىپ قالدى.

— بىز يەڭدۇقمۇ؟ — دىدىمەن.

— شۇنداق دېيىشكە بولىدۇ. — دىدى ئاينۇر شۇ تەرەپكە قارىغىنچە.

— ئەمەسە ئۇ ئەجدىرھاچۇ؟ — دىدى ئادىل ئۇنىڭ ئەركىن قالغىنىغا ناراشلىقنى بىلدۈرۈپ.

— بىرەرسىڭلار تاغدىكى ۋاقتتا ئۇنىڭ كۆزىگە قاراپ سالمىغانلا بولساڭلار ئۇنداقتا ئۇنىڭغا ئۆزۈم بار. ئۇ سۇمۇرۇغنىڭ يېنىغا كىتىپ قالدى.

— ئەگەر قاراپ سالغان بولساق نىمىش يۈز بېرەتتى؟ — دىدىمەن ئۆزۈم قاراپ سالغاندىكىن ئەمدى نىمىش بولمىغانلىقىغا قىزىقىپ.

— قاراپ سالغان بولساڭلار ئۇ سىلەرنى كونتىرۇل قىلىۋالغان بۇلاتتى. كونتىرۇل قىلىۋالسا ئاقىۋىتىنى مەنمۇ تەسەۋۋۇر قىلالمايمەن. ئەمدى سىلەر قايتىپ كىتىڭلار. ئۇ ئەجدىرھا ئەمدى مەڭگۈلۈك ئۇيقۇغا كىتىدۇ.

— ئەمىر ۋاھ راستىنلا يۇقالمىدۇ؟ — دىدى ئىمىن گۇمان بىلەن.

— راستىمنى دىسەم! — دىدى ئاينۇر ئۇلۇغ كىۋىك تىنىپ. —

تۈرلۈك نەرسەلەر

بىز ئۇنى يۇقتالمىدۇق. يەنى كۈمۈش شەمشەرنى ئىشلەتمىدۇق. شۇڭا ئۇ بەلكىم تۇرۇپ كىتىشى مۇمكىن. كۈمۈش شەمشەرنىڭ قەيەردىكى ھازىر بىزگە نامەلۇم. ئاۋۇ ئىككى خىرۇستالمۇ تاغ ئىچىگە كىرىپ كەتتى. شۇنىڭ ئۈچۈن ئەرۋاھ ئويغىنالمىدۇ. ئۇ ئويغانسا خىرۇستالنى كۆنترۇل قىلالايدۇ. ئەمما ئۇ بۇخىل ئويغۇ ھالىتىدە خىرۇستال ئۇنىڭ ئۈچۈن ئەڭ چوڭ تەھتىد. ھازىر ئۇ ئويلىيالمىدۇ، ئانالىز قىلالمايدۇ. مىنىڭ بىلىدىغىنىم شۇ. ئەينى چاغدا دادام ئۇنى ئۇخلاشقان. كىيىن ئۇ ئويغىنىپ كەتتى. ئۇنىڭ ئويغىنىشىنىڭ سەلىم بىلەن زىچ مۇناسىۋىتى بار. شۇڭا ئەمدى سىلەر كىتىپ قېلىڭلار. ھەرگىز قايتىپ كەلمەڭلار.

— بىزنىڭ ۋاقتىمىز توشۇپتۇ. ھىچ بولمىسا خاتىرجەملىككە ئېرىشتۇق. — دىدى ئەلى.

— ھېلىقى ئادەم راس دەپتىكەن. بىز ئەرۋاھلارنى تۈپتىن يۇقتالمىدىكەنمىز.

— كىم؟ كىم شۇنداق دىگەن؟ — دىدى ئاينۇر بۇنىڭغا ھەيران قېلىپ.

— بىز بۇيەرگە قايتا كىلىدىغاندا بىرسى مەن ئەرۋاھ بىلەن ئىنساننىڭ ئەۋلادى دىگەن. ئۇ ئۇ كىشى بىزدىن شەمشەرنى تارتىۋالغان.

— نىمە؟ سىلەر ئۇ گەپكە قانداقمۇ ئىشەنگەنسىلەر؟ ھەي! بوپتۇ ئەمدى ئۆتۈپ كەتتى. بىز سېلىقى تاغ يېنىغا قايتايلى.

تۈرۈلگەن ئەمۋال

شۇنداق قىلىپ بىز بۇ ئەمۋالار دۇنياسى قىياھەتلىك سەپەرنىڭ ئاخىرىغا كەلگەندۇق. ئاينۇر سۇمۇرۇغنى ۋاقتىدى. بىز سۇمۇرۇغقا مىنىپ، ھېلىقى تاغ ئالدىغا يىتىپ كەلدۇق. تاغدا تېخىچە ھېلىقى ئۆڭكۈر بار ئىدى.

— سىلەر بۇيەردىن ئۆتسەڭلار ئۆز يۇرتىڭلارغا بارىسىلەر. بۇ غاردىن چىقىپ ئوڭ تەرەپكە بۇرۇلساڭلار بىردانە ئىگىز ئاق تېرەك بار. شۇ تېرەكنىڭ يېنىدا سېغىز توپا بار. شۇنىڭدا لاي ئىتىپ، بۇ كامارنى ئىتتىۋىتىڭلار. گەرچە چوڭ بولسىمۇ ئىتلىدۇ. لايىنى بۇ سۇدا ئىتتىڭلار. — دىدى ئاينۇر بىر سۇدانى چىقىرىپ. ئۇنىڭ سۇدانى قانداق پەيدا قىلغانلىقىنى بىلمەي ئېغىز ئاچاي دەپ تۇرغىنىدا ئاينۇر سۆشىنى داۋام قىلدى: — بۇ سۇ گەرچە ئاز بولسىمۇ لاي ئىتتىشكە يىتىدۇ. كامارنى ئەتكەندىن كىيىن ئالدى كەينىڭلارغا قارىماي كىتىپ قېلىڭلار. ئىككىنچى بۇ تاغ ئەتراپىغا كەلگۈچى بولماڭلار.

مەن ئاينۇتنىڭ قولىدىن سۇنى ئالدىم. ئاينۇر سۇمۇرۇغ قۇشقا مىنىپ كىتىپ قالدى. بىز غاردىن ئۇ تەرەپكە ئۆتتۇق. بۇ ھېد ھەقىقەتەن باشقىچە ئىدى. بىز ئاينۇر دىگەن تېرەكنىڭ يېنىدىن بىرمۇنچە سېغىز توپىنى ئەكەلدۇق. كىيىن شۇنىڭدا لاي ئىتىپ بۇ ئادەم باتقۇدەك يەرنى ئەتتۇق. لاي ۋە سۇ قارىماققا ئاز تۇيۇلدىمۇ، بۇ كامارنى ئىتتىۋەتكۈۋىلىك يەتتى. ساپ لاي بولسىمۇ، بىز بۇ كامارنى ئىتەلدۇق. تۇيۇقسىز ئىمىن سومكىسىدىن ھېلىقى

تۈرۈلگەن ئەمۋاھ

ساختا كۈمۈش شەمشەرنى چىقاردى.

— بۇ شەمشەرنى ئېلىۋالغانمۇ؟ — دېدىمەن ئۇنىڭغا.

— شۇنداق! — دېدى ئىمىن سوغۇق تەلەپپۇز بىلەن. ئۇ

شەمشەرنى چىڭ تۇتقىنىچە مېنىڭ قورسىقىمغا سانجىدى.

شۇنچىلىك قاتتىق ئاغرىقتىن قورسىقىمنى تۇتۇپ يىقىلىپ

قالدىم. ئاغزىمدىن قان كىلىپ كەتتى. ئادىل بىلەن ئەلى

بىرىنىمىلەرنى دەپ ۋارقىرىشىپ كەتكەنىدى. كۆزۈم

قاراڭغۇلىشىپ كەتتى. بۇ ئازاپتا كاللامغا پەقەت ھېلىقى

ئەرۋاھنىڭ شۇ بىر جۈملە سۆزىلا كەلدى:

«سەن ئۆلسەن! ئۆلگەن ۋاقتىڭدا ئىنتايىن ئازابلىنىسەن. تېنىڭ

ئەمەس دىلىڭ ئاغرىيدۇ....»

چوڭ تىپتىكى ۋەھىملىك ئەسەر تۈرۈلگەن ئەمۋاھنىڭ 1 - بۆلىمى

مۇشۇ يەردە ئاخىرلاشتى.

داۋامغا قىزىقسىڭىز نەزىرىڭىز ئىپتىخار مۇنبىرىدە بولسۇن!

www.iptihar.net